

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

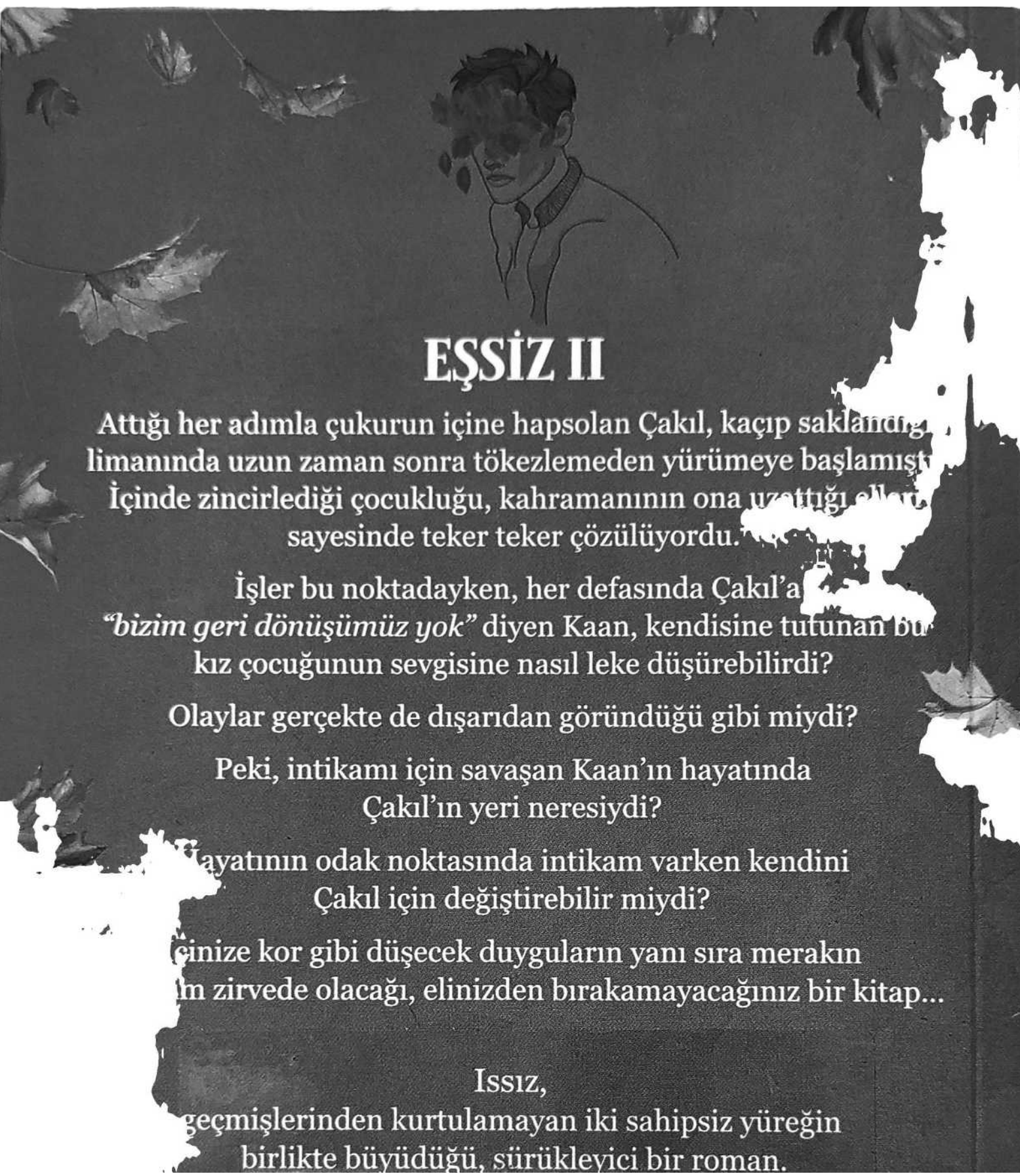
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELÇİN EŞİN İSSTİZ

Çünkü biz birlikte yanıp
birlikte yakacağız.

EŞSİZ II

Attığı her adımla çukurun içine hapsolan Çakıl, kaçıp saklandığı limanında uzun zaman sonra tökezlemeden yürümeye başlamıştı. İçinde zincirlediği çocukluğu, kahramanının ona uzattığı elleri sayesinde teker teker çözülüyordu.

İşler bu noktadayken, her defasında Çakıl'a *"bizim geri dönüşümüz yok"* diyen Kaan, kendisine tutunan bu kız çocuğunun sevgisine nasıl leke düşürebilirdi?

Olaylar gerçekte de dışarıdan görüldüğü gibi miydi?

Peki, intikamı için savaşılan Kaan'ın hayatında Çakıl'ın yeri neresiydi?

Hayatının odak noktasında intikam varken kendini Çakıl için değiştirebilir miydi?

Size kor gibi düşecek duyguların yanı sıra merakın zirvede olacağı, elinizden bırakamayacağınız bir kitap...

İssiz,
geçmişlerinden kurtulamayan iki sahipsiz yüreğin
birlikte büyüdüğü, sürükleyici bir roman.

I

Narin bileklerime umutla bağıladığım iplerin ucunda rengârenk balonlar süzülüyordu bir süre önce. Küçük bir kız çocuğu, en derin nefesleriyle üfleyip doldurmuştu herkesi büyüleyen çeşit çeşit balonları. Aslında olay balonların şekillerinde değildi. Onların büyüleyici olmasının tek sebebi minik bir kız çocuğunun tek nefesinin bir umuda eş değer gelmesiydi. Ve şimdi, tüm çocuksuluğumla şişirdiğim büyüleyici balonların teker teker havası kaçıyordu.

Minik bir kız çocuğunun saflığıyla güvenmiştim. Kırgın bir kız çocuğunun bakışlarıyla bağlanmışım. Ve cesaretli bir kız çocuğunun karakteriyle sevmiştim.

Havası kaçan umut dolu balonlarımın şimdi teker teker ayaklarımın dibine düşmesini, haksız bir ümitle havada asılı kalanların ise güçsüz parmaklarımdan kurtulup gecenin acımasızlığına karışmasını izliyordum. Kaan Barlas, umutlarımın üzerini kırmızı kalemle çizmişti. Hatta bu öyle kalıcı bir kalem ki, üzerinde ne dolandırırsam dolandırayım o kırmızı çizgi silinmez, kendi acımasızlığını sonuna dek korurdu.

Haftalardır onu görmüyordum. Ansızın sıra arkadaşım olmaya karar veren adam, aynı gizemle ortalıktan kaybolmuştu.

Aslında ortalıktan değil, sadece gözlerimin önünden.

Başak ve Ece okulda ona ne kadar denk geldiyse, ben bir o kadar göremiyordum onu. Bartu'nun sessizce yanımızdan ayrıldığı zamanlar biliyordum ki onun yanına gidiyordu. Ayarlanmış gibi olan duruma içerlesem de bir yanım zaten onu görmek istemiyordu.

Sahi... Altı buçuk yıl olmuştu harelerimde konaklayalı. Öyle ki haftalardır yokluğu ucu sivri iğneler batırıyordu göz bebeklerime. Ama kanları gözyaşıyla akıtan yeşillerim kararlıydı.

Onsuzluğa alışmaya kararlıyım.

Ve şimdi araya girecek olan sömestir tatili benim için işleri daha çok kolaylaştıracaktı. Her sabah "ya onu görürsem" gerginliğiyle gözlerimi açtığım günler yerine, onu görmeyerek unutmaya çalışacağım iki haftaya sahip olacaktım.

"Sayısal loto mübarek." Önümde sallanan kâğıt parçası havada dalgalanıp düştüğünde gözlerimi kırptırdım. "Sana diyorum, zombirella."

"Çok mu kötü notların?"

Başak tek kaşını kaldırırken Ece ve Atakan'ın yaklaşan bedenlerine karşı karneyi havaya kaldırıp salladı. "Buna karne demeye bin şahit ister. Ben bunu artık halay mendilim yapacağım."

Ece kıvrıcık saçlarını tek eliyle kabartmıştı bana göz kırparken. Onun bu takıntısını son zamanlarda fark ediyordum. On-on beş dakikada bir saçlarını kabarttığından emin oluyordu ve her zaman bu eylemi için sağ elini kullanıyordu. "Halay çeken tayfanın aranan yüzü de sendin zaten," dediğinde gözlerimi kırptırarak görüş açımdan çıkardım saçlarını.

"Dedikodu ve halayın başı, Başak Akça," diye tamamladı Atakan.

Uzun zaman sonra dudaklarımda bir gerilme hissettiğimde kendimi zorlamadım ve suratımı minik bir tebesümün ele geçirmesine izin verdim. "Bence çok üstüne gitmeyin."

"Çakılım... Bu domuz ikili beni tatilde çok ararlar. Ama gel gör ki ben ne yapacağım?"

"Ne yapacaksın?"

Başak'ın kaşları tatmin olmuşçasına havalanmıştı. "Telefona osurup kapatacağım." İşaret parmağını uyarırcasına kaldırıncaya, yüzümdeki gülümsemeyi büyütüp daha da odaklandım komik bir şekil alan suratına. "Ve bilirsiniz, çekinmem, yaparım."

"Erkek olarak doğmalıymışsın sen. İnanamıyorum, bir kız nasıl böyle konuşur aklım alm-"

Ansızın lafa giren, siması artık oldukça tanıdık olan, kızın sözünü Başak kesmişti. "O minik aklını tırnaklarına taşırmadan oje sürmeye yor. Ondan fazlasını almaz çünkü kapasiten."

Kumral kız okulun başlarında pek dikkatimi çekmese de son haftalarda çok gözüme batar olmuştu. Başlıca sebeplerimden biri ise Doğa'ydı. Yakın arkadaş olduklarını anlamam, bu kızın birkaç düşmancıl bakışını yakalamamla eş değer olmuştu.

Diğer sebepim ise Başak'tı. Adının Ela olduğunu bildiğim kumral kızın Bartu'dan hoşlandığını düşünüyordu. Düşüncesini kanıtlayan birkaç davranışla da karşılaşınca, bu görmezlikten geleceğimiz bir mevzu olmaktan çok uzak kalmıştı.

Bartu, Başak'ın kırmızı çizgili sınırydı. Öyle ki ona kimseyi yaklaştırmıyor, kimlerle konuştuğunu takıntılı bir şekilde kontrol altında tutuyordu. Aralarındaki ilişki hâlâ "arkadaşlık" sıfatında olsa da hissediyordum ki Bartu yavaşça hislerinin önünü açıyordu. O yüzden ne

Bartu'nun Başak'ı kıskanması problem oluyordu, ne de Başak'ın Bartu'yu...

İster istemez kalbimden kopan acı bir tebessüm belirdi zihnimde. Ben Doğa'yı aylarca kıskanmış ama aynı evde yaşadığım adama bunun hakkında tek kelime bile edememiştim. Allahım, ne kadar acınasıydım? İlerlediğimi düşündüğüm her adımımın önünü kesmişti belki de serseri.

Onun kapıları öyle kapalıydı ki bana, azıcık aralık bıraksa ardından açacağı pencereyle zaten kilitlenecekti üstüme o kapılar.

Açtığın kapının ardındaki pencere kalbime cereyan yaptı Kaan Barlas.

Buğulu duyduğum tartışmaya odaklanmam gerektiğini hissettiğimde başımı salladım. Başak ellerini göğsünde kavuşturmuş, Ela'nın önünde dikiliyordu. "Sahi... Yılanlar ortalama kaç yıl yaşar?"

Kaşlarım havalandı. Konunun ortasında sorduğu saçma soru Ela'yı da şaşırtmıştı. Ama Başak'tı bu. Onun dediklerini ve yaptıklarını küçümsememek gerektiğini iyi bilirdim. Yakın arkadaşlığımız süresince ne kadar hırçın ve korumacı olduğuna şahit olmuşum ve olmaya devam ediyordum.

"On, on beş yıl falan herhalde de..." diye yanıtladı Ela. "Ne alaka?"

"E güzelim," derken Başak, Ela'nın burnunun dibine girmişti. "O zaman seninki neden bu kadar sürdü?"

Atakan'ın bastığı kahkahayla, Ece'nin koluma girip kıkırdaması bir olmuştu. Ben de gülüyordum Başak'ın bu asi tavrına karşı. Ama gerçekten... Bu kızın aklı fazlasıyla farklı çalışıyordu bizimkinden.

"Hadi gidelim," deyip diğer koluma da Başak girdiğinde, kızıdan gözlerimi çekip yürümeye başladım.

"Bak bak, bizim kız laf sokma sitelerinde geziyor geceleri."

"Ne sandınız?"

Okul koridorundaki kalabalığın arasından ellerde sallanan değersiz kâğıt parçası ilgisi gören beyaz karneler göze çarpıyordu. Notları hakkında çoğunlukla söylenen grupların arasından geçmeye devam ettik. "Sinsi ya. Al Doğa'yı, vur Ela'ya."

Omuzlarımı silktim. Fazla mı umursamaz görünüyordum? Evet. Gerçekten umursamıyor muydum? Yastığı sıkı sıkı ağladığım gecelere ihanet ederek yalan söylemeyecektim. Öyle bir umursuyordum ki, içimden Doğa'ya karşı canavar çıkmasına ramak kalmıştı.

Benim hayatımı elimden almıştı.

Benim korumaya yemin ettiğim adamı o kolluyordu.

Hayatım da Kaan'dı, yeminlerim de. O kızın usta bir sakinlikle dünyamı başıma yıkmasını kaldıramıyordum. İçindeki şeytanlık öyle bir gözüme giriyordu ki, onun yüzünden insanlardan soğur olmuştum. Haftalardır sınavlara çalışıp her ne kadar başımı defterimden kaldırmamam da sınıftaki kahkahasını hiçbir kulaklık, hiçbir müzik sesi bastıramıyordu.

İmkânsızım Kaan, imkân vermediğim kızı bu kadar çok mu mutlu ediyordu?

Katlanmak zorunda kaldığım durum bende ne onur bırakmıştı, ne gurur, ne de... Onu.

"Bizim çilli reis hayalet gemisinde haşin dalgalarla savaşmaya başlamış yine."

Bartu... Haftalardır gözyaşlarımı rahatlıkla yanında dökebildiğim tek insan. Büyük bir minnetle ona çevirdiğim gözlerimi Başak'la olan bakışmasına kaydardım. Başak ile et-tırnak olmamıza rağmen, sarı kafanın yeri benim için farklı olmuştu. Başak'ın yanında duygularımı

saklama ihtiyacı duyuyordum. Çünkü o Kaan'dan nefret ederdi, ona bela okurdu, "Ben seni uyarmıştım," derdi. Ama Bartu beni boş bir alana götürüp sadece, "Ağla," demişti. Hâlâ hatırlıyorum vurgun yapan o kelimeleri. "Ağla çilli. Çünkü insanoğlu acımasız. Ne biri senin için ağlar, ne de elinden tutup kaldırır. O yüzden kendin için ağla ki, acı ruhuna işlemesin."

Ve ben o gün tam bir saat ağlamıştım. Bartu ise benden birkaç adım uzaklaşıp arkasını dönmüştü. Anlıyordu, çektiğim acıyı gözlerimde görüyordu ne kadar saklamaya çalışsam da. Ne yapabilirdim? Hiçbir zaman iyi bir oyuncu olamamıştım. Eğer olsaydım o gece, o ikisinin ihanetini gördüğüm gece... Kaçmazdım.

Serseri, sen hiç kendine ihanet kelimesini yakıştırıyor musun?

Ailemden görüp uzaklaştığım ne varsa... Annemde, ihanet. Babamda, acı. Kaçtığım ne varsa sende buldum ben. İhanetin bu kadar acıyken, aslında acı olanın ihanetin olması nasıl acımasız bir döngüydü?

"Neler yapıyoruz gençlik?" diye konuştuğunda henüz bahçeye çıkmıştık. Bartu cevap beklercesine Başak'a baktı ama aslında pek de cevap beklemeden konuya girdi. "Senin saçlarının ucu yine mi sararmış?"

Ece büyük bir gülümsemeyle Başak yerine cevaplamayı seçti. "Erkeklerin kelime haznesindeki çeşitliliğe bitiyorum, bitiyor."

Atakan Ece'ye yandan bir bakış attı. "Dedi geçen gün mesajda, 'Kendimi intihar edeceğim' yazan kız."

"Yaaa Atakan! Hani aramızda kalacaktı!"

"Erkek dayanışması bu kızım," deyip Atakan'ın omzuna dostça vurdu sarı kafa. "Şaka maka başıma sarışın olmaya mı hazırlanıyorsun sen?" diye tekrar Başak'a yöneldiğinde, tekrar kıskanacak bir konu bulmasına gülümsemiştim.

"Ben kafeye gidiyorum," derken dördüne hitaben konuştum. "İsterseniz programınız bittikten sonra uğrarsınız. Kapanışa kalacağım bugün."

"Çilli," deyip Başak'la arama girdi Bartu. "Çok geç çıkıyorsun. Patronun olacak pezevenk bunu düşünemiyor mu?"

Tek kaşımı kaldırarak meydan okudum. "Patronum kadın."

Suratına muzır bir ifade kondurdu, ardından Başak'ı kolunun altına aldı. "O zaman pezevenke derim ben de."

"O ne be?" dedi Başak. Kelimesi kelimesine vereceğim tepkiyi benden önce dile getirmişti.

"Diğer dillerde kız-erkek ayrımı yapıp dişi olan kelimeye 'a' eki falan geliyor ya. Ben de onunla kıyas--"

"Ya tamam, sus artık," derken Başak başını sallıyordu. "Sormadım farz et."

"Çok cahilsiniz," diye haykırdı Bartu bahçenin ortasında. "Allahım cahil sürüsüyle takılıyorum resmen."

Başak, sarı kafanın kolunun altından çıkarken başıyla okulun kapısını işaret etti. "Diğer takıldığın sanki çok zeki de."

Gözlerimi çevirdiğim saniye aslında çevirmemiş olmayı umdum. Uzun zaman olmuştu. Haftalar olmuştu onu görmeyeli. Titremeye başlayan parmaklarımı montumun cebine sakladığımda onu uzaktan görmenin sersemliği içindeydim. Hâlbuki alışkındım ben onu hep bu mesafeden izlemeye. Kokusunu duyumsamadan tahminler yürütmeye. Gününün nasıl geçtiği hakkında fikir çatışmaları yapmaya kendimce.

Belki de... Belki de bana çizdiği mesafe hep böyle kalmalıydı.

Yutkunarak zayıfladığını anladığım bedenine baktım. "Sağlık, sağlık," diye gezen kendisi değilmiş gibi,

neydi bu zayıflık? Üzerine geçirdiği bol kapüşonlu üst bile gizleyememişti harelerimden onda olan farklılığı. Yüzüne bakmaktan kaçınarak bedenine bakmaya devam ettim. Baştan aşağı kumaşının pamuk olduğu belli olan kırmızının koyu tonundan bir eşofman takımı giymişti. Ocak soğuğunda, tam da kar havasında üzerine bir mont almadan çıktığına göre deli olmalıydı, evet. Veya serseri işte.

Bakmaya korktuğum ama bakmazsam eksik hisse-deceğim nokta ayakkabıları oldu. Her zamanki beyaz sporları gibi görünse de aradaki farkı hemen anlayabilmişim. Çünkü Kaan Barlas, evinden acıyla ayrılan, kendi deyimiyle “minik bir kız çocuğunun” onun için aldığı ayakkabıları giyyordu.

Ayakkabının beyazlığı onun ihanetiyle toz toprağa karışmıştı hâlbuki. Sahi, neden bembeyazdı onlar? Senin gibi bir cehennem meleği nasıl olur da onlara bu kadar temiz bakabilirdi?

Ulaştığım son nokta çehresi oldu. Ağır adımları otopark tarafına ilerlerken yanındaki Cem’i dinlemek için kaldırdığı suratı çarptı kalbime. Kırmızı kapüşon, saçlarının üzerinden alnına düşmüş ama altından alnına uzanan siyah saçları kapatmaya yetmemişti. Verdiği kilonun etkisi yüzünden bariz bir şekilde belli oluyordu. Yanak boşlukları içine çökmüş, elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Daha da keskinleşen suratı ona fazlasıyla sert bir görüntü kazandırmıştı.

Kendime verdiğim hain izinle siyah saçlarının gölge-lendirdiği gece mavilerine bir salise için bakmak istedim ama yapmadım. Herkesin katlanma, dayanma derecesi vardır ya, benim tam da duraksamam gereken kritik nokta buydu. O yüzden yapmadım, bakamadım. Kendime bu işkenceyi çektirmeyecektim.

Elleri cebinde otopark alanına tamamen girdiğini fark ettiğimde ise gözlerden kaybolmuştu. Bartu'nun yanımdaki tedirgin varlığını hissetmemle ona döndüm. Haftalardır denk gelmememiz için büyük uğraş içerisindeydi. Belki bu Kaan'ın isteği sonucuydu, belki de kendince böylesinin daha sağlıklı olduğunu düşünüyordu. Ama tam da tatile gireceğimiz gün ona rast gelmem... Kaderin bana attığı sert bir çelme hissiyatı vermişti.

Bartu'nun ağzını açmasına gerek kalmadan Cem bitti aramızda. Yüzündeki ciddi ifadeyi anında yok eden sarı kafa dudağını kıvırdı. "Bad boyum benim. Motorcum. Bir dakika yanından ayrıldım, sen yanımda bittin."

Cem sesindeki soğukluğun üzerine bıkmışlık ekleyerek konuşmuştu. "Sensizliğe anca bu kadar dayanabildim, it herif."

"Bir dakika, bir dakika," deyip Başak ve diğerlerine döndü sarı kafa. "Bu cümlede çelişkili kelimeler yakalayan sadece ben miyim?"

Bartu'nun sözlerini dinlesem de tek düşündüğüm Cem'in varlığıydı. Yanımızda olması, hatta tam da şu an gözlerinin üzerimde olması beni geriyordu. Bilgisayar olayından sonra buzları erittiğimizi hatırlıyordum ancak o yine de grupta bana en uzak olan kişiydi.

"Ben gideyim," dedim Bartu'nun söylenmelerine kulak kabartarak. "Geç kalacağım yoksa," deyip tepki vermelerine izin vermeden arkama döndüm. Bugün için yeterliydi bu işkence. Onu görmek zaten rüzgârın hiç soluklanmadığı kalbimde fırtına etkisi yaratmıştı. Ve şimdi de Cem'in rahatsız edici bakışlarına katlanmak istemiyordum.

Okulun demir kapısından çıkıp durağa yöneldiğimde cebimi karıştırmaya başladım. En sonunda kulaklığıma ulaştığımda bir elimle de telefonumu çıkarıyordum

cebimden. Derken telefonum elimden alındı, önümde uzun boylu bir beden soluklandı. Şaşkınlıkla bir Cem'e bir de elindeki telefonuma baktım. "Nereye?" diye konuştuğunda ise dilimi yutmama ramak kalmıştı.

"İşe."

"Neyle?" derken sabrının taşıdığını belli eden bir nefes almıştı. Pardon, pardon... Hem yolumu kesiyorsun hem de hakkınmış gibi sinirleniyor musun?

"Sanane." Sorular... Soruları o kadar Kaan tarzıydı ki bir adım geriledim ona karşı. Adımımı fark etti ama pek de umursadığını söyleyemezdim. Haftalardır Bartu veya Atakan eşlik ediyordu bana yollarda ama bugün için nefes almak istemiştım. Karşımdaki çocuğun tavrı ise buna izin vermeyecek gibi duruyordu.

"Yalnız kalmaman lazım," dedi kısaca.

"Neden?" Tek kaşımı kaldırdım. Ardından dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı. Derken o kıkırtı çoğaldı, çoğaldı ve kahkaha atmaya başladım. Gülüşümün ardından onun gerilen ifadesine karşı zar zor konuşabilmişim. "Hamle sırası Ahmet Macit'te diye mi?"

Dakikalar önce geri attığım tek adımı bu sefer ileri taşımışım. Değişiyordum ve bu değişiklik beni ürkütüyordu. İçimde susmakta zorlanan aşırı bir kız ayaklanıyordu ve onun üstesinden gelmem gerektiğinin farkındaydım. Ama susmadım. Hep susan taraf olmak artık çok yanlış hissettiriyordu. İnsanlar iyi niyetinden öyle olduğunu değil de, saf salaklığından tek kelime edemediğini sanıyorlardı.

"Arkadaşının evinde kalmıyorum artık." Onun ismini kullanmaktan bilerek kaçınmışım. Dilime zincir takmış, sesimi mühürlemişim adını telaffuz etmemek adına. "Bunu cümle âlem biliyor, Ahmet Macit mi bilmeyecek?"

Cem'in elinden telefonumu bir hışımla çekerken sinirin katılaştırdığı gözlerimle ona odaklandım. "Ben onun,

o benim hayatımdan çıktı. Macit'in peşime düşmesi için hiçbir neden kalmadı."

Kulaklıklarımı yüzüne bakarak takarken suratıma masum bir ifade yerleştirdim. "Söyle ona. Koruma zıvalığı deyip seni peşime takmasın. Çünkü ben yanlış kişiyim." Yutkundum. Güçlü görünmekte zorlandığımı hissediyordum. Tekrarlama gereği duydum, kendime bir kez daha kabul ettirmek için. "Çünkü ben yanlış kişiyim. Doğa'ya git, Cem."

Arkamı döndüm ve en hızlı adımları yerleştirdim ayaklarıma. Komutlarıma uygun fevrileşen adımlarım durağa doğru yürürken Cem'in yükselen sesi kulaklarımda çınladı. "Sana, 'Zamanı gelince öğreneceksin,' demiştim." Aklımda davette kullandığı sözler tekrarlandı. Evet, gerçekten de demişti ama umurumda değildi. Duraksamadım, aksine daha da hızlandım. "Hâlâ aynısını söylüyorum. Zamanı gelince öğreneceksin. Ve o vakte kadar Bartu ve ben çevrende olacağız."

Yumruklarımı sıktım. Zamanımı umutlanmaya harcamayacak kadar acı çekiyordum ben. Boş vaatlere ihtiyacım yoktu.

"Ben sana nefes olurum," diyen adam nefesimi kesmişti benim. Kendi vaadini katleden bir adama karşı saçma umutlar beslemeyecektim.

Cem son sözünü söyledi. "Seni korumak için buradayız. Alış bize."

Buse'nin kremayı kahvenin üzerine dikkatlice sıkmaya çalışmasını ikinci kez izliyordum. Kahvelerin üzerine rahatlıkla şekil verdiği kremalar, görsellik ve tat anlamında

müşterilerin hoşuna gidiyordu. Fakat kremayı sıkmakta pek de başarılı olduğum söylenemezdi.

"Bak sadece bileğimi oynatıyorum," dedi ikinci kez.

"Tekniği anladım ama yapamıyorum." Burnumu kırtırdım. "Sanırım bu konuda yeteneksizim."

İkinci fincanın krema işlemini bitirdiğinde önüme itti kibarca. "Yapamıyorum diye bir şey yok. Hep ben olma-yacağım yanında."

Kahveleri tepsiye yerleştirirken başımı salladım. "Haklısın," derken Buse'nin dobralığının beni etkilediğinin farkındaydım. Dobralık mı yoksa yerinde olan bir açık sözlülük mü onunkisi henüz emin olamamıştım ama lafı dolandırmakla uğraşmaz, direkt kendini anlattı. Ki insan ilişkilerinde olmasını umduğum fakat asla umduğumu bulamadığım kırık bir dal olmuştu bu bana.

"Daha iyi misin?" dediğinde tepsiyi kavırıyordum. Otomatik olarak başımı "evet" anlamında sallamıştım. Buna benzer soruları gün içinde birden fazla duymak, beni bu tepkiye sevk etmişti.

"Cansız bir robot gibisin bazen." Anında yüzünü buruşturdu. "Gerçi zaten robotlar cansız olurlar ama değinmek istediğim noktayı anladın sen."

Zoraki bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma. "Sadece sınav yaklaşıyor ve fazla stresliyim."

Yalan değildi. Sınavın yaklaşması nedeniyle panik yapmaya başlamıştım. Onun yanından ayrıldığımdan beri onu düşünüyor veya onu düşünmekten kendimi bulamadığım zamanlarda sınav aklıma üşüşüyordu. Yüksek bir puan almak zorundaydım ve bu zorunluluk bana aşırı bir sorumluluk yüklemişti. Fakat farkındaydım ki alacağım o yüksek puan beni bu şehirden, felaketimden kurtaracaktı.

Felaketim, ailem.

"Neredeyse hiç çalışmadan takdir belgesi alan kızsın sen. Bu sınav seni korkutmasın."

Kaşlarım kalkarken dudaklarım kıvrıldı. Elimdeki tepsiyi artık götürmem gerektiğinin bilinciyle arkamı döndüm ve konuştum. "Allah Allah. Bugün tam da günündesin sen."

"Sana da yaranamıyoruz ya."

Omuzlarımı kıkırdatarak silktiğimde altı numaralı masaya doğru ilerliyordum. İki gencin masasına en sonunda ulaştığımda ise kahvelerini bıraktım başımı kaldırmadan. Kafede hep böyleydim. Birkaç kez laf atan olmuştu ve ben böyle bir durumun tekrar gerçekleşmesine mani olmak adına müşterilere tebessüm edip başımı eğiyordum her seferinde.

Kahvesini önüne yerleştirdiğim gençlerden biri, "Selam," deyince yutkundum. Esmer, kirli sakalı olan bir genç adamdı. Simasındaki tanıdıklık gözlerime eriştiğinde sadece başımla aldım selamını. Kafenin düzenli müşterilerinden biri olabilirdi. Belki de o yüzden tanıdık gelmişti.

Tepsiyi göğsüme bastırıp arkama döneceğim zaman hafifçe gülümsedi. "Beni hatırlamadığın için darılmaya başlayacağım, Çakıl."

Kaşlarım havalandı. "Kusura bakmayın," dedim adımları kullanmasının şaşkınlığıyla. Yüzünü kısa bir taramadan geçirdiğimde gerçekten de önceden karşılaştığım biri olduğunu biliyordum ama kimdi? "Hatırlayamadım," diye konuştum bir ona, bir karşısındaki çocuğa bakarak.

"Birlikte Avrupa'ya kadar gittiğin birini hatırlamaman garip." İnci dişlerini göstermekten kaçınmayarak gülümsedi. "Oysaki eğlenceli bir takımdık."

Gözlerim parladı. Hatta öyle bir parladı ki gülümsemesi tekrar büyü müştü. "Ömer," dedim şaşkınlıkla.

"Çok değişmişsin," dediğimde ise ben de gülümsüyordum. Ömer benim yüzme kulübümden takım arkadaşımıydı. Yaklaşık on kişilik olan ekiple birlikte Avrupa'daki turnuvaya katılmıştık. Ekipteki en sessiz ben olsam da, hatta hiçbiriyle pek sözlü iletişime geçmesem de Avrupa birincisi olmam ekipte adımları epey duyurmuştu.

"Asıl kendine bak sen." Kafeyi eliyle göstererek konuştu. "Güzel bir kafe. Birkaç aydır gelmiyordum sadece. Yeni mi başladın?"

"Evet, yeniyim." Buse'nin bakışlarını üzerimde hissettiğimde "sorun yok" dercesine gülümsedim. Ardından Ömer'e dönmüştüm. Çocukluğumun kanamasındaki en büyük sebep olan şeye yöneldim. "Yüzü-" Derin bir nefes aldım boğazımın tıklandığını hissederek. "Yüzüyor musun hâlâ?"

"Evet. Senin kadar olmasa da iyiyiz işte bu işte," deyip göz kırptı. "Sahi sen neler yaptın? Avrupa'dan sonra hiç uğramadın antrenmanlara."

Yarım yamalak gülümsemeye çalıştım. "Bıraktım." Ben zaten o antrenmanlara gelemediğim için iyice silikleşmiş bir insan olmuşum. Tolunay Bey istediğine ulaşmıştı beni alıkoyarak.

Başını sallayarak kahvesini yudumladı. "Zirvede bıraktım diyorsun," diyerek takılmıştı bana. Onun bu tavrı hoşuma gitti. Karşısındakinin acılarını deşmek yerine, şakalaşarak kafa dağıtmak bence ince bir davranıştı. Karakterim izin verseydi veya ben karakterime söz geçirebilseydim, kesinlikle böyle bir tiplere sahip olmak isterdim.

Tezgâhın arkasında beni izlediğini bildiğim Buse'yi daha fazla telaşlandırmamak adına Ömer'e kısaca gülümsedim. "Afiyet olsun sizlere," deyip elimdeki tepsiyle arkama döndüm. Birkaç masanın yanından geçmeye başladığımda Buse'den başka birinin de bana dikkat

kesildiğini hissetmiştim. Cem kulağındaki telefona kısa birkaç kelime edip kapatmış ve bakışlarını üzerimden ayırmamıştı. Ufladım içten içe. Serserinin arkadaşı da kendisi gibi laftan anlamazın tekiydi diye düşünürken aslında biliyordum ki onun zekâsını hafife almak aptallık olurdu. Ama bana ihanet eden birine karşı iyi kelimeler kullanmayı yasaklamıştım kendime. Diğer türlü kendime ihanet olurdu.

“Ne istiyorsun?” dedim Cem’e bakmadan sipariş defterimi çıkarırken.

“Müşterilerle muhabbete girmemeni.”

Kaşlarım havalandı deftere bakarken. Küstahlığı karşısında şaşkınlıktan tökezlemişti kulaklarım. Ancak bakışlarımı kaldırmadım ve elimdeki kalemi sıkarken eş zamanlı olarak dişlerimi de sıktım. “Öyle bir seçeneğimiz yok menüde.” Göğsüme tekme atmaya başlayan asabi bir kız çocuğu vardı içimde. Son zamanlarda onun asabiliğini akan kanıma kadar hissediyordum.

Ona bakmamama rağmen inatla gözleri üzerimden düşmüyordu. Cem’den ürküyordum. Bartu’nun aksine olan sert yapısı ve inatçı kişiliği Kaan’a benzese de onu tanıımıyordum. Bugüne kadar sadece birkaç kez görmüş-tüm ve birden bana bu kadar yüklenmesi beni tedirgin hissettiriyordu.

“Burada olmasa da izliyor,” dedi özne kullanmayı es geçerek.

Gizli öznesindeki özel adamı zihnime astım.

“Kimlerle konuştuğuna dikkat et,” dediğinde ise acıyla kasılan bedenime öfke yerleşiyordu. Durumun saçmalığına neredeyse gülecektim. Hatta kahkaha bile atmam gerekebilirdi. Kendisi karşıma çıkmamayı seçerken yanındakilerle beni mi uyarıyordu? Hem de bana sadakatin s’sini bile göstermediği hâlde.

Elimdeki sipariş defterini sıktığımı yamulduğunda fark ettim. Gözlerimi birkaç saniye için yumarken bu olanların benim için çok fazla olduğunu düşünüyordum. Kapalı gözlerimi eski konumuna getirdiğimde ise Buse'ye karşı elimi kaldırdım ve yanıma ulaşan ılımlı tavrına sakın bir sesle konuştum. "Lütfen beyefendiyle siz ilgilenin," dediğimde mesajı aldığını hissettiren bir göz hareketi yaptı bana ve bunun rahatlığıyla Cem'e bir kere bile bakmadan tezgâhın arkasına sığındım.

Elimi yumruk yapıp göğsüme sertçe vurduğumda nefesim düzensizdi. "Allahım," diye fısıldamıştım. "Ne demek *seni izliyor*? Onun ihaneti nedeniyle onun yerine utanç duyarken, nasıl bana bakmaya utanmaz bu adam?"

Kalbimde olan tek şey yokluğuydu ve yokluğunun oluşturduğu uçurumdan düşmeme ramak kalmıştı. Ben sanırım ölüme tek adımla kavuşacak kadar çok seviyordum onu.

Uçurumların sonu gece mavileriydi. Utanmaz bir kız olup o mavilere atlamama ise az kalmış gibi hissediyordum. Ama sonu birlik değil, hasret olacaktı.

Vücudumu yatağın içinde gerdiğimde göz ucuyla komodinin üzerindeki saate baktım. Öğlen on ikiyi henüz geçmişti ve bu dün kafede ne kadar yorulmuş olduğumu bir kez daha hatırlattı bana. Ağrıyan belimin tek sebebi uzun saatler boyunca ayakta kalmamdı. Vücudumun bana bu yoğunluk karşısında savaş açtığını biliyorum ama elden bir şey gelmezdi.

Yorganımın altında bir hareketlilik hissedince gülümsedim. Sadece onun ve Arda'nın varlığı bana gerçek gülüşler bahşediyordu artık. Johnny ufak bedenini yor-

ganın altından kurtarmaya çalışırken havlıyordu. Tek elimle onu kurtarıp yanıma koyduğumda pekâlâ da tek kişilik yatağa kolayca sığmıştık.

“Günaydın yaramaz oğlum.”

Havladı. “Ben yaramaz değilim mi demek istedin?” deyip göğsüme yatırdım onu. Tişörtümün yakasını ısır-maya başladığından gözlerimi baymıştım. Cinsi gereği ısırmayı ve kemirmeyi seven bir köpekti ve bir tişörtümü daha mahvetmesi beni şaşırtmayacaktı.

Birkaç kez daha havladığında acıktığını fark ettim ama kalkmadan önce susması için başını okşamayı ihmal etmemiştim. Sadece oda bana aitti, ev değil. Evde yaşayan diğer kızların Johnny’den rahatsız olmaları demek, başka bir ev aramamız gerekeceğini işaret etmesi demekti.

İkisiyle de yeni yeni ısınmaya başlıyorduk. Benim pek konuşkan olmadığımı göz önüne alırsam gayet iyi ilerlediğimizi düşünüyordum. Neyse ki sıcakkanlı kızlardı da benim sessizliğim evde çok göze batmıyordu. Eve yerleştiğim ilk günlerde onlardan uzak kalmış, bir süre odamdan çıkmamayı tercih etmiştim. Bir sorunum olduğunu anladıklarını seziyordum ama aralarında anlaşmışlar gibi beni hiç zorlamamışlardı.

Ceren ve Çağla. İkisi de kumraldı ama Ceren, Çağla’ya kıyasla uzun boylu kalıyordu. Ceren’in doğrallığı belirgin bir özellikken, Çağla’nın ise güler yüzü dikkatimi çekmişti. Fakat Çağla’dan fazlasıyla çekindiğim su götürmez bir gerçektir. Geldiğim ilk günlerde erkek arkadaşının ara sıra onunla kaldığını ve bunu dert etmemem gerektiğini söylemişti. Sanki sorun edersem de bunun önemsiz olacağını vurgular bir hâli vardı. Ve ondan sonraki birkaç gece erkek arkadaşını görmesem de aralarındaki münasebetten dolayı kulaklıklarla uyumak zorunda kalmıştım.

Johnny'nin mama kabını alıp kapıya yöneldiğimde peşimden geldiğini bildiğinden kıs kıs gülüyordum. Koridordaki küçük odanın kapısını aralayıp mama paketinden mama koydum kaba. Bu oda, oda bile denemeyecek kadar küçüktü. Göz önünde olmaması gereken eşyaları buraya sığdırıyordu kızlar.

Koridorun başına kabı bırakıp Johnny'nin mamasını yemesini birkaç saniye için izledim. Ardından guruldayan karnım şikâyetini haykırdığında bana, mutfağa yönelmiştim. Tost malzemelerini çıkarıyor, bir yandan çay koyuyor, her şey normalmiş gibi davranıyordum.

Her şey gerçekten de normal gözüküyordu aslında. Ama tek sorun, benim normale eş değer sözlük kelime-min *o* olmasıydı. Günlük işlerimi hallederken bile beni ayakta tutan, yanımda olmayan varlığıydı. Ben sanırım, "Sensiz yaşayamam," diyen tiplerden asla olamayacaktım. Çünkü farkındaydım ki altı buçuk yıldır nefes almamı sağlayan, yanımda olmayan varlığıydı. Onsuz yaşayamamak kelimesi benim için yalandan ibaret olurdu. Yaşardım, yaşıyordum ama onunla daha güzel yaşırdım işte.

Çünkü *o* hem zihnimin hem kalbimin pusulasıydı. Gözlerimden kaybı demek, gideceğim yönün yanlışlığı demekti. Kalbimde yokluğu demek, kalbimin atacak bir neden bulamaması demekti.

Hazırladığım içi malzemelerle dolu olan ekmeği tost makinesine koyup bastırdım. Elimle hızlı kızarması için bastırmaya devam ederken Çağla esneyerek mutfağa girmişti. "Günaydın. Kahvaltı mı?" dedi demlediğim çayı işaret ederek.

"Evet. Sen de iç lütfen. Yeni demledim."

Dalgınca başını sallarken iki çay bardağı çıkardı dolaptan. "Kibarlıktan kırılacaksın diye korkuyorum."

Yadırgamadım kelimelerini. Bana böyle bir şey demesi bugüne kadar karşısına çıkanların ne denli kaba olduğunu anlamamı sağlıyordu sadece. Yıllarca tek kelimelik konuştuğum bazı insanlardan bunları duymuş ve sonunda kafama takmamam gerektiğini öğrenmiştim. Onlar yakınıyor diye değişmezdim, kelimelerimin başına silah dayayamazdım.

Büyüdüğümü hissediyordum, olgunluğun acıdan geçtiğini kabul ederek.

Buzdolabını ne zaman açtığını fark etmesem de kapanış sesiyle düşüncelerimden kurtuldum. Kaşarın yeteri kadar eridiğinden emin olunca peçeteye sarıp tabağa koymuştum tostumu. Çağla'nın domates kestiğini fark ettiğimde demlikten çay koyuyordum. Kahvaltı masasına oturdum ve birkaç dakika sonra o da karşıma oturmuştu.

"Rahat edebiliyor musun evde?"

"Evet. Bir sorun yok," diye yanıtladım. Mutfakta bir başkasının varlığını hissettiğimde tostumu ısıırıyordum. Dolu olan ağızımla birlikte kafamı kaldırdığımda, Çağla'yı başından öpen adamla göz göze geldim. Çağla'nın saçlarındaki kumrallığı kendinde de yaşatan yabancı, kirli sarımsı sakallara sahipti. Gözlerimi üzerinde tutmayarak tabağıma çevirdim ama seslerini engellemek mümkün değildi.

"Çıkıyorum," diye konuşmuştu yabancı, Çağla'ya yönelik.

Çağla'nın gülen suratının düştüğünü ses tonundan fark etmiştim. "Yine nereye?"

"İşim var," diye kestirip attı genç adam. Umursamazlığını hissettirmekten kaçınmıyordu, karşısında bir yabancı olduğunu bilse bile. Vurdumduymazlığı bana Kaan'ı hatırlatırken tabağımlı kaldırıp kısaca baktım yabancı gelen suratına. Serserinin kemikli suratının yanında bu adamın

suratı daha yuvarlaktı. Yuvarlak hatları ona yumuşaklık katsa da sözlerinin bir hayli sert olduğunu anlamıştım.

Kaan'ın ne yüzü, ne sözleri... Her şeyiyle sert olan serserinin çelişkide olan bir tarafına bile rastlamamıştım karşımdaki adama kıyasla. Çağla'nın sevgilisinin olgunlaşmamış tavırlarının yapay olduğunu düşünürken, Kaan'ın her hareketinin altında bir anlam yattığını biliyordum. Aldatılan gururum bile onun karakterine kötü söz geçirmemi sağlayamıyordu. Ne geçmişte ne de bundan sonra da... Hiçbir zaman onun kötülüğüne karşı diklenemeyecektim belki de. Hâlbuki ben hiçbir zaman onun kötü bir adam olduğunu düşünmemiştim.

Aptalsın Çakıl, aptal!

Anılarla kalbime yazdığım adam, ihanetiyle bile silmeyi başaramamıştı adını.

"Senin işin ne olduğu belli olmayan, bar bile diyemediğim bir mekânda içki dağıtmak mı?" Sinirini gizlemeye çalışmayan Çağla, yaptığı yanlışın farkında olmadan konuşmaya devam etti. Ben buradayken böylesine sert çıkması besbelli ki erkek arkadaşını sinirlendirecekti. Sadece bir yabancıydım çünkü. "Adını söyle mekânın, geleceğim!"

"Çağla," diye konuştu burun kemerini sıkan çocuk. Gözleriyle beni işaret ettiğini hissettiğimde tostuma daha çok gömüldüm. "Zamanı mı şimdi güzelim? Alçalt sesini."

Mutfaktan çıkmak için adımlayan gencin ardından Çağla da bir hışımla kalktı ve peşinden yürümeye başladı. "Ciddiyim Mertcan, söyle ismini."

"Hay ben senin," diye mırıldandığını duydum adamın. Kaşlarım kalkarken çayımı yudumluyordum ki Çağla'nın sevgilisi, "Bedel," dedi.

Çay boğazıma kaçtı. Nefes alabilmek adına ardı ardına öksürdüm. Onların adımları ise daha hızlı uzaklaşmaya devam etti.

Bedel, okulun ilk zamanlarında Kaan'ın sıklıkla gittiği izbe yerdeki bardı.

"Hayır, hayır," diye konuştum telefona. Tatilin üçüncü günüydü ve kafeye gitmeden önce Johnny'yi dışarı çıkartmam gerekiyordu. "Johnny'yi gezdirip işe gitmem lazım Arda. Yarın buluşacağız seninle."

"Johnny de gelir mi? Lütfen Çakıl, lütfeeeeen!" Bir şeyi çok istediği zamanlarda böyle yapıyordu. Kelimeleri uzatabildiği kadar uzatıyor, şu an yüzünü göremesem de dudaklarını büzüyordu.

"Karnen nasıl?" derken oynamaya karar vermiştim onunla. "Eğer iyiye Johnny'yi getirebilirim diye düşünüyorum." Telefonu omzumla yanağım arasına sıkıştırıp Johnny'nin tasmağını takmaya çalıştım. Dışarı çıkacağını anladığı için heyecanla kıpırdanıyor, üzerime atlamaya çalışıyordu. Hareketleriyle tasmayı uygun yerine geçirmek hayli zor oluyordu.

"Gerçekten çok iyi notlarım, Çakıl. Hepsi beş," dediğinde beş parmağını kaldırdığından adım gibi emindim.

"O zaman yarın Johnny ile geleceğiz. Hem de minik bir sürprizle."

Arda'nın sevinçli nidalarını birkaç dakika daha dinledikten sonra aniden ciddileşmişti. "Çakıl, abiyi neden hiç görmüyorum artık?"

Soluk boruma takılan belirsiz bir madde hissettim. Eli mi boğazıma götürme ihtiyacında bulunmuştum. Onun adının geçtiği yerlerde tohum barındıran her sızı bana psikolojik sıkıntılar yaşıyor, dallarını boynuma doluyordu.

"Oturduğunuz sitede görmüyor musun hiç?" dedim düşen sesimle. "Veya... Veya ablanın yanında?"

Duymaktan korktuğum, duyarsam acı çekeceğimden emin olduğum cevap bana uğramamıştı. “Hayır. Ablam da bir süredir görmüyormuş ki onu...”

“Na-nasıl?” Kekeledim. Sınıfta bağıra çağıra Kaan’ı anlattığına yemin edebilirdim çünkü. Buluşmalarını, neler yaptığını... Ben onun adının geçtiği her cümlede kulaklarımı tıkasam da adının olduğu kısmı kaçırmam imkânsızdı. O yüzden emindim Doğa’nın sözlerinden.

“Annesiyle konuşurken duydum. Ama Çakıl, annesini görmem lazım. Cadıya benziyor. Hani Pamuk Prenses’teki cadı var ya... Veya Külkedisi miydi o?” diyerek kendiyile tartışma içerisine girdiğinde donuk bakışlarım odamın soluk duvarına tutunmuştu.

Bir süre daha Arda ile dalgınca konuştuktan sonra telefonu kapadım. Astım ilacıma yönelip bir nefes çektim ilaçtan ve başımı salladım. Doğa’nın uyarılarını o güne kadar dikkate almamış, yalan söylediğini düşünmüştüm ama onları gördüğüm andan sonra aslında onun doğruları konuştuğunu anlamıştım.

Doğa’nın yalanları aslında şimdi mi başlamıştı?

Johnny’nin çekiştirmesi ile kapıya doğru vardığımızda, eğilerek ayakkabılarımı giydim. O kadar dalgındım ki köpeğimin küçük bedeniyle beni çekmesini bile hissedemeyecek durumdaydım. Sorular aklıma sıra sıra namlu dayadıklarında biliyordum ki tek kırıcı cevap beynime gelen kurşun olacaktı.

Doğa yalancı bir kız mıydı? Yalancı ise Kaan’ın yanında olmakla dediklerinin doğrularını kanıtlamıştı o gün ama... Doğrularında pürüzler mevcut muydu?

Apartmanın kapısını açıp dışarıya çıktığımızda Doğa’nın evdeki bağırışlarını tekrarladım: “İntikamımızı birlikte alacaktık!”, “Benim babamın intikamı ne olacak?”

Ufak ufak yağmaya başlayan kar tanelerini selamlarken iç çektim. Çıkar ilişkileri olduğunun farkındaydım. Doğa "intikam" diye bağırıyordu çünkü. Ortak düşmanlarıydı belli ki Macit. Ama asıl olay... Doğa, "Ellerin bana dokunuyorken..." de demişti serseriye.

Göğsümde oluşturduğum mezarlığın üzerindeki çiçekler soldu aklıma düşen bu sözlerle. Senin kadar güzel kokmayan çiçekler teker teker intihar etti ihanetinle. Asılı kalacakları bir dal bile bulamadılar. Çünkü her yer yıkık döküktü.

"Johnny," diye bağırdım koşarken. Gözlerime dolular birikmiş, yüzüme düşen kar tanelerinin üzerini kapatmamak adına savaş veriyorlardı. "Neredesin oğlum?"

Zihnimin bulanıklığı harelerimdeki bulanıklığa da etki ederken hıçkırdım. Onu da kaybedemezdim, onun da hayatımdan çıkıp gitmesini izleyemezdim.

Koştum, nefessiz kalana kadar koştum. Ta ki Johnny'nin havlayışını duyana kadar. Görüş açıma giren kuyruğuyla koştuğu sokağı döndüm ve koşarken atacacağım diğer adım hareket edemedi.

Çünkü o, kucağında olan köpeğimle yanıma yaklaşıyordu.

II

Eskimiş ruhumun paslanan kuytu köşelerinde hissettiğim farklılık midemi altüst etmeye başlamıştı. O, buradaydı. O, bana doğru yürüyordu. O, yetim kalan duygularımın üzerine umut serpiştiren adımlarını atıyordu. Hem de kucağındaki köpeğimle.

Gözlerine bakmadım. İrislerime olan girişine güçsüz bir yasak yazmuştım titrek ellerimin arasında sallanan kalemle. Olabileceği yere kadar uygulayacaktım bunu. Yaklaştıkça koyacak isim bulamadığım, hâlâ etkisini çözemediğim kokusu doldu burnuma. Onun kokusu... Ciğerime hava oldu, burun direğine sızı.

Gri bir eşofman takımını geçirmişti uzun bedenine bu sefer. Kucağında oynayıp, suratını yalamaya çalışan Johnny'yi tek eliyle engelliyordu bana doğru yürürken. Benim oğlum, Kaan'ı özlemişti. Benim için de, Johnny için de ev demek Kaan demekti. O yüzden emindim ki Johnny şu an evinde hissediyordu serserinin kollarında.

Kucağındaki köpeğimi izlemeye devam ettim, bilerek bakmadım gözlerine. Ama suratımda pervane olan gece mavilerinin hissiyle ürperdim. Birkaç adım ötemde durduğunda ise kafamı eğmiştim yere, utanırcasına. Onun utanması gerekirdi, değil mi? Peki ben niye acizliğimi gözüne sokuyordum? "Özlem," diye fısıldadı kalbimin

mahzenine yapışan doğrucu tarafım. Ne kadar yanlış yaparsa yapsın, isterse en büyük kötülüğü yapmış olsun sana... Bunu yapan senin sevdiğinse eğer, kendisinde kusur arardı insan.

Bakışlarının hâlen üzerimde dolandığının farkındalığıyla gözlerimi etrafta dolaştırdım. Tek elimin parmakları birbirleriyle oynuyor, tırnaklarımı avucuma geçiriyordu. Tenimi okşayan sıcak nefesini buradan yudumluyordum. Birkaç saniyeliğine gözlerimi yumdum, o da buna izin verircesine kılını kıpırdatmadı.

Alt dudağım özlem ile titremeye başlamıştı. Sevenin, dibinde olmasına rağmen sevdiğine dokunamaması dudak titreten bir şey miydi sahiden? Sevgimin kalitesinden veya büyüklüğünden bir derece koyamasam da ortaya, biliyordum ki en saf ben severdim onu. Hem de özleminden titreyen dudaklarımla.

Ona bakmasam da geceyi gözlerinde taşıyan bakışlarını tahmin edebiliyordum. Göz kapaklarımı kaldırdım ve köpeğime bakarak iki elimi uzattım. Ellerim titriyordu, bunu soğuk havaya yormasını umdum. Benim tenim zaten hep soğuktu, hep titrerdi. Bu seferki fark, özlem, heyecandan titriyor oluşumdu. Sahi o benim soğuk tenimi bile hatırlıyor muydu ki?

Johnny bana doğru hareketlenince elleriyle onu bana uzatmak zorunda kaldı. Yutkundum. Kucağıma yerleşmeye başlayan köpeğim biraz yüreğime cesaret veriyordu ki Johnny'yi uzatan ellerinden biri elime değdi. Geceyi üstüne örtmüş olan tüm yıldızlar ellerimizin arasına düşüverdi o an. Öyle bir heyelandı bu.

Bakışlarım aşağıya indi, elimi çekip Johnny'ye sarılırken. Ona teşekkür etmem gerekiyordu, "Ruhumu okşa adam," demek asıl isteğimken... Yüzüm kasıldı acıyla. Ona diyecek çok şeyim, belki de edecek küfürlerim,

soracak hesabım vardı ama sadece köpeğim için teşekkür edecektim. Dudaklarımı araladığımda buz gibi soğuk dilime dolanmış, beni kendime getirmişti. "Teşekkür ederim," dedim çatlayan sesimle. Bunu tekrar ve tekrar havaya yormasını umdum ama o beni bilirdi, benim onu bilmeyişlerim kadar.

Anlamsızca dikildiğim birkaç saniye sonrasında sorguladım kendimi, "Neden hâlâ buradayım?" diye. Varlığından bulduğum huzur dikildi karşımda, neden bu dercesine. Ama yutkunarak geriye bir adım attım. Arkamı dönüp gidecektim ve gözlerine doyamadığım adamın, kışkacına doyacaktım.

Ama izin vermedi adımımı takip eden sözleri. Tek adımla geri attığım adımımı karşıladığında yere düşen bakişlarım ayakkabılarında bitti. Onun için aldığım ayakkabılar vardı yine ayaklarında. Yaralarımı tüm çıplaklığıyla yoluna serdiğim serseri, adım atmıştı sağ ayağıyla.

Yaram kanamaya başladı. Tek bir adımı bile öyle kanttı ki beni, konuşmasına bile gerek yoktu. Ama o susmadı. Zihnimden silinmeyip kulaklarımda her zaman asılı kalan sesi, hayallerimden ayaklanıp canlı kanlı duyulmuştu şimdi.

Yaklaştı, yaklaştı. Başını eğdiğini gördüm ama gözlerine bakmaktan kaçındım. Suretine bile yaklaştıramadım irislerimi. Benim aksime kucağımdaki köpeğim onun yakınlığına karşın sevinçle kuyruk sallayıp hareketlenmeye başlamıştı. Serseri nefesi kulağımın hemen altına vururken, yeni doğmuş acılar yüklendi yüreğime. Ama susmadı o işte. Bunu bile bile susmadı. Aralık dudaklarından kulağıma çarpan sıcak nefesi ile haftalar sonra tınısıyla sarsmaya başladı beni.

"Yüzün, hüznün," dedi. Gözlerimi yakan yaşlar kirpik uçlarımı aleve verdi ansızın. Dudaklarından kaçmaya

devam eden cehennem ateşi, kavurmaya başladı iflah olmaz yaralarımı. "Yüzün," dedi bu sefer duraksayarak. "Hüznüm."

Paramparça oldum.

Kalbime bir ok saplanmış hâlde donakaldım bir süreliğine. Şaşkınlıkla gece mavilerine tutunmuştu irislerim. Halbuki yasak bilmişim ben o çehreyi kendime. Ama cehennem dudaklarından öyle kıvılcımlar saçılmıştı ki etrafa... Kutsal bir görevmişçesine üstlenmişim onun dudaklarından dökülen ilahi ateşi. Can alıcı gece mavileri tam da şu anda canımı alıyordu sanki. Yeşillerime tutunmasının ardında bir tepki göremesem de, dediği hüznü... Gerçekten de görüyordum dalgalanan mavilerinde.

Sorular beynimde yankılanıyorken zor bir nefes doldurdum göğsüme. Benimle oynuyor muydu? Bu da bir başka oyun, aldatmaca olabilir miydi?

Beni okuduğunu gördüm gözlerinde. Öyle ki kaşlarını çatmıştı tepkisini göstermekten çekinmeyerek. Gerçi o ne zaman çekinmişti ki? Olduğu gibi bir adamdı, olmaması gereken şey ihanetiydi. İhanetinin sertliğiyle baktım ona, burnunun etrafına saçılan tam üç çile gözlerimi değdirmedim asıl bakmak istediğim yer onlarken.

"Palavra," diye fısıldadım bir adım ötemde duran katılığına. Âdemelmasının yutkunması ile birlikte aşağı yukarı hareketini izledim. "Zırvalık."

Hüznü de yüzü de palavraydı onun. Gece mavileri çevrede dolaştıktan sonra gözlerimde konakladı yeniden. "Hâlâ aynı," diye düşündüm. Hep tetikteydi Kaan Barlas, karşısında ihanet ettiği bir kız bile olsa.

"Sana ne zaman yalan söyledim?" Gözlerine ektiği hırçınlık bana ulaşmıştı. "Hah," diye bir ses çıktı dudaklarımdan. "'Ben senden gitmedim, giden sendin,' demiştin bir keresinde," dedim hatırlayacağından emin olarak.

Doğa'nın ilk Kaan iması yaptığı gün, serseri bana aynı cümleyi kurmuştu. Doğa'ya gitmediğini sözleriyle ifade etmiş, içimi yalancı bir rahatlamayla doldurmuştu. Öfkeliydim. Sağlığıma karşı büyük öfke duymaya başlamıştım. "O zaman da gittin, sonrasında da."

Bir hışımla arkama döndüm ve yürümeye başladım. Bir şey demedi, diyemezdi de zaten. Ne diyecekti? "Evet, sana yalan söyledim" mi? Boş sokakta yankılanan sadece Johnny'nin havlamaları olmuştu. Kafasını omzuma çıkartmış, ardımızda kalan Kaan'a bakıp havlıyor, ağlıyordu. Genzim yandı ardımda onu bırakırken. Onun aksine ne taş bir kalbim vardı ne de boş hislerim ona karşı.

Ama kendi sözünü çiğneyen adamın karşısında dikilmem, benliğime hatta ve hatta ona duyduğum saygıya hakaret olurdu. O değil miydi, "Yalana tahammülüm yok," diyen, bana bu yüzden, "Git," diyen?

Karın yavaşça tuttuğu asfaltta ayakkabılarımı sürte sürte yürüdüm. Adımlarımın sesleri asfaltta kırık sesler çıkarıyor, kırık kalbime eşlik ediyordu. Johnny hâlâ ardıma bakıp ağlarken bir damla yaş geldi sağ gözümünden. "Ben de çok üzgünüm, oğlum," diye konuşmuştum köpeğime hitaben. "Hiç değilse sen ardına bakabiliyorsun ama benim öyle bir lüksüm bile yok."

Onun gittiği yolu bile izleyemiyor, terk edişinin adımlarını sayamıyordum ben.

Sağ gözümdeki tek yaşa ardı ardına gelen yaşlar eşlik ettiler el ele. Bir kova su dökülmüştü sanki kirpik diple-rime. Şimdi kanaya kanaya dağılıyordu gözlerimden çeneme doğru. Johnny'nin ağlayan sesi havlamaya dönünce duraksadım. Kızardığından emin olduğum burnumu çekmiştim. Epey uzaklaşmıştık ondan, değil mi? Bir cesaret yürüdüğü yola bakabilmek, bundan sonra onunla

alakalı tek bakacağım şeyin o yol olacağına inandırmak için kendimi, başımı döndürdüm.

Gözyaşlarımda cesetlerle dolu bir kent oluştu, en tepeye ise serseri yerleşti. Gitmemişti. Gitmemiş, bana yakın bir mesafeden elleri ceplerinde yürüyordu. Siyah saçlarının perçemleri gözlerinin bir kısmını kapatsa dahi delip geçen mavileri hemen tutunmuştu bana. Islak yanaklarımı fark ettiğinde durdurdu adımlarını. İlk defa kararsız kaldığını bile gördüm. Öyle ki cebinden çıkardığı eli yumruk şeklini almıştı. Düzenli soluklarımın sekteye uğradığının bilinciyle önüme dönüp öksürdüm.

Nefesimi kesen anlara sığdırsam seni, dolup taşan tek ben olsam keşke serseri.

Hızlanan karın altında devam ettirdim adımlarımı. Johnny hâlâ arkama doğru havlıyordu. Bu hâlâ bizi takip ettiğini anlamamı sağlamıştı. "Allahım," dedim içimden. "Yıllarca izlediğim adam, en sonunda beni izliyor. Ben ise mutluluktan çıldırmak yerine, gururuma attığı tek-melerden kurtulmaya çalışıyorum."

Apartmana yaklaştığımda hafif bir titreme sardı bedenimi. Onun ardımda olduğunu biliyor, omuzlarımı delen bakışlarını hissediyordum ama kafamın kaydığı nokta farklı olmuştu.

Aptal herifin bu soğukta sadece eşofman takımıyla peşimden gelmesine inanamıyordum!

Arkama dönüp, "Git artık sıcak evine," diye bağırarak istiyordum. "Bir zamanlar birlikte yaşadığımız evine!" Hem... Bunca hafta benden kaçmışken, kendini benden esirgemişken... Şimdi neden karşımda bitiyordun serseri? Ne oldu da gözlerin üstümden ayrılmıyordu tam da eskisi gibi. "Yapma lütfen," diye fısıldadım apartmanın camlı kapısından ardımdaki yansımasına bakarken. "Yapma."

Okudu dudaklarımı çenesini sık sık. "Sıkma çene- ni," dedim içimden. Vermesin kendisine zarar, hep iyi olsun istedim her şeye inat. Onun dişleri bile değerliydi, bir gün elbet gülecekti onlarla birlikte. Bir süre daha yansımalarını izledim Johnny ona doğru havlamaya devam ederken. Ardından "Sana benden başka ev yasak," diyen adamın karşısında, başka bir eve adımladım.

Bizim geri dönüşümüzün olmayacağını söylemiştin ama sanırım geri dönüşü olmayan şey sadece ihanetindi serseri.

"Bu ne kızım ya? Nasıl bir evde yaşıyorsun sen?"

"Sesini alçalt lütfen," dedim ikinci kez Başak'a. "Duyacaklar."

"Allah aşkına, yan odada kavga kıyamet var. Sanki bu odada ediyorlarmış gibi gürültü kopuyor, sen gelmiş beni uyarıyorsun."

Yatağın üzerine oturmuş başını ise yatak başlığına yaslamıştı. Johnny bağırıtlardan ürkmüş bir şekilde bana sığınmışken onu Başak'ın kucağına bıraktım. "Ne yapabilirim? Bu evden başka gidecek yerim yok."

"Saçmalama." Johnny'nin başını okşuyordu yavaşça. "İstediğin kadar bizde kalabileceğini biliyorsun," dediğinde başımla onayladım. Evet, biliyordum. Melek gibi bir annesi vardı ve beni çok sevdiklerinin farkındaydım. Fakat Tolunay Bey, ardından serseri... Herkesin evinde sığıntı gibi kalmak gururumu incitiyordu artık.

Ailemin evinde bile fazlalıktım çünkü. Oysaki fazla olan sadece sevgimdi onlara karşı.

Yan odadaki sesler yükselirken yüzümü buruşturup çamaşırlarımı katlamaya devam ettim ama Başak sessiz

kalmadı. "Oha be oha. Dingo'nun ahırını sandılar burayı. Gitsinler sevgili kavgalarını dışarıda yapsınlar. Özel hayatlarını dinlemek zorunda mıyız?"

Dudaklarımı büzdüm. "Siz de Bartu ile yanımızda kavga ediyorsunuz."

"Bartu benim sevgilim mi Çakıl?" deyip gözlerini pörtletmişti. Sarı kafa ile ilgili olan tüm tepkilerinden aşırı zevk aldığım için sıklıkla uğraşır olmuştum şaşkın arkadaşımınla.

"Pek de sevgilin değil gibi durmuyor. Saçına, başına, eteğine bile karışmaya başladı, hatırlasana."

"O onun her zamanki despotluğu," dediğinde aslında ikimiz de inanmamıştık bu sözüne. Bartu hayatımda gördüğüm en dalgacı, keyfi, yumuşak çocuktuk çünkü. Ama konu Başak'a geldiğinde tam da onun deyimiyle despot kesiliyordu.

Yan odadaki sesler daha da yükselmeye başlayınca gözlerimi duvara çevirdim sanki içeriyi görebilirmişim gibi. Başak da duvara doğru bakıyor, Johnny'nin kuyruğuyla oynarken ağzında bir şeyler geveliyordu. Ve ardından Çağla'nın çığlık çığlığa sesi duyuldu. "Orada çalışmanı istemiyorum Mertcan!"

Ardından duvara atılan sert bir cismin sesiyle irkilip Başak'la birbirimize baktık. "Kız sanırım boku yedi. Erkeği baya haşın çıktı," diye fısıldadığında gülümsedim. "Daha demin bağırarak konuşuyordun duysunlar diye, şimdi ne fısıldıyorsun?" diyerek takılmıştım ona.

"Onlardan korkan onlar gibi olsun," dedi ama yine fısıldıyordu. Kahkahamı tutmak amacıyla elimin tersini dudaklarıma yasladım. "Delisin sen, deli!"

"Sürtüklere içki servisi yapıyorsun resmen. Ne demek karışamazsın, ne demek!" Çağla'nın sesi tekrar odada bittiğinde elimdeki çamaşırı sandalyeye bırakıp yatağın

ucuna, Başak ile Johnny'nin yanına yerleştim. Başak'a konuyu açmakta kararsızdım ama ondan bir şeyler saklamak bana suçlu hissettiriyordu. Üzüntümü elbet saklayacaktım sırf üzülmessin diye. Ama merakımı aktarmaya çok hevesliydim.

"Çağla'nın sevgilisi sanırım Kaanların takıldığı barda çalışıyor," dedim sakince.

Başak konu değişikliğine kaşlarını kaldırmıştı. "Çocuk Bedel'de mi çalışıyor?"

"Evet," dedim şaşkınlıktan bir yudum içerken. "Sen nereden biliyorsun o barı?"

Omuzlarını silkti. Durumdan pek de hoşnut gözükmür bir hâli yoktu. "Bartu son zamanlarda hep orada takılıyor. Mesela dün gece de-" dedi ama duraksamıştı. Gözleri büyüdü aniden. "Bir dakika, bir dakika." Ayağa kalkıp duvarı göstermişti, Çağla'nın odasını kastederek. "Sürtükler mi dedi şu kız? 'Sürtüklere içki veriyorsun' mu dedi demin, ben mi yanlış duydum Çakıl?"

"Evet, öyle dedi."

Başak'ın gözleri yuvalarından fırlayacak etkisi bırakınca üzerimde, başımı salladım "Ne oldu?" dercesine. "Bartu neredeyse her gün orada Çakıl!" diye haykırdı. "Allahım ben de erkek erkeğe takılıyorlar falan sanıyordum. İnanamıyorum," diyerek küçük olan odamı turlamaya başladı. "Resmen seninle," deyip beni işaret etmişti. "Takıla takıla saflığını bulaştırdın bana. Bartu'yu sürtüklerin eline bıraktığıma inanamıyorum."

"Benim ne suçum var ya?" diye söylendim Johnny'yi kucağıma alırken. "Hem Bartu bakmaz başka kıza."

"Niye bakmasın? Ben onun sevgilisi değilim, hesap bile soramam bakarsa."

"Başak, sizin aranızdaki öyle bir şey ki, bence iyi ki de sevgili değilsiniz." İçimden gelenleri söylemek iyi hisset-

tiriyordu. Eskiden konuşacak bir dostum yokken, şimdi onun varlığını her zerresine kadar değerlendirmek hakkımdı. "Sizdeki daha güçlü, dokunulamaz bir şey. Bartu başkasına bakmayı aklından bile geçirmez."

"Diğer ilişkilerindeki çapkınlığına şahit oldum ben onun," dedi ellerini beline koyarak. "İşimi sağlama almamda fayda var bence."

"Hani ilişkiniz yoktu sizin?" diyerek beceriksiz sıkıştırma çabası göstermiştim. Gereksizdi çünkü Başak'ın zihninde yanan ampul, benim kalbime ışık tutmaktan aşığı kalmamıştı.

"Hem sana ne Kaan'ın takıldığı barsa?"

Gözlerimi kaçırdım. Kaçtığım şeyi kendi sözlerimle ifade ettiğimin farkındaydım. Elimi tutarak yanıma oturmuştu Başak. "Bak canımın içi, sen ne kadar susarsan sus ben senin içini görüyorum. İçini biliyorum." Elimi tutuşu cesaret verircesine sıkılaşıırken kaçırdığım irislerimi onda topladım. "O yüzden benden çekinmene gerek yok. Çekiniyorsan bile sen açmadığın sürece açmayacağım konuyu."

Minnet duygusu küçülttüğü gözlerimi çerçeveledi. Dudaklarım kararsızca iki yana kıvrıldığında konuşmaya hazırdım. "Dün," dedim dişlerimi birbirine vurarak. "Gördüm onu."

Başak'ın kaşları alnına yükseldi. "Uzun zamandır gözükmüyordu sana, değil mi?" sorusuna başımla onaylayarak yanıt verdim. "Garip," diye mırıldanmıştı gözleri parkeye düşerken. "Okulun son haftalarında karşına çıkmaması ama şimdi birden böyle yapması... Çok garip."

"Bir de..." dedim aklıma Cem gelirken. "Bartu ve Cem sürekli peşimde. Hatta Cem geçenlerde kafeye geldiğinde, 'İzliyor seni,' saçmalıklarını zırvaladı."

"Bilmediğimiz bir şeyi söyleseydi bari," diye söylenmişti Başak. "Ne?" diye tepki vermeme engel olamadım.

"Sen konuşmak istemediğin için söylemiyordum ama..." dediğinde alt dudağını ısırarak bana döndürdü bedenini. "Okulda sen görmesen bile, ben onun seni izlediğini görüyordum. Aslında sadece bir kez denk geldim seni izlediğine ama sonradan Bartu da ağzından kaçırınca emin oldum."

"Anlamıyorum." Saçlarımı bilinmezliğin hırçınlığıyla karıştırmıştım. "Doğa varken neden? Ahmet Macit yüzünden olmalı." Kendimi onaylama gereği duydum. "Evet, evet. Onun yüzünden beni izliyor olmalı."

"Valla bana hiç de öyle gelmiyor. Bu Barlas ayında bir şeyler var ama... Kokusu çıkacaktır." Duraksadı kendinden emin olmayan bir tavırla. Dudaklarını aralamış, düşündüğünü görüyordum. "Bu dört yıl içinde Doğa ve Kaan'ı hiç yan yana görmedim ben," derken aklında yaptığı hesaplamayı dinliyordum. "Lise öncesinde zaten Doğa'yı tanıımıyordum ama Bartu ile yakın olduğumuz için ağzından bir kere bile Doğa lafı duymamıştım, hem de Kaan'ın adının geçtiği cümlede."

Başını salladı hatırladıklarının doğruluğundan emin olarak. "Bu Doğa'da bir bokluk var Çakıl. İntikam diyor, bana dokunuyorsun diyor ama bir Allah'ın kulu görmedi onları daha önce birlikte. Bu mümkün mü?"

"Ben gördüm." Ağzından fırlayan zehir tüm vücudumu yakıyordu sanki. "Gördüm işte," dedim omuz silkerek.

"Senin gördüğün şey kapının arkasından duydukların. İşin iç yüzü çok farklı olabilir." Büyük bir of çekip ayağa kalktı. "Neyse bu Kaan'dan hiç hazzetmediğim gerçeğini değiştirmez. Akşama hazırlan sen."

Montunu giymeye başladığında ben de ayağa kalktım. "Nereye gidiyoruz?"

Montunun  zerisine çantasını taktı ve sinsi bir gülümseme eşliğinde kaşlarını oynattı. "Erkeklerimizin Bedel'de ne halt yediklerini görmeye."

Bardan çok kafeye gidiyor gibi giyinmiş olmamı dert etmeyerek Başak'a baktım. O da benim gibi bir kot pantolon ve üzerine kazak kombini tercihinde bulunmuştu. Bunun beni bir hayli rahatlattı ını hissettim. Başak'ın yanında minik bir kız çocuğu gibi gözükmek istemezdim, serserinin düşüncelerinin aksine. Hatta  yle ki dudaklarım vi nenin en koyu tonunda olan bir parlatacı yedirmi , kirpiklerime rimel sürmekten geri kalmamı tım.

Başak taksiciye adresi verdikten sonra yüzümü s zd  gözleri parlayarak. "Rimel ve ruj resmen patlatmı  gözlerinin rengini, bayıldım," diyerek göz kırptı. "Bu hazırlığın o odun için olması beni kızdırsa da..."

"Onun için hazırlanmadım." Kendimi buna inandırmam gerekiyordu, Başak'tan önce. "Sadece uzun zamandır seninle dışarıya  ıkmıyorduk, hem de gece gezmesine... O yüzden  zen göstermek istedim."

"Ya he he. Eminim öyledir," diyerek ge i tirdi beni Başak. Çantasından çıkardığı telefonunundan bir görüntüyü a tı ında bana uzattı. "Bak Bartu içki masasını çekip hikâyeye koymuş. Demek ki," dedi masanın fotoğrafını yakla tırarak. Ve en sonunda en yakınıma bir içki altlı ı üzerinde yazan yazı d  t . "Bak 'Bedel' yazıyor ve bir de..." diyerek uzaklaştırdı fotoğrafı. "Masada dört bardak var. Biri Bartu, biri ayı, biri de Cem dersek dördüncü kim?"

"Ayı mı?" diyerek sesli düşündüm ama soru a zımdan ka tı ı anda "ayı" dediği kişinin serseri olduğunu

anlamıştım. Ama gerçekten... Masadaki dördüncü bardak kimindi?

"Bak zombirella," dedi dinlediğimden emin olmak için çenemden tutup yüzümü kendisine çevirmişti. "Bartu'nun yanında bir kız görürsek beni tutmak ve ben kızı benzettikten sonra mızımızlanmak yok. Bana kardeş sözü vermeni istiyorum."

"Ciddi olamazsın sen." Ama öyle bir ciddilikle söylemişti ki bu sözleri kıkırdadım. "İçimde rezil olacaktı gibisi bir his var."

Umursamadığını belli edercesine boşluk da elini salladı "boş ver" anlamında. "Benim de."

Ardından yaklaşık on dakika süren yolculuk boyunca hiç konuşmadık. Başak'ın hâlâ deminki fotoğrafı incelediğini görüyordum. Fotoğrafı uzaklaştırıp yakınlaştırıp kaçırdığı bir pürüz arıyordu ekranda benim takıntılı arkadaşım. Onun bu hâline gülerken, başımı yer yer tutan kar sayesinde beyazlaşan ağaçlara çevirdim.

Yüzsüzlük müydü soluğunun tam dibinde bitecek olmam? Veya dengesizlik miydi dün onu ardımda bırakmışken bugün karşısına çıkacak olmam? "Hayır," diye haykırdı büyümeye başlayan tarafım. "Ona onsuz da yaşadığını göstermek, kendini de gözüne sokarak ihaneti unutmamasını sağlamak istiyorsun." Çünkü onun karakterine yakışan şey ne ihanetti ne yalan. Onun pürüz görmediği karakterindeki yanlışı da ben gözlerimle göstermek istiyordum.

Kaan Barlas'a ihanet yakışmamış, vicdanı ile beyni çatışmamıştı.

Bana acımasıyla başladığını düşündüğüm hikâyemiz aslında tam olarak da acımasızlığıyla son bulmuştu. Bir insanın ihanetine rastlamamak için ondan merhamet beklemek ne kadar acımasıysa, ihanetinden sonra düştüğü durum da o kadar acınası ve güçlü.

Ona karşı kinlenmek, her şeyin hesabını sormak istedim, ona karşı hâlâ sevgi beslemiyor olsaydım. Kalbimin ritmini değiştiren bu hareketli duygu öyle bir şeydi ki, beni benden çok yöneten o olmuştu. Ben ise oradan oraya savrulan kuvvetsiz bir kukla olarak kalmıştım. Şimdi bu duyguyu bastırabildiğim kadar bastırmak, biraz bile olsa kendi kendimin kontrolünü elime almak istiyordum. Kendimde olmak istiyordum ki doğrularımdan şaşmayayım, düşüncelerimin akışını daha sağlıklı yönetebileyim. Çünkü ona yakıştıramadığım onca şeyin arasında, ona karşı beslemeyi yakıştıramadığım şeylerim de mevcuttu.

“Geldik,” derken omzumu dürtmüştü Başak. Çevreme bakıp elimi cüzdanıma attım ama hafifçe omzumdan itmişti beni. “Saçmalama. Hallettim ben, inelim hadi.”

Gözlerimi kısarak bu durumdan rahatsız olduğumu Başak’a aktardım ama o sadece bana bir öpücük atmıştı. Göğsümde biriken heyecanlı nefesi dışarı bıraktım ayakkabımın tabanı asfalta sürttüğünde. Ayakkabımın yan kısmında çok da belli olmayan bir yırtık dikkatimi çekti ansızın. “Yine nereye sürttüm Allah bilir,” diye düşünürken aslında biliyordum ki ayakkabılarımın mahvolması için yapmam gereken tek şey yürüyor olmamdı.

“Ulan Bartu ulan,” diye bir ses duyduğumda kafamı kaldırdım. Başak barın demir kapısıyla anlamsızca bakışıp konuşuyordu. “Hele seni bir kızla göreyim, senin çükünü kesmeyen Başak değil. Bak görürsün,” dedi ve parmağını yalayıp demir kapıya sürdü. “Aha da buraya yazıyorum. Çakıl sen şahitsin. Şu zıttırık bar kapısı da şahit.”

Dudaklarımı içime çektim gülümsememek adına. Başak’ın aşırı agresif davranışları benim gülüşüm sonucunda belli ki bana yönelecekti. O yüzden ben bu hakkımı

pas geçip sarı kafaya devretmeyi düşünüyordum. Çünkü belli ki bu bardan olaysız ayrılmaya niyeti yoktu Başak Hanım'ın.

"Hadi," dedi koluma girerken ama kaşlarını çatmıştı. "Üşüyor musun sen? Çok titriyorsun."

Duraksamadan demir kapıyı ittiğinde, "Üşümüyorum," demiştim. "Sadece onu göreceğim için heyecanlıyım," diye tamamladım içimden. Sanki onu daha dün görmemiş gibi, sanki haftalarca hatta aylarca onunla aynı evde yaşamamışım gibi tepkilerim çok asılsız hareket ediyordu.

Kaan Barlas her gördüğümde yüreğimi hoplatan, aynı zamanda da hüznümü deşen umarsız bir serseriydi.

Demir kapının çıkardığı ses karşısında burnunu kıvıran Başak memnuniyetsizliğini belli etmekten kaçınıyordu. Buraya öyle bir modda gelmişti ki onun herhangi bir konuda onayını almak oldukça zor olacaktı. Başak kendi sözünden pek de şaşmayan, inatçı bir kızdı çünkü.

Kapının ardından pek de değişmeyen iç mekâna baktım. Birkaç adım ilerlediğimizde koyu gri duvarların henüz yenilenmemiş olduğunu, hâlâ dökülmekte olan gri parçalardan anlıyordum. Biraz daha ilerlediğimizde beni pek de şaşırtmayan gri sigara dumanının etrafı kapladığını gördüm. Elim uzun askılı olan çantama giderken rahat bir nefes almıştım. Astım ilacımı almayı neyse ki ihmal etmemiştim.

Pek de yüksek olmayan rap parça ortama yakışır bir hava katmıştı. Pek tarzım olmasa da Bartu sağ olsun bu tip şarkılarla haşır neşir olmaya başlamıştım. Yanımızda saçma sapan dans figürleri kullanıp sürekli söylediği için de bazı şarkıların sözleri hafızama işlemişti bile.

"Bar tezgâhının oraya geçelim," diye konuştu Başak. El ele tutuşmuştuk birbirimizden kopmamak adına.

Mekân çok kalabalık olmasa da biraz küçük olduğu için yürümek sıkıntılı oluyordu. Başak tek eliyle önümüzdeki çifte uyarmak amacıyla dokunup yol izni almış ve bir yandan da çevreyi taramıştı. "Saat üç yönünde," dedi bana bakmayarak.

"Ne?"

"Bizimkiler diyorum." Bar taburelerine sonunda yerleşmiştik. "Saat üç yönündeler," derken ardımda kalan masalardan birine kıstığı gözleriyle bakıyordu. "Cidden yanlarında bir tane kız var."

Bir örtü gibi suratıma gergince serilen huzursuzlukla kıvrandım. Dönüp bakmak istiyordum ama Başak isteğimi anlamışçasına başını "hayır" anlamında salladı. "Direkt görüş mesafelerindeyiz. Dikkat çekecek bir şey yapmayalım."

FBI ajanlarından farksız hissediyordum. O kadar saçma bir durumdaydık ki... Ben parmaklarımla oynuyordum duman altı bir barda, Başak ise pek de geniş olmayan bedenimin ardına sakladığı kafasıyla arkamı kesiyordu. Aramıza düşen yabancı ses ikimizi de irkiltmişti bu yüzden. "Ne alırsınız?"

Elini göğsüne koyup sıçradı Başak. "Tam da zamanıydı." Mırıltısını barmen duymasa da ben duymuştum. "Alkollü bir kokteyl olsun bana," dedi bakışlarını arkamda kalan masadan ayırmadan. Ben de dudaklarımı büzüp barmene dönmüştüm ki karşılaştığım surat afallamama neden oldu. Tanıdık gelen esmer suratı karşısında kaşlarım havalanırken aynı tepkiyi onun da vermesinden beni hatırladığını anlamıştım. Hatta bir adım uzaklaşmıştı bile tezgâhtan. Buraya ilk geldiğim zaman bana asılan, sonra da serseriden nasibini alan barmen karşımda duruyordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek parmaklarımı sıktım. Yan gözlerle Başak'a baktığımda pek de mekândan ayrılmaya

niyeti olmadığını anlıyordum. O yüzden en akıllıca olacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım. "Ben portakal suyu alayım."

Göz teması kurmamak asıl hedefim olmuştu. "Alkol-lü?" dedi tonlamasına sorar gibi bir hava katarken.

"Alkolsüz."

"Kızın arkası dönük, göremiyorum. Ama sarışın bir kız," derken düşüncelerimi dağıtmıştı Başak.

"Sarışın mı?" Epey huzursuz hissediyordum. Gözle-rini hedefinden ayırmadan onaylamıştı Başak. Yutku-narak sağ elimi taburenin alt kısmına sarıp sıktım. Hu-zursuzluğun dem attığı bedenim karşılaşacağı şeyi daha görmeden anlamış, hissetmişti.

"Doğa," diye fısıldadım.

"Yok artık. O değildir."

Başak'ın sözleri ardından içeceklerimiz gelmişti ama donan bakışlarımı kaygan ahşap olan tezgâha dikmiş-tim. "Doğa mı o?" dedim barmene, tam da içkimi önüme koyarken.

Yabancı adamın kaşları çatılmıştı. "Anlamadım."

"Sen." Çaresizliğimi gözlerine diktim karşımdaki adamın. "Sen Barlas'ı tanıyorsun. O masadaki Doğa mı?" dediğimde Başak'ın aramızda tur atan şaşkın bakışları-nın bilincindeydim.

Barmen tek kaşını kaldırıp hiç de zorlanmadan, on-ların her zamanki yerleriymiş gibi arkamızda kalan masalardan birine odaklanmıştı. Başıyla onayladığında dudaklarımı ısırdım. Birden parmaklarımın derisinde hissettiğim dikenler ihanetimin hiçbir zaman peşimi bır-akmayacağını acıta acıta yazıyordu zihnime. Benim gü-lüm de dikendim de sendin, dikenli güllerine katlanmak zorunda bırakan da...

"Tamam, tamam düşünelim," diyerek durumu toparlamaya çalıştı Başak. Suratımdaki ifade karşımdaki barmenin bile dikkatini çekmişti ki tezgâha yaklaşıp elindeki bezi bıraktı. Başak, barmeni umursamayıp devam etmişti. "Sülük gibi takılmıştır yine, eminim."

"Başak," diye mırıldandım. Barmenin bizi dinliyor olması umurumda değildi. "Ben bu hâldeyim. Beni yıktı ama o kızı yanında tutuyor." Dişlerimi sıktım. "Ben bu hâldeyim ve o kız belki de dünyanın en mutlusu."

Yumruklarımı sıkıyordum. Dakikalar önce vücudumu devralan hüznün kendini yavaşça yılan sinsiliğiyle öfkeye bırakıyordu. Sinirliydim, benim karşımda tek bir pişmanlık duygusu bahşetmemesine. Öfkeliydim, beni yıkan kızı yanında tutup yüceltmesine.

Tolunay Bey her zaman benim üstüme annemi koymuşken, annem karnındaki bebeğini başının üzerinde sarmalamıştı. Ve şimdi o... Tam da ailem gibi acımasız oynuyordu taşlarını. Tam da ailem gibi beni ailesiz bırakıyordu.

Onu ailem bilmiştim ben, aile sıcaklığını sunmasa bile bana.

"Artık gerçekten de kimsesizsin," diye gerçeği dile getirdi dobra hâllerıyla yükselen asabi tarafım. Dişlerimi öyle bir sıktım ki birkaç tanesinin kırılması büyük ihtimalle an meselesiydi.

"Üzgünüm," diye konuştu tek elimi sıkıca sarmalayan arkadaşım. "Seni buraya getirmemeliydim."

"Hayır." Fısıltım acınasıydı, gözlerimin aksine. Gözlerimden nefret akıyordu ardımdaki sarışın kıza. Beklemeden kafamı çevirdim ve bizden az bir uzaklıkta kalan masadaki dörtlüyü gördüm. Doğa, Kaan'ın karşısında oturmuş, arkasını bize dönmüştü. Normal birinin onu tanımaması olağandı ama benim Başak'tan tek bir farkım

vardı. Doğa benim hayatımı hayatına eklemiş, üzerine de en sağlam kilitleri takmıştı. Benden çaldıklarının hatırına, onu düşman bilmişim ben. Elbet tanıyacaktım onu.

Önüme döndüğümde kontrolden çıkan nefes düzenimi umursamadım. "Burada fazlalık olan benim, o değil."

"Bartu gördü bizi." Gözleri büyürken sertçe fısıldadı. "Buraya geliyor!" Telaşla bitap düşmüş çehremi değerlendiriyordu. "Görmesin seni böyle. Suratını yıka lavaboda Çakılım, hadi. Ben oyalarım onu," dediğinde gözlerimi yumdum ve karşımdaki barmene baktım. Kulağı bizde olduğundan dolayı eliyle sol tarafta kalan koridoru işaret etmişti.

Bartu'nun suratımı görmesini engellemek için saçlarımı siper ettim ve arkama bakmadan koridora çıktım. Bir yandan göğsüme etkili olmasını umduğum vuruşlar yapıyordum. Bedenimin tam ortasına bir yük gemisi sanki tonlarca ağırlığı bırakmıştı ve ben bunu taşıyamayacak duruma gelmişim. Böyle bir hissiyat veriyordu göğsümdeki baskı.

Lavabonun demir kapısını ittiğimde kendimi kelimenin tam anlamıyla içeri savurdum. Hüzün? Hayır. Üzüntü? Hayır. Nefret? Evet. O kızıdan tüm hücrelerimle birlikte nefret ediyordum. Belki tek suçlu o değildi ama benim gözlerim o kızıdan başka sorumlu göremeyecekti.

Kaan'a duyamadığım tüm kinim, ihanetinin eserinde birikmişti.

Ellerimi lavaboya yaslayıp musluğu açtım ve tüm suyu suratıma çarptım birkaç kez. Defalarca yaptığım bu işlem yüzümü temizliyor, ruhumdaki kirliliği ortaya çıkarıyordu. Doğa'ya duyduğum öfke beni de gün geçtikçe kirletiyor, ruhuma pas tutturuyordu. Yüzüme su çarpmaya devam ederken kapı gıcırdadı ve bıkkın bir hâlde titreyen elimi musluğu kapatmak için kaldırdım.

Aynadan yüzümü görmek için yükselttiğim bakışlarım ardımda kalan bedenin yansımasıyla duraksamıştı. Kollarını göğüslerinin üzerinde bağlayan dik duruşu bir savaşı başlatacağının habercisiydi.

Musluğu kapatmak için kaldırdığım elimi indirdim. Su hırçınca akmaya devam etti. Ben ona karşı döndüm. Bu sefer savaştan kaçan ben olmayacaktım.

III

Yelkovan hareketlerine ürkeklik katarak yavaşlamış, akrep zehrini ortaya bırakmakta gecikmemişti. Ondan er geç bir atak bekliyordum ama bu elbet kuytu köşedeki bir barın tuvaletinde olması değildi. Savaş için sıvadığı kollarının gücünü diline aktaracağını bilincindeydim.

Musluktan hızla akmaya devam eden suyun şiddetli sesi belki de aramızdaki gerginliğin gümbürtüsüydü. Ve o çok gecikmeden birkaç notayla daha gürültü ekleyip alevlendirdi. "Ne işin var burada?"

Göğsümün hareketleri düzensizdi, belki de astım ilacıma uzanmam gerekirdi ama yapmadım. İlk defa kendimden emin bir şekilde dikildim. Ruhumdaki sinmişlik bir yere kadardı, bu kıza olan nefretim en ağır basanıydı. Dudaklarımı araladığımda, bu bara geldiğim ilk gün Kaan'a söylediğim kelimeler döküldü. "Eğlenmeye geldim."

"Hah," diye bir ses çıkarmış, birleştirdiği kollarını göğsünden indirip zehir damlatan harelerini üzerime dikmişti. Bir iki adımla yaklaştı bana. Sinirini sinirimde hissettim, tek farkımız onunkisi haksız bir sinirdi. "Onun gözünün önünde dolanmayacaksın."

Tıslarcasına ettiği kelimeler yeteri kadar korku salmamıştı ki burnumun ucuna kadar yürüdü Doğa. Tepkisizdim, suratım ifadesizdi ama böğrümdeki cümbüşü bir

ben bilirdim. "Allahım," dedim içimden. "Ben bunu hak edecek ne yaptım?"

Ona karşı tırnaklarımı bilememek için tutuyordum kendimi. Karakterimi sırf bu pis davranışlarına karşın bozmamak için gerçekten zorluyordum sinirlerimi. Sırf bu kadar kötü olan bir insan için kendimden ödün vermek istemediğimdendi bu. Ama hani bazı anlar olur da tam sınırda oluruz ya, ben de haftalardır o sınırda konaklıyordum.

"Sana ne?"

"Ne dedin sen? Sana ne mi?" dedi kaşlarını kaldırırken. Kahkaha attı, sanki bir böceğe bakar gibi bakışları vardı. Ama beni bir böcekten daha fazla umursadığı ke-sindi ki çığlık atmıştı birden. "O benim!"

Aylar öncesinde "Sevgilimden uzak dur," dediğim kız, aylar sonrasında, "O benim," diye haykırıyordu karşımda.

Üzülmedim. Hatta haftalar sonra içimdeki hüznün üstüne geçen bir duyguya sahiptim. Sinir. Daha fazla konuşmamasını diliyordum içimden çünkü verecek cevaplarım yoktu ama başa çıkmam gereken bir sinir sorunun vardı. Ve ben ilk defa kendime yabancı hissettim bu duy-gu yüzünden.

Serseri gelişiyse de gidişiyse de değiştirmişti beni.

Gelişiyse de gidişiyse de dersler verir miydi insan?

"Konuşsana!" diye haykırdı. "Doğa lütfen sus."

"Senin yanında değil, benimle," deyip kapı tarafını işaret etti. "Onun peşinde zavallı bir köpek gibi dolan-mayı kes," dediğinde yumruklarımı sıktım. Gözlerimin alev aldığını hissediyordum, ciğerlerimin ıssızlığına şa-hit kaldım. Nefes almayı bile kesmiştim.

Nefret ediyordum, bu kızdan tek kelimeyle tiksini-yordum.

Durmadı, devam edip işaret parmağıyla alnıma vurdu. Bu sefer iki elim birden yumruk şeklini almıştı. Ben... Sinmiş ruhumdaki acizlikle dolanan ben, ilk defa bir insana zarar vermemek için kendi bedenime tırnaklarımı geçiriyordum. Ama o gözlerimdeki alevi görmüyordu. Gözünü kör eden hırsı başka şey seçemez olmuştu.

Alnıma vurmaya devam etti, başım geriye gidip gidip geri geldi. "Zavallısın." Doğa bu sefer fısıldamıştı ama ardından ettiği kelimeler gümbür gümbür patladı kulaklarımda. "Onun yıllarca yanında olan benim, sen değil!"

Gözlerimi yumdum. Yumduğum anda birkaç yaş aktı gözlerimden. Sıkıttığım yumruğumu gevşetmeden gözlerimi araladım. Benim altı buçuk yılını verdiğim adamdı o. Şimdi bu kız nasıl, "Yıllardır yanıdayım," derdi?

Benim çocukluğuma haksızlık, yıllarıma hakaret değil miydi bu?

Nasıl oldu, ne ara oldu fark etmedim ama sıkıttığım yumruğumu kaldırdım. İçimde yeşeren kinci kız gülümseyerek bakıyordu gözlerimin aynasından, ona haddini bildirmem gerektiğini söylüyordu. Ve ben ona uydum. Yumruğumu yüzüne yaklaştırdığım hızda yavaşladı zaman harelerimde.

İçimdeki kinci kızın karşısında küçüklüğüm belirmişti zihnimde. İskelede ayaklarını sallayan, saatin altı olmasını dileyen o minik kız korkarak baktı suratıma. "Sen bu değilsin," diyordu sanki gözlerimin içine baka baka.

Ve tam da o anda kulaklarıma kor ateş düşerken harelerimin görüş açısı engellendi. Yumruğum havada asılı kalmış, göz kapaklarım birbirine sarılmışken gerçekten de etrafımı göremiyordum. Korku zihnimde büyüdü, "Göremiyorum," diye fısıldadım kararan tuvalete.

"Ne?" dedi Doğa şaşırarak. "Ne saçmalıyorsun? Aç gözlerini," diye bağırıyordu. "Bu kadar da korkak olamaz-

sın, inanamıyorum,” dediğinde kulaklarıma giriş izni yoktu kelimelerinin. Sımsıkı kapalı olan gözlerimden yaşlar boşalıyorken gözlerimi açmaya çalıştım ama hayır, işe yaramıyordu.

Hâlâ açık olan musluğun su sesine doğru geri sarsak adımlar attım ve ellerimle yoklayarak lavaboya tutundum. “Doğa, gerçekten göremiyorum.”

“Zavallı,” deyip göz kapaklarımin ardında duraksadığını hissettim. “Korkaksın,” diye bağırdığında ise sağlam duramadığım bedenimi itti. Öyle beklemediğim bir hareketi ki bu, savrulmuş, başımı pis zemine çarpmıştım.

İçimde büyüttüğüm minik kız boşluğa savruldu kimsesizce.

Yıllarca izlediğim adamı belki de bir daha görmek nasip olmayacaktı.

“Onun yıllarca yanında olan benim.”

Burnuma dolan ekşi koku vücudumun titremesiyle birlikte ele geçirmişti beni. Zaman ve mekânın farklılığını hissediyor ama olduğum duruma isim koymakta zorlanıyordum. Her şey değişmiş, dünyam yerinden oynamıştı sanki. Ama kafamda hâlâ aynı sözler, zihnimden gitmeyecek kelimeler...

“Onun yıllarca yanında olan benim.”

İnledim. Zihnimde büyüyen boş odada acı inlemem duvarlardan sekip tekrar kulağıma sıçradı. Dört duvarımın arasında hâlsiz yakarışlarımla oradan oraya savruldum. Hayal ve gerçeklik arasında tenimin kavrulduğu buz gibi bir odadaydım.

Kurtulmak istediğim ses dişlerimi sıkıkmama neden oluyor, ne kadar sıkıksam da çıkartamıyordum tiz sesini.

Vücudumdaki ağrı, yüreğimdeki sızıyla kapışmaya başlamıştı. Kaslarımın yer yer kaskatı olduğunu hissediyordum ve gerçekliğe dönerken tek düşündüğüm kafamda dönüp zehrini akıtan kelimelerdi.

Burnumdaki koku yoğunlaşarak burun direğimi sızlattığında titremem arttı ve kulaklarımdaki çığlık gerçek dünyadaki uğultulara karıştı. Kendime geldiğimi fark ettiğim an hastanede olduğumun farkındalığıyla da huzursuzlandım. Etkili bir kâbustan uyanıyormuşum gibi hissederken aslında farkındaydım ki gerçek dünya daha kirliydi kâbuslardan.

Uğultular netleşirken Başak'ın tanıdık sesi rahatlatıcı bir etki bıraktı üstümde ama ters giden bir şeyler olduğunu hissediyordum. Etrafımda değil de bendeydi sorun sanki. Gerçi Doğa bile, "Zavallı," diye haykırmıştı. Haksız olduğu hâlde bunları söylemesi önemsizdi. Tek önemli olan tam da onun dediği gibi "zavallı" bir hâlde gözlerimin kapan-

Düşüncelerimin yönü beynime çarpınca vücudum irkildi. Kırmızı bir alarm yandı tüm bedenimde, siren sesleri kesilmiyordu sanki. Ben... Benim gözlerim kapanmıştı, göremiyordum en son. Ama, ama nasıl olur?

"Kendine geliyor." Heyecanlı sesin sahibi elimi tuttu. "Gözlerini aç canım benim."

Beynime uyuşuk da olsa bu komutu verdim ve göz kapaklarım kıpırdadı. Ama bu santimlik bir alana sahip bir oynayış bile değildi. Korku adım adım bedenimi ele geçiriyor, kaslarıma gereksiz bir heyecan yüklüyordu. Gözümünden akan tek yaşa bile mani olamadan ardı ardına yüzümü kaplayan ıslaklıkla sarsıldım.

"Çakıl." Başak da ağlıyordu benimle birlikte. "Yapma böyle, lütfen gözlerini aç," dediğinde sarsılarak ağlamaya başladım. Göz kapaklarıma verdiğim komut işlevsiz

bir şekilde bana geri dönüyor, neler olduğunu anlamıyordum.

Hıçkırıklarım arasından zar zor buldum sesimi. "Gözlerimi açamıyorum."

"Doktor," diye çığlık attı Başak. Elim tutarken odanın dışına sesini duyurmaya çalışıyor ama asla elimi bırakmıyordu. "Yardım edin, göremiyorum!"

Son kelimesini duyduğum anda çırpınmaya başladım. Çığlıklarım tüm odayı kapladığında Başak'ın yakarışlarını duyamaz hâle gelmiştim. "Göremiyorum!" Dudaklarımdan kontrolsüz çıkan kelime birkaç kez tekrarlayıp durdu kendini. "Göremiyorum!"

Yatağın çarşafına geçirdiğim tırnaklarımı gözlerimin üzerine kapattım ve göz kapaklarımı oynatmaya çalıştım. Lanet olsun, göremiyordum. Dipsiz bir kuyunun en karanlık köşesine sığınmış korkak bir minik kız çocuğu gibiydim. Ben gözlerimi açamıyordum. Zihnimin ardında gördüğüm tek şey o kızın korkak bakışlarıydı.

Başak'ın bağırıışları yükseliyor, saniyeler birbirini kovalıyor ama hâlâ gözlerim oynamıyordu. Allahım bana neler oluyordu böyle? Tırnaklarım suratımı, ardından saçlarımı kaptı. Sertçe uyguladığım bu işlem tüm yüzüme ateş vermiş, kafa derimi yakmıştı ama hâlâ aynı hareketi sürdürüyor ve bağırıyordum. "Göremiyorum!"

"Göremiyorum, göremiyorum." Ellerimle başıma vurmaya başladım. "Göremiyorum. Gözlerim açılmıyor. Lütfen yardı-"

Tekrar ellerimi başıma sertçe geçiriyordum ki iki bileğim tek bir elde toplandı. Görmeme gerek kalmadan duyumsadığım kokusu başımda bitmiş, ellerimi sabitlemişti. "Şişşt." Yatıştırıcı sesi çırpınışılarım ara vermeme sağlamıştı. "Zarar verme kendine," dediğinde dişlerini sıkıldığını tıslamasından anlamıştım.

"Gö-göremiyorum Kaan," dedim hıçkırıklarım arasında.
 "Gözlerim açılmıyor ki Kaan ama göremiyorum ki ben..."

Odada benim hıçkırıklarına Başak'ın kısık sesli ağlaması eşlik ediyordu. Göğsümün kontrolsüz hareketleri üzerine ağzıma dayatılan ilaçtan farkında olmadan bir nefes çektim. Nefesim düzene oturuyordu ancak biliyordum ki gözlerim için aynısı olmayacaktı.

"Çirkin, aç gözlerini," diye konuştu. Gece mavilerinin tüm kusurlarımla direkt beni gördüğünü hissediyordum. Zihnimde çekilen fotoğraf bunu sunmuştu bana. "Hadi aç," dediğinde komutuna uymayı denedim. Gerçekten de denedim ama bir milim bile oynamayan göz kapaklarım beni yine bir kriz eşiğine sürükledi.

Tüm odayı hatta hastaneyi sallayacak bir çılgılık patladı boğazımdan. Yatakta tepinen vücudum, Başak'ın doktorla birlikte yanıma koşusu, doktorun sakinleştiriciyi derime batırması...

Kayan zihnim... Düşüncelerim şimdi daha dingin.

Hıçkırıklarım yavaşlarken başım geriye düştü ama onun iri avuçlarıyla buluştu. "Şiiiışt," diye fısıldadı. Sesindeki hafif titreme kayan bilincimi oynatmıştı. "Lanet olsun, birkaç hafta yoktum sadece. Bu hâlin ne?" Kendi kendine konuşur bir hâli vardı veya bilincimin yeterince gittiğinin farkındaydı. "Uyu çirkin," dedi iri avucunu başımın altına iyice yerleştirirken.

Haftalar sonra dudaklarından dökülen tanıdık kelimeler, başımın altında yastık görevi üstlenen avucu...

Beni evimde gibi hissettirmişti.

Boşluk hissiyatımı doldurabildiğim tek duyum en hızlı şekilde hareket ediyordu. Kırpıştırdığım burnumun en

üçra köşesinden en kolay ulaşılır yerine kadar aynı koku vardı. Kokusunu bile duyumsamadan yıllarca izlediğim adamın, şimdilerde kokusunu ezbere bilmem imkânsızın imkân bulmuş hâliydi benim için. Kapalı gözlerimin ardında görmeye gerek duymadan resmini çizibilmemin nedeni sadece bu olmuştu.

Dakikalardır uyanıktım ama hareket edemeyecek kadar hâlsiz hissettiğim için hareketsiz yatan bedenimde bir değişiklik olmamıştı. Kokusu yanı başımdaydı, hatta öyle bir yanımdaydı ki hastane kokusu olmasa onun evinde, onun yatağında olduğumuzu sanırdım. Ama işte artık bu imkânsızdı. İmkân yarattığım imkânsızlıklarımın ardından her seferinde biri daha ekleniyordu. Böyle şeyler için çabalayacak kadar güçlü hissetmiyordum artık.

Beni güçlendiren o olmuştu bu vakte kadar, vakitsiz ihanetine de güçsüzlüğümle karşılık veriyordum başka çarem olmayarak...

Nefeslerimi bile sakinleştirdim onun yanımdaki varlığına karşın. Burada olması saçmaydı, bana dokunmuş olması saçmaydı, aynı odada durmamız bile saçmaydı. Sadece varlığıyla gözlerimin durumunu aklımdan savurmuştu ve ben bu kadar aciz bir kız olmayı kendime yediremiyordum. Belki ona karşı kin gütsem veya nefret beslesem her şey sorunsuz ilerleyebilirdi ama tüm kötü hislerimin hedefi Doğa olmuş, serseriye bir şey bırakmamıştı.

“Uyumadığını biliyorum.”

Bir serçe gibi kanat çırpmaya başlayan yüreğim olmuştu sesinin doluluğuna karşın. Başımı bedeninin tam tersi yönüne çevirdim sesinin takibini yaparak. Bir nevi “Git,” dedim kelimelere dökemediğim acıyı elimle sıkarak. Göremeyen gözlerle bile buram buram onu görmeyi istemiyordum. Aklımda her hâlinin çekilmiş

bir fotoğrafını saklamış, o konuştuğunda teker teker önüme çıkartmışım elimde olmayarak.

“Niye bu hâldesin?” Sesindeki gerginlik elle tutulur cinstendi. Dişlerini sıkıştırdığını tonlamasından anlamıştım ama gereksizdi. Yalandan nefret ettiği hâlde bana yalan söyleyen bir adamın bana sinirlenmeye hakkı olduğunu düşünmüyordum.

Başımı daha çok çevirdim onun zıt yönüne. Gitmesi, susması gerektiğini anlamalıydı. Evi terk etmeme izin verdiği günkü gibi bugün de bırakmalıydı, kullanmamalıydı zehir saçan kelimelerini. Dudaklarındaki hazinede kalmalıydı onlar ilelebet. Her yönünü hazine bilmişim ben onun, kelimelerini ise hazinedeki değerli mücevherler. En kötüsü bile değerliydi, belki de paha biçilemez. Altın suyuna batırılan ses tonunu duymak bu yüzden zordu ve tehlikeli.

Bir nefesin ansızın suratıma vurmasıyla irkildim. Yabancı olmayan bu nefes dengemi şaşırtmıştı. Başımı daha da uzaklaştırdım ondan. Tam da şu an görüyor olabilmeyi isterdim sadece onun yüz ifadesini tanımlayabilmek için. Ama net olan bir şey vardı ki, sinirliydi. Hem de hakkı bulunmayan bir sinirdi bu.

“Konuşmayacak mısın?”

Dibimden gelen sesi beni ürküttü. Allah aşkına, başı neden bu kadar yakındı bana? Burnumun dibine girmek zorunda mıydı? Dudaklarımdan kaçan ani bir kıkırtı aramızda az sayılabilecek olan boşluğu doldurmuştu. Bir cevap beklediğinin bilinciyle konuştum. Ama sesim tepkime göre oldukça katıydı, ihanetinin sertliğine özenerek. “Eskiden burnunun dibinden bir an olsun ayrılmak istemezken, artık seni görmek istememem baya garip.”

Kırıcı mıydım? Bu Kaan Barlas’ın koruma kalkanını yıkabilecek kelimeler değildi. O yüzden hayır, kırıcı

değildim. Kıran taraf hep o iken, ben hep sessiz kalmıştım. Şimdi ise savunuyordum kendimi. Hayatımda bir ilki yapıyordum belki de... Tolunay Bey'e, anneme, hatta serseriye inat, ben ilk defa kendi doğrularıyla adımlar atıyordum.

"O yüzden mi kapalı gözlerin?"

Sinirli, hırçın bir ses beklerken duyduğum tonda vazgeçmişlik yakalamak beni derinden sarsmıştı. Kaan Barlas'ın yıkılmaz duvarlarında bir cümleyle hafif sarsıntı yaratmıştım sanki, sesindeki sarsıntıya eşit olarak. "Tamam," dedi derin bir nefes çekerek. "Odadan çıkacağım. Sen aç gözlerini."

Onu görmeye tahammülüm olmadığını düşünüyordu. Tek elimle çarşafı sıkarak yüzüne doğru döndüm ve aman Allahım... Nefesi dudaklarıma çarptı, sıcaklığı hareketlenip yanaklarımda birikti. Daha sıkı kavradım çarşafı. Dudaklarımın üzerindeki nefesi unutmaya çalışırken bana yakınlığının nedenini sorgulamaya başlamıştı tekrar zihnim. Ama kalbim ise dudaklarına kavuşma özlemiyle deli gibi hızlanmıştı. Vücudumdaki her bir organ başka bir istekle kavrulurken çıkacakları tek yol olduğunu biliyorlardı. Yol da ondan geçiyordu, yolun sonu da oydu.

"Gerçekten göremiyorum," diye fısıldadım gözlerime komut vererek. Tekrar hareket etmemeleri bu sözümü doğrulamıştı kendimce.

Yatağın yanında ne vardı bilmiyordum ama çıkan sesle Kaan'ın tekmelerinden birine maruz kaldığını anlamıştım. Ağzından savurduğu birkaç küfür eşliğinde yeri delegecek hırsta attığı adımların sesini duydum. Ardından ise kapı öyle sert kapanmıştı ki irkildim. Ne küfürlerineydi bu irkilme ne de kapı sesine. Beni burada bırakması acıyı bağrıma basmışım gibi hissettirmişti. Benim

isteğimle uzaklaşması, ben istediğim hâlde oturmuştu içime.

Üst dudağımı ısırıp içimde dolanan ağlak kızı kovalamaya çalıştım. Aptalsın Çakıl, aptal! Düşünmen gereken bir çift göremeyen göz iken, seni zaten bırakmış olan adamın kapıdan çıkıp gitmesine mi üzülüyorsun? Burnumu çekip göz kapaklarımı oynatmaya çalıştım ama hayır, kıpırdamıyorlardı. Tek elimi hareket ettirdim ama ilaçların etkisiyleydi sanırım, o kadar uyuşuktu ki hareketlerim yüzüme ulaşması epey zaman almıştı. Elimi gözüme çıkarıp göz kapağımı yukarıya çektiğimde bile görüş alanı açamıyordum kendime.

"Çakıl Hanım, ne yapıyorsunuz?"

Elime ansızın kapanan el, yüzümle temasımı kesince yabancı olan sesi tanımaya çalıştım. "Göremiyorum," diye fısıldamıştım kısaca. "Neden göremiyorum?"

Elimi destek verircesine sıkkan adamın cevaplayacağını hissetmiştim ama araya başka bir ses girdi. "Elini çekip işini sürdür."

Sadece bir tını... Yeniden küllerimden doğmamı sağlayacak etkenin bu olması beni acınası gösteriyor muydu? Hâlbuki gittiğini, beni bıraktığını düşünmüştüm. Kimse-sizlikle perçimlenmişim.

Komutun üzerine elimin üzerinde hissettiğim boşluk düşüncelerime daha sağlıklı bir yön vermemi sağladı. "Tamam, Kaan Bey," deyip benden uzaklaşan bedenin ardından anlamıştım ki ben Barlaslar hastanesindeydim. Kaan mı çıkarmıştı beni o bar tuvaletinden?

"Çakıl Hanım, merhaba. Ben Uzman Psikolog Ozan Eser. Testleriniz yapılmış ama herhangi bir sorun gözük-müyor," dediğinde başımı salladım. Her şey yolundaysa neden gözlerimi açamıyordum?

"Psikolojik mi?" diye bir fikir sundu ortaya Kaan. Doktorun mırıltılarından ise durumun gerçekten de psikolojik olduğunu anlamıştım.

"Öncelikle en son neler yaşadığınızı bir gözden geçirelim. Eminim ki sorunu bulacağız."

Yutkundum. Kâbustan yeni uyanmışken o kâbusa geri dönmek istemiyordum. Sinir korkuya, korku gerginliğe kavuşurken nefes alışverişlerim hızlanmıştı. Sesimi bulabileceğimden bile emin değildim ama denedim. "O," diye konuştum Kaan'ı kastederek. "O burada mı olacak?"

Cevap doktor yerine ondan gelmişti hiç gecikmeden. Yüzüme düşmüş olan birkaç perçemi havalandıran nefesi yine dibimde bitmişti. Sinirliydi ve bu sebepsiz sinirinin asıl nedenini sözlerinde bulmuştum. "Seni yalnız bırakacağımı sanma. Biraz daha tahammül edeceksin."

Aman Allahım... Serserinin sarsılmaz duvarlarında bir pürüze dokunmuştum. Ona tahammül edemeyeceğimi sanması bir yandan gururumu okşasa da diğer yandan yüzümü ekşitmişti. Akli başında olan her insan ondan kolay kolay uzaklaşamayacağını bilirdi çünkü. Ama insanın kendisi olayın içinde olunca hiçbir zaman akıl edemiyordu işte. Kaan Barlas olsa bile.

Yanıtlamadım. O benden uzaklaşınca yüzümü doktordan gelen sesin tarafına çevirmiştim. "Bardaydım," dedim nefeslenirken. Aptal herif nefeslerimi dengesizleştiriyordu.

"Sonra?" diye teşvik etmişti yaşının otuzlarında olduğunu tahmin ettiğim doktor.

"Lavaboya gittim." Kesik bir nefes verip zihnimde oynayan dün gecenin görüntüsüne odaklandım istemsizce. Ellerimin titremeye başlamasına anlam veremezken, Doğa'nın kibirli suratı belirmişti çığlık çığlığa.

"Tamam, tamam. Lütfen sakın olun," diye yatıştırma-ya çalıştı beni Ozan Bey. Yanıma sandalye çekildiğini ve doktorun o sandalyeye yerleştiğini hissettim. Nedense elinde not aldığı bir defter varmış gibi düşünüyordum. "Yavaş yavaş devam edelim. Lavaboya gittiniz. Orada bir şey mi oldu?"

Kafamı salladım titrek bedenimi saklamaya gerek duymadan. "Biri geldi."

Doktora dönük olan suratım çenemden tutulduğunda ne olduğunu anlamadan başka yöne çevrilmişim. "Biri sana bir şey mi yaptı?" diye tısladı. Tısladı evet, çünkü zehirini saçmaya başlamıştı. Çenemdeki eli çene kemiği-me inanılmaz acılı bir baskı yaptığında inledim. "Bırak beni."

Mümkünmüş gibi daha çok sıkılmıştı, dişlerini gıcırdatmışa şahit olmuşum. "Biri bir şey mi yaptı?"

Başımı "hayır" anlamında salladım ama bu ona yetmemişti ki üzerime bindi yükü. İçimin ürpertisi korkum-la birleşince vücudumun titremesi artmıştı. "Lanet olsun, konuş. Anlat neler döndüğünü."

"Kaan Bey yüklenmeye-"

"Siktir lan oradan," diye haykırdı. "Aç şu ağzını sen de, yoksa kötü şeyler yapacağım."

Son sözünün bana olduğunun bilinciyle ellerimi çenemi sıkan ellerinin üzerine koydum. Titreyen ellerim ellerinin üzerine tüneyince anlamıştı bendeki hüznün kokan titremeyi. "Yanımdan ayırmadığın kız geldi yanıma." Sesim öfke kokuyordu, hüznün kokuyordu, hatta hırs ile bile bütünleşmişim. Vücudumun güçsüzlüğünün aksine sesim oldukça güçlü çıkmıştı. "Çek şimdi ona dokunan ellerini üzerimden."

Çekti. Çekmesini ben istedim ama çekmese belki daha iyiydi. Ona dokunduğunu kabul etmişti işte, uzatacak

ne vardı ki? İçimde öldüremediğim umut tekrar ona bel bağlamamı sağlıyordu ama açık açık sunmuştu işte bana Doğa ile birlikteliğini.

Bedeninin uzaklaştığını hissederken ardından odanın camını açtığını duydum. Metalin sürtünme sesi ve ardından çekilen bir derin nefes... O kadın sigara yaktıracak kadar mı içindeydi onun? Sigara içişine hasret kaldığım adam, şimdi de sigarasını onun için yakmıştı işte. "Gerçekler acıdır" sözünü çok duyarken bu kadar acı olabileceğini tahmin edemezdim ben de.

"Çakıl Hanım," diye konuştu doktor, hissizliğime bin tane his yüklediğim anda. "Eğer orada ne olduğunu anlatırsanız yardımcı olabileceğime eminim."

Göğüs kafesim kaynar bir kazanın içinde kavrulurken içinde dönüp nefret saçan kelimeleri işittim yine ve yine. "Zavallısın," diye fısıldadım başımı doktorun olduğu yöne çevirirken.

"Anlayamadım."

"Bana..." Sertçe yutkundüğümde boğazımdaki doluluğun gitmesini amaçlamıştım. "Bana zavallısın dedi."

"Ve bu size ne hissettirdi?"

"Zavallı olduğumu," diye yanıtladım hiç beklemeden. Ardından bana yaklaşan bir iki adım sesi duydum ama çok da yaklaşmadan duraksamıştı. Omuzlarımı düşürdüm. Kararsız hareketler onun emin duruşuyla uzaktan yakından alakası olmayan şeylerdi. Belli ki aramızdaki bariyere uygun davranmaya karar vermişti.

"Başka ne hissettiniz? Herhangi bir duygu mesela?"

"Nefret," diye konuştum hiç beklemeden. Ellerim yumruk hâlini aldığı anda hareketlerimi kontrol etmenin çokça dışındaydım. "Sinir."

"Sizi bu kadar sinirlendiren ne? Sizce bu nefretin asıl sebebi sadece tek kelime mi?"

"Hayır" anlamında salladım başımı. Yorgunluğa yenik düşerek başımı yastığa bıraktığımda tam sağımda onun bedeninin sıcaklığını hissediyordum. "Haksız olan o kız ama zavallı konumuna düşen benim."

Defterin üzerinde gezen kalemin sesini işittiğimde suratım ekşidi. Ansızın başıma giren ağrı tüm vücudumu sarmaya başlamıştı. Elim başıma gidiyordu ki, iri bir el tarafından havada yakalandı. O olduğunun bilinciyle hafifçe titredim, çünkü başkasının bana dokunmasına izin vermezdi biliyordum. Verdiği derin nefes genzimden ciğerlerime ulaştı. Kokusu saçlarımda konaklamıştı. "Dokunma başına."

Onun sözlerini Ozan Bey tamamladı. "Düştüğünüz zaman darbe almışsınız başınıza. Kontroller yapıldı, bir sıkıntı yok fakat pansuman yapıp kapatılması gerekti. Ağrı kesicilerin etkisi geçiyor olmalı. Ağrılarınızın başlaması normal."

Başımı sallayarak onaylayacaktım ama ağrının bindirdiği yük beynimi zorluyordu. Cevap vermeyeceğimi anlayan doktor konuştu fakat benim aklımın bir yanı hâlâ onun elimde konaklayan elindeydi. "Nasıl düştüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

Yutkundum. Yutkunduğum anda başparmağının avuç içimi hafifçe okşadığını hissetmiştim. Ürperen tenimin nabzı onun parmaklarında atıyordu hiç kuşkusuz. Hissediyor musun serseri senin için atan her bir uzvumu?

"Düşmedim," dedim aniden. Avuç içimi okşayan parmağı duraksamıştı, tenimdeki soğukluğa tezat sıcaklığının bile donduğunu hissettim. Elimi onunkinden kurtarıp çarşafın altına soktum sözlerime devam ederken. "O beni itti. Sonrasında başımı vurdum."

Acımasız mıydım onun suçunu dile getirerek? Hayır. Gerçeklerin acılığı bana ne kadar işliyorsa, ona da az bile

olsa işleyip acıtmalıydı. Onu koruyacak kadar sevmiyordum onu, nefretim göğsümde büyüdüğünü hissederken. O, benim yıllarıma saygı göstermeyen, kendini büyük gören hadsizden başkası değildi. Bir kızın ne kadar şeytani düşüncelere sahip olabileceğini Doğa öğretmişti bana. O bana böylesine acımasızken, onu acıyıp korumam kendime yapacağım başka bir saygısızlık olmaz mıydı?

Kıyamet öncesi sessizlikti belki de şu an odada dönen. Huzursuzluk göz kapaklarımın ardına yerleşirken, ser-serinin hareketsiz bedeninin nefes almayı bile kestiğini hissediyordum. Sahi hiç beklemiyor muydu böyle bir şey? O kızın kötülüğünü göremeyecek kadar kör mü olmuştu Kaan? Seve seve gözlerini açardım öyleyse. Beni bu hâle soktuktan sonra o kız onu koruyup kollayacağını sanıyorsa yanıliyordu. Başkalarının hayatlarına saygı mı? Onun hayatına zerre saygı duymayacak, gerekirse Kaan'ın ondan uzaklaşmasını sağlayacaktım.

Bana geri dönsün diye değil, ihanetinin başkahramanını görsün diye.

"Çakıl Hanım emin misiniz? Eğer gerçekten böyle bir şey yaşandıysa, bu bir suç."

"Eminim," diye yanıtladım. "Niye burada değil? Baya mutlu olmalı aslında bu hâlimi izleyerek," derken acı bir gülüş belirdi dudaklarımda. "Dediği gibi zavallı bir koinuma düş-"

Odanın kapısı sert adımların sonrasında çarparken derin bir nefes aldım. Kirpiklerimin titremesi onun gidişinin ardındaki hislerimi dışa vurmuştu. Binbir hissin teshiri altında kalırken kendimi doğruyu yaptığıma inandırmaya çalışıyordum. Onun gidişi de, geliş de benim düşüncelerime yön vermemeliydi. O kız bana zarar vermişti ve ben artık onun bu şeytanlığını

gizlemeyecektim. Dikkat edilmesi gereken, uzak durulması gereken bir kızdı.

"Nedense 'zavallı'dan daha fazlası varmış gibi," diye konuştu Ozan Bey derin bir nefes koyarak. "Yalnızız. Eğer şu an bana her şeyi olduğu gibi anlatabilirseniz yardımcı olabileceğimi düşünüyorum."

Başımı tam ters yöne çevirdim. Hafif sızı başımdan başlayıp yüreğimde soluklanıyordu. Aşk acısı denen iletin tüm organlarıma yayıldığını anlıyordum. "Yıllardır onun yanındaymış." Sesim cızırtılı çıksa da hissettiğim yoğunluk çok netti. Bu kelimelerden sonra kendimden geçtiğimi çok net hatırlıyordum. Beni çıkmaz bir sokakta bırakmış ıssız kelimeler, beynime acı rüzgârlarını estiriyordu şu an bile.

"O kızdı nefret ediyorum," diye devam ettim dişlerimi sıkarak. Belki de ilk defa kendimi sesli ifade ediyordum. "Yıllarımı benden çaldığı için ondan nefret ediyorum, Ozan Bey."

O benim çocukluğum çünkü doktor.

En derin yaralarım merhem olan adamı çaldı benden o kız.

Yıllarıma ihanet edip çocukluğumu kanattı.

"Anladığım kadarıyla yoğun bir sinir krizine kapılmışsınız. O an o kıza zarar vermek istediniz mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "En az benim canımı yaktığı kadar onun canını yakmak istedim. Ama ben bu değilim doktor bey. Gerçekten," dediğimde sesim yalvarırcasına çıkmıştı. "Ben gerçekten tuttum kendimi ona zarar vermek istemediğim için. Ona bir şey yapsaydım ben, ben olamazdım artık. Gerçekten tuttum ken-"

"Çakıl Hanım," dedi yatıştırıcı sesini üzerime yorgan misali örterken. "Size inanıyorum. Zaten zarar vermediğiniz için bu hâldesiniz."

Defterine aldığı notlar eşliğinde konuşmuştu. Beynimde ayaklanan soru işaretlerinin sayısı çoğaldığında sormak için başımı ona çevirdim. "Nasıl yani?"

"Ona vurmak istediniz mi?"

"Evet."

"Histerik körlük yaşıyorsunuz Çakıl Hanım. Ona vurmamak için... Bir çatışmadan veya yoğun bir duygudan kaçınmanın sonucunda gerçekleşir. Bu vakayı ünlü bir psikoloğun kitabında okumuştum ama denk geleceğimi hiç düşünmezdim."

"Anlamıyorum."

"Siz sadece sakin olun. Çözeceğiz bu durumu. Öncelikle notlarıma ve kitaplarıma göz atmam lazım," dediğinde başımı "tamam" anlamında indirdim. "Hemşire ağrı kesici yapmaya gelecek birazdan," demiş ve kısaca veda edip gitmişti Ozan Bey.

Hemen ardından odaya Başak'ın girip sıkıca bana sarılmasıyla pek de doktorun söylediklerini düşünecek vaktim olmamıştı. "Çok korkuttun beni Çakıl."

İçimdeki izdihama zıt bir şekilde gülümsedim. "Endişelenecek bir şey yok."

"Kafayı mı yedin kızım? Resmen göremiyorsun, nasıl endişelenmeyeyim?"

"Doktor çözeceğini söyledi. Psikolojik bir durummuş," diye yanıtladım onu.

"Neler oldu Allah aşkına orada Çakıl? Kaan kucağında seninle çıktığında lavabodan kafayı yiyecektim! O mu sana bir şey yaptı?"

"Kaan mı buldu beni?" Şaşkınlığın dolambaçlı ipleri kaşlarımı havaya dikerken umuttan bir yudum su aldım. Beni orada bulmuş ve ailesinin hastanesine getirmişti. Uyanıp krize girdiğimde bile buradaydı. Ama... Beni o çıkardıysa tuvaletten nasıl Doğa'yı görmemişti?

"Evet. Apar topar hastaneye geldik. Bir gündür başındayız. Tüm gece uyanmadın, nasıl korktum bir bilsen!"

Elimi çarşafın üzerinde hareket ettirirken Başak'ın eline ulaşmaktı amacım ama hedefime bir türlü ulaşamayarak ofladım. "Elini uzat artık."

Kıkırdayarak elimi tuttu. "Biliyorum gülmemem gerek ama bu hâlinle bile tatlısın," dediğinde ben de gülmüştüm. "Anlatmak ister misin neler döndüğünü?"

"Doğa," dedim sadece. Devamını getirmeme gerek yoktu çünkü Başak anlardı. Düşündüğüm gibi de olmuş, sert kelimelerine nefretini yükleyerek odada tur atmaya başlamıştı. En başından sonuna kadar anlattım yaşanan şeyleri ısrarları üzerine. Kimse neden "yıllar" kelimesine bu kadar taktığını bilmiyordu ama umurumda değildi. Ben biliyordum, serserinin bedeni ise hiç bilmesine de şahitti yıllara. O yüzden bu bana yeterdi ruhu habersiz olsa bile.

Başak iki elimi tutup yatağa oturduğunda sesinde koku nefreti algıladım. "Söz ver bana Çakıl," dedi.

"Ne için?"

"O sürtü-" Nefeslenip küfrüne ara verdi. "O kızı şikâyet edeceğiz. Söz ver bana ki yanına kalmasın onun."

Hızla dönen çarklarım benden önce söz verse de içten içe, sessiz kalmayı tercih etmiştim.

IV

Hastanede bir iki günümü daha devirdiğimde aslında ne zamanın ne de mekânın farkındaydım. Ozan Bey beni düzenli olarak ziyarete gelse de durumumun çözümü hakkında bir şey sunmamıştı önüme. Askine konuyu açmaktan kaçınıyor, sadece nasıl olduğumla ilgili bilgi alıp dakikalar sonrasında ayrılıyordu odadan.

Bir süredir içinde olduğum odanın ne rengini biliyordum ne eşyalarını. Bulduğum durumda körkütük davranmaktan başka çarem olmuyordu. Tuvalet bile kendim gidemiyordum, Başak'ın yardımlarına muhtaçtım. Ne kadar utansam da yapacak bir şeyim yoktu, sadece sabrediyor ve bu durumda olanları artık anladığım için dualar ediyordum onlara da.

Zihnimin ıssız odalarının daha da sessizleştiğini hissederken tek bir ışık tutamına bile denk gelemiyordum. Kara düşünceler, bozuk bir psikolojiyi takip ediyordu ve tek düşündüğüm şey o kızın aklımdan çıkmayan kelimeleriydi. Burada kaldığım geceler boyunca keskin soluklarla kâbustan kalkmış, Başak'ın elinin tutarak uykuma devam etmişim. Ozan Bey'e söylemedim, söylersem biliyordum ki ilaçlarımı arttıracaktı. Hareketlerimin kontrolünü kaybetmek yerine kâbuslarımla tek başıma savaşmayı tercih ediyordum.

"Baksana Bartu atmış," derken Başak telefonunu önümde sallamıştı. "Özür dilerim, göremiyordun," dediğinde ise sesi pişmandı. Onu anlıyordum, alışılması güç bir durumdu. Ben bile hâlâ göremediğime inanamıyordum.

"Ne atmış?"

"Johnny ile fotoğraf atmış."

"Yakışıklı oğlumu Bartu'ya emanet ettiğimize hâlâ inanamıyorum," derken başımı salladım sağa sola. "Kim bilir neler yapıyor Johnny'ye?"

"Attığı fotoğrafta Johnny'nin iki kulağını tokayla yukarıda tutturmuş." Kıkırtısı bana da bulaştığında içten bir şekilde gülmüştüm.

"Hiç şaşırmadım. Bartu'nun seviş tarzı kendi gibi garip."

"Haklısın," diye onayladı Başak. "Aslında sana bir şey anlatmam gerekiyor ama iyileştiğinde anlatacağım."

"Anlatsana şimdi."

"Hayır," dedi kesin bir dille. "Hasta hasta sana aşk hayatımı dinletecek değilim. Mühim olan sensin. Bir iyileş de bol bol konuşacağız zaten."

Dudaklarıma yapışan içten gülümseme ile karanlığa baktım. "Bu aralar pek düşüncelisin sen," dediğimde ise kendi hâlimde takılıyordum ona. Bir süre yanıtsız bıraktığında beni kaşlarım havalanmıştı. "Bozuldun mu ama?"

Bir cevap geldi ama gelen cevap ummadığım kişiden ulaşmıştı. "Çakıl!"

Arda'nın ağlamaklı sesi kulaklarıma ulaştığında birden yatağın üzerine çıkan bedeni ve belime sarılan minik kollarıyla sarsıldım. Kuruyan genzimi ıslatmak adına yutkundüğümde aslında tek amacım hareketlerimi kontrol altına almaktı. Arda'ya güçsüz gözükemezdim.

"Hasta mısın Çakıl? Çok endişelendim. İki gündür iskelede seni bekledim ama sen gelmedin."

"Bebğim benim," dedim minik bedenini sıkı sıkı sarıp göğsüme yerleştirirken. "Bu soğukta neden beni bekliyorsun? Hemen hastalığı kaptığını bilmiyorsun sanki."

"Ama buluşacağız demiştik Çakıl." Burnunu çektiğinde ağladığını anlamıştım. Kalbimde dikili duran hançer birkaç santim kımıldayarak kanattı beni. "Sen, 'Johnny'yi getireceğim,' bile demiştin. Çok bekledim seni, sonra da çok korktum."

Mis kokan saçlarına birkaç öpücük bırakırken sesimin boğuk çıkmasını önemsemedim. "Özür dilerim ablacığım. Birkaç sorun çıktı ama iyiyim şimdi," dediğimde kafasını göğsümden kaldırdığını hissettim. Açık mavi gözlerinin üzerimde dolandığından emin olduğumda gerilmiştim. Çünkü ardından gelecek kelimelere nasıl yaklaşacağımı, onu nasıl ürkütmeyeceğimi bilmiyordum.

"Neden gözlerini kapatıyorsun Çakıl? Uykun mu var?"

"Hayır minik," diye mırıldandım. Göremiyorum diyemezdim, Arda'nın korkudan deliye döneceğini biliyordum. O yüzden sessiz kaldım ve Başak'tan yardım dilendim içten içe. Neyse ki yardım çağrımı almıştı. "Çakıl'ın gözlerine ilaç sürdüler Ardacığım. İlacın işe yaraması için gözlerini kapalı tutması gerekiyor."

"Hıı," dedi yanıma yerleşip yastığıma başını koyarken. "Mikrop mu kaptı gözlerin Çakıl?"

Başımı sallayıp kolumu kafasının altından geçirdim. Arda rahat olduğunu düşündüğü pozisyonda bana yaslanınca ben de gevşemiştım. "Sen nasıl geldin buraya bakayım?"

Önüme düşen birkaç saç teliyle oynamaya başlayan miniğin gözlerinin üzerimde gezdiğini biliyordum. "Abi

getirdi beni. Sahilde karşılaştık," dediğinde kaskatı kesilen bedenimi fark etmemesini umdum. "Şimdi de kapıda bekliyor."

"O mu götürecektir geri seni?"

"Evet Çakıl. Sana abiyle kanka olduğumuzu her seferinde söylüyorum ama inanmıyorsun bana. Demiştim ya sana telefon numaralarımız bile var birbirimizde!" Sitem kokan sesi Başak'ın kahkahalarına benim ise suratımda beliren saf gülüşe sebep olmuştu.

"İnanıyorum sana, minik," diye telkin ettim başına öpücük kondururken.

"Abi arabada ablamı sordu bana." Arda hep konuşurdu, çok konuşurdu ve bazen öyle haberlerle geliyordu ki bana, o olmasa başkasından öğrenemezdim eminim. Ama o küçüklüğünün getirdiği saflıkla ortada dönen olaylardan bihaberdi. "Ben de nerede olduğunu bilmiyorum dedim. Annesi bile günlerdir onu arıyormuş."

"Ablan yok mu ortalıkta?" diye araya girmişti Başak. "Kaçacak delik arıyor tabii," dediğinde birkaç kez yalandan öksürmüştüm susması için. Küçük çocuğun da düşman duygular beslemesini istemiyordum ablasına karşı.

"Bir de Çakıl," diye tekrar konuştuğunda, konunun hızlıca değişeceğinden emin şekilde dikkat kesildim Arda'ya. "Abi çok zayıflamış, değil mi? Siz artık aynı evde yaşamadığınıza göre evli değilsiniz ya, aç mı kalıyor evde acaba?"

"Evde yemeklerini yapan bir abla var. Tabii ki aç kalmıyor," derken başımı sallamıştım. Zayıfladığının ben de farkındaydım. Fark edilmeyecek gibi olmayan bu büyük detaylar, aklıma kazıdığım silüeti ile birlikte benim için gözden kaçmayacak şeylerden biriydi.

"Domuz gibi yiyordur canım, sen merak etme." Başak'ın sözleri üzerine gülmeye başlayan Arda'nın vü-

cudunun sarsılmasını hissediyordum. Ben de kıkırdarken Arda gülüşlerinin arasından zar zor konuşmuştu. "Domuz dedi abiye." Bu sefer Başak da gülmeye başlayınca gayet keyifli bir vakit geçirdiğimizi anlamıştım hem de Kaan hakkında konuşarak.

Kahkahalarımız devam ederken Arda'nın yatar pozisyonundan dikildiğini hissettim. "Şiişt, duyarsa çok kızar bize," derken gülmekten zor konuşmuştu. İçimdeki kasvet bulutunun üzerine güneş ışıkları tutmuştu Arda, sadece gülüşüyle. Minik bir çocuğun saflığı tek ihtiyacım olan şeydi sanırım eski beni hatırlamak için. Birilerine zarar vermemek adına kör olduğum zamanı değil de, sinirin ucundan köşesinden bana yaklaşıp yaklaşmadığı zamanları tercih ederdim.

"Johnny'yi görmeye gideceğim buradan sonra," dedi Arda tekrar göğsüme yatarken. "Abiye sordum, o da gidebileceğimizi söyledi. Bartu Abi'yleymiş Johnny."

"Biliyorum," derken düşünceliydim. Kaan'ın haftalardır karşıma çıkmaması ve birden çevremden ayrılmaması beni kuşkuyla düşürüyordu. Suçluluk mu duyuyordu Doğa'nın yanlış yüzünden? Duymasındı. O kızın yanlışını üstlenecek insan o olmamalıydı. Herkes olabilirdi ama serseri asla.

O kızın sorumluluğunu alması demek, benim kendimi boşluğa bırakmam demektir.

"Johnny de seni çok özledi. Gittiğinde mamasını yediğinden emin ol, olur mu?" Dikkatimi dağıtma amacıyla kulağına yaklaştım ve fısıldadım. "Bartu'ya pek güvenmiyorum bu konuda."

"Sen hiç merak etme Çakıl. Bartu Abi zaten onu ayaklarından tutup aşağıya sallayarak seviyor. Bir daha öyle bir şey yaparsa," deyip ağzından garip bir ses çıkarmıştı. "Yumruğumun izi yüzünde çıkacak adamım."

"Hey hey hey," diye araya girdi Başak. "Kime yumruk atıyorsun sen bakayım?"

"Bartu Abi'ye," diyerek safça yanıtladı Arda. Ama ben gelecek olan bombanın bilinciyle gülmeye başlamıştım ki o bomba da çok gecikmedi zaten. "Başak Abla siz de aşklı mısınız?"

"Ne?" diye haykırdı Başak.

"Dudaklarınız birbirine mi değiyor?" dediğinde ise artık karnımı tutarak gülmeye başlamıştım. Başak'ın şaşkına dönen suratını az çok hayal etsem de biliyordum ki hayallerimin ötesindeydi bu.

"Bunu Bartu Abine de sor, tamam mı?" deyip Arda'nın sırtını sıvazladım ama Başak, "Hayır," diye haykırmıştı. "Sakın öyle bir şey yapma Arda. Biz Bartu Abinle şeyiz, yani arkadaşız."

"Bence siz evli ve aşklısınız," diye tekrarladığında artık nefes alamaz duruma gelmiştim. Arda'nın büyük bir inanç ve saflıkla bunları dile getirmesi olayı daha komik bir hâle getiriyordu. Gözlerimden birkaç damla yaş aktığında Arda da gülmeye başlamıştı. Kesik nefesler eşliğinde Arda'yı gıdıkladım ben de. Kahkahaları tüm odayı doldururken Başak söylenmeye başlamıştı. "Son gülen iyi güler, sizi hainler." Ama umursamadık ve gülmeye devam ettik, ta ki odanın kapısı açılana kadar.

Kimin geldiğini ilk başta anlamasam da Arda'nın konuşması ile birlikte yatakta dik pozisyona gelmiştim. "Gidiyor muyuz abi?"

Başını salladığını anlamıştım çünkü ardından alakasız kelimeler kullanmıştı. "Montunu giyin."

Arda'nın sıkı sıkı gövdeme sarılmasıyla ben de donmuş olan vücudumu ona sardım. "Dikkat et kendine minik. Bir şey olursa ara beni. Ben bakamazsam bile Başak görür," diye fısıldadım kulağına. "Sakın bu havada dışa-

rıda durma, hasta olursun." Yüzünü göğsümden ayırıp iki yanağına öpücüklerimi bıraktım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Çakıl," dediğinde sesi ağlamaklıydı. "Çabuk iyileş, tamam mı?"

"Merak etme, hızlı iyileşeceğim," derken son öpücüğümü de saçlarına kondurdum ve zar zor çektim ellerimi üzerinden. "Ona dikkat et," demek istiyordum Kaan'a. "O bana ihanet etmeyen tek kişi çünkü," diye de eklemek istedim ama yapamadım. Başımı ellerime doğru eğdiğimde çaresizdim. Arda'nın güzel suratını bile görememiştim ki ben, ona bir şey olsa elimden bir şey gelmezdi bile.

Ellerimin arasına bırakılan kumaş ile irkildim. İki elimin arasına alıp yumuşak kumaşın sıcaklığını hissettiğimde ise şaşkındım. "Giy bunu," diye konuştu ses tonuyla geceye hükmeden adam. "Hava soğuk," diye de eklemişti.

Hava soğuk ama hastane sıcaktı. Evhamlı hareketi hiç onluk olmasa da hoşuma gitmişti. Sinir ile hoşnutluğun arasında savrulurken kazağı yanıma bırakıp geri yaslandım yatağıma. Bir çeşit "giymiyorum" deme şeklimdi bu. Kapının kapandığını duyduğumda titrek bir nefes verdim ve sağ elimin parmakları korkak hareketlerle havalandı. Kumaşı parmak uçlarımda hissetmek beni sarsmış ama devamını getirememiştim. Çünkü kazak bacaklarımdan alındı, yatağımın kenarı ağırlığın etkisi ile çöktü. Başımdan geçen kazak sonrasında şaşkınlıkla aradım dudaklarımı. Gittiğini düşünmüştüm.

"Sağlık önemli," diye konuştu kollarımdan kazağı geçirirken. "Senin inadından daha önemli."

"İnat mı?" dedim hayretle. "Bunun inat olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hem de gereksiz bir inat," diye yanıtladı kazağı belime doğru çekerken. "Sana zaman verdim ama inatla anlamamakta ısrarcısın."

"Bana olan ihanetini mi?" Acımasız oynuyordu, ben de öyle olacaktım. "Benden gizlediğin şeyleri mi?"

"Çirkin," dedi bıkkın bir nefesi suratıma verirken. "Sana karşı ihaneti aklımın ucundan geçirmedi, geçirmem."

Göz kuyuma dolan yaşların belli olmaması belki en büyük şansımdı bu durumda. Mavilerinin her ayrıntıyı yakalayacağından emindim, gözlerimi göremeyeceğinden emin olduğum kadar. Ben duygularımı harelerinde taşıyanlardandım, hislerimin aynasıydı her kıvrımım.

"Ağlama," dedi beni görmeye gerek duymadan hissedenden gece gözlü adam. "Süslü cümlelerim, yeterli açıklamalarım olamaz belki ama her şeyin sonunda ağlamaman için hep yanında olacağım."

Saçlarımın arasında dolgun dudaklarını hissettiğimde altımdaki çarşafı sıkımdım. İflah olmaz bir sızı burun direğimde hüküm sürüyordu. "Gözlerini açtığın zaman tamamen aç çirkin," dedi yataktaki yükü kaybolurken. "Her şeye karşı aç."

Ardından birkaç adım sonrasında kapı kapanmıştı. Burun direğimdeki sızı da, kapanmayan yaraların merhemi de aynı adam olabilir miydi? Oluyordu işte. Serseri, serseriliğine yakışmayan cümleleriyle dengemi sarsıyor, inandığım doğruların yanlışlığını öne sürüyordu.

Ama emin olduğum tek şey vardı ki... "Her şeyin sonunda ağlamaman için yanında olacağım," diyen adam, beni hikâyemin sonunda gözyaşları ile bırakmıştı.

Ama Allah aşkına neydi onun birdenbire dibimde bitmesi? Okulda bilerek karşıma çıkmadığını düşününce, şu anki tavırları oldukça kafa karıştırıcıydı. Suçluluk, acıma? Hangisiydi onu bana iten? Veya Doğa'nın gerçek yüzünü mü görmüştü de böylesine değişmişti hareketleri?

"Hayır," dedi karanlık zihnimde ellerini başına saran kız. "O her zaman aynıydı. Sana hiçbir zaman tam olarak gelmedi. Sendin ona giden de, kapıdan çıkıp terk eden de..."

Sıktığım dişlerime eşlik olarak tırnaklarımı avucuma batırdım. Ben suçlu, o suçsuz durumuna mı düşecektik yani? Aramızda koskoca bir Doğa faktörü varken bana yakın olmasına izin vermem aptallıktı. "Gözünü aç," diyerek elbet o konuya değindiğini anlamıştım ama Kaan Barlas'ın bana kocaman bir açıklama yapması gerekiyordu, olay ben gözlerimi açınca sona ermezdi.

"Uyuyalım artık," diyerek kapıdan giren Başak'ın esnediğini anlamıştım. "Gittiler şimdi. Arda emin ellerde, merak etme sen."

Bunu biliyordum ama belli etmedim. "Başak artık evine git lütfen. Kaç gecedir burada benimlesin, çok yoruldun."

"Olur mu öyle şey?" dedi samimiyetle. "Hem ben gidersem kim k-"

Sustu. Ben de sustum yastığıma iyice gömülürken. Ne annem ne Tolunay Bey... Bir kere bile aramamışlardı. Haberleri yoktu elbet ama insan hiç mi merak etmezdi kızını gün içinde. Tolunay Bey evinden ayrıldığımdan beri benimle iletişimi kesmişti, annemin ise nedenlerini sunacak tek bir kelime bile bulamaz olmuştum. Karnındaki bebekle mutluydu, evlendiği adamla mutluydu. Aslında zorlamadan bulabiliyordum işte nedenlerini. Bana zor gelen dilimi yakarak hasar vermeleri idi.

"Uyuyalım," diye mırıldandım Başak'a. "Sorun yok," dediğimde ise içimden tamamlamıştım. "Ben zaten hep yalnızım."

Birkaç saatlik uykunun ardından gökgürültüsü göğü delmek istercesine gürlediğinde yatakta sol tarafıma

döndüm. Burnumu çektiğimde üzerimdeki kazaktan tüten kokuyu sineme çektim. Başak hâlâ uyuyor olmalıydı, aksi takdirde bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorardı. Rahat edemeyerek bu sefer de sağ tarafıma döndüğümde koluma giren iğnenin şokuyla göz kapaklarım kımıldamıştı. "Uyu," dedi kulaklarıma ulaşan yabancı ses. Kapalı gözlerimin ardına kapalı bilinçaltım da eklenince ne olduğunu anlayamadan uykuya daldım.

"Evet, hâlâ uyanmadı." Uzaktan gelen sesler netleşmeye başlıyordu. "Bilmiyorum ağrısı yoktu ama anlamıyorum," dediğinde bir erkek sesi de girmişti araya.

Başımı oynattığımda dudaklarımdan kopan inleme ağrılı bölgelerimin sonucuydu. "Çakıl Hanım," diye seslendi tanıdık gelmeye başlayan ses. "Kendinizde misiniz?" deyince başımla onayladım.

"Çok derin mi uyudum?"

"Saatlerdir seni uyandırmaya çalışıyoruz Çakıl!" Başak'ın sesindeki titreme ellerini de sarmıştı ki ellerimin üzerindeki elleri sarsılıyordu.

"Sanırım gece verdiğiniz ilaçtan," diye konuştum Ozan Bey'e hitaben.

"İlaçlarınızı kestik. Olabildiğince azaltmaya çalışıyoruz artık," dediğinde kafam karışmıştı ama tepki vermedim. "Bugün güçlü olmanı isteyeceğim senden. Gözlerini açabileceğimizi umuyorum."

Başak benim yerime dâhil oldu konuya. "Çözüm buldunuz mu Ozan Bey?"

"Çözüm başından beri belliydi ama ulaşmamız uzun zaman aldı," dediğinde neredeyse bir haftadır hastanede yattığımdan dolayı onayladım onu. "Senden sadece

güçlü olmanı istiyorum bugün. Biraz yıpranacaksın ama degecek," diye devam etti doktor.

"İşkence falan yapacakmışsınız gibi konuştunuz doktor," deyince Ozan Bey gülerek karşıladı Başak'ı.

"Acılı tekniklerimiz var ama Çakıl Hanım için değil tabii," dediğinde şakayla karışık bir ses tonuyla takılmıştı bize. "Şimdi sizi sandalyeye oturtalım artık. Hasta psikolojisinden çıkmanız gerek." İki kolumdan tutulmamla bir yanımda Başak, bir yanımda Ozan Bey yatağımın tam karşısında olduğunu tahmin ettiğim sandalyeye yürüme yardım etmişlerdi. "Bunu elinde tutmanı istiyorum, ne olur ne olmaz." Avucumun içerisine yerleşen nesneyi yokladığımda astım ilacım olduğunu anlamıştım. Başak da anlamıştı ki gergin bir sesle konuştu. "Sanırım işkence kısmı şaka değildi."

Kapının kapanmasının ardından yanıma çekilen sandalyeye de Başak'ın yerleştiğini hissettim. Boşta kalan elimi kavramıştı. "Artık yosun gözlerini görmemizin vakti geldi. Özlettirdi kendini zombi bakışların." Tutuşunu sıkılaştırdığında devam etti. "Zayıf olma lüksün yok. O gözler bugün açılacak."

"Açılacak." Kelimeyi birkaç kez de içimden tekrarlayıp kendimi zorunlu tutmuştum. Ne olursa olsun açılmalıydı gözlerim. Göreceğim çok şey, öğrenmem gereken fazlasıyla olay birikmişti onun hakkında. Gözlerimi açacak ve her olaya karşı kör olmamaya çalışacaktım, tam da serserinin ima ettiği gibi.

Kapı gıcirtısıyla kafamı kaldırdığım an Başak'ın tuttuğu elim boşalmış ve Başak'ın sandalyesi yere düşmüştü. Sadece kulağımla algıladığım gelişmelere odaklanmakta zorlanıyordum ama Başak'ın bağırışını duyunca nedenini gayet iyi kavradım. "Bu kızın burada ne işi var?"

Haykırmıştı, ses tellerinin kıvranışı kulaklarımda hayat bulmuştu. "Sen ne yüzle geliyorsun buraya?" dediğinde birkaç adım sesi, birden fazla insan sesi duydum ama başımı eğmiştim. Duymak, görmek istemiyordum. O kızın varlığına katlanmak dahi istemiyordum.

"Sakin olun lütfen her ikiniz de. Çakıl Hanım'ı ürkütüyorsunuz."

Ozan Bey'in ikazını umursamadığını belli eden ses düşüncelerimdeki katliamın başlıca sebebiydi. "Buraya gelmek istemedim. Tamam mı?"

Bağırıyordu. Aynı barın tuvaletinde olduğu gibi, sesini yükseltmekten çekinmiyordu. "O zaman defol git. Elimden bir kaza çıkacak yoksa." Başak'ın haykırması üzerine Ozan Bey araya girmiş ama kopan gürültü bir türlü kesilmiyordu.

Ellerimi kulaklarımı bastırdım. "Düşünme," diye fısıldadım yıllar önceki çocukluğuma. Ama o, kulaklarını kapatmış, hep aynı kelimelere zikrediyordu.

"Yıllarca yanında olan benim."

Başımı sağa sola sallayarak inledim. "Hayır, o benim çocukluğum!"

"Zavallısın, zavallı."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Ben sadece onun yanında olmak istedim, dibinde değil. Uzaktan bile olsa yeterdi bana. Sus. Zavallı değilim ben, hayır."

Odadaki gürültünün çoktan kesildiğini hissediyor ama kulaklarıma dolan zihnimi susturamıyordum. Gerçeklikte kulağıma biri sesleniyordu ama öyle kendime doluydum ki, acı beni öylesine boğuyordu ki başka bir sese izin vermem mümkün değildi sanki. Tekrarladı o ses, konuşmaya devam etti. Tanıdık kokusu ama o koku bu sefer bana zavallı oluşumu hatırlattı. Ellerim kulakla-

rımdan çekildiğinde tam da kulağımın merkezini hedef almıştı iki heceli vurgun yapan kelimesi.

“Çakıl.”

Katilin dudaklarından çıkan sesler uzaklaşırken tek kelimeyle kapılıverdim ona. İyi de sevdiğim, sen benim adım kullanmazsın, senin sözlüğünden öyle bir kelime geçmez ki...

Yüzümü kaplayan iri avuçları başımı kaldırdı. “Yalnız değilsin,” diye fısıldamıştı. Hâlbuki yalnız olduğuma emindim. “Zayıf düşme, açacaksın gözlerini,” dediğinde tepkisiz kaldım. Birkaç saniye sonrasında bedeninin yokluğuna düşmüş ama sıcaklığını birkaç santim yanımda hissetmişim.

“Çakıl Hanım, biraz zor olacak evet ama yüzleşmeniz gerekiyor.”

“Ne?” diye bir ses çıktı. Doğa’dan geldiğine emin olduğum ses konuşmaya devam etmişti. “Ne yaptım da yüzleşeceğim ben onunla?”

“Kes sesini.” Hemen yanımdan karşıma ulaşan ser-serinin sesi tüylerimi ürpertmişti. Doğa için de aynısı geçerliydi ki ondan da hiçbir ses çıkmadı. Sessizlikten faydalanmak amacıyla Ozan Bey devam etti. “İçinizde ne varsa dökün Çakıl Hanım,” dediğinde sanki bu fırsatı bekler gibiydim. Doluydum çünkü, bir kova hüznün üzerine sinir eklenmişti bedenime.

“Senden nefret ediyorum,” dedim zerre pişmanlık duymadan.

“Hah! Aynı duyguları taşıyor olmamız ne hoş.”

“Küstahsın. Hatalarını kabul etmiyor ve kendinden başka kimseyi umursamıyorsun.”

“Yanılıyorsun,” dedi sinirden titreyen bir sesle. “Kendimden başka birini daha umursadığının gayet farkındasın.”

Dişlerimi sıktım. Parmaklarımı sandalyeye sapladım. "Susarsın işte böyle. Haklı olduğumun farkındasın ve o beni-"

"Lanet olsun Doğa," diyerek araya girdi Kaan. "Sabrediyorum ama gözümün içine baka baka oynamaya devam ediyorsun. Sana da yalanlarına da sokmama az kaldı. Adamakıllı konuş." "

Şaşkındım. Öyle ki dilime gelen kelimeler birbirine dolanmış, çıkış izni alamamışlardı. "Kaan," diye fısıldadı Doğa. "Böyle konuşmamıştık."

"Ne konuşmuştunuz?" diyerek araya girdim. "Sen ne çeviriyorsun?" Sandalyemi itip ayağa kalktığımda karanlığa bakıyordum ama Doğa'nın tam karşımda olduğuna emindim.

Doğa'nın içini çekişiyle ağladığına şahit oldum. Bu öyle ani ve saçma bir hareketti ki bunun doğal olduğuna inanmam giderek zorlaşıyordu. "Kaan, lütfen," diye fısıldamıştı. Muhatap aldığı kişi ben değildim, karşısında olan ben olmama rağmen. "Babam için destek olacağını söylemiştin."

"Sikeyim, baban için yanında olacağımı söyledim. İnsanlara birlikteyiz diye yalanlar savurman için değil!"

Gözlerim büyüdü. Göz kapaklarımın aniden kalkmasıyla buğulu görüntü gitgide kaybolurken sarsak iki adım atıp Doğa'nın bileğine asılmıştım. "Sen... Sen, 'O bana dokunuyor,' dedin! 'Birlikteyiz,' dedin! Sen..." Nefesimi toparlayamadığımda öksürmeye başladım ama benim yerimi Başak almıştı omuzlarımdan tutarak. "Sürtük. Baban için bir heriften mi faydalanmaya çalıştın?"

Doğa gözlerinin odak noktasını Kaan'dan ayırmazken başını "hayır" anlamında sallamaya başladı. "Hayır! Beni bırakamazsın Kaan. Bu işte birlikteyiz demiştik. Sen

bu kızı işin içine sokup her şeyi bozdun. Yapmam gerekeni yaptım ben!"

"Senin o küçük beynini kafandan ayırmama az kaldı." Doğa'nın dibinde bitip tısladığında kaskatı kesilmiştim. Ardından koluna asılıp kapıya çekiştirdi Doğa'yı ama o bağırmaya devam ediyordu. "Yapmam gerekeni yaptım. Sen işi bozuyordun. İntikamımızı engelliyordun!" derken kapı kapanmış, bağırışları koridorun ardında kalmıştı.

Arkamdaki sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına aldım. "Allahım her şey bir oyun muydu?"

"Oyunmuş," diye cevapladı beni Başak. "Hem de öyle kalles bir oyunmuş ki Kaan bile önüne geçememiş. Ama neden?"

"Tehdit mi etti o kız onu?" diye fikirler atmaya başladı ortaya. "Neler dönüyor da Kaan bunca gün sessiz kaldı?"

Beyin kıvrımlarımdan savrulan sorular Başak'ın dilinden dökülmüştü. Madem her şey Doğa'nın döndürdüğü bir tiyatroydu, Kaan neden sessiz kalmış ve yalanların üstünü örtmüştü?

Saatler sonra arabada vücudumu ısıtırken cebimde duran USB belleğe gidiyordu elim. Hastane odasından çıkış yapmak için hazırlanırken yastığımın hemen köşesine bırakılmış olan bellek ve yanındaki not kendimi düşünce denizine atmama neden olmuştu. Notun üzerindeki kelimeler kısaydı ama net olduğunu söyleyemezdim. "Her şey sıra sıra..."

Gece uyurken yanılmamıştım, gerçekten de odama biri girmişti ve ben o kişiyi doktor sanırken aksine yabancıydı bu. İlacıma bile müdahale edip beni uyutan, ardından

notu bırakan tek kişi geliyordu aklıma. O olmasa bile, ondan aldığı güçle yapılmış bir işti bu.

Ahmet Macit.

Hamle sırasının onda olduğunun elbet farkındaydım ama bir süredir benden uzak durması da dikkatimi çekmişti. Öyleyse neden birden harekete geçmişti ve bana garip bir şekilde açık kapı bırakmıştı? Bilmiyordum, yanımdaki adamın gerçeklerini bilmediğim kadar bilmiyordum hiçbir şeyi. Gözlerimi yumdum. "Bir şeyler dönüyor ve sen susuyorsun."

Gece mavilerinin üzerimde konakladığını hissettiğim hâlde aralamadım göz kapaklarımı. "Ne zaman açıklama yaptığımı gördün?"

Beni delirtiyordu. Tam da açıklama yapması gereken zamanlarda ölüm sessizliğine bürünmesi bana saygısızlıktı. "Tam da açıklama yapman gereken bir durum bu."

Bu sefer ben de ona bakmıştım ama yoldan ayırmadı bakışlarını. "Pek de umurumda değil. İyileştin ve konu kapandı."

"Bu mu? Sadece bu muydu tek sorunumuz?"

Cevap vermedi. Vereceğini zaten düşünmüyordum, çok bile konuşmuştu. Dikkatimi çeken bir farklı detaya yer verdim. "Neden evimin yolunda değiliz?"

"Çünkü eve gidiyoruz."

Eve? Birlikte yaşadığımız eve...

O kızın girdiği eve tekrar adım atacağımı sanıyorsa, bir şeyleri çözüme kavuşturmadan yeniden onunla yaşayacağımı düşünüyorsa büyük bir yanlış içerisindedi. "Ben evime gidiyorum," dedim her kelimemi bastıra bastıra söylerken.

Yolun güzergâhını değiştirmiyor, bana cevap vermediyi reddediyordu. "Evime gidiyorum. O kızın adım attığı eve tekrar girmeyeceğim."

Gözlerini buluşturdu benimle. Ama susmadan devam ettim. "Ve beni o eve girmeye mecbur kıalarsan yemin ediyorum s-"

"Bu kadar önemli mi?" Sözümü kesmiş, tepkimi tartıyordu. "Önemi olmayan birinin o eve girmiş olması gerçekten önemli mi?"

"O kız," dedim çenemi sıkarak. "Benim uyuduğum, bizim uyuduğumuz odaya girdi ve-"

"Tamam."

"Ne?"

Direksiyonu sola doğru kırarken bana bakmıyordu. "Başka bir evde kalırız."

Hayret ediyordum. Her şeyi bu kadar küçümsemesi, benim önem verdiğim şeylere çocuk oyuncağı gibi bakmasına katlanamıyordum. Onu göğüs kafesime canlı canlı gömüp yaşatırken, onun bu kadar umarsız olması çok değersiz hissettiriyordu. Tavırları sadece çenemi kapatmak içinmiş gibiydi.

"Ben kendi evimde kalacağım." Yola düşürdüm bakişlarımı. "Lütfen sağdan dön."

"Çirkin."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Nefes almak istiyorum. Senin bilinmezliklerinle savaşmak değil."

"Her şeyi zamanı gelince öğrenece-

İstikrarlı şekilde sözünü kesmeye devam ettim. "Öyleyse zamanı geldiğinde yanında olacağım."

Arabayı aniden sağa çektiğinde kemerimi takıyor olmama şükretmiştim. Kemerle bile sarsılmama engel olamamıştım çünkü. Çenemden tutup yüzümü ona çevirdiğinde katletti beni kelimeleriyle. "Aşk sözcükleri mi sıralamamı bekliyorsun? Ya da tüm geçmişimi ayaklarına sermemi? Çirkin sen beni bilerek yanımda kaldın, kalmaya da devam edeceksin." Üst dudağını yaladığında

bakışlarım oraya kaysa da engel oldum. "Sana benden başka ev yasak," diye tısladı. Bir kez daha bunu bana söylediğini hatırlıyordum. Türlü türlü aşk filmlerinde geçen bu süslü cümle beni nasıl bir kuyunun içinde hap-solmuşum gibi hissettiriyordu? "Nedenlere, niçinlere ihtiyacımız yok. Yanımda kalmanı istiyorum."

"Geri dönüşümüzün olmayacağı bu yolda..." dedim soluklanarak. Nefesim dudaklarına çarpıp bana geri sıçramıştı. "Geri dönüşü olmayan şeyler yapıyorsun. Senden bir şeyler saklayan ben olsaydım sakın kalabilir miydin?" dedim beni anlamasını umarak. "Kalamazdın. Ben senden nedenler veya niçinler istemiyorum ki Kaan. Çok şey istemiyorum, sadece-"

"Sadece beni yanında istemiyorsun," dedi mavi gecesindeki fırtınada savrulmamı sağlarken. Saçlarının içinden sağ elini geçirip karıştırdığında çenemi serbest bırakmıştı. "Tamam, seni evine götüreceğim."

Benden uzaklaşıp arabayı çalıştırdığında hayal kırıklığıyla arkama yaslandım. Benim dediğimi yapıyordu hâlbuki, neydi cam kırıklarının tek tek kalbime batması?

Gaza yüklenebildiği kadar yüklenmiş, sinirini taze asfalttan çıkarmıştı yol boyunca. Düşüncelerinin yakınına adımlayamıyordum bile bazen. Onu çözmeyi, adım adım yaklaşmayı bile imkânsız kılıyordu. Onu istemediğimi düşünmediğini biliyordum, sadece ona göre bu durum saçmaydı ve doğruluğundan caymayacağı için de burnunun dikine gidiyordu.

Haftalar süren yokluğunu açıklamadığı gibi, yine onsuzluğa itiyordu beni.

Biraz daha katlanabilirdim onsuzluğa, hiç değilse ihanetin bize zerre uğramadığını biliyordum artık. Haftalardır doğru bildiğim yalanlar tüm psikolojimi altüst etmişti ama şimdi serseriye karşı pişmanlık da duymuyordum.

Çünkü bana açıklamayan, yanıma gelmeyip o kızın yanına yaklaşmasına izin veren oydu. Ne sebeple olursa olsun. Kaan Barlas kendi doğrusundan şaşmıyorsa ben de şaşmayacaktım.

Davranışlarındaki hafifleme dikkatimi çekiyor, hiç değilse daha fazla konuştuğunu düşünüyordum. Açıklama yapmama amacıyla açıklamalar sunuyordu önüme farkında olmadan. Bunlar elbet benim istediğim açıklamalar değildi ama hiç değilse onda biraz bile önem arz ettiğimi göstermişti bana.

Çünkü bana ondan başka ev yasaktı ve kendi ayağıyla beni başka bir eve bırakıyordu şimdi.

Bazı kararlarından hâlâ caymasa da bu sefer benim için uğraştığını anlamıştım. Açıklığa kavuşturmak istediğim konuya yanaşmıyor ama onu telafi etmek için dediklerimi yapıyordu. Kaan Barlas tarzı düşüncelilik de böyle oluyordu sanırım.

“Sadece bu seferlik,” diye mırıldandığını duydum. Direksiyondaki elleri sımsıkı sarmıştı o eğriliği ve boğumlarının kızardığını görüyordum. Serseri kendi evine sürmemek için ağır bir savaş veriyordu belli ki. Dudaklarımı birbirine bastırdım gülüşümü saklamak adına. Benim sözümün onda değeri olduğunu hissetmek güzeldi.

Saçma veya gereksiz miydi bu tavrım bilmiyordum ama zamanla anlamayı ummaktan başka çarem yoktu. Onun için uğraşan olmakta sakınca görmüyordum, sadece biraz değer bilmek istiyordum. Bana yaşattığı bilinmezliğin ardından biraz daha bensiz kalıp düşünmesinde ısrarcıydım. Aynı şeyi ben yapsaydım kafayı yerd. İşte tam da empati yapmayı öğrenmesi gereken bir durumdaydık.

Birbirimize ve aramızdaki şeye ad koyamasak da hissettiğimiz o bilinmezliği görmezden gelemezdik.

Aramızda ikimizin de bilmediği şeyler dönüyordu ve her ikimiz de ağzımıza almamakta ısrarcıydık. O belki çok umursamazdı bunun için, ben ise fazla korkak.

Bana çizdiği sınırı aşmaktan, onun serseriliğine çarpmaktan ürküyordum.

Arabayı apartmanın önünde sert bir frenle durdurduğunda hafif öne eğilmiş olan bedenimi doğrulttum ve başımdaki sargıya koydum ellerimi. "Biraz yavaş olamaz mısın?"

Bana kesinlikle bakmıyor, başını cama doğru çevirmiş, parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu. Sabrının sınırlarında gezindiğimi fark ettim o an. Onunla birlikte kalmayacak olmama böylesine bir tepki beklemiyordum. Evet, bir ilişkide değildik ama birbirimize sesli olmasa da verilmiş sözlerimiz vardı. Anladığım kadarıyla onunla kalmak ona vereceğim sözlerden biri olmalıydı. Ama en başından söylemiştim ben ona ev ve iş bulunca taşınacağımı. Sadece başımıza gelen talihsizlik hareketlerimi hızlandırmış ve onun yanındaki yaşamımı daha hızlı bir şekilde değiştirmeme neden olmuştu.

"Haftalardır," diye mırıldandım. "Okulda göremedim seni. Okula gelmiyor muydun?" Okula geldiğini biliyorum, sadece neden benden uzak kaldığını dilinin ucuna getirip cımbızla almaktı amacım.

"Okuldaydım."

İrisleri bir an olsun bile üzerime uğramamakta ısrarcıyken cebinden sigarasını çıkarıp çakmağını ateşledi. Bunları yapmadan hemen önce ise camını açmış, parmak uçlarıma kadar diriltten soğuğun bizi sarmalamasına neden olmuştu.

"Neden hiç görmedim seni?" diye konuştum. Tüm dikkatim onda olmasına rağmen o mavilerini parmakları arasında çevirdiği sigarada tutuyordu.

"Oysaki ben hep gördüm seni."

Beklentilerimin üzerinde olan cevabı ciğerlerime giden havaya kesik atmıştı. Yutkundum. Heyecanla her bir organım farklı hareket ediyordu sanki içimde. O da bunu anlamışçasına çevirdi en sonunda bakışlarını bana. "Ayrı olduğumuza inanması gerekiyordu."

"Ahme-"

"Alma o ibnenin adını ağzına."

"Ah," dedim saçımı kulağımın arkasına iterken. Bakışlarının üzerimdeki yoğunluğunu kaldıramıyordum bazen. O yüzden o beni izlediği sıralarda hep ondan kaçırır olmuştum yeşillerimi. Hep bana bakmasını istiyor, baktığı zaman da çok yetersiz hissediyordum kendimi bazen. Ona yeter miyim, ona göre miyim ben düşüncesi beni yiyip bitiriyordu. "Ben... Beni görmek istemediğini düşün-"

"Zırva," diyerek kesti beni.

Gözlerimin içinden geçen binbir soru işaretiyle ona baktım. O da sigarasından aldığı bir nefes sonucunda başını cama çevirip dışarıya üfledi ve tekrar aynı pozisyona getirdi kafasını. "Gözünde büyütme beni," dediğinde neye uğradığımı şaşırmıştım. "Ne söylüyorsam, ne yapıyorsam oyum, fazlası değil. Egoist bir şerefsiz değilim, en az benim kadar değerli olduğunu bil. Beni kafanda çok büyütüp bunu gözlerindeki hüzne taşıma."

Ama sevdiğim, gözümünden içime, içimden nicesine... Nasıl ulaşıyordun sen böyle?

Sızlayan gözlerim içime akıttı yaşlarımı ve ben sözlerimi de akıttım yaşlarla birlikte. *Yine olsa, yine severim seni.*

Kalbinden operim serseri, varsın sen kır dök. Yeter ki gözlerimde taşıdığının hep sen olduğunu bil. Bil ki, karşılaşacağın her duygunun sana çıktığından emin ol. Yıllardır seninle tamamladığım ruhumu elimden alma ki

nefes alabileyim. İlaçlar değil bedenimin kurtarıcısı çünkü, sensin.

"Sen," dedi göz bebeklerime iğneler batmasını sağlayacak bir gerçeklikle. "Nasıl bir hazine olduğunun farkında olmadığın gibi, o hazineye tek sahip olanın ben olduğumu da görmüyorsun."

Nutkum tutuldu tonlarca şey söyleyebilecekken. O ise bunun farkındalığıyla daha çok gömdü beni sessizliğe. "Ve ben elimdeki hazineye asla ihanet etmem."

Nutkum tutkunken her bir nefeste ona tutuldum.

Beni sende tutuklu bıraktın serseri.

V

Zihnimde çarpışan milyonlarca kelimeyi göz ardı etmeye çalıştığım gecenin sabahında, evde kopan gürültüyle uyanmıştım. Yan odadan gelen yüksek sesli bağırışmaya dikkat kesilmeden önce tekrar gözlerimi yumup uykuya dalmaya çalıştım ama dakikalar geçtikçe yükselen sesleri buna mani oluyordu.

“İstemiyorum,” diye haykırıyordu Çağla. “Orada çalışman beni rahatsız ediyor.”

Günler geçmesine rağmen hâlâ aynı konuda dönüp dolaşmaları beni şaşırtmıştı. Özellikle Çağla gibi umarsız ve güler yüzlü olan bir kızın içinden böylesine inatçı bir kadının çıkması insanlar hakkında ne kadar çabuk yargılara vardığımı düşündürüyordu. Bir değil, bin maske edinmişti insanlar artık, biriyle uğraşırken diğerine yetişmek imkânsız hâle geliyordu. Ve bu imkânsızlık güvensizliğe sebep oluyor, hiç değilse insanların daha dikkatli olması gerektiğini ortaya döküyordu.

“Bana güvenmiyorsan bitir bu ilişkiyi Çağla, yetti artık!”

“Nasıl bu kadar kolay ‘bitir’ diyebilirsin?”

“E bıktırdın çocuğu,” diye geçirdim içimden. Bırakmak istese zaten bırakırdı işi. İhtiyacı vardı ki çalışıyordu diye düşünüyordum ben.

"Okul masraflarım nasıl çıkacak kızım?" diye haykırmişti Mertcan. Öyle yüksek oktavdı ki bu, yatağında kalçanı geriye kaydırıp sırtını yatak başlığına dayamıştı. "Evin kirası nasıl çıkacak? Atılayım mı evden?"

"Burada benimle yaşa sen de!"

Çağla'nın kuşku barındırmayan, kendinden emin çıkan kelimeleri kaşlarını havalandırmıştı. Hadi beni geçtim, bu kararı vermeden önce sorması gereken ilk kişi Ceren'di. Ki içimden bir ses Ceren'in kesinlikle karşı çıkacağını söylüyordu. Mertcan'ın evde olduğu birkaç zaman suratını astığına veya Çağla Mertcan konusunu geçirdiği zaman gözlerini devirdiğine şahit olmuşum.

Mertcan ve Çağla'nın sesleri sonunda alçaldığında boş duvara bakakalmıştım. Sevdiğin insan ile birlikteyken ufak sorunların bile böylesine büyütülmesi saçma geliyordu. Ona, "Sevgilim" diyebiliyordun, "Seviyorum" diyebiliyordun ve daha nicesini dile getiriyordun. Bunu bile yapamayan insanların yanında şanslı hissetmek gerekirken insanoğlu hep daha fazlasını istiyordu. Elindeki değerini bilmeyen insanları her zaman şımırık buluyordum.

Ben elimde tutamadığım, açık açık sahiplenemediğim hâlde onu hazine bilmişim. Benim yıllardır dilimde dolağırdığım bu tek kelime, onun dudaklarından da dün dökülmüştü. Beyinlerimiz ne kadar farklı işlese de bazen sanırım bir noktada kalpler ortak konuşuyordu. O nokta o kadar nadir bulunabildiğimiz bir yerdi ki, dakikaların hatta saniyelerin bile değerinin bilinmesi gerekirdi. Öyle ki dün geceyi bir tasma misali boynuma takmışım. Ne sıkı ne gevşek. Varlığını orada tatlı bir kaşıntıyla belli eden türdendi.

Miskinliği bir kenara bırakıp saate baktığımda on bir olduğunu gördüm ve yatağıma gelişigüzel toparladım.

Odama kuş bakışı baktığımda pek de dağınık gözüküyordu ama insan bakışına girmemek en mantıklısı olurdu. Komodinin üzerindeki boş bardağı ve sürahiyi alıp son kez odada göz gezdirince, mutfaka götürmem gereken başka bir şey olmadığına kanaat getirmiştım. Ama yürürken bugün temizlik yapmam gerektiğini aklıma kazıyordum.

Su ve çayı demliklere koyduktan sonra iki yumurta çıkarıp boş bir tabağa kırdım ve çırpmaya başladım. Bir yandan ise domatesli mi yoksa sade mi yapsam diye düşünüyordum ama favorim olan domatesli yumurtada karar kılmak pek de zor olmamıştı. Çırttığı yumurtaların ardından ocağa tavayı yerleştirdim ve hızla bir domatesi doğramaya başladım. Bir yandan da elim yağa yetişmeye çalışırken kapı çalmış ve neye bakacağımı şaşırır hâle gelmişim. Birkaç saniye bekledim belki Çağlalar açar kapıyı diye ama onların odasından da bir kıpırtı gelmeyince, tavanın altını kapatıp elimdeki bıçak ve domatesle kapıya koştum.

Kapıyı açtığım anda havlama sesi kulaklarımda şenlik oluşturmıştı. Günümü güzelleştiren manzarada tutuklu kaldım. Serseri ve kucağında Johnny, ikisi birden elimdeki bıçağa, sonrasında pijamalarımın bakmışlar, ardından Johnny'nin havlamaları artmıştı. Şaşkındım ama mutluluğun dem attığı bir hayretti bu.

"Benim güzel oğlum," deyip Johnny'ye yöneliyordum ki Kaan'ın tek kaşını kaldırıp dolu ellerime bakmasıyla adımım havada kalmıştı. Birkaç kez boğazımı temizledim salaklığımı aklımdan atmak adına, sonrasında da bir adım geriye gidip yol açmıştım onlara. "İçeri gelsene."

İçeri adımladı, bakışlarım aniden spor ayakkabılarını buldu. Benim aldığım ayakkabılar olmadığını anlayınca suratım düşmüştü ama bozuntuya vermemeye

çalışıyordum. Kaan benim ayaklarımdaki ev terliklerine baktıktan sonra kendi ayakkabılarını çıkartması gerektiğini anlamıştı ki eğilmeden ayaklarının yardımıyla çıkardı. Hâlbuki eve ayakkabıyla girmemesi gerektiğini aşılıdım ona sanıyordum, yokluğumda alışkanlıklarımızı örtbas mı etmişti?

"Her gün giyersem kokar," dedi yanımdan geçerken.

Serserinin tehlikeli bir mizah yönü olduğunun farkındaydım ama bazen ciddiliğiyle kurduğu kesin cümleler de insanı güldürebilecek kıvama getiriyordu. Dudaklarımdan kaçan kıkırtılar eşliğinde peşine takılırken ayakkabıların açıklamasını yaptığı için memnundum. Hiçbir bakışımı atlamıyor, benden geçen her düşüncenin kelimesine virgüllerini koyuyordu sanki o.

Merhametsiz haftaların ardından sahip olduğum güneşli güne şükrediyordum. Düşüncelerimin katiliydim günleri de katlederken, şimdi kendi elleriyle diriltmeye gelmişti beni. Adımlarını sayıyordum arkasından yürürken, çünkü neydi? Onu kollayan her zaman ben olacak, tek adımının bile sarsaklaşmasına izin vermiyecektim.

İhanetine inandığım günler için pişmanlık duymuyordum, beni buna yönelten oydu çünkü. Sadece pişmandım, çünkü kalbine kötü düşünceleri yakıştırmış, nefes almamı zorlaştıran günlere bölmüştüm kendimi.

Mutfağı tek denemede bulmasına şaşırmadım çünkü ocağı kapatmadan önce koyduğum yağ erimiş, taze kokusunu bırakmıştı eve. Tezgâhın hemen önündeki sandalyeyi çekmeden önce Johnny'yi koridora bıraktı. Benim akıllı oğlumu mutfağa girmemesi için eğitmiştim, bazı şımarık zamanları dışında neyse ki söz dinliyordu.

"Aç mısın?"

"Mmm." Dudaklarından çıkan mırıltı onay tonlamasıydı ve mavilerini biraz dağıttığım tezgâhta gezdiriyordu. "Yumurta mı yapacaksın?"

"Evet." Elimdeki domatesi kesme tahtasına bırakıp işime devam ettim. "Domatesli ve biraz acılı yapacağım. Sorun olur mu?" dediğimde sırtımı kaşındıran mavilerini hissetmemek elde değildi. Her baktığı yere kendinden izler bırakıyordu bu gece gözlü adam, o yüzden baktığı her yerde olmak, hatta ve hatta baktığı tek şey olmak istiyordum. Hastalıklı düşüncelerime dur demeye çalışsam da bir virüs misali her organımı ele geçirmişlerdi.

"Sorun olmaz," dediğinde bakışlarının teshiri altında devam ettim işe. Çayın demini aldığından emin oldum, ekmekleri kesip tost makinesine yerleştirdim. Yumurta'nın üzerine biraz da kaşar peyniri dilimleyip koyduğumda her şey hazırdı. Fakat sofraya tabak ve çatalları yerleştirmeye başladığımda unuttuğum şeyle irkildim. Hemen buzdolabından portakalları çıkarmıştım. Suyunu sıkmak birkaç dakikalık işti benim için ve daha fazla sürmemiştii gerçekten de.

Kaan'ın önüne portakal suyu ve çay, benim tarafıma da sadece çayı koyup yumurtayı servis ettim tabaklara. Ardından ben de onun karşısında yerimi almıştım ama henüz o başlamadığı için yemeye, ben de duraksadım. "Yemeyecek misin?"

Gözlerimizin kavuştuğu yerde bir cızırtı duydum. Aramızda geçen elektrik akımı elle tutulur cinstendi. Ben sadece görmezden gelmeyi seçiyor, onun bunu fark etmesini umuyordum.

"Nereden öğrendin yemek yapmayı?" Portakal suyu dolu bardağa uzandığını gördüm. Aylarca ona portakal sıkmama rağmen bir kere bile içmemiştii. İçmeyi bırak göz ucuyla baktığına bile zor şahit olmuşum. Ama o

şimdi ruhumdaki külleri tekrar birleştirdiğinden habersiz şekilde kocaman bir yudum aldı portakal suyundan.

İçtiğin her yudumda içinde biteyim serseri, öyle ki bırakman mümkün olmasın beni.

"Nergis Abla," diye mırıldandım yutkunmasıyla birlikte âdemelmasını takip ederek. Kirpiklerimi kırıştırdım gözlerimi ondan almak adına. "Nergis Abla'dan öğrenmiştim."

Tek kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdığında açıklama gereğinde bulundum. "Evimizde çalışan bir kadın. Beni o büyüttü diyebilirim." Çocukluğumun ekşi tadı suratımı buruşturdu. "Hatta evde görmüştün sen onu..." dediğimde sonlara doğru sesim kısılmıştı. Nergis Abla'yla son görüşmemiz pek iç açıcı olmamış, çocukluğumdaki en güzel anılardan birkaçını karalamıştı üstelik. Beni büyüten birinin zerre güven duymaması, anne yokluğunu daha çok hissettirmişti göğsümde. Aile her zaman sana inanır, güvenir, desteklerdi. Bu gibi sıcak kavramları ailemden görmesem de Nergis Abla elime tutuşturmuştu ve en sonunda lolipopu elinden alınan alıngan bir kız çocuğu gibi ortada kalmıştım.

"Görmeseymişim de olurmuş," derken çatalını yumurtaya batırdı ve dudaklarını araladı. Benim de onunla birlikte dudaklarım aralanınca sabırsız bir şekilde tadına bakmasını bekliyordum. Ağzını yakmamasını umduğum yumurtayı çiğnerken beğenmemiş bir yüz ifadesi takınmamıştı. Yuttuğunda ise mavilerini bende dolaştırdı ama ben bir çatal daha almasını bekliyordum hevesle. "Beni mi izleyeceksin?"

Evet. "Ah, hayır." Alelacele çatalımı yumurtaya batırıp ben de tadına baktım. Bir yandan ise elimdeki ekmeği koparıyor, yan gözlerle onu izliyordum. Portakal suyundan bir yudum daha alacağını sanırken o tek dikişte bitirmişti.

"Yemeğini ye çirkin. Başka zaman süzersin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana bakmasa bile üzerimde gezinen duyularından nefret ediyordum. Ondan habersiz onu bile doya doya izleyemez olmuştum. Yumurtamı ekmekle birlikte bitirmeye gayret ederken onun da kahvaltısını yediğini duyumsuyordum izlemesem de.

İnanamıyorum, Kaan Barlas'la birkaç cümleyi geçse de sözlerimiz ile birlikte gayet verimli bir kahvaltı ediyorduk. Onca olayın ardından bu o kadar mümkün gelmiyordu ki bana... Kaan'ın iletişim sorunu da eklenince üstüne asla bu huzurda olabileceğimi düşünmüyordum.

Ama gözlerimin içine baka baka uğraşıyordu, açık açık kelimelere dökmese bile. Serseri tarzıydı bu da onun, davranışları kelimelerin önüne koyuyordu belki de. Hissettirmese de çok, hatta hiç dile getirmese de bazen tek bir hareketi ile emin ediyordu beni bazı şeylerden.

Sonuçta bir insan bir şeyi sürekli yaptığında onun değeri kalmaz ama çok nadir anlarda o davranışı sergilerse ondan değerlisi olmazdı, değil mi?

Ayağa kalktığında ben de kalktım aceleyle. Elimi uzatıp parmakları arasında sallandırıldığı boş fincanı alacaktım ama elini geriye çekerek izin vermedi buna. "Kahvaltını et sen," derken ocağa yönelmiş çayını dolduruyordu. Küçük mutfakta Kaan'ın heybeti öyle bir göze batıyordu ki hayranlık duymadan geçemedim. "Zayıflamışsın zaten."

"Efendim? Anlamadım." Sandalyeme geri oturdum. Kendi kendine konuşuyor gibi bir havası vardı ve onu duymamı imkânsız hâle getirmişti.

"Öğünlerini kaçırma." Bu sefer sesinin derecesini ayarında tutmuştu. "Sağlık," diye devam ediyordu ki onu tamamladım. "Başta gelir, biliyorum."

Çay bardağını masaya bırakırken yutkundum çünkü bana doğru eğilmişti. Yüzlerimiz arası üç santimlik mesafe ya vardı ya yoktu. Dudaklarını saliselik bir sürede ıslattığında kan kırmızı dudakları oldukça iştah açıcı gözüküyordu. Soluklarımı kesti aralık kalan dudaklarımdan ciğerlerime ulaşan nefesi. Onun nefeslerini şişelemem lazımdı ilaç niyetine içime çekmek için, biliyordum.

"Biliyorsun beni," dedi harelerimin içine karışan heyecanı gördüğünü anladığım anda.

"Evet." Nefesim nefesiyle çarpışmıştı. "Beni bilmediğin kadar bilirim ben seni."

"Çay mı demledin?"

Mutfakta yankı yapan ses aramıza sertçe atılan bir top misali sekmişti. Binbir kıvılcım çakılıyordu irislerimde, bunları savuşturmaya çalışarak uzaklaştım serseriden ve Çağla'ya döndüm. Çağla şaşkınlıkla bir bana bir Kaan'a bakıyordu. "Tutma gözlerini onda bu kadar," diye geçirmiştim içinden. Saliselik değmeler dışında bir dakikayı aşmamalıydı insanların ona attığı bakışlar.

"Evet. İç istiyorsan," derken Kaan'a döndüm. Neyse ki Çağla'ya değil, sadece bana bakıyordu. Bu durum beni şaşırtsa da belli etmedim çünkü iyi hissettirmişti. Ortama gelen yabancıya gece mavilerini taşınaması gönlümün yaşam pınarında naiflikle gezen bir yelken huzuru vermişti.

Çağla'nın çay koyduğunu duyduğum hâlde çevirmedi bakışlarımı. Serseri kaşıyla tabağında kalan birkaç dilim peyniri ve iki tane zeytini işaret etmişti. Çatalımı peynire batırdım ama Çağla'nın birden masaya oturmasıyla gerilmiştim. Erkek arkadaşı yok muydu bu kızın içerde Allah aşkına, neden gidip onunla takılmıyordu? Ben onların mahremiyetine her zaman özen gösterirken onun aramızda bitmesi rahatsızlık vermişti bana.

“Erkek arkadaşın mı?”

Hızlı bir soluk çektim hadsizliğine karşın. Mertcan'ın bulunduğu ortamda tek kelime bile etmeyip uzaklaşırken onun bana böyle bir soruyla gelmesi beni kızdırıyordu. İçimdeki yangın o kadar şiddetliydi ki serserinin tek kelimesiyle küle dönmüştüm. “Evet,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Sarsak kelimelerim zar zor nefes alan ruhuma çarpıp yere düştü. Düşükleri yerden rengârenk, benzersiz çiçeklerin açtığını hissettim. Öyle canlı kanlıydı ki o çiçekler, tohumlarını Kaan salmış, olgunlaşmalarını ise iki kelimeyle sağlamıştı.

Birbirimize afilli cümleler kuran, konuşmayı beceren tipler değildik. Onun afilli küfürleri, benim hüznü iç çekişlerim vardı aksine. Ama söz ağızdan çıktığı zaman da bundan geri dönüşümüz olmayacağını bilincindeydik.

“Sevgilin olduğunu bilmiyordum.” Elini Kaan'a uzatmıştı. Dişlerimi birbirine geçirirken alnımda kontrolüm dışında atan bir damarın görüldüğüne yemin edebilirdim. “Ben Çağla, memnun oldum.”

Serseri göz ucuyla bile bakmadan çayından bir yudum almış, Çağla'nın elini havada bırakıp sadece bir kafa onayıyla geçiştirmişti. Dudaklarımı birbirine bastırdım gözlerimdeki tebessüme mani olamazken. Ardımda kalan kapıda bir beden daha belirince umursamadan içten içe gülmeye devam ettim. Gelen Çağla'nın erkek arkadaşı olmalıydı sonuçta.

“Barlas.”

Bulutlu bir gökyüzünü fırtınanın ele geçirmesi edasıyla kararmıştı serserinin gözleri aniden. Bu ani değişim beni ürküttüğü kadar Mertcan'ı da ürkütmüş olması gerekiyordu ki tek elini Çağla'nın omzuna atarak, “Kız

arkadaşım la kalıyorum bazen," diyerek saçma bir açıklama da bulundu.

Serserinin hoşnutsuzluğu ortamı açılan büyük bir yelpaze misali sarmıştı. Ancak bu renklere sahip olan bir yelpaze olmamıştı, simsiyahtı. Duyduğu açıklamadan bile memnun değildi Kaan. Onu rahatsız eden şeyin ne olduğuna içten içe kafa yorarken tüm uğraşlarını yarıda kesmişti küstah sözleriyle. "Ne bok yemeye kalıyorsun?"

Çağ la araladığı dudaklarından şaşkınlık nidasını kaçırmış, Mertcan da serserinin bu çıkışına karşın söyleyecek kelimeler aramaya başlamıştı. "Kız arkadaşım için." Beceriksiz gevelemelerinin ardına sokuşturacak mantıklı sözler arıyordu anladığım kadarıyla.

Kaan ayağa kalktı, Mertcan'dan gözlerini bir an için ayırıp kapıyı işaret etti bana. Kaşlarım çatılarak daha çok çöktüm sandalyeye ama tavrıma karşın dişlerini sık sık bana baktığını görünce pes etmişim. Yüzsüz Mertcan için serseriyle aray bozmaya niyetim yoktu. Aramızda açılan boşluklar yeterince çoğalmıştı, birini daha eklemeyecektim.

Gerginlik ellerimin terlemesine öncülük etmiş ama yine de adımlarımı sağlam şekilde odama ulaştırmama engel olmamıştı. Yatağın üzerinde uyuyan Johnny'yi görünce büyük bir özlemle yanına geçtim ve burnuna minik bir öpücük kondurdum. "Bizim serseri buldu yine kızacak bir şeyler."

Johnny cevap olarak genişçe esnemişti bana. Sivri köpek dişlerinin bile tatlı olduğunu düşündüm o an. "Yerim ben seni. Sen de ayrı bi' serserisin zaten başıma."

Kucağıma alıp uykusunu bölmeyi dert etmeyi başka bir zamana bıraktım. Çok özlemiştim yakışıklı oğlumu. Mis kokusunu içime çekerken, "Bartu seni yıkamış olmalı, hayret," dedim. "Seni cips havuzunun içerisinde uyutacağını sanıyordum hâlbuki."

Ön patilerini kaldırıp gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Doğruyu söyle bana. Sarı kafanın evinde bir cips havuzu var, değil mi?"

Tekrar yüzüme doğru esneyince gözlerinin üzerine öpücükler kondurup yatağın üzerine bıraktım. Uykulu olduğu zamanlarda pek umurunda olmuyordum beyefendinin. Son kez öpüp başımı kaldırdığımda ise Kaan'ın çevik hareketlerle kapıyı açıp kapatmasına denk gelmiştim. "Ne oldu?" dedim asabi tavrına karşın.

Cevap vermedi, dolabıma doğru yöneltmişti heybetli bedenini. Dolabımı açıp karıştırdı bir süre ama aradığını bulamayınca arkasına dönüp odamda gezdirdi şimşekler çakan mavilerini. "Ne arıyorsun?"

Tekrar duymazdan gelip yatağın dibindeki bedenime yürüdü ve bakışları tek bir an için bile bana uğramazken iki eliyle uzaklaştırdı bedenimi yataktan. Ardından elini yatağın altına götürünce gün yüzüne çıkardığı valize bakakalmıştım. Yatağa sertçe savurdu valizi, ardından fermuarını açmıştı. Adımları tekrar dolabımın önüne geldiğinde giysilerimi kucaklıyordu. "Gidiyoruz."

"Ne?" Dudaklarımı ıslattım doğru kelimeleri ararken zaman bulma gayesiyle. "Ne oluyor?"

Umursamadı, aksine kucakladığı giysileri valizin içine atıp tekrar dolaba yönelmişti. "Kaan," dedim koluna dokunarak. "Ben bir yere gelmiyorum."

İrkildim. Dolabın kapalı olan kapağına attığı sağlam yumrukla iki adım geriye gitmiştim ama çok da uzaklaşmama izin vermeden verdiği hızlı nefeslerle dibimde bitti. "Bir erkekle aynı evde kalabileceğini mi sanıyorsun?" Konuşmamış, tıslamıştı adeta. Zehrini enjekte etmeye hazır bir yılan gibi gardını almış, yükselmişti üstümde.

"O Çağla'nın sevgili-"

"Umurumda mı?" Umursamadığını biliyordum. "İzin verir miyim sanıyorsun?"

"Ben," dedim burnunun dibine iyice girerek. Yaralar çok tazeydi, kabuk bağlamaları gereken yerde onları kanatmamalıydı. "Senden izin istemiyorum."

Derin bir nefes alarak sımsıkı yumdu gözlerini. "Çirkin kız," diye konuştu çok bekletmeden. "Tırnaklarını çıkarmanın zamanı değil."

Başımı "hayır" anlamında salladım. Sağ elim çekingen bir tavırla yanağını bulmuştu. Bu öyle beklenmedik, öyle benlik omayan bir hareketti ki sinirini kontrol etmek için kapadığı gözlerini, şimdi şaşkınlık sebebiyle aralamıştı. Başparmağıma kadar kızardığını hissettim, tam da başparmağım ile okşarken pürüzsüz suratını. "Sen o kızı eve sokarken benden izin almış mıydın?"

Sesimin titreşimleri üst dudağına çarptı. Dilini gezdirdiğini gördüm ardından. "Aynı şey değil," derken tek muhatabının dudaklarım olduğu kanısına ulaşmıştım. Gözlerim hedef olmalıydı böyle bir konuda, dudaklarım değil. Uzun zaman olmuştu o kıvrımları hissetmeyeli. Gözlerim bile aç kalmıştı dudaklarının yumuşaklığına, her hareketini izleyip hayaller kurmaya.

"Aynı şey." Onun üzerinde olan etkimin görmek heyecanlandırdığı kadar cesaretlendirmişti de beni. Boşta kalan elimi de yanağına yasladım. Artık biçimli suratı avuçlarımın arasında sanki ait olduğu yerdeydi. "Benim söz hakkım yoktu o zaman, şimdi senin de yok."

Dokunuşlarım ne kadar narinse sözlerim o kadar fevriydi. Odağının dudaklarım olduğunun bilinciyle konuşmuştum çünkü bir anlık dalgınlığıyla içimden geçenleri söylemek korkak karakterime uygun gelmişti. Koyu renkteki perçemleri mavilerinin üzerini yeri sıra kapatıldığını fark ettiğimde tek hareketle geriye ittim saçlarını.

Benim gökyüzümü kimse kapatmamalıydı, güneşli bir hava bile istemiyordum onun gözlerinde. O hep gece olsundu, ben maviliğinde boğulmaya hazırdım.

Yüzünü yaklaştırdı burunlarımız birbirine değene kadar. O noktada ben bu sefer gözlerimi yumdum. Allahım bu yakınlık çok fazlaydı, en cesur rüyalarımda bile bu kadar yaklaşmaya cesaret edememiştim ben ona. Eğer bu da bir rüyaysa hiç uyanmamayı diledim, hayatımın sonuna kadar bu anda takılı kalabilirdim.

Burnumun üzerinde yumuşak bir baskı hissettiğimde kirpiklerime kadar titredim. Sımsıkı yumduğum gözlerimi açarak tam da gözlerini yumduğu suratına bakakaldım. Serseri benim için kapatmıştı gözlerini, hem de beni öperken. Göz kapaklarının ardına sığdırdığı bendim, tenlerimiz temas ederken. Bir insan gözleri açıkken hep görürdü de asıl olay kapalı gözlerinin ardına sığdırdığın tek insan değil miydi?

Tam da âşık âşık bakarken araladı gözlerini. Berraktı bu sefer o maviler. Sinirin kattığı koyuluk gitmiş, rahatlığın sağladığı huzur sinmişti. "İnatçı," diye konuştu kabul ettiğini gösteren bir nefes verirken. "İnatçı ve nefes almayı unutan bir çirkin."

"Ha?"

"Nefes al."

Göğsümün ağrısı o an devreye girdi ve ben derin bir nefesle doldurdum sızlayan ciğerlerimi. Nefesimi kestiği anlar, nefes alabildiğim zamanlardan daha değerliydi benim için. Varsın, nefesin yokluğu bulsun beni. Gökyüzündeki oksijen bana yeterdi, onun yüzü göktü.

"Tamam," dedi mavilerindeki kararsız titreşimle. "Buna da tamam."

Benden birkaç santim yukarıda bana bakan gözlerinin ağırlığıyla ezilirken dudaklarından kaçan kelimelerin

hafifliğiyle rahatlamıştım. "Sadece bir süre için," dediğinde ise sözünden geri dönmeyeceğinin farkındaydım. Çünkü onda sözümün geçmesi bir ilkti, dediklerimi uygulaması ise şaşırtıcıydı. Bu yüzden bu durumun sınırlı bir süreye ait olduğunu biliyordum.

Onaylama gereği duymadan arkamı döndüm ve valizimin içine attığı giysileri teker teker katlamaya başladım. O da kapıya yönelmiş, açıp çıkacağı zaman duraksamıştı. "Eskiden nasılsa şimdi de öyle. Bir yere giderken haber ver."

Onayımı beklemeyip arkasına dahi bakmadan çıktığında, beceriksizce elimdeki giysiyi katlamaya devam ettim. On dakika iyi davrandı ya, sonra Barlas'lığına geri dönmese devreleri yanardı tabii. Dengesizliğin vücut bulmuş hâliydi herif, benim de dengemi şaşırtıyordu.

Bir anda aklıma üşüşen soruyla katlamaya devam ettiğim tişörtü bırakmadan kapıya koştum. Ev kapısını açtığımda apartmanın ışığı yanıktı ve merdivenlerden ses geliyordu. Hiç beklemeden ev patiklerimle peşine düşmüş, merdivenleri peşi sıra inerken ise sestten dolayı dikkatini çekmiştim. Arkasını dönerken şüphe kırıntıları serptiği irisleriyle bana bakmıştı.

Nefes nefese yanında bittiğimde saçlarım yanlarıma döküldü. "Sen nereye gidiyorsun?"

Sıkın nefesi alnıma düşen perçemleri havalandırdı. Bu Kaan Barlas'a sorulacak soru muydu? Hayır. Kendisinden taviz vermeyi öğrenmeli miydi? Evet. Adamın varlığına zıt düşen bir duruma el atmaya çalışıyordum. Hem de gözüne soka soka. Sabrının son demlerinde olmamasını dilemekten başka çarem yoktu lakin her seferinde katılığından nasibini almak da yormuştu beni. Bir şeylerin düzelmesi şarttı. Bu birbirini değiştirmek değil, birbirine özen göstermek olacaktı.

"Şirkete." Kaskatı olan sesi kendisini cevap vermeye zorladığını belli ediyordu ama bu cevapladığı gerçeğini değiştirmemişti. Suratıma düşen tebessümle kaldırdım bakışlarımı ona. Ardından aklıma nereden gelmediğini bilmezken dilimde aniden bulduğum kelimeler uçuvermişti. "Bilgisayarın şifresini kırabildiniz mi?"

Tepkisizliğini korurken çenemin altına iliştirdi işaret parmağını. Çenemi biraz daha havaya dikmiş, onun bakışlarına daha da yoğunlaşmama neden olmuştu. Şimdi odağında sadece o vardı. "Bunu sormadın," dedi mavilerindeki zehiri kepçeleyerek. İtiraz edersem o zehri dudaklarımdan akıtacak gibi bir hâli vardı sanki. "Ben de duymadım."

"Ama," dedim itiraz edercesine ama çenemi biraz daha havaya dikerek susturmuştu beni.

"Sınırlarımı zorlama."

Boşlukta sallanır gibi hissettim, bazı sözleri intihara iter cinstendi. Aslında sözler bile değil, kullandığı ses tonu tehlikeliydi. Gerginliğin esir düştüğü apartman boşluğunda arkasını dönüp uzaklaştı, Ahmet Macit'ten ne kadar nefret ettiğini bir kez daha kanıtladı bana. Apartmandan çıkmadan hemen önce, "Gir eve," demişti. Sesi yankı hâlinde bana ulaştı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak kapısı hâlâ açık olan eve çıktım ve apartman soğuşundan kurtulmak adına seri bir şekilde kapattım kapıyı. Dengesiz! Hem bilgisayarı ben yürüteyim hem de bana hiçbir şekilde bilgi verme. Yalnız başına savaşacağını düşünüyorsan serseri, çok büyük bir yanılğı içindesin.

Mutfığa girdiğimde Çağla kahvaltılıklardan atıştırıyordu fakat erkek arkadaşı ortalıkta gözüküyordu. Durumun rahatsızlığıyla kirlilerimi hızlı bir şekilde toplamaya başladım. Çağla'nın Kaan'a olan bakışlarından

hoşlanmamış, düşüncelerinin onun yanından geçmesi beni sinir etmeye yetmişti.

"Mertcan'ın çalıştığı yerde görmüştüm geçen gün."

Bulaşık makinesine tabağı yerleştirmek için eğildiğimde sırtımı tekrar havaya diktim. Boş bir ifadeyle bakmışım ki yüzüne, "Barlas'tan bahsediyorum," diye devam etti.

Kırılma ihtimalini umursamadan sert bir şekilde attım tabağı bulaşık makinesinin içine. Bunu Çağla'nın gözlerine bakarak yapmışım. Konu Kaan olunca içimde hareketlenen canavara mani olmak zor geliyordu. Çağla hareketime karşı bir gülüş sundu bana ama alaylıydı bu. "Mertcan bir daha bu eve gelmeyecek," dedi hoşnutsuz bir ses tonuyla. Omuzlarımı silktim. Umurumda değildi ama sonra çıkan sözler kaşlarımı havalandırmıştı. "Rahat olabilirsin. Sevgilin iyi korkuttu."

"Sevgilim," dedim arkamda kalan tezgâha yaslanırken. "Ne yapacağını iyi bilir. Eminim ki haklı sebepleri vardır." Aslında tek sebep kıskançlığıydı ama onun yerinde olsam ben de aynısını yapacağımı bildiğim için empati kuruyordum. "Ayrıca bir arkadaş tavsiyesi... Sevgilisi olan bir erkeğe beş saniyeden fazla bakma. Yanlış anlaşıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Ayağa kalkmış, tükürürcesine konuşmuştu. "Ne ima ediyorsun sen?"

"İma etmiyorum, direkt söylüyorum." Dilimde dolağan kaba saba kelimeleri zorlukla yutkunarak iliştiirdim en dip köşelere. "Rahatsız oldum. Buna devam etme."

Ardından bulaşık makinesinin "başla" tuşuna basıp yanıt vermesini beklemeden çıktım mutfaktan. Çağla'yı severdim. Aslında sevmek değil de bir insanın bana hiçbir kötülüğü dokunmamışken neden sevmezlik yapayım ki? O yüzden nötrdüm işte. Ta ki bugüne kadar. Nefre-

timden nasibini alamazdı zaten serserinin üzerinde daha fazla durmadığı sürece. Kaan'ın dikkat çekici bir adam olduğunun farkındaydım. Dünyanın en âşık kadını bile sokakta yürürken görse onu takılıkalırdı birkaç saniye. Ben kendimi bu duruma alıştırmaya çalışıyordum bu yüzden. İnsanların gözlerini kontrol edemezdim ya. Sadece gerekli durumlarda uyarmam gerekecekti böyle. O da Çağla ile genelde aynı ortamda olacağım içindi.

Odama tam de çalan telefonumun üzerine adımlamıştım. Telefon beni Çağla düşüncesinden koparıırken arayan ismi gördüğümde dudaklarımı büzdüm. "Çilli reis," diye konuştu ben telefonu açar açmaz.

"Nasılsın Bartu?"

"Ben iyiyim. Benim yavru it nasıl? Telefona versene, bi' sesini duyayım."

"Ben de iyiyim, sorduğun için teşekkürler." Yatağa oturup başlığına yaslandım. Johnny hâlâ uyumaya devam ediyordu. "Aslında ben de seni arayacaktım. Mertcan diye bir çocuğu tanıyor musun Bedel'den?"

"Garson çocuk, iyidir." Bir şeyi yerken konuştuğu boğuk sesinden anlaşılıyordu. Yediği şeyin cips olduğuna adım kadar emindim. "Nereden tanıyorsun sen onu? İyice reis oldun he başımıza. Herkesi tanıyorsun anasını satayım."

"Ev arkadaşımın sevgilisi. Ama Kaan pek hoşlanmıyor sanırım çocuktan."

"Neden öyle düşündün?" dediğinde yanıtlıyordum ki izin vermeden araya girdi. "Çocuk kız arkadaşıyla kalıyorsa ara ara, Kaanım o çocuğun ebesini beller. Bunda bi' hemfikir olalım, çilli."

"Evet, bazen kalıyor da-"

"Çocuğu sevmediğinden değil, çocuğun senin etrafında olmasından kaynaklı bu durum. Nefes alan erkeği,

hatta ölüsünü bile yanına yaklaştırmaz senin. Böyle de serseri bizimki."

"Evet," diye mırıldandım. Çağla'nın artık Mertcan'ın bu eve gelmeyeceğini söylemesinden belliydi bu durum. Kaan'ın çeşitli "ikna" yöntemleri vardı ki bu karara kavuşmaları on dakika bile sürmemişti. "Beni kiskanıyor yani," dedim sesli düşünmeyi es geçmeyerek.

"Beni bile zor yanına yaklaştıran anasını satayım. Normalde bana ibne derdi, konu sen olunca 'adam' olurum nedense. Çilli, seni arayarak can güvenliğimi tehlikeye atıyorum. Biliyorsun, değil mi?"

"Abartma Bartu." Kıkırdamıştım. Serserinin beni kiskanıyor olma düşüncesi mest etmişti midemde dönüp duran kelebekleri.

"O yüzden Johnny'nin biraz daha bende kalmasına göz yummalısın. Bunu bana borçlusun."

"Allah Allah," dedim sesimi yükselterek. "Neden borçluymuşum?"

"Can güvenliğimi yok sayarak dehşet yakışıklılığımınla kankalık yapıyorum sana. Daha ne olsun kızım?"

"Allahım... Başak sana nasıl dayanıyor? Ve lütfen şu ağzındaki bitir de öyle telefon konuşması yap!"

Bir süre daha çiğneme sesi geldi ama ardından ağzındaki bitirmişti. "Başak bana kurban olsun."

Kıkırdarak onayladım. Sarı kafaya olan minnetim her geçen gün büyüyor, beni güldürmek için zor zamanlarımda telefonun başında beklediğini aklımdan çıkarmıyordum. Herkesin sahip olması gereken türde bir arkadaşta. Kaan'la çok zıt karakterleri olsa da neden yakın olduklarını anlıyordum. Birbirleri için bulunmayacak türde kardeş olmuşlardı.

"Bartu," dedim sesimi kısarak. "Bilgisayarın şifresini kırabildiniz mi?"

Konu değişikliğine şaşırmayacağını biliyordum. Alıştıktı benim tutarsız psikolojime. "Kırmızı alarmlı soru," dedi o da sesini düşürürken. "Bazılarını kırdırttık ama diğerleri üzerinde hâlâ uğraşıyoruz."

Minnettardım. İçinde olduğum durumun bilinmezliğinde kaybolmama hiçbir zaman izin vermediği için büyük minnet duyuyordum Bartu'ya. "Doğa da işin içinde," diye devam etti nefesimi tutmamı sağlayarak. "Az çok anladın zaten. Söylemekte sakınca duymuyorum."

Titrek nefesim dudaklarıma yapıştı. O kızın da serse-riyle ortak bir işin peşinde olduğunu biliyordum. Artık biliyordum hiç değilse. Kendi ağzıyla bağırıp çağırması, onların planını bozduğumu söylemişti. "Sık dişini biraz. Babasının hisselerini alabilirsek Doğa bu işten çıkacak."

"Babasının hisseleri mi? Babasının hisseleri Macit'te mi?"

"Hı hı."

"Babası alamıyor mu hisselerini?"

Huzursuz bir sessizlik hüküm sürdüğünde yutkundum. Dişlerimi alt dudağıma geçirmiştım. "Babası... Öldü mü?"

"Evet." Sıkıntıyla ofladı. "Ölümlü dünya işte çilli. Ölenle ölünmüyor ama uğruna her şey yapılabiliyor bazen. İntikam da dâhil buna."

Gözlerimi yumdum. Hayır, o kıza zerre acımıyordum. Ailem hayatta olduğu hâlde ailesizliği tadıyor ve başa çıkıyordum ben bu durumla çünkü. Böylesine zayıf olması onun sorunuydu. Aklıma takılan sadece tek şey vardı.

"Peki ya Kaan? O da intikam için?"

"Evet." Kesti sözümü. Hemen katılaşılan sesi beni de germiştı. Serserinin sorununu kendi sorunu biliyor, onun kötülüğünü isteyen hiçbir duruma katlanamıyordu Bartu.

Dudaklarıma zincirlediğim kelimeleri özgür bırakırken tedirgindim. Uzun zamandır oraya tünemiş olmaları beni daha çok meraklı yapmış ama alacağım cevaptan korkmamı da büyük ölçüde sağlamıştı.

"Annesi için mi?" diye fısıldadım. Cevabını tahmin ettiğim sorunun sesli cevabını duymak için sanki içimde vurgun yapacak gibi hissediyordum.

"Evet," dedi dalgınca. "Her şey annesi için."

Zifiri karanlık evin her bir odasını köşe bucak kovalıyorken yaptığım sütlü kahveyi boş bir duvara bakıp yudumluyordum. Serseri dün şirkete gideceğim diye çıkmış ve ondan sonra herhangi bir dönüş yapmamıştı. Bir kere aramıştım yalnızca onu bu sabah, ses gelmeyeceğini anlayınca da kesmiştim bunu. Çünkü o istediği zaman ulaşabilirdim ben ona, ben istediğim zaman muallaktı.

Sol avucumda sıkı sıkıya sardığım USB vardı. Soğukluğu tenimin ısıısıyla kırılmış ama hâlâ orada duran buz gibi varlığını belli ediyordu. Yatağımın üstünde Ceren'den rica ederek aldığım dizüstü bilgisayar duruyordu. Aklımda dönüp duran şeylere mani olmak bu kadar zorken, onun da bana gelmemesi durumu baya güç kılmıştı.

İçimde ne güvensizlik ne de bir şüphe... Hiçbiri yoktu. Peşinden koştuğu şeyin Ahmet Macit ve kırılması gereken şifreler olduğunu biliyordum. O yüzden alınganlık yapma lüksüm elbet yoktu. Konu annesi olunca benim ikinci planda kalmam ve her zaman da kalacak olmam... Buna alışacaktım.

Ona bencildim ama onun için bile bencilliğimi yenerdim.

Cesaret verici büyük bir yudum aldım kahvemden. İçerisinde bulunan yoğun süt beni yumuşatıyor, biraz kahve ise dirilmemi sağlıyordu. Adımlarımı yatağa çevirip oturdum. Elimdeki fincanı komodinin üzerine bıraktığımda ise oldukça gergindim. Parmaklarımın arasında dönen bu küçük aletin içinde nelerle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ahmet Macit'in pis bir oyunu olabilirdi belki de ama bunu ilk olarak serseriye söyleseydim, içerisinde ne olduğunu öğrenmeme asla izin vermezdi. O yüzden izleyecektim suçluluk duygumu bir kenara bırakıp.

Bilgisayarın açma tuşuna bastığımda uzun süredir karanlığa teslim olan gözlerimin içine yakıcı ışık dolmuştu. Kısıtığım gözlerimi bir süre için başka bir yöne çevirdim. Alışmalarını beklerken bir yandan da zihnimi serseri avuçluyordu. Elimin altında onun hakkında bir şeyler olduğunun bilincindeydim. Korkum onun bilmediğim bir yönüyle karşılaşmak olacaktı. Her yönüyle vardım ben ona ama yıkıcı gerçeklerle yüzleşmek elbet her zaman zordu.

Aydınlığa alışan gözlerimi bilgisayarın ekranına çevirip USB girişine taktım aygıtı. Dosyayı aç kısmına tıkladığımda ise Barlas adlı bir dosyayla karşılaşmıştım. Boğazıma bir iğne saplandı, öyle ki artık yutkunabildiğim tek şey içten içe kanayan ben olmuştum. Belki de şu an dosyayı bırakıp serserinin ellerine atmalıydım bunu ancak gözlerim kapalı bu yola devam etmeyecektim. Onu kollamak istiyorsam ellerimde ufak bilgiler bile olsa edinmekten kaçınmamalıydım. Ki şu an onun adıyla gözlerini bana diken dosya büyük bir his veriyordu.

Beynimde dönen korkak kelimeleri zorla yutkunarak dosyaya tıkladım ve ekranı siyah bir görüntü kapladı. Midem kasılmıştı, gerginlikten yediklerimi çıkarmama ramak kalmış gibi hissediyordum. Ama tam da o anda

ekran aydınlandı, bir gece vakti yaşandığı belli olan odaya odaklandı. Kameranın odanın köşesinde olduğu belliyken, karşısında bir anda dikilen hamile kadına bakakalmıştım. Kadının bedeni sallanıyor, gözlerinden yaşlar akarken kameranın odağına bakıyordu. Tam gözlerimin içinde hissettim o pes etmiş kadını. Yutkundum kadının masmavi gözlerine bakakalırken. Tanıdık bir his büyüdü göğsümde, o yıkılmışlığı kirpiklerime kadar hissettiğimde.

Ölüm sessizliğine bürünen odada "tak" diye bir ses çıktığında kalakaldım. Bakışlarımı kadına korkak bir şekilde çevirdiğimde karşılaşacağım manzaradan ürkmüştüm. Hamile kadın elinden bir ilaç kutusu düşürmüştü. Parmaklarım dudaklarıma gitti ağızımdan bir çığlık kaçacakken. Yılmış olan gözler son bir kez daha bana baktı ve fısıldadı. Bu öyle sessiz bir tondaydı ki dudaklarını okuyarak anlayabilmişim ne dediğini.

"Niye?" dedi göğsüme bir mezar taşı dikerken. Ardından bedeni yere yığıldı ve gözlerini yumdu. Kalakaldım ellerim dudaklarımda, gözyaşları suratımda. Bir kadının vazgeçmişliğini izlemiştim ben demin, bir kadının kendine nasıl kıyabildiğini izlemiştim.

Karnındaki bebeği nasıl katlettiğini...

Yaşlar gözlerimden hızla boşalırken ellerimle kapatım yüzümü. Hıçkırı hıçkırı ağlamak istiyor, "Neden?" diye haykırmak istiyordum. Neden kıymıştı kendi canına? O zararsız bebeğin ne günahı vardı?

Bir süre sessiz sessiz ağladım. Kötü hayatlar, yıkılmış hayaller elbet vardı ama kimse bu kadar acımasız olmamalıydı. Savaşmalıydı... Kendi için olmasa bile karnındaki bebeğin minik elleri için ayakta kalmalıydı.

Nefret ettim o an kadından. Böylesine güzel bir kadının güzelliğinden bile nefret ettim.

Hıçkırıklarıma bir haykırış eklendiğinde kalakalmıştım. Yavaşça indirmeye başladım ellerimi yüzümden. Titrek parmaklarımın arasından videonun hâlâ oynamakta olduğunu gördüm. Karşılaşacağım manzara yürek yıkıcı olacaktı belki de. Çünkü bir çocuğun çığlıkları doldurmuştu odayı.

Annesinin üzerine kapanarak ağlayan bir minik beden gördüm. Boğazım yandı, göğsümdeki ateşi kömürleyerek. Acısını acımda hissettim. Annesizliğin ne demek olduğunu ben de bilirdim ama onunkisi farklıydı. O, intihar eden bir anneye sarılıp ağlıyordu.

Üzmesinler seni böyle, çocuk. Güçlü kal sen her şeye inat.

Koyu renk saçları annesinin açık kumral saçlarına karışmış, yüzünü yüzüne gömmüş ağlıyordu. Minik elleriyle annesini sahiplenişine anbean tanık oldum. Bir süre ağladık birlikte. O, ekranın içinde. Ben, ekranın dışında. Ama aynı hisler ile birlikte.

Sonra suratını elinin tersiyle sertçe sildiğine şahit oldum. Sarsılan omuzları duraksamış, annesinin alnına birkaç öpücük kondurmuştu. Ardından yaşına göre oldukça biçimli olan yüzünü kaldırdı ve ben denk geldiğim gözlerle sarsıldım.

Mavinin en gece tonu sarmaladı benim ıssız ruhumu.

VI

Çektiğim tüm acıların şah damarımda attığını hissettim. Öyle yoğun bir atıştı ki bu, patlamama ramak kaldığını hissediyordum. Bedensel ve fiziksel olarak bir volkan misali tehlikeliydim. Her an taşmaya hazır, her an patlayıp alevler püskürtmeye meyilli. Önüne geçemediğim olaylar döngüsü başa sarayı bırakmış, daha da kötü bir hâl alarak en beterini ekliyordu üst üste.

Karanlık odada, ölü yatan bedenin üstünde gece mavisi gözlerin tanındıklığıyla sarsılmıştım. Hep öğrenmek istediğim geçmişinin en önemli noktası, annesi, şimdi gözlerimin önünde yere serilmişti. Bir kadının ölümünü görmüş, bir oğlanın kahroluşunu izlemiştim.

Bembeyaz kesilen ellerimin tersiyle ekrandaki minik bedenine dokundum. Küçükken onu ilk gördüğüm hâlden birkaç yaş küçüktü ekranda, anlamıştım. Onunla büyümüş, gelişmiş ama onun içinde neler büyüttüğünü hiç görememiştim. Şimdi ise görme şansı ele geçirdiğimde lanet olası bir kalp ağrısıyla savruluyordum.

Serserinin annesi intihar etmiş, onun kolları arasında can vermişti. Kardeşi de annesiyle birlikte hayata gözlerini yummuştu. Dayanamayacağım görüntüye bakmamak adına bilgisayarın ekranını kapattım ve hıçkırıklarım eşliğinde telefonuma eriştim. Ben şımarıkça ondan ilgi bek-

lerken, o anne ilgisinden mahrum kalmıştı bunca zaman. Ve şimdi annesinin intikamıyla uğraşan bu adamın nasıl bunca şeye dayandığını bilmiyordum.

Telefonda hemen adını bulduğumda duraksamadan aramaya başladım. "Lütfen açsın," diye geçiriyordum ki içimden, telefon açıldı ve sadece nefes seslerimiz dalgalandı hatta. "Kaan," dedim burnumu çekip montumu giyerken.

"Ağlama," dedi neden ağladığımı bile sormadan. Onun için ön planda gözyaşlarım geliyordu, biliyordum. Nedenlerini ise zaten çözeceğinin farkındaydı.

"Neredesin?" Hızlı adımlarımı evin kapısına götürüp açtım ve apartmanın merdivenlerinden inmeye başladım. Burnumu çekip duruyordum, gözlerimin önünden gitmeyen görüntüler beni kontrolsüz ele geçirmişti.

"Kapıdayım." Tok sesi bir camı kırabilecek sertlikteydi. "Ağlama," dedi tekrar. Nedenini yine sormamıştı. Ben ise telefonu indirip apartmanın kapısını hızla açtım ve arabasının önünde telefon kulağında dikilen bedenine koşmaya başladım.

Üzerimde montum, ayağımda ev patiklerim... Soğuk bir gecede düşüncelerimin de savrulup uçuşması için son sürat ona koşuyordum. Telefonunu kulağından indirdi koşan bedenimi görünce. Gerildiğini gördüm beni süzdüğünde ama durmadım. Son hızla koşup kavuştuğum bedenini kucakladım.

Sıkı sıkı sarıldım kollarına aldığı annesinin ölümünü izleyen minik çocuğa.

Öyle bir sarıldım ki onu hayatım pahasına bırakmayacağını kazıdım vücudunun her bir uzvuna.

"Kaan," diye fısıldadım hıçkırıklarım arasında. Kollarına aldı beni, bir elinin saçımda gezindiğini hissettim. Bana gösterdiği şefkat daha çok ağlamama neden oldu.

Onun saçlarını da annesi okşamalı, onun gibi mükemmel bir adamı bırakmamalıydı ne olursa olsun.

"Söyle çirkinim," dedi.

Boynuna gömdüm yüzümü ağlayışım şiddetlenirken. Nefesim sıkı boynuna çarpıyor, ardından sıcaklığı beni buluyordu. Boynundaki damar çok hızlı atıyordu, parmak uçlarımın altında olan kaslarının ise gerginliği bana ulaşmıştı. Her şeye rağmen sesi normaldi. Kontrolü elinden bırakmak istemediğini hissediyordum.

"Kaan," dedim tekrardan. *Adını annen koymamış olsun, serseri. Çok sevmeye onu. Seni böyle bırakıp giden birine kapılma böylesine. Omuzların düşmesin hiçbir zaman.*

Dilime kadar gelip sıyrılmayı bekleyen her kelimeyi yuttum. Onun için yuttum, kendim için gömdüm mezara. Sadece, "Ben seni hiçbir zaman bırakmayacağım," diye fısıldadım. Boynunu kaplayan yaşlara aldırmadan biraz daha çekti bedenimi kendine. Şimdi tek vücut olmuş, ısılarımız birbirine karışmıştı.

"Neden ağlıyorsun?" demedi. "Niye böylesin?" de demedi. Sadece saçlarımı okşadı, kokusunu içime çekmememe izin verdi. Bir süre sonra kucağına alıp arabanın arka koltuklarına yerleştirdi bedenlerimizi. Bacaklarının üzerinde otururken kafamı göğsüne yaslamış, kalp atışlarını duymama müsaade etmişti.

Hızlı atıyordu kalbi, her atışında yıktı geçirdi beni.

"Ağlama," dedi tekrardan. "Ağlamaman için yanında olacağım dedim ama pek de becerikli bir herif değilmişim bu konuda." Nefesi saç köklerimi uyuşturuyor, dehşet verici rahatlık hissi aşılayan bir masaj yapıyordu. "O yüzden değiştiriyorum soktuğumun cümlesini. Ağla, ağladığın zaman yanında tek ben olacağım."

Başka bir vakitte olsak mutluluktan ağlardım bu sözlerine, eminim. Dudaklarından kaçan itiraflar kolay du-

yabileceğim türden değildi. En çaresiz anımda, belki de çare olsun diye sunmuştu kalbime vurgun yapan kelimelerini.

Gözyaşlarımın ucunda sallanıyordu minik bedeni. Çocukluğunun kıyısına dalgalar vurmuyor, benim gözyaşlarım dökülüyordu. Aklımdan çıkarsam gözlerimde oynayacak, gözlerimden defetsem onun gözlerinde görecektim o cehennemi.

Tüm gece göğsünde ağladım, bitmek bilmedi onun için çektiğim acım.

İnce parmaklarımın altında hissettiğim kaslarının mezar taşı kıvamına geldiğini hissettim. Kızmmasını umarken daha çok yerleştim göğsüne. Bacaklarım iki bacağının üzerinden koltuğa uzanıyordu ve bir eli saçımda donup kalmışken diğer eli bacağımın üzerinde kaskatıydı. "Biliyorum," diye fısıldadım içten içe. "Gece mavilerinin ardına gömdüğün şeyin annen olduğunu biliyorum, serseri."

Yalnızca küçük bir çocukken yaşadığı tarif edilemez acı... Ve kendisini büyütüp böylesine muhteşem bir adam oluşuna hayranlık duyuyordum. Ben o yaşlarda kendi başıma tek adım atamazken, o hayal bile edemeyeceğim şeylerle başa çıkmıştı. Kendi cehennemini kurmuş, başına o geçmişti tüm kötülüklere karşı gardını alarak.

Cehennemin beyaz kanatlı savaşçısıydı o, siyah, yanmış kanatlara gardını alarak beyazları çekmeyi başarmıştı kuşkusuz. Başta çocukluğuyla savaşmış, hatta ve hatta hâlâ savaşıyordu. Annesini gözlerine gömmüş, her göz kırpışında cansız bedenini görüyordu besbelli. Ama o... Yine omuzları dik, başı kalkık dururken, ben her bir gözyaşımı güçsüzlüğüme oranla onun için akıtıyordum.

Sıcak göğsünde uyandığımda soğuk bir hava bekliyordum arabanın içinde fakat çalışan motor sesini duyduğumda ben uyurken ısıtıcıyı açtığını anlamıştım. Elimin altında atan kalp düzenli ve normal ritminde atıyordu dün geceye kıyasla. Saçlarıma çarpan sıcak nefesiyle rahatlardım. Bazen kalp atışlarını hissetmem yeterli oluyordu, nefesine değmemdi bana tamamlanmış hissettiren.

Kırpıştırdığım gözlerimde sızlama, başımda dönen amansız ağrı günümün zor geçeceğini bas bas bağırırken pek de umursayamadım. Ellerimin altında en derin nefeslerini favori şarkım yapan beden tek önemseyebildiğimdi şu an. Kılımı bile kıpırdatmadan nefeslerimi derinleştirdim daha net duyumsayabilmek için kokusunu. Ona has kokusunun üzerime sindiğini biliyordum fakat bazen bu bile yeterli gelmiyordu.

Onu sevmek... Ellerimin altında nefes alan göğsüyle inip kalkarken, parmak uçlarımdan ne zaman kaybolup gideceğini düşünmekti bazen.

Bir şeye böyle delicesine bağlanmak, alışmak zararlıydı. Öyle ki hayatım boyunca hiçbir şeye alışkanlık duymamıştım. Kendimi bu histen alıkoymuştum ama konu o olunca kuralların da sınırların da canı cehennemeydi.

Saatin sabah sekiz civarlarında olduğunu tahmin ediyordum. Ama sığındığım liman öylesine gerçek dışıydı ki, sorunlarıma gözlerimi yummamı, onları bir süreliğine unutmamı sağlamıştı. Gerçek dünyadan kopuyordum onun nefes seslerini işittiğimde. Ve bu o kadar işime geliyordu ki, göz kapaklarımdan ardında kazınan görüntüleri aklımdan uçuşturmuştu tüm gece boyunca.

Ellerini üzerimden çektiği an gerçekliğin acısıyla yanıp tutuşacaktım. Onun hayatının en acı gerçeği, biliyordum ki beni yiyip bitirecekti.

Düşünmem gereken çok şey, aklımda biriken tonla soru işareti vardı. "Neden" sorusu hepsinin başını çekiyordu. Bir anne hem doğmamış bebeğini, hem de doğmuş çocuğunu neden terk ederdi? Ve bir diğer nokta da... Bu video neden benim elime ulaşmıştı? Ahmet Macit'in yolladığından emindim ama neden böyle bir şey yaptığına dair düşüncelerimin ucu yoktu. Çünkü sıralayacağım fikirler tıkanmıştı.

Saçlarımın üstüne derin bir soluk bıraktığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Uyanmış mıydı? Bazen kafamın içinde dönüp duran dünyaya öylesine takılıyordum ki gerçeğe odaklanmam epey bir zamanımı alıyordu. Bacağımda duran eli sıkılaştığında yutkundum. Bacağımı gelişigüzel ama bir o kadar da özenli bir şekilde kavramıştı. Diğer eli ise belimdeydi ve parmakları hafifçe okşamaya başlamıştı. Montumun üzerinden hissettiğim yumuşak dokunuşlar gözlerimi yummmama neden oldu. "Günaydın," dedim sesimin titrememiş olmasına şükrederken.

Başımı kaldırıp ona bakacaktım ama çenesini kafama yaslamış, hareket etmeme mani olmuştu. Tekrar düzensizleşen kalp ritmi parmak uçlarıma kadar ısıtmıştı beni. "Günaydın."

Onunla bazen öyle yabancıydım ki, bu selamlaşmalar bile ilk hissiyatı veriyordu. Selam sabahtan geçen, diyaloglara düzgün başlayan bir konumda olmamıştık hiçbir zaman. Anormaldik ama normalliğin sınırında gezebiliyorduk nadir de olsa, şu an olduğu gibi.

Tek kelimesini destekleyen sıcak bir dokunuş yaptı burun ucuyla saç köklerime. Çektiği nefes öyle uzun solukluydu ki bir süre burnunda taht süreceğimi fark

etmiştim. Öylesine farklı, bazen de böylesine benziyorduk birbirimize. Göğsümü sıkıştırıyordu onun bu yakınlığı. Temas etmekten çekinmeyen utanmaz adamın tekiydi ve yalan yok, ben de ona arsızdım.

"Kahvaltı yapalım," dedi parmakları montumun altından kansız bedenime erişirken. Sıcak dokunuşunu soğuk tenimde hissettiğimde ürperdim, sırtım büküldü. İstemsiz olarak tepki veren vücudum onun kucağında daha dik bir konuma gelmişti şimdi. "Şiişt," diye yatıştırdı beni belimdeki her bir noktada parmak uçlarını dolaştırırken. "Kansızlığın için doktora gitmeliyiz," demişti benim için önemsiz olan bir detayı laf arasında kulaklarıma tıkama amacıyla.

Dokunuşları kesilmezken çenesinin baskısından kurtulan başımı ona çevirdim. Sabahın ilk saatlerinde hep daha berrak olurdu mavileri günü iyi karşılamak istercesine ama şimdi bir değişiklik olarak karartmıştı mavilerini. Temasından benim etkilendiğim kadar o da etkileniyor muydu sahi?

"Hı hı." Mırıldandım kendimde konuşma gücü bulamayınca. Dudağının bir kenarı kıvrılır gibi oldu ama buna saliselik bir izin dahi vermeden eski hâline dönmüştü. Bacağımda yukarı aşağı küçük hareketlerle dolaan elinin altında şefkatiyle ezildim. Ansızın gösterdiği şefkat, annesinden bulamadığı şefkati kazıyordu tenime.

Hiç beklemedim, benden beklenmeyecek bir atak yaptım. Bir ilk olarak dudaklarında aldım soluğumu. Göğsüm sıkıştı büyüyen gözlerini gördüğümde. Hareketimde anlam bulmaya çalıştığını görüyor ama dudaklarının ucuna dokunan dudaklarımı hareket ettirmiyordum. Konuşsam, hatta nefes alsam dahi sürtünecekti dudaklarımız. O yüzden nefesimi bile tuttum yeni güne bahşettiği üç çilin burnuna dağılmasına bakakalırken.

"Sen." Konuşmamla dudaklarımız birbirine sürtünmüş, onun yutkunmasına şahit olmuşum. Gece mavileri bu temasımla buz tutmuştu. Kırılacağı noktayı bekliyordu sanki. "Ne kadar güzel adamsın serseri."

Üst dudağını yaladı sözlerime karşın. Dilinin ıslaklığı benim dudaklarımda da hayat bulunca yanaklarıma çıkan kırmızı tona aldırmadım. Ona ait her şeyi onunla birlikte paylaşmak istiyordum. Kendimi bile şaşırtacak bir istekti bu. Sırf onun için, içimdeki yıkık kız çocuğunu büyütüyordum ben.

"Serseri?" dedi sorarcasına kaşlarını kaldırdığında. Hareket eden dudaklarının dolgunluğu, onun kine kıyasla daha ince olan dudaklarıma yaşam suyu vermişti.

"Evet." Tabii bilemezdi benim kalbime yaptığı serseri vurgunu. "Serserisin."

"Öyle miyim?" dedi burnunu burnuma sürterken. Üzerime buram buram kokusu sindi yüreğimin kaldırmayacağı kadar yakinken. Belimde dolanan parmakları karnımda duraksadığında göbek deliğimin çevresinde gezindi. Dudaklarım aralandı dokunuşunun hoyratlığıyla. Tüm sıcaklığın karnımda toplandığını hissettiğimde kıvrandım. Nefes almak güçleşmiş, kollarına yığılmak tam da bu an kolay gelmişti ama başımı dik tutup alt dudağımı üst dudağına sürttüm.

Eş zamanlı gözlerimizin kapandığına şahit olmak ikimizin de aynı şehvetin kıyısında dolandığımızı idrak etmemi sağlamıştı. Kirpikleri yanağıma çarpıyor, göğsü göğsümü kafesliyordu. Bacağımda dolanan elini kaldırıp çeneme yaptığı baskıyla dudaklarımızı birleştirmişti. Genzinden gelen boğuk inlemeyle tüm sinirlerim havaya kalktı, boşlukta süzölmeye başladım. Ellerim saçlarına yerleştiğinde parmaklarımla hiç acımadan çekiştirmeye başlamıştım yumuşak tellerini. Hareketime karşın tek

elini kalçama indirirken bedenimi ona bastırdı ihtirasla. Doluluğunu hissediyordum artık her bir uzvumda. "Duralım," dedi dudaklarını benden zar zor ayırdığını hissettiğimde. Ama hâlâ konuştuğunda temas eden dudaklarımız yanıyordu.

İki eliyle belimden kavrayıp koltuğun boşluğuna bıraktı beni ve bedenini arabadan dışarı attı. Titreyen parmak uçlarımı şişmiş olan dudaklarımda dolaştırdım. Dağılmış, şehvetin hırçınlığına ilk defa bu denli kapılmıştım. Onunla olan her temas bir fırtınayken, şimdi dehşet verici bir kasırganın tam ortasında bulmuştum kendimi.

Montumu çekiştirip kendimi toparlamaya çalışırken hızlı atan kalbime söz geçirmem imkânsızdı. Yeşillerim bir yandan onu da süzüyordu çünkü. Arabanın ön tamponuna yaslanmadan hemen önce saçlarını koparırcasına karıştırmış, cebinden sigara paketini çıkarmıştı. Şimdi dumanların ardından süzülen sırtıyla bakışıyordum. Sırtından bile gerginlik yayılan bu adamın amansız sınırı, heyecandan ağzımda atan kalbimde dolanıyordu.

Vücudumun titremeden arınması için bir süre vakit tanıdım kendime. Dışarıya çıkacak cesareti de toplamaya çalışıyordum aynı zamanda. Bu ilk yakınlaşmamız olmamıştı ama en cüretkâr olanıydı şüphesiz. Ve başını benim çekiyor olmam da beni utandıran yegâne neden olmuştu.

Sigarasını bitirdiğinde benden önce davranarak arabanın yolcu kapısını açmıştı. Harelerindeki koyuluk şehvetle birlikte yok olmuş, sinir katsayısı eksilere inmişti. Tek bakışıyla milyonlarca şey yorumluyordum artık. Kafasını eğerek bakışlarımı yakaladığında dudaklarını araladı. "Ev anahtarını ver."

Sorgulamadan cebimden anahtarı çıkarıp uzattım. "Öne geç, geleceğim," demesinin ardından duraksamadan alıp apartmanın içerisinde kaybolmuştu. Üstüme

başına son kez çekidüzen verip dışarı çıktım ve bu sefer öndeki yolcu kapısını açıp yerleştim. Arabanın motoru kaç saattir çalışıyordu bilmiyordum ama terlememi sağlayacak kadar sıcak basmıştı beni. Üzerimdeki montu çıkarmak için öne eğildiğimde apartmanın önünde beliren bedenini izliyordum. Tasmaşını taktığı Johnny önde, arkasında o yürüyordu. Johnny kokumu almışçasına hızlanıp arabaya koşmaya başladı ama Kaan'ın sıkı tutuşu taviz vermemişti.

Kendi yerine geçerken Johnny'yi kucağıma uzattığımda gülümsedim. Onu unutmuyor oluşu şaşırtıyordu beni. Çünkü ben bile anın yoğunluğuyla hatta o anın sonrasında Johnny'nin evde oluşunu aklımdan silmiştim. Ama işte o Kaan Barlas'tı. Umarsız görüntüsünün altında belki de kırık bir çocuk yatıyordu, bilmiyordum.

Arabayı çalıştırdığında köpeğimin yüzümü yalayan heyecanı ile uzun süre kıkırdadım. Öpmeye bayılan bir yaramaza sahiptim. Dili yanaklarımdan ayrılmıyordu benim yakışıklı oğlumun. Bir süre daha kıkırdadığımda serseri tek eliyle Johnny'nin küçük bedenini kavrayıp iki bacağının arasına koymuştu. "Yeter bu kadar yaladığın hıyar oğlu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım gülmemek adına ama çok değil, saniyeler sonra bir kahkaha tufanına yakanmışım. Karşısında insan varmış gibi konuşması, hareket etmesi ve her şeyin sonunda bunu yapan kişinin serseri olduğu gerçeği bende ağlayana kadar gülme isteği doğuruyordu.

Gülüşlerimin arasından bana bakan gece mavilerini yakaladım ve tek elimi Johnny'ye uzattım. "Ya biz rahatlık öyle," dediğimde onu kucağından almaya çalışıyor ama başarılı olamıyordum.

"Başlarım öyle eğlenceye," diye konuşmaya başlamıştı ki telefonu çaldı.

"Ne var hıyar?"

Sarı kafayla konuştuğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Uzun bir süre Bartu'nun kesilmeyen boğuk sesini duydum ama ne dediğini ne yazık ki anlayamadım.

"Sahildeki kahvaltı mekânına gel," deyip uzatmadan suratına kapatmıştı sarı kafanın.

Gaza yüklenip direksiyonu gevşekçe tuttuğunda onu baştan aşağı izleme şansı elde ettim. Tamamıyla kırmızılar içindeydi bugün de. Pamuk hissiyatı veren yumuşak, kalın kumaştan bir eşofman takımı giymişti. Ayakkabılarına bakma gereği bile duymadım, beyaz sporlar olduğu barizdi çünkü. Sırtında bir mont bulunmaması dikkatimi çektiğinde kaşlarımı çatıp arabanın arkasında, yolcu koltuklarında irislerimi gezdirdim. Orada da yoktu.

"Montun yok mu?"

"Gerek yok."

Kaşlarımı bariz bir şekilde daha derin çattım ve cam tarafına çevirdim başımı. Tanıdık sokaklar yaşanmışlıkları zihnimde oynattığında montu aklımdan uçup gitmişti. Çocukluğumun geçtiği köşelerde dolandırdım içimdeki minik kızı. Evimin uzaktan gözüken çatısına kondurdum onu, küçük yaşlarda o çatının penceresinden bakıp Tolunay Bey'in yolunu gözlediğim anlar canlandı. Babamın eve her varışı bir yıkımı desteklediği zamanlarda pes etmiş, serserinin yoluna gözlerimi dikmişim.

Tolunay Bey elleriyle itmişti beni Kaan'a haberi olmadan. Baba yokluğumu serserinin benimle olmayan varlığıyla doldurmaya çalışmışım. Aslında yokluklar arasında hüküm sürmeye çalışmışken, şimdi hepsine baskın gelen varlığıyla o anları unutturmuştu.

Evet, o yoktu ama varlığı yanımda böyle belirecekse tüm çocukluğumu önüne sermeye hazır ve nazırdım.

Sahildeki lüks mekânda arabanın motorunu durdurduğunda ayaklarıma bakıp dudaklarımı büzdüm. Kaan gözünü bile değdirmeden arabadan inip Johnny'yi yere bırakmıştı. Ardından arka kısma doğru hareket ettiğini gördüğümde bu sefer dudaklarımı ısırıştım. Ev patiklerimle nasıl girecektim ki bu mekâna? Neden üstüme montumu giymeyi akıl edip ayakkabımı geçirmeyi akıl edemiyorsam!

Kendi kendime söylenmeye başlarken yolcu kapısını sonuna kadar açıp sağ ayağımı yere değdirdim ve önüme düşen bir çift beyaz spor ayakkabıyla duraksadı hareketlerim. "Bagajda vardı," diye konuştu etrafı incelerken.

"Bagajında kadın ayakkabısı mı taşıyorsun?"

"Evet. Bir çeşit fantezi." Ciddiliğinden ödün vermezken önümde eğilip söylenmeye devam etti. "Soktuğumun ayakkabısını da ben giydireyim."

"Ah, hayır," dedim omuzlarından tutarken. "Ben giyerim Kaan." Dalgınlığıma gelmişti. Onu böyle bir şeye zorunlu tutacak değildim. "Çekil lütfen. Teşekkür ederim."

Alnına serpilmiş saçları gözlerini kapatmıştı ve bakışlarının odağı çıkarmakta olduğu patiklerimdi. Beni duymazdan gelerek beyaz bir çorap giydiğim ayağımı tuttu ve yeni spor ayakkabısının içine yerleştirdi. Kararından döndürmem imkânsızdı, akışına bıraktım ben de sadece. Ama şu an tek dizinin üstünde önümde eğilmiş hâlini görünce yanaklarıma kan hücum etti. Bariz bir değişiklik vardı hareketlerinde. Umudun ellerinden tutup sıkıca tutmamı sağlamıştı, tekrar elimden alırsa yere çarpılmaktan müthiş bir korku duyuyordum.

Diğer ayağıma da ayakkabıyı geçirip sıkı bir şekilde bağcığımı bağladığında ayağa kalktı. Tek eline Johnny'nin tasmaını sabitlemişti. Kötü geçen bir gecenin ardından sahip olduğum manzaraya hayranlık ile

bakmaktan çekinmedim. Karşımdaki resim aile kavramının can bulmuş hâliydi benim için.

Bir anne-baba olmasa da benim resmimde... Beni sahiplenen güçlü bir adam ve sevgisini asla esirgemeyecek olan sadık bir köpeğim vardı. Kaybettiklerimden çok kazandıklarımı odaklanmayı seçecektim onlara şükrederek.

Mekânın kapısını işaret etti başıyla. Ayağa kalktığımda ayaklarıma tam oturan ayakkabının rahatlığıyla sarsılmıştım. Arabanın kapısını kapattım ve dalgın adımlarımı çevirdim mekâna. Arkamdan gelen bedenini yanıma dikti ve bakışlarımı onda gezdirdim kafamı karıştıran soru işaretleriyle. "Gerçekten kadın ayakkabısı fantezin mi var?"

Dudaklarının ucu kıvrıldığında başını ters tarafa çevirip önden yürümeye başladı. "Aptal çirkin," diye konuştu adımlarını uzaklaştırıp mekânın kapısını benim için aralarken. "Bir süredir senin için oradaydı."

"Ne?"

"Yürümeyi bilmeyen şaşkın bir hatunu arabama atıyorum her seferinde. Ayakkabı taşımam şart oldu."

"Be-ben mi?" Restoranın sıcak havası tenimi kaşındırdığında umursamadan yanımda yürüyen adama bakıp adımlarımı atmaya devam ettim. "Hah! Ben mi şaşkı-"

Önümdeki garsonu göremeden Kaan kollarımdan çekip kendisine yapıştırdı vücudumu. Manidar bir bakış attığında ise başımı eğdim. Haklıydı, yürümeyi bilmiyor, yürüsem bile ayakkabılarımı sürtüp yürümem başıma türlü sorunlar açıyordu. Beni açık bir kitap gibi okuması yüreğimde cızırtılar oluşturuyordu fakat umursamadığını düşündüğüm her hâlime karşı bu kadar hazırlıklı olması şaşkınlık veriyordu.

"Hem sen beni arabana atmıyorsun," diye şakıdım kolunun altında. "O ne demek öyle ya?" dediğimde sessizce söylenmiştim.

Dudaklarından çıkan cehennem sıcağını kulağıma üfledi. Uzayan saçları yanağımı okşarken dehşetle ağzımı açık bırakacak kelimeler savrulmuştu dudaklarından. "Sabah arabamda yiyiştik."

Öylesine rahatlıkla kurduğu cümleler sonrasında Bartu'nun olduğu masaya oturmuştu. Şaşkın bedenim ise yarım yamalak yanındaki sandalyeyi çekip kendini savurmuştu. "Arsız," diye çığlık attım içimden. *Arsız sapık!*

"Günaydın çilli reis ve günaydın günümü aydınlatan serserim."

Sarı kafanın mutlu bir sabaha gözlerini açtığı her hâlden belliydi. Yanaklarındaki gamzeleri gülüşüyle netleşmiş, muzip gözleriyle bize bakıp kaşlarını kaldırıp indiriyordu.

"Düzgün konuş lan."

"Serserim sen de bana istediğin gibi hitap et," dedi masada öne eğilirken. "Bartum, yakışıklım, erkek güzelim gibi seçenekler mevcut ama istediğin gibi hitap etmekte özgürsün kardeşim."

"Yavşak," dedi Kaan hiç beklemeden.

Bartu'nun gözlerindeki ışıltılar karanlığa gömüldüğünde sırtını dikleştirip dirseklerini masaya yaslamıştı. Dudaklarını yalamasının hemen ardından görüntüsünden daha ciddi çıkan sesi ile konuştu. "Hıyar demeni tercih ederim kardeşim."

Gözleri serserinin üzerinden bir gıdım ayrılmadan konaklamaya devam ederken Johnny'nin havlaması tüm dikkatimizi ona vermemizi sağlamıştı. Sarı kafa Johnny'nin varlığını yeni fark ettiğini belli ederek gözlerini açıp kapadı. "Yavru it," demişti masanın altına

eğilirken. Tasmaı hâlâ Kaan'ın elindeydi ve tam yanında oturuyordu uslu köpeğim. Bartu'nun seslenmesiyle gözlerini ona çevirmiş ama yanına gitmek gibi bir atakta bulunmamıştı.

"Özledim seni," diye haykırdı sarı kafa masanın altından kafasını uzatmaya devam ederken. Johnny'nin tek bir kılı dahi kıınıldamazken Bartu daha çok eğildi ve "Come here," diye şakıdı. Johnny'nin ayaklanması ile serserinin tasmaını bırakması bir olmuştu. Bartu'nun kucağına atlayan köpeğim onun suratını yalamaya başlamıştı bu sefer. Benim ise şaşkınlığım diz boyu olmuş, köpeğimin İngilizce komutları anlamasını sindirmekle meşguldüm.

Serserinin duruma karşı bir tepki vermediğini hatta sadece gelen garsona sipariş verdiğini gördüğümde tek şaşırmanın ben olmama daha büyük bir şaşkınlık duydum. İngilizcede "sit" komutunu öğretmişti Bartu Johnny'ye evet ama ne ara böyle gelişmişlerdi anlayamıyordum. "İngilizce mi öğretiyorsun oğluma?"

Suratını yalayan Johnny'e kahkahalarla karşılık verirken, "Yalak," deyip avucuyla tüm ağzını kapatmıştı oğlumun. "Öğretiyorum tabii. Bana köpek terbiyecisi, Johnny'e de 'the dog' diyeceksiniz artık."

"Koduğumun terbiyecisi," diye mırıldanmıştı yanımdan serseri. Dudaklarımı birbirine bastırırken sarı kafanın neşeli hâline engel olmamak adına gülmemeye çalışıyordum. "Sen otur ve kalktan başka ne biliyorsun?"

"Öyle deme kardeşim ya. 'Gel'i de biliyorum. Bir de 'kiss'i biliyorum," diyerek öpücük attı Kaan'a.

Kaan'ın cevap vermesine gerek kalmadan iki garsonun donatmaya başladığı masaya bakarken gülümsüyordum. Sarı kafanın olduğu bir ortamda gülmek elde değildi. Özellikle serseriye bile bile sinirlendirdiğini görünce daha da keyifleniyordum. O kadar zıtlardı ki

birbirlerine bu durum oldukça keyifli bir görüntü sunuyordu bana.

"Aman aman. Donatmış masayı. Johnnyim, yemek istediğin bir şey var mı?" deyip köpeğimi tek eliyle tutup kaldırdı ve boşta kalan eliyle masayı göstermeye başladı. "Bak salam var ama ben senin yerinde olsam sosisi tercih ederim."

"Bartu, Johnny evde yedi." Sabah evde olmamama rağmen Johnny'nin kendini aç bırakmayacağını ve sabah rutinini biliyordum. Öyle ki her akşam az da olsa mamasını koyup uyurdum. Böylece sabah aç kaldığı için huzursuzluk yaratmıyordu. Kaşlarımı çatarken aklıma gelen düşünceyle öne eğildim. "Ayrıca mama dışında bir şey vermiyorum ona. Yoksa sende kaldığı zaman ev yemeği mi verdin?"

"Hayır yaa," dedi gözlerim dışında her yere bakarken. "Hiç verir miyim çilli reis, ayıpsın ayıp."

"Bartu-"

"Yavrum-"

"Siktir lan oradan."

"Özür dilerim. Tek yavrum sensin, o değil. Haklısın," diye sıralamaya başladığında başımı yemeklere gömmek istedim. Sıcak çaydan bir yudum aldığım anda oldukça iştahsız hissediyordum. Kaan ve Bartu çoktan tabaklarını yarılamaya başlamışlardı ama Johnny ve ben acıların çocukları gibi birbirimize bakıyorduk. Ben midem bir şey almadığı için, o midesinin arzuladığı birçok şeyi yemesine izin vermediğim için böyleydik.

Saçlarımın arasında burnunun teması oluşunca dudaklarımız çarpışmasın diye dönmedim serseriye. "Neden yemiyorsun?" diye konuştu adamın her ses tonunun baştan çıkarıcı olduğuna kalıbımı bastığım anda. "Tabii." Burnunu kulağıma sürtüp devam etti. "İyi yedin beni sabah."

Burun ucuyla bir süre daha tenimde dolaşmaya devam etti. Donup kalan suratım ve kımıldayamayan bedenimle nasıl bir şok içerisinde olduğumu fark edip bundan zevk alıyordu. "Sapık," diye fısıldadım dirseğimi karnına geçirirken. Ama eş zamanlı olarak gözlerim büyüdü ve bir Kaan'ın karnına bir gözlerinde mekik dokumaya başladım. Sadece keyifli olduğu zamanlar uğraşırdı benimle, o da nadirdi. Ama belaltı ve cüretkâr şakaları ilk olmuştu ve tabii, dirseğimi karnıyla tokuşturmam da bir ilkti.

Tek kaşını kaldırırken bir karnına bir de bana baktı. Bartu da masanın diğer tarafından sesleniyordu. "Kardeşim orduyu toplayıp geleyim mi? Anlaşılan bizim çilli yürek yemiş."

"Evet," diye yanıtladı Kaan. "Bir şey yemiş de, yürek değil o."

Balıktan farkım kalmayacak bir duruma soktu beni tam da şu an. Tekrar dirseğimi geçirsem büyük ihtimal ölürdüm, susup kalsam da utancımdan bayılabilirdim. O yüzden aklıma gelen ilk cümleyi pişmanlıkla dile getirdim. Çünkü dudaklarımdan çıktığı ilk an hissettiğim şey hapyı yuttuğumdu. "Sen sanki yemedin."

Üst dudağında dilini gezdirdiğinde parlayan dudakları ısırılmalı bir kızılığa bürünmüştü. Bakışlarımdan odak noktası oyken, dudaklarından okumuştum sözlerini. "Yedim. Yemeye de devam edeceğim."

"Evet," diye araya girdi Bartu. "Kaanım yürek yemeyi sever."

İmalı konuşmamızdan sarı kafa tam da beklenildiği gibi düz mantık sonuçlar çıkarıyor, ardındaki imaya ulaşamıyordu. Bu bir nebze beni rahatlatmıştı zar zor ekmeğimden bir ısırık aldım. Aklımda sadece, "Yemeye devam edeceğim," cümlesi dönüyor, devamının da gelecek olması beni arsız bir heyecana sürüklüyordu. Göz ucuy-

la ona baktığımda portakal suyundan yudum alıyordu. Saçları gözlerinin bir kısmını kapatacak kadar uzamıştı artık. Siyah tutamların arasından parlayan gece mavisi gözler onda sıra dışı bir hava bırakmıştı. Derginin kapak çekimi için hazırlanan, serseri rolünü üstlenen modellerden bir farkı yoktu. Hah, tek farkı arsız şakalarıydı gerçi!

Adam mizah yaparken bile gülmüyor, üstüne ciddi surat ifadesiyle karşısındakini güldürüyordu. Ki onun bu hâline gülmek de tehlikeliydi sonunda ölüm ihtimalinin olduğu düşünülünce. O yüzden susup yerime sinmek en mantıklı olanıydı. Çatalımı domates ve peynire de batırdığımda benimle uğraşmaması adına tüm masayı yemekte ısrarcı olabilirdim. Her zamanki gibi susup umursamasana be serseri, nereden geldi bu keyifli konuşkanlık?

"Çilli bak bu yorumu attım demin. Havalı gözükür müyüm?"

"Bakayım," dedim kafamı dağıtmak adına telefonu elinden alırken. Bartu'nun boşboğazlığına ihtiyacım vardı serserinin arsız dudaklarını ve müstehcen sözlerini unutmak için.

"Fotoğraf paylaşacağını bilseydim çelik yelek giyerdim be Başakım. Çelik yeleğim olmadığına göre fotoğrafı silebilirsin."

Gözlerimi devirerek okuyordum. "İltifat ettim ya, bu da mı gol değil?"

Başımı "hayır" anlamında salladım. "Top taça kaçtı sarı kafa. Başak birazdan çığlık çığlığa seni arar."

"Hay böyle işin. Romantiklik damarım tuttu, damarın içindeki kan pas tutmuş, iyi mi?" Telefonun ekranını kapattığında oflayarak ayağa kalktı. "Abiciğim kapıya çıkalım mı bi' dakika?"

Kaan ses çıkarmadan yanımdan kalktı cevap niyeti-ne. Çevreye kısa bir bakış attığında, "Dikkat et," deyip

kapıya yönelmişti. Sarı kafa da Johnny'yi kucağıma bırakıp kapıya ilerlemeden hemen önce, "Dikkat et yavru it," diye konuştu.

Dalgınca kafamı sallarken kapıdan çıkmaya hazırlanan Kaan'ın sırtını izliyordum. Mont bile yoktu yanında serseri herifin, sonra da, "Sağlık, sağlık," diye dolanmayı iyi biliyordu. Johnny'yi Kaan'ın kalktığı kısma oturttuğumda mekânın camlarla donatılmasından faydalanarak dışarıdaki bedenlerini izlemeye devam ettim. Bartu telefonunu uzatmış Kaan'a hararetle bir şeyler anlatıyordu ama serserinin sırtı bana dönük olduğundan tepkisini yakalayamıyordum.

Bu mesafeden bir halt anlayamayacağımı geç de olsa anladığımda domatesli yumurtaya ekmeğimi batırdım. Aynı zamanda da Johnny'nin masaya ulaşma çabalarına gülümsüyordum. "Sana yasak. Allah bilir Bartu'nun evinde neler yedin sen?"

Beni anlamış gibi havladığında, "Şiişt," dedim. "Rahatsız etmeyelim insanları."

"Ya bu ne kadar güzel bir köpücük, Çakıl!"

Mekânda şakıyan neşeli sesin sahibi bakımlı tırnaklarının dikkat çektiği elleriyle Johnny'ye uzanmıştı. "Ama yerim ben seni," dediğinde ise karşılaştığım yüzle zor bi nefes aldım. Sahildeki mekânlara bu yüzden gelmek istemiyordum. Elit kesim hep bu bölgeyi tercih ettiğinden tanıdıklara rastlamak epey kolay oluyordu. Hele bu tanıdık Tolunay Bey'in elit çevresindense... Net bu mekânlardan çıkmıyorlardı.

"Ama çok küçüksün sen. Yemeye kıyamam ki ben seni." Karşıma oturduğunda bedenini saran kürkün üstüne Johnny'yi yerleştirmişti. Dudaklarını büzerek köpeğimle izinsiz oynuyor ve sorma gereği bile duymadan masama yerleşiyordu. Ne zaman onunla böyle bir yakın-

lık kurmuştum ki ben? Özellikle Tolunay Bey'in ona aldığı hediyeği ballandıra ballandıra anlatmasından sonra yakın olamayacağımız bariz değil miydi?

"Nasılsın Çakıl?" Sonunda dikkatini bana vermesiyle gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutmuştum. "İyiyim," diye yanıtladım kısaca. Burada olmaması gerektiğini kelimelerimi kullanmadan anlatmaya çabalıyordum. Ama umurunda olmamıştı ki, anlamazlıktan geldi. Başını birkaç saniye için cam kaplı olan tarafa çevirdiğinde, "Pek de konuşkansın," demişti. "Her zaman ki gibi," diye de eklemeyi ihmal etmedi.

"Genelleme yapabileceğin kadar konuşmuşluğumuz yok, Melek."

"Genelleme yapabileceğim kadar babanla konuşmuşluğum var, Çakıl."

Dudaklarımdan sinirle harmanlanan bir iç çekiş firar etti. Kaşını kaldırıp kucığındaki köpeğimi okşamaya devam ederken konuştu. "Adı ne?"

Tehditvari bakışlarını sahiplenip ellerimi masaya koydum. "Johnny."

Kulaklarımı tırmalayan kıkırtısı alay kokuyor, içimi çimdikliyordu. "Çok düşündüğün belli." Kısık sesle konuşsa da duymamı sağlayacak yükseklikte tutmuştu ses tonunu. Tırnaklarımı avuç içlerime saplarken, "Ver onu," dedim. Sesim görüntümden bariz şekilde daha sert çıkmıştı ama aramıza Bartu'nun gevşek sesi de katılınca kayıtsız kaldım. "Arkadaşın mı geldi?" dedi kısaca Melek'i süzüp eski yerine otururken.

"Bartu, bu beni ikinci görüşün ama hatırlamamakta ısrarcısın," diye yakınmaya başladı Melek, Johnny'nin hırlamaya başlayan sesini bastırmaya çalışarak.

Sarı kafa Melek'in ona dönük duran suratını süzmeye başladığında Kaan yanımdaki sandalyeyi çekip

oturmuştu. Melek'in bakışlarının anlık onda kaldığını gördüm ama hemen çekmişti ardından. Tekrar Bartu'ya baktığında sarı kafa, "Oha," dedi. "Kız Melek, ne büyümüşsün sen."

Melek kahkaha atıp kollarını Bartu'nun boynuna doladığında dudaklarımı birbirine bastırıp sarı kafanın donan suratına manidar bir bakış attım. Ardından dudaklarımı okuyabilmesi için sessizce mırıldanmıştım. "Başak seni öldürecek."

Her bir kelimemi anlayan sarı kafanın gözleri büyürken ellerini Melek'in beline yerleştirip kendinden uzağa itti kızı. "Uzun zaman oldu. Keşke ayrılmaysaydın okuldan. Niye kopardık ki bağlantıyı?" diye ardı ardına konuşuyordu Bartu'nun uzak kalışını umursamadan. "Ah," deyip konuşmasına ara verdi birden. Gözünün önüne düşen saçını kulağının arkasına yerleştirdiğinde Kaan'a dönmüştü bakışları. "Hayır," diye fısıldadım içten içe. Ama durmadı. "Tanıştırmayacak mısınız bizi?" sorusunun ardından hem bana hem Bartu'ya bakmıştı ama benim kılım kıpırdamazken Bartu da kirpiğini bile kıpırdatmıyordu. Çünkü farkındaydı yanımdaki heybetli adama hiçbir kızın yaklaşmasına izin vermeyeceğimi. Yaklaşan olursa da kıyamet kopacağını. Doğa örneği vardı önümüzde, uygulamalı anlatmaya gerek yoktu bu yüzden.

Sessizlik öyle rahatsız edici olmuştu ki huzursuzluğun kanat çırpıtığına yemin edebilirdim. Melek'in Kaan'ı isim olarak tanıdığını biliyordum. Tanımazlık ayağına yatması ise ne çeşit bir oyundu emin değildim ama tekrar bir Doğa vakası yaşamayacak kadar akıllı hissediyordum. Ben düşüncelerimde çırpınırken Bartu gözlerimin içine bakarak genzini temizledi. Ama ikimizin de konuşmasına gerek kalmamıştı. Çünkü serseri elinde döndürdüğü

telefona hırsla bakarken umarsız bir şekilde lafı devraldı. "Barlas," demişti kısaca.

Omuzlarıma binen hayal kırıklıklarıyla çöktüm. O, herkese adını söylemezdi. O, insanları kolay kolay yanıtlamazdı. O, ilk zamanlarda bana bile adını söylememiştir.

Masanın üzerinde sol elindeki telefonu çevirmeye devam ederken sağ eli bacağımın üzerine yerleşmişti. Başparmağı yavaşça okşamaya başladığında alev aldığımı hissettim. Hem sinirden, hem de ona kırılmış olmama rağmen dokunuşunun etkisine kolayca kapılmamdan. Histerik bir homurtu çıkartmıştı saniyeler sonra. "İhaleye ortak olduğunuz şirketin adamını tanımazlığa mı yaşıyorsun?"

Kaşlarımı indirerek serseriye döndüm. Neyden bahsediyordu bu Allah aşkına? Gözlerinin hırçın dalgaları masanın üzerine vuruyorken sinirlendiği şeyin Bartu'yla dışarıda yaptığı muhabbetten kaynaklandığının farkındaydım ama belli ki Melek'e çatmayı uygun görmüştü. Omuzlarımdan kalkan yük sayesinde dikleştirdim vücudumu.

Kaan Barlas'ı hastalıklı derecede sahiplenmem zararlıydı.

"Hayır. Çıkaramadım bir an sadece." Yalan.

"Neden öyle bir şey yapayım?" Double yalan.

"Tanımazlıktan gelecek kadar saygısız değilim." Evet, çünkü saygısızın dibisin.

Serseri sıkıldığını belli eder bir tavırla Johnny'ye seslendi. "Şiişt." Komik olan taraf şuydu ki, ben Johnny diye seslendiğimde bana karşılık veriyor, Bartu "yavru it" diye seslendiğinde de karşılık veriyor ama en ilginç ise Kaan "şiişt" dediğinde de karşılık veriyordu benim akıllı köpeğim. Kültür karmaşasının içinde karıştırmadığı tek şey sahiplendiği isimleriydi sanırım.

"Gel buraya."

Kaan'ın komutunu yerine getirmek için Doğa'nın kucağından yere atlamıştı Johnny. Bartu, "'Come here' diyeceksin kardeşim ya," diye söylenmeye başlamıştı. Tek kaşımı kaldırıp gülümseyerek karşımda kızarıp bozaran havalı kıza baktım. Kaan'ın kucağına tırmanmaya çalışan köpeğimin hırıltılı nefeslerini duyuyor ama Doğa'yla savaşı gözlerimi ondan çekmiyordum. O da bir süre sonra kürkünü çıkarıp sandalyesinin ardına astı ve gülümseyerek bluzunu düzeltmeye başladı.

"İş adamlarının toplanacağı yemeğe geliyorsunuz, değil mi? Yılda bir kez oluyor. Hem sınav da çok yaklaştı. Kafa dağıtırız." Konuşmaya devam ettiğinde oynattığı dudaklarından çıkan hiçbir kelimeyi duymadım. Çünkü bakışlarım, parlaklığıyla irislerime gümüş renkli kılıç saplayan "melek" figürlü kolyesindeydi.

"Benim peder kulağımdan sürükleyip götürür zaten beni."

"Hâlâ aynı mı baban ya?"

Her şey yavaş çekimde ilerliyordu tüm organlarımda. Şen kahkahası en yüksek oktavda yankılanıyor kulaklarımda, bakışları harelerimin en derinine kazınıyor bir yılan kıvraklığıyla. Ve ben bu yavaş çekimden kurtulmak için bakışlarımı yanımda kalan bedene çeviriyorum.

Göz göze geldik, sahte insanların arasında gerçek olmayı başarabilen sadece bizdik.

Gözündeki ruh canlandı, kalbi kırık ruhumu toplarken ellerinden akan saf kandı.

Her bir hissiyatım ona dokundu, Kaan'ın gözleri ilk defa Melek'e düştü. Hareleri gerdanına ulaştığı zaman bakışlarını bana geri çevirmeden masanın üzerine dikti. Melek adlı kızın üzerinde "melek" figürlü kolyeyi gör-

müştü. Bunu da anlayamazdın serseri. O kolyenin bende açtığı derin yaraları bu sefer tek bakışında çözemezdin.

Kızına “baba” demeyi yasaklayan bir babanın, başka bir kıza şefkatini verdiğini sen bile anlayamazdın Kaan Barlas.

“Baban da orada olacak, Çakıl. Geliyorsun, değil mi? Özlemiştir.”

Bana beslediği düşmanlık yanımda oturan adam için miydi? Bir erkek için babamı yüzüme vuracak kadar sıfatsız mıydı?

“Geliyorum,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Gideriz,” diye devam etti serseri, bacağımdan elini çekerek.

VII

Mutluluk yakalaması zor, yakaladığında ise değerinin bilinmesi güç bir duyguydu. İnsanoğlu hep daha fazlasını ister, elinde olanı değil de kapılarının ardında kalan şeyleri arzular. Öyle kalıplaşmış bir sisteme sahiptik ki en iyisini hakettiğimizi veya karşımızdakinden daha üstün olduğumuzu düşünürdük genelde. Bu düşünce ise asıl mutlu olanın biz olmamız gerektiğine karar vermemezi sağlardı.

Hayatımın hiçbir anında karşımdakilerin mutluluğunu izleyerek kıskançlık duymamış, bu duyguyu onların haketmediğine ihtimal vermemiştim. İçimde kötü düşünceleri barındırmayı zararlı görüyordum çünkü biliyordum ki kötü niyetimin sonuçları da bana kötü yansırırdı. Ruhumdaki minik kıızı büyütmede zorlansam da kötü düşünceleri aklında tutmamasına özen vermiştim. Öyle ki o kız her mutsuz olduğu anda kırıkça gülümseyip başını sallamıştı benimle birlikte.

Kaçmıyordum hüzünden, kafa tutuyordum aksine ruhumu alıştırarak.

Böylece elimde olanın kıymetini de elimde olmayanın gereksizliğini de içime işlemiştim. Gereksiz bulmakta diretliyordum çünkü elimde olmayanı arzulamak beni ürkütüyordu. Aynı telefonumun ekranındaki siyah beyaz ultrason fotoğrafına baktığım zamanki gibi.

Aile, elimde olmayan ama "gereksiz" de göremeyeceğim manalar taşıyan yük dolu bir kavramdı. Sahip olamadığım her şeyi hafızamdan silmeye çalışıyordum lakin konu ailem olunca çabalamaya gayret bile duymuyordum. Çünkü hayatta bazı püf noktalar olurdu ya hani, aile de o noktalara mensup, silip atarsam vicdanımdan şüphe edeceğim en püf noktadaydı.

Acımasızlıklarına acımasızlıkla karşılık verirsem vicdansız bir insan olurum.

Kırık bir gülümsemeyle baktım ekrana bu yüzden. Bebekleri için hazırladıkları odada olan duvardaki yazı hâlâ aklımdan gitmiyordu. "Minik kızımız, tek değerlimiz."

Bir hafta önce neredeyse kör olmuş bir şekilde hastanede yattığımda arayıp sormayan annem, güneşli bir günün sabahında göz kapaklarımı bu fotoğraf ile aralamamı sağlamıştı. Ağlanacak hâlime gülmek değil de, ellerimi yere vura vura çığlık atmak istiyordum. Özellikle de fotoğrafın altına iliştirdiği yazıyı okurken bu istek daha da açığa çıkıyordu. "Kız kardeşinin ailemize katılmasına son aylar!"

İçimde kötü düşünceleri barındırmamaya özellikle devam etmişim şu yaşıma kadar, ta ki birkaç ay önce hayatıma giren Doğa ve birkaç ay sonra hayatıma girecek "kız kardeşim" amansız şekilde dünyamda belirene dek. Tüm kurallarım, kendimi ayakta tutma çabalarım sallantıya uğramıştı. Kontrol edemeyeceğim sarsıntının bir gün beni yıkacak olmasından endişeleniyordum.

Doğmamış bir kız çocuğuna karşı hissettiğim kin kendimden nefret etmemi sağlıyordu.

Acınası bir insan olduğumu hissediyordum, masum bir bebeğe tahammül edemediğimi düşündüğümde. Ama yıllardır "aile" kelimesini ağzına almayan annem, hayatta gözlerini dahi açmamış bir bebek sayesinde "ailemiz"

diyordu artık. Bahsettiği aile üçünü kapsayan bireylerden oluşuyordu, beni çoktan o topluluğun dışında bıraktığını anlamıştım.

Beni bu duruma sokmalarına rağmen vicdansız değillerdi ya onlar, ben doğmamış bir bebekten nefret edince mi kalpsiz oluyordum?

Ailem kalbimi küçük yaşlarda ayaklarının altına aldıklarında hiç mühim değildi ya, şimdi doğmamış bir kız çocuğuna karşı kin güdünce mi dayanılmaz bir insan oluyordum?

Onlar beni yalnız bıraktıklarında ben de küçücüktüm, neden kimse bir an olsun beni düşünmemişti de şimdi doğmayan bir insanın hayatını kusursuz bir şekilde planlıyorlardı?

Hayata beş sıfır önde başlıyordu o bebek, ben on sekiz yaşında beş sıfır mağlup olmama rağmen.

Ekрана parmaklarımı değdirerek yaklaştırdım fotoğrafı. Çok büyük olmasa da oluşmaya başlamış olan bedenini seçmek güç olmuyordu. "Çok şanslısın," diye fısıldadım fotoğrafa doğru. "Ailen heyecanla seni bekliyor. Sanırım çok sevineceksin onlar tarafından."

Sanırım değil, fazlasıyla sevinecekti bu minik kız. Doğuştan şanslı olacaktı. Suat ılıman bir adamdı ve annemden bir bebek istediğini az çok tahmin edebiliyordum çünkü Tolunay Bey ve annemin ortak noktası da bir bebek olmuştu zamanında, o da ben. Benim üstüme koyabileceği, benden daha üstün bir varlığa sahip olup annemle bizi daha da ayırmak istediğini biliyordum. O yüzden doğacak kızına karşı nitelikli bir baba rolünü rahatlıkla üstlenirdi.

Annem ise... Aşkla baktığı kocasını mutlu edecek her şeye tamamdı. Bu dünyaya getireceği yeni bir insan olsa bile Suat'tan daha değerli olamazdı. Tam bir aile olacak

olmaları fikri Suat'ı ona daha fazla bağlardı ve annem bu durumu lehine kullanmayı gayet iyi bilirdi. Annem kötü bir insan değil de kötü bir âşıktı. Hastalıklı aşk tanımına direkt örnek göstereceğim türdendi onunkisi. Öyle ki annem gibi kapılmaktan çok korkuyordum. Serseri için kıskançlıktan gözüm döndüğü zamanlarda bile kendimi son ana kadar tutmaya çabalıyordum.

Annem gibi olup bir adam için her şeyi çöpe atmaktan deli gibi ürküyordum.

Ama gözden kaçırdığım bir şey vardı ki annem her şeye sahipti. Elinin altındakileri bile isteyerek kenara atmıştı. Benim elimde ise hiçlik rüzgârı esiyordu. Sahip olduğum tek şey serseriyken, hatta ona bile tam olarak sahip değilken yine de elimde çöpe atacak imkânlarım yoktu. Benim arkamda bırakacağım insan ordusu yoktu, annemin aksine.

Telefonu sertçe yatağa atıp üzerime montumu geçirdim. Yatağın üzerindeki bilgisayarı kolumun altına iliştip diğer elime de çantamı almıştım. Son kez Johnny'ye veda ettim ve Ceren'in odasının kapısını tıklattım iki kez. Üçüncüyü de vuracaktım ki sonunda kapı açılmıştı. Gözlerini ovuşturduğunda onu uykusundan kaldırdığımı anlamıştım. "Günaydın," dedim bilgisayarı uzatırken. "Kusura bakma, uyandırdım sanırım."

Başını salladı bilgisayarı elimden aldığı anda. "Uyandırmıydın akşama kadar camış gibi uyurdum. Çalışmam gereken bir ton sınav var."

Gülümseyerek kibarca konuya girdim. "Kirayı yarın ödeyecektik, değil mi?"

"Cık, haftaya bugün. Acele etme boşuna." Saçlarını kaşıdığı anda eliyle Çağla'nın kaldığı odayı işaret etti. "Mertcan hakkında saçmaladı geçen gün. Erkek arkadaşını eve mümkün olduğunca az sokması konusunda

uyardım. Bunun için seninle laf dalaşına girerse şaşırma. Çocukça tepkiler verebiliyor.”

“Farkındayım onun.” Yan bir bakış attım Çağla’nın odasına. “Aslında çok güler yüzlü bir kız. Konu erkek arkadaş olunca...”

“Deliriyor,” diye tamamladı Ceren. “Ama ben gelemem böyle şeylere. Üç kızın yaşadığı evde kafasına estiği gibi erkek arkadaşıyla yatıp kalkamaz. Çocuğun burada kalmak için geldiğini görürsen uyar sen de.”

“Tamam.” Kısaca bir baş selamı verip dış kapıya yöneldim. “Görüşürüz.”

Ellerimi ceplerime sokup durağa doğru yürümeye başlamıştım. Yaklaşık bir haftadır kafeden izinliydim ve işe dönme günü gelip çatmıştı. Zaten aksi takdirde kirayı yetiştirmek güç olurdu ama ödenecek günün haftaya olması epey rahatlatmıştı beni.

Cebimden telefonumu çıkartıp kafeye gittiğimi haber verdim serseriye. Yaşanan olaylardan sonra aramızın küçük bir haber verme detayından dolayı açılmasını istemiyordum. Daha özenliydim onun değerlerine karşın. O ise, dudaklarını daha fazla aralar, hislerimi daha fazla dikkate alır olmuştu sanki.

Kaan Barlas’ın duvarlarını ellerimle teker teker yıkıyordum.

Zaman ve güce ihtiyaç duyduktan bu işlem sancılıydı ve büyük ölçüce sabra hizmet ediyordu. Ama konu o olunca sabır benim için bir hiçti zaten. Altı yılımı aşan zamanımı onun ayakları altına sermiştim. Hem de yanına bir milim yaklaştırmadan. Şimdi tam da dibinin ucundayken sabredemeyeceğim gibi mi geliyordu? Asla! Asla elimdeki değerini bilmeyen düşüncesiz insanlardan olmayacaktım.

Kalkan otobüs çok geçmeden kafeye en yakın durakta durduğunda yavaşça indim. On beş dakika vardı işbaşı yapmama. Kafamın bir kenarında annem dönüp dolaşırken diğer yanı ise serserinin annesiyle meşguldü. Bazı aileler varlıklarıyla da yokluklarıyla da dert oluyorlardı. Tek beklenen şey sevgiyken, onlar bunu bize çok görüp ya gidiyor ya terk ediyorlardı bizi.

Kaan'la ne kadar farklıysak aslında bir o kadar da birdik. Ben içime atamazken terk edilmişliği, o ruhunun en derinine gömmüştü bu kalpsizliği. Farklılıklarımız ortak noktalarımızı doğuruyordu böylece. Verdiğimiz tepkiler birbirine uğramazken, onların sonucu aynı nedene bağlanıyordu.

Aile.

Kafenin kapısını ittiğimde kurabiye kokusu gülümsememi sağlamıştı. Kafeden çok bir ev havası vardı bu tatlı mekânın. Çalışan kadro zaten çok değildi ve bu durum iç içe yapmıştı herkesi. Buse tezgâhın arkasında bardakları silerken, işe yeni girdiğini tahmin ettiğim çocuk bir masadan sipariş alıyordu. Çocuğa bir süre baksam da çıkaramayacağımı anladığım için Buse'nin yanına geçtim.

"Kaçak sahalara geri dönmüş," dedi yanağımı öperken.

"Evet." Montumu çıkarıp koluma astım. "Bensiz çok sıkılmış olmalısın."

Göz kırpıp ileriye işaret ettiğinde sırtı bize dönük olan yeni elemana baktım. "Pek de sıkılmadım. Onun tatlı poposunu izlemek gayet keyifli."

Dudaklarımı bastırarak omzuna vurdum hafifçe ve gözlerimin çocuğun poposuna kaymamasına özen göstererek dobra arkadaşım baktım. "Ne?" dedi omuzlarını kaldırıp indirirken. "O da benim popomu kesiyor. Her şey karşılıklı."

"Ciddi olamazsın!"

"Gayet ciddiym. Bak hatta push-up tayt giydim altına. Çok tatlı olmamış mı?" deyip tişörtünün arkasını kaldırdı ve dolgun görünen poposunu salladı bana doğru.

"Bir gittim geldim içine sapık bir kız kaçmış Buse," dedim gülererek. "Ayrıca öyle popoya ben de bakarım."

"Seni utangaç kızlık damarından kurtarıp bu seviyeye getirdim ya ben, helal olsun bana," diye övünmeye başladığında başımı eğip personel odasına yürüdüm. Benim kabuklarımı kıran serseriydi, insanlarla iletişimi daha kolay hâle getirmişti tek tek soyarken karakterimdeki pürüzleri.

Olacaksa ona helal olsun.

Montumu askılığa asıp dolabımı açtım. Lacivert üzerine toz pembe baskıları olan önlüğümüzü geçirdim ve saçlarımı gelişigüzel bir at kuyruğu yapmayı tercih ettim. Bir de çiçek kokulu parfümümü üzerime sıktığımda hazır kıvama gelmişim. Son kez telefonumu kontrol etmek için baktığımda serserinin adını görünce parmaklarımla ekrana dokunma ihtiyacı hissettim. Bunca ay geçmesine rağmen bu ismin hayatımdaki varlığı hâlâ midemdeki kelebeklerin başını döndürüyordu.

Yola tek başına çıkmaman gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum.

Evet, Macit yüzünden hayatıma büyük sınırlamalar koymuştuk ama nefes alabileceğim alanın darlığına bazen dayanamaz hâle geliyordum. Benim yüzümden Bartu ve Cem'in işi gücü bırakıp etrafımda dolanması suçluluk duygumu coşturuyordu. Öyle ki şu bir haftada hastaneden geldikten sonra evden çıkmamaya dikkat etmiş, yalnızca Kaan'la çıkmıştım ki çocukların tatilini zehir etmemek istiyordum.

Koruma içgüdüğü hastalıklı bir şekilde büyümüştü serserinin ama annesinin durumunu öğrendikten sonra

buna karşı gelemesdim bile. Bir insanı ellerinin arasında kaybeden biri bu acının ne demek olduğunu adı gibi bilir ve bir daha yaşama olasılığına bile alan bırakmak istemezdi. Öyle ki benim alanımı daraltmaya başlamış, hastalık güdüsünü üzerime salmaktan çekinmemişti.

Ben ona hasta, adam saçma sapan güdülere.

Nefes almak istedim. Dikkatliydim, direkt kafeye geldim.

Telefonumu da dolaba koydum ve dolmaya başlayan kafenin tezgâhına geçtim. Yeni gelen çocuk ve Buse siparişleri alıyor, arada birbirlerine uzaktan gülümsüyorlardı. Buse'nin flörtöz tavırlarına pek alışık değildim ancak çocuğun hoşuna gittiği bariz ortadaydı.

Elindeki boş fincanları tabağa bırakırken arkasını işaret etti Buse. "Bak geçen konuştuğun çocuk gelmiş. Seni soruyor," dediğinde gösterdiği yere baktım ve bana elini sallayan Ömer'le gözlerimiz kesişti. Gülümseyerek "gel" işareti yapmıştı. Kabalık etmemek adına, "Hemen geliyorum," dedim Buse'ye ve yanına yürümeye başladım.

"Selam."

"Hoş geldin. Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi kahve fincanını kaldırarak. "Kahve içmek için gelmiş olamaz mıyım?" dediğinde utanmışım ki devam etti. "Demek isterdim ama evet, bir şey oldu."

"Nedir?" derken aceleciydim çünkü karşısında oturan çocuğun bakışları rahatsız etmeye başlamıştı.

"Takımda bir açığımız var," deyip karşısındaki iri çocuğa baktı. "Malum Avrupa birincisisin ve hoca da seni tanıyor. Seninle karşılaştığımı söyleyince seni görmek istediğini söylememi rica etti. O yüzden buradayım," dediğinde ellerini teslim olurcasına kaldırmıştı. "Emir kuluyum."

"Ah." Elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırarak at kuyruğumda gezdirdim parmaklarımı. Tolunay Bey

yüzmemi kesinlikle istemiyordu. Hatta tek kelimesiyle bıraktırmıştı bana kulübü, şampiyonluğumun ardından. İki kolumun arasında bir sırat köprüsü vardı. Yüzmek için atacağım her kulaç o köprüyü yıkacak, yanlışa yönelmemi sağlayacak gibi bir his kök salıyordu içime.

"Çok düşündün," dedi elindeki kağıdı bana uzatarak. "Cenk Hoca'yı zaten tanıyorsun. Konuşmaya, hiç değilse selam vermek için bile gidebilirsin. Uzun zaman oldu."

Kâğıdı avucuma sıkıştırıp başımı salladım. "Bir isteğiniz yoksa..."

"Teşekkürler," diyerek yanıtladılar beni.

Arkama dönmek için birkaç adım attım ve kafenin kapısından giren Cem'e denk geldi gözlerim. Bir bana, bir arkamdaki çocuklara kısaca bakıp boş bir masaya ilerledi. Yanına doğru gittiğimde içten içe Kaan'a kızıyordum. Yakın arkadaşlarının özel hayatını boş verip benim hayatımı korumaları adına çevreme yönlendirmesi beni kötü hissettiriyordu. Bir süre elindeki telefonunun ekranına dokunduktan sonra başında dikildiğim bedenimi görünce, "Kahvaltı yapmadım. Karışık tost getirirsen fena olmaz," demişti.

"Çay da ister misin?" dedim. Son konuşmamız pek de yumuşak geçmemişti Cem ile. Tavrını anlamak amacıyla huyuna gitmeye çabalıyordum ben de. Ona Kaan yüzünden sert çıkmış ve şimdi de Kaan sayesinde yumuşamıştım. Hâlbuki bana karşı hiçbir hareketi olmamış, hatta Doğa'nın olayı hakkında uyarmaya bile çalışmıştı.

"İyi olur," dedi kafede gözlerini gezdirerek. Başımla onaylayıp mutfağa ilerleyip siparişi söyledim ve avucumda sakladığım minik kağıdı cebime sıkıştırdım. Karışık hissediyordum. Özgürlüğe ne kadar yaklaşısam da bir yanımda hep Tolunay Bey'in emirleri yankılanıyordu.

Hapsolmuştum katı sesine, beni görmezden gelmesine rağmen boyunduruğu altında yaşam sürmeye.

Aalışkanlıklar benliğimi yiyip bitiriyordu otorite kokan bedeniyle yanımda olmasa bile.

Bir elimi tezgâha yaslayıp başımı eğdim. Emir almaya o kadar alışmışım ki özgürlüğün tadını bile adamakıllı çıkaramayacak kadar aciz bir duruma sürüklenmişim. Yapmak istiyorsam yapmalıydım. Tolunay Bey'in ne düşündüğü şu saaten sonra umurumda olmamalıydı. Kaan'dan dolayı beni evden attığında bu hakkı kaybetmişti o. Şimdi becerebildiğim tek şeyi onun yüzünden tekrar elimden almasına izin mi verecektim?

"Noldu?"

Yeşillerimi çıkardım mutfağın önünde dikilen bedenine. Mavi gözlü bir adam belirliyordu hep karşımda, arafta kaldığım zaman. Araftan çıkmamı sağlayan da, arafım da oydu hâlbuki. Harelerine baktım bir meleğin cennete kavuştuğu zamanki özlem gibi. "Geleceğini bilmiyordum."

"Ne zaman gelmedim?"

Birkaç adım yaklaştığında belirli mesafede durup ellerini ceplerine soktu. Üzerinde beyaz bir kazak ve koyu renk kot pantolon vardı. "Beyaz kesinlikle onun rengi," diyemezdin, diğer renkler serseriye her türlü müthiş bir şekilde ayak uyduruyorlardı çünkü. Bakışlarını bana, ardından kafenin içerisine yöneltti. "Kim o pezevenkler?"

"Efendim?"

"İçeridekiler kim?" dedi kafenin içini başıyla işaret ettiğinde. Kaşlarım havalanırken Cem'in işgüzarlığına hayıflanmışım. Son derece hızlı bir iletişim güçleri oluyordu konu Kaan olunca.

"Spordan arkadaşım." Yüzme konusunu serseriye açacak kadar cesaretli hissetmiyordum. Ben havuzun kenarına yaklaşamayacak kadar korkaktım, bir de nasıl

yüzme hakkında konuşurdum onunla? Tek elini cebinden çıkarıp bileğimi parmaklarının arasına aldı. Yeşillerim dövmenin üzerini okşayan bileğime düştüğünde ani dokunuşu sarsmıştı.

Geçmişini okşuyordu, geleceğim olan adam.

Geçmişimiz parmaklarının altındaydı, geleceğimizden izleri de bu dövmeye sığdırmamı sağlayan adam.

Geçmişte izlediğim mavi gözlü çocuğun ardında olan gözlerim, gelecekte de onu kollamak için gezinecekti ardında. Ona bunu anlatmak zordu. Bu cesarete ulaşmak epey zamanımı alırdı çünkü.

"Bu ergen puşt değil o, değil mi?"

Herif kendine ergen puşt diyordu, farkında değildi. Dövmenin anlamını öğrense belki de minicik figürün büyük değeriyle sarsılacaktı o da benim gibi. Ama kendisi olmasına imkân vermiyor, özellikle de her fırsatta dövmemden rahatsız olduğunu "erkek" figüre küfür ederek dile getiriyordu. Bazı zamanlar dövmemde takılı kalıyordu gözleri, altındaki gerçeği deşmek istercesine.

"Değil," dedim yüzüne bakarak. Ama onun dikkatinin tamamı dövmemde olduğu için bakışlarımdaki hakikati yakalayamadı. "Onu bulamazsın."

Gözlerindeki ifadeden kocaman bir boşluk geçtiğine şahit oldum kafasını bana kaldırdığında. "Değerli senin için." Sormuyordu, sadece kendisine kabul ettirmeye çalışırcasına onay bekliyordu benden.

Yanan yüreğimin küllerinin üzerinde taht kuran adama alevler içinde baktım. "Bir gün her şey bittiğinde, belki öğrenirsin."

Bileğimi bırakıp geri çekildi. Sol eliyle saçını karıştırdığında öne düşen perçemleri dağılmıştı. Ardından asabi tavrına rağmen sessizliğini koruyarak içeri geçtiğini gördüm. Ben de onun gibi saçımı başımı dağıtmak, bağırarak istiyor-

dum bazen. Koskoca altı yıl, koskoca! Beni bir saniyeliğine bile olsa da fark etmemişti. Gözleri kör, hisleri ise bin kat kapalıydı. Belki hislerini kullansa dövmenin gerçekliğini az da olsa aşabilirdi ama anlamamak için diretiyordu.

Kaan Barlas bazen hiç kendine yakışmayacak bir korkaklıkla önüme çıkıyordu, özellikle konu hisleri olunca. Annesine âşık olan adamlardan mıydı? O yüzden mi korkusu hislerinin önünü kapatıp katılaşmasına neden oluyordu? Sorabileceğim veya sormaya cesaret edebileceğim sorular değildi bunlar. Bir gün... Bir gün her şey bittiğinde... O annesinin intikamını aldığı anda, ben hayatımı düzene soktuğumda umarım her şey masaya dökülürdü.

Cem'in hazır olan tostunu alıp çayı doldurdum ve Kaan'a da poğaçaya ile portakal suyu seçtim. Kafenin iç kısmına ulaştığımda Cem ile derin bir sohbette olduklarını fark etmiştim ama serserinin bakışları Ömer'in olduğu masadan nadiren ayrılıyordu. Bu adam eskiden olsa tek yumrukla halletmez miydi işi? Bazen hiç onluk olmayan bir sabır göstermesine şaşırıyordum. Nerede ne yapacağını kestiremez hâle gelmiştim.

Ömer'in masasına son kez baktığımda Kaan'ın bakışlarından bihaber olduğunu anlayınca rahatlıkla yürümeye devam ettim. Çalıştığım kafede sorun çıkması en son isteyeceğim şeylerden biriydi. Selin Hanım'a yeteri kadar mahcup olmuşum zaten, fazlasına gerek yoktu.

Masanın dibinde durduğumda tepsideki içecekleri yerleştirdim ilk önce, sonra ise Cem'in tostunu bıraktıktan sonra serserinin poğaçasını koydum önüne. Gece mavilerinin teması için çırpınmışım ancak bana dahi bakmayarak konuştu. "Bakma." Tok sesiyle birkaç organıma çarpmıştı. "Benden başka kimseye," diye devam ettiğinde ise Ömerlerin masasında gezdirdi düşman parıltılar taşıyan mavilerini. "Kendimi senin için bile tutmam bu sefer."

"Eski arkadaşım," diye açıklamaya yeltendim Cem'in varlığını yok sayarak. Serserinin beni yanlış anlayacak olma düşüncesi bile delirmeme yeterdi. "Sadece yüzme kulübü için-"

Kaşlarını havalandırarak bana döndüğünde, hareketinin seriliğiyle saçları havalanmıştı. Saç tellerinden ulaşan mistik kokuyu beni yatıştırması için kullandım birkaç saniye. Bilmediği bir konudan girmiştin, şaşkınlığını belli etmese de rahatsızlığına parmaklarımla dokunabilirdim.

"Sonra anlatacağım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak arkamı döndüm. Buse tezgâhın arkasında yeni gelen çocukla sohbet ediyordu fakat benim yaklaştığımı görünce "gel" işareti yapmıştı bana. Göğsüme binen yükü kafamdan atmak amacıyla yanlarına geçtim. Buse kolumdan tutup yanına çekti beni ve tanıtmaya başladı. "Çakıl bu Bertan, Bertan bu da Çakıl," dedi gülümseyerek ve kulağıma yaklaştı. "Namıdiğer 'Bay Popo'."

Kıvrılan dudaklarıma zar zor engel olurken Bertan'ın kibarca uzattığı eli kısaca tutarak karşılık verdim. "Memnun oldum Bay Po-" Buse'nin çimdiklemesiyle ağzımdan kaçan şeyin farkına vardığımda kıpkırmızı kesilmiştim. "Yani Bertan," diyerek toplamaya çalıştım.

"Ben de memnun oldum. Umarım iyi anlaşırız ekip olarak."

"Tabii anlaşırız," demişti Buse çocuğa göz kırparak. Bertan sipariş almak için tezgâhtan çıktığında ise, "Sen ve poponla bir sorunum olamaz benim," diye devam etmişti. Karnına hafifçe geçirip, "Şiişt, duyacak," dedim. Ancak gülmek elde değildi, çoktan Buse'yle birlikte kahkaha atmaya başlamıştık. Bir yandan ağzını kapayıp arkasını dönüyordu müşterilere ses gitmesin diye.

"Keyfiniz yerinde." Duyduğum ses ile kendimi toparlamaya çalışırken arkamızı döndüğümüzde sesin Ömer'den geldiğini anladım. "Hesabı burada ödeyeyim dedim."

"Tabii," diyerek kasa bölümüne yöneldi Buse. Benden daha eski olduğu için kasaya da o bakıyordu. "Çakıl gel sana da göstereyim."

Onaylayarak yanlarına gittim ve kısaca anlattığı aşamaları kolayca hafızama kazıdım. Ömer para üstünü aldığı anda kısaca teşekkür etmişti, ardından bana dönüp baş selamı verdi. Masada oturan arkadaşı da yanına geldiğinde, bu sefer ilk kez onun sesini duymuştum. "Aramayı unutma. Cenk Hoca bekliyor."

Samimiyetsiz bir şekilde gülümsedim. Bir an önce uzaklaşsalar iyi olurdu, aksi takdirde burada kaos çıkacağını biliyordum. "İyi günler," deyip uzaklaştığımda Buse onları kapıya kadar geçirmişti. Ardından hemen koluma girdiğinde, "Seninkinin üstlerine atlamasına az kalmıştı."

Biliyordum. Bakmasam bile hissediyordum artık onu. "Farkındayım."

"Kıskanç erkek, en sevdiğim. Allahım lütfen bana da bir adet, amin." dediğinde ellerini birleştirip havaya bakmıştı. "Düzelmiş olmanıza çok sevindim. Gerçi ne yaptı da bozuldunuz bilmiyorum ama gözlerini senin üzerinden ayırmıyor."

"Öyle mi gerçekten?" Tezgâhın arkasına geçtiğimizde Kaanların olduğu masaya bakmamak için büyük çaba sarf ediyordum.

"Öyle tabii. Ama gerçi eskiden de ayırmıyordu gözlerini."

"Korumak için," diye mırıldandım. Aşırı koruyucu bir yapıya sahipti, onun yüzünden bana zarar gelmemesi için uğraşıyordu.

"Ne olursa olsun bir erkek seni kıskanmaya başladıysa işler ciddiye binmiş demektir. Ve emin ol," deyip başıyla onların oturduğu masayı işaret etti. "Bu kafeyi başımıza yıkacak kadar kıskanıyor seni. Kalıbımı basarım. Darısı Bay Popo ile benim başıma."

Onun kıskançlığını iliklerime kadar hissediyordum bazen. Ama bazen de öyle yoktu ki, bir göz yanılması olduğuna emin oluyordum. Olmasını istediğim ama asla olmayacak bir şeyi, zihnimin beni kandırarak oynattığı bir yanılğı gibiydi. Elimden kaçmaya her an hazır, her göz kırpmışında bir adım daha uzak.

Duvarlarını yıkmasına yıkıyordum ama hislerinin önüne koyduğu bariyere toslamak canımı yakıyordu.

Kaan ve Cem'in ayaklanıp kasaya doğru gittiğini gördüğümüzde Buse, "Sen ödemeyi al bu sefer," deyip göz kırptı. Onaylayarak yaklaştım onlara lakin Cem kapıdan çıkmıştı ben ulaşmadan hemen önce. Kasanın önündeki küçük ekranda hesap bilgisine göz attım. "Yirmi üç lira," demiştim en sonunda ona bakarak. Cüzdanından otuz lira çıkartıp uzattı ve para üstü için kasayı açtığım anda, "Üstü kalsın," dedi.

"İşim var. Çıkışta seni Bartu alacak."

"Ne işin var?"

Yüzünde sıkıntının kulaç attığı bir ifade ile baktı. Kasvetli bakışı dumura uğratarak diriltti bedenimi. Bir dürtükleme gibiydi kendime gelmemi sağlamak için. "Başkasına gülme," dedi arkasını dönmeden hemen önce. "Daha çirkin oluyorsun."

"Sence çok mu açık dekoltesi?"

Kamerayı elbisesinin göğüs kısmına tutunca başımı "hayır" anlamında salladım. Başak ile saatlerdir görün-

tülü konuşuyorduk. Elbisesini seçmesine yardım etmemi istemişti ve bu olay bir saati aşınca ben de telefondayken hazırlanmaya başlamıştım. "Hayır, gayet güzel duruyor."

"Ama sanki çok iddialı oldu rengi. Baksana kırmızı kırmızı," dediğinde bu sefer aynanın üzerine geçip kendisini göstermeye başlamıştı. Kırmızı dar elbise dizlerinin iki parmak altında bitiyordu ve boyunu olduğundan daha uzun göstermişti. Göğüs dekoltesi hafif olmasına rağmen Başak'ta cesur durmuştu ancak tam da olması gerektiği gibiydi bence. Askıları yukarı çıkıp arkaya doğru çapraz şeklinde uzunca geldiğinden sırtında da dekoltesi mevcuttu.

Dudaklarımı büzüp ıslık çaldım. Güzelliği baş döndürecek cinstendi ve Bartu'nun başı dönerse zaten yerinde olmayan aklının hepten uçup gideceğine emindim. "Çok güzel oldun. Sarı kafa da bayılacak hem."

Omuzlarını silkip ön kamerayı çevirdi. Makyajsız suratı benim suratımla eşleşmişti. Henüz makyaj yapmaya başlamamıştık. "Sen hastanedeyken anlatamamıştım. Geçen haftalarda çok bağırp çağrıştık Bartu'yla. Giyimime takmış durumda ve bu deli gibi hoşuma gidiyor," dedi tek eliyle suratını gizleyerek. "Ama ısrarla sinir olacağı tarzda giyiniyorum."

"Neden? Çocuğu sinirden öldürmek istiyorsun sanırım."

"Hayır. Beni öyle görünce öyle bir sinirleniyor ki avaz avaz bağırımaya başlıyor, ben de--"

"Tabii sen de bağıırıyorsun," diye tamamladım.

"Hiç geride kalır mıyım?" Saçlarını geriye savurup kıkırdadı. "Neden karışıyorsun diye ısrar ediyorum her seferinde. Ama çocuk Nuh diyor, peygamber demiyor.

İlişkiye dair tek kelime çıkmıyor ağzından herifin. Ama konu giyimim olunca sanırsın ilişkilerin kralı."

Bartu duygularını henüz kabullenemiyordu. En büyük etken ise Başak ile çocukluk arkadaşı olmalarıydı. Eğer bir ilişkiye başlarsa ve kötü sonuçlanırsa arkadaşlıklarına vereceği zararı düşünüp duruyordu. Bunu ben değil, herkes fark etmişti. Fakat Başak anlasa bile anlamazlıktan geliyordu ama içten içe onun da bu yüzden endişe duyduğuna emindim.

"Arkadaşlığınızın bozulmasından korkuyor," dedim düşündüklerimi tek cümlede netleştirirken. "Sana değer verecek kadar olgun ama belki de bir ilişkiye başlayacak kadar olgun hissetmiyordur."

Başak'ın gözlerinde karabulutlar belirince haklılığımın onu sarstığını anlamıştım. "Ayı Kaan bile akıllandı, benim sarı çocuk hâlâ bebek."

"Hah!" dedim gülerek. "Kaan mı akıllanmış?"

"Tabii kızım." Kafasını kameranın dibine sokup gözlerini açtı konuşmaya başlamıştı. "Ulan tek kelimeyi zor eden, kaba kaba dolanan adam geçen hastanede senin yanında dimdik durdu. Doğa hakkında net olmasa da açıklamalar yaptı ve kontrol delisi olmasına rağmen şu an kendi odanda tek yaşıyorsun. Resmen Barlas hazretleri taviz veriyor," deyip gözlerini devirdi. "Efendi-misss Barlas!"

"Haklısın." İçimi tırmalayan şeyleri göz ardı edemezdim ama gerçekten haklıydı. Bana karşı yumuşadığını ben de fark ediyordum. "Ama Doğa onun çevresinde hâl-"

"İş gibi düşün," dedi sözümü keserek. "Amacına ulaştığında onun yüzüne bakacak bir adam değil, gerçi şu an bile o kahpenin yüzüne baktığını sanmıyorum."

"Bilmediğimiz şeyler var Başak..."

"Sabret." Cesaret verici bir bakış sundu irislerime. "En sonunda sabrına değmeyecek biri olduğunu anlasan çıkarırsın hayatından. Bu kadar basit. Hadi elbiseyi giy de bakalım."

Hayatımdan çıkarabileceğim kadar basit duygulara sahip değildim ona karşı. Hayatımın onsuz olan bölümünü bile zor hatırlıyordum ben. Onsuz nasıl devam ederdim? Kalbim söz dinlese gözlerim dinlemez, gözlerim dinlese bileğimdeki dövme kalp atışı gibi atardı tenimde. Onu hatırlatacak birçok şey vardı, unutmam için ise sıfır neden. Başkalarının küçümseyebileceği bir ilişki değildi aramızdaki, çocukça duygular beslemekten çoktan çıkmıştı benimkisi.

Telefonu yatağa bırakıp Başak'tan ödünç aldığım beyaz elbiseyi geçirdim üstüme. Kadife kumaşa sahip olan elbise ılık değdiği anlarda parlıyordu. Ön kısmı tamamen kapalıydı ancak sırtında üçgen şeklinde inen bir dekoltesi mevcuttu. Boyu ise dizlerimin bir karış üstündeydi. Telefonu tekrar elime alıp aynanın önüne geçtim Başak'a kendimi boydan göstermek için.

Bu sefer de o ılık çalmıştı. "Bizim zombirellada ne cevherler var," dediğinde gülümseyerek karşılık vermiştim. "O zaman kapatıp makyajlarımızı yapıyoruz ve sen kesinlikle sana verdiğim topukluları giyiyorsun." Öpücük atmasının ardından cevabımı beklemeden heyecanlı bir şekilde kapamıştı telefonu.

Çalışma masamın önüne birkaç makyaj malzemesini koyup sandalyemi çektim. Johnny patilerinin arasına sıkıştırmaya çalıştığı topun peşinden koşuyordu odamda. Diğer türlü sıkıntısını benim üzerimde gidermeye çalışacaktı, o yüzden memnundum oyun oynamasına. Masamdaki aynayı sol elime aldım ve ayağıma gelen topu tekrar Johnny'ye ittikten sonra tenimin renginde olan

fondöteni yedirdim suratıma. Ardından bolca rimel sürdüm kirpiklerime. Gözlerimin rengi cesur bir şekilde ortaya çıkmıştı ve çillerimin tamamı kapanmıştı bu iki kısa aşamadan sonra.

Elmacık kemiklerimin üzerinden de soğuk turuncu tonlarında bir allıkla geçtim ve son olarak parlaticıyı dudaklarıma yedirdim. On dakikalık makyaj serüvenimi sağ salım atlatmış, pek uğraşmasam da kötü sonuç çıkarmamıştım ortaya. Yatağımın yanında duran beyaz, ince kemerli topuklu ayakkabılara acınası bir bakış attım. Topukları çok yüksekti ve "Bütün gece sana işkence çektireceğim," diye bas bas bağırıyordu. O yüzden gelen bir diğer fikirle dolabımın kapaklarını açtım. Kutuya özenle yerleştirdiğim, serserinin almış olduğu beyaz spor ayakkabıları dışarı çıkardım.

Mini elbisenin altına beyaz sporlar çok da berbat görünmese gerekti. En azından öyle olacağını umuyordum ayaklarıma geçirirken. Sol ayağım hazırken iyice eğildim sağ ayakkabıyı da geçirmek için ama ayakkabıyı esnettiğim sırada iç kısmındaki detayda takılı kalmıştım. Gümüş bir iplikten olan ve el işlemesi olduğunu fark ettiğim iki harf vardı: "ÇÖ"

İsmim ve soy ismimin baş harfleri özenle parlak bir iplik ile işlenmiş, iç kısma gizlenmişti. Genzime tüneyen nefesi kalbime bıraktım daha kolay atabilsin diye. Ciğerlerime bile hava gitmedi, yasaklamıştım. Serserinin tek hareketiyle durdurduğu kalbimin derin derin nefeslere ihtiyacı vardı çünkü.

Rüyalar gerçek olur muydu emin değildim ama tam da görmek istediğim bir rüyanın içinde hissettim kendimi. Nefes dahi alsam uyanacaktım sanki, öyle elde etmesi zor bir düştü bu. Benim hediyeme olan misilleme umarım bu hediye alırken aynı duyguları hissettirmişti

ona. Beni yıktıktan sonra göndermişim ben onun ayak-kabılarını, o ise beni ayağa kaldırdıktan sonra ayakları-
ma geçirmişti bunları.

İmkânsızım Kaan, imkân veremediğim şeyler yapıp parmak uçlarıma giden kanı donduruyordu.

Titreşen telefonumu heyecanlı parmaklarımın arasına aldığımda gelen mesajın ondan olduğunu biliyordum. "Aşağıdayım" yazan tek kelimelik mesaj binbir his yük-lemişti göğsüme. En ağır basanı ise heyecandı. Sanki en son iki gün önce onu kafede görmemişim gibi büyük bir özlem duyuyordum ona.

Beyaz kürkten oluşan paltoyu omuzlarıma geçirip el çantasını aldım ve Johnny'ye kısa bir öpücük attıktan sonra koşar adım evden çıktım. Tekrar titremeye başla-yan telefonumu açtığımda, "Geliyorum," demiştim ama beni Arda'nın sesi karşıladı.

"Yanıma mı geliyorsun Çakıl?"

Merdivenin son basamaklarına geldiğimde daha rahat konuşma amacıyla yavaşladım. "Ah hayır. Kaan Abinle bir davete gidiyoruz minik."

"Babam ile eşi de Doğa'yla birlikte davete gittiler. Ben yine evde tekim," diye hayıflanmaya başladığında, "Hangi davete?" demiştim.

"İş adamları için olan bir şeymiş." Ardından birkaç kelime daha ekleyince apartmanın kapısını açıp donuk olan bakışlarımı karşıya kaldırmışım. Siyah spor araba-nın önünde ellerini ceplerine sokmuş, bembeyaz giyinen adamın sırtında sadece kanatları eksikti.

"Ablan da mı gidiyor?" dedim emin olmak istercesine.

"Evet," dediğinde adımlarım sekteye uğradı ve tekrar karşımda dikili olan adama baktım. Gözleri ayakkabıla-rıma indi, gözlerim ayakkabılarına indi.

Serseri onun için aldığım ayakkabıları giymişti.

VIII

Sessiz geçen yolculuğa tek eşlik eden tını Ben E. King'in kulaklara şölen getiren benzersiz sesiydi. Fon-da Stand By Me etkileyici sözleri ile birlikte ritmini de uyumlu bir şekilde bırakırken arabanın içine huzur katmıştı. Parmaklarım bacağımın üstünde ritim tutuyor, başımı hafifçe sallıyordum. Hareketlerimi kesmeden ona döndüm ardından.

Beyaz, kaliteli kumaştan bacaklarını sıkı sıkı saran bir pantolon giymişti ve aynı kumaş gömleğini de kap-sıyordu. Hakim yaka olan gömleğinin eteklerini serbest bırakmış, bu kadar zarıflığın üzerine ille de bir serseri-lik katmıştı. Başımı ritme göre sallamaya devam eder-ken bakışlarımı daha aşağıya indirip göz ucuyla beyaz spor ayakkabılarına baktım. Baktıkça mutlu olmak, mutlu oldukça ağlamak geliyordu içimden. Ritme göre bu sefer de ayaklarımı oynattım. Eş olan ayakkabıları-mızın bir gün kalplerimizi de eşlemesini umuyordum çocukça bir istek ile.

Son olarak kıyafetiyle tamamen zıt olan saçlarında dolandırdım yeşillerimi. Eskiden sık sık önlerini kaldı-rırken bu sıralar gözlerinin üzerinde taşıyordu gecenin koyuluğunu taşıyan saçlarını. Daha asi bir hava katmıştı bu ona, çünkü diğer tarzı tam bir asilzadeyi andırıyordu.

Hangisinin daha çok hoşuma gittiğini seçemiyordum, farklı şekillere girse de içindeki adam benim her zamanki serserimdi çünkü.

Yoldan ayırdığı bakışları dikkatimi dağıttığında açıkta kalan bacaklarıma attığı ters bakışa denk geldim. Dudaklarımı büzüp ben de bacaklarıma baktığımda abartılacak bir şeyin olmadığını düşünüyordum. Ama aksi hakkında emindi ki dudaklarını araladığı an yutkundum ve ondan önce davrandım. Şarkının en sevdiğim sözleri gelince ona bakarak söylemeye başlamıştım.

"No, I won't shed a tear. (Hayır, tek damla gözyaşı dökmeyeceğim.)

Just as long as you stand by me. (Sadece sen yanımda olduğun sürece.)"

Çattığı kaşları gevşediğinde gözlerini yola çevirmişti ama dudağındaki hafif kırırdanmaya şahit olduğum için daha yüksek sesle ve gülerek söylemeye başladım şarkıyı.

"So darling, darling stand by me. (Bu yüzden sevgilim, yanımda ol sevgilim.)

Oh won't you stand by me? (Oh yanımda olmayacak mısın?)"

O da kısık sesle eşlik etmeye başladığında kahkaha atarak sözlere devam ettim. Bir yandan direksiyonda ritim tutmasını izliyor, diğer yandan dudak hareketlerini takip ediyordum bu gerçek olabilir mi diye. Kahkaham dinmiyor ama şarkıyı söylemekten de vazgeçmiyordum. Gülmekten yuttuğum kelimelere karşı tekrar kahkahalara boğulduğumda o da yoldan gözlerini ayırmadan sözlere eşlik ediyordu.

Şarkıyla uyumlu bir ses tonu, müthiş derecede başarılı bir telaffuzu vardı. Ağzım kulaklarıma çıkmış, mutlulukla onu izlerken sesimi kestim bu sefer. Arabada yalnızca ünlü üstadın ve serserinin sesi dolanıyordu şimdi.

Gülüſüm donakaldı yaſadığımız anın imkânsızlığına tutunurken. Kıvrık dudakları ile ſarkıya eşlik ediyordu serseri. Ve ben ilk defa açık açık mutluluğunu yaſamaktan kasılmadığına ſahit oluyordum.

Onu izlemek bana en büyük keyifken, bir kerelik de olsa ben ona keyif olmuſtum. Bu anın sahiciliğini aklımdan atmayacak, kıvrılan dudaklarının yaſam suyuma damlattığı artıları asla unutmayacaktım.

Bu adamın bir gülüşü, dünyadaki tüm kötülerin ölüſü.

Bu adamın tek dudak kıpırtısı, yanan yüreğimin hazine cızırtısı.

Ŗarkı sonlandı, onun üzerinde gezen hayran bakışlarının sonuna geledim. İçinde bambaſka bir adam taşıdığına emin olmama rağmen eski hâline bürünen beden diline karşı duramadım. Öylesine inandırıcıydı ki bazen, emin olduğum ſeylerin doğrularından dönebilecek vaziyette bırakıyordu beni. Gergin bedeni ve kaskatı duran suratıyla deminki rahat adam aynı olamazdı. Aslında o her hâliyle uğraşsız ve rahattı kabul ama sorun duygularında, karakterine koyduğu sınırlandırmadaydı belki de.

Ŗarkıdan hemen önceki sessiz hâlimize geri dönmüştük şimdi de. O kaldığı yerden devam etti eğlenceli geçen dakikaları hiçe sayarak. "Giyme böyle elbiseler."

"Neden?" dedim aklıma gelen sarsıcı kelimeleriyle. "Çirkin mi oluyorum yoksa?"

Bana bakmadan başını sallayarak onayladı. Direksiyonu sağa kırarken ise çekicin çiviye çarpması kadar sert sesiyle konuşmuştu. "Elini bir saniyeliğine bile bırakmam gerekecek kadar hem de."

İltifat mı ediyordu yoksa kötü müydü dudaklarından dökülen sözler?

Veya sözlerinin iyiliği bu kadar netken, aramızdaki belirsizlik mi kötü düşünmeme neden oluyordu?

Dudaklarımı bastırıp omuzlarımı silktim. Çirkin demesi hâlâ zoruma gidiyordu çünkü ben gönül gözüyle bakanın karşısındakini güzel gördüğüne inananlardandım hep. Kaan gönül gözüyle bakmıyordu bana. İşte bu tam da bana karşı bir hissinin olup olmadığını sorgulama nedenlerimden biriydi. Bir hissiyat yeterdi gönül gözünün beni güzelleştirmesine. Ama aynı yerde sekip duruyorduk.

Parmaklarımı birbirine dolayıp başımı yola çevirdim. Bunu yapmadan hemen önce kürk paltoyu dizlerimin üzerine kadar çekmiştim. Zaten gergindim ve açık sözlülüğü beni olduğum yerde kaybolacak kadar daha germeyi başarmıştı. Dengesiz adamın serseri sözlerine ne kadar alıştım desem de kalpti benimki de. Ne hissedeceğimi, neyin ona dokunacağını kontrol edemezdim ya.

Kalbim Kaan'ın peşindeyken vücudumdan ayrılıp onun ayaklarının altına dolanmıştı. Öyle ki bedenimde hissetmediğim organın kontrolü çoktan onun kontrolü altına girmişti.

Işıklandırmanın arttığı geniş bir sokağa girdiğimizde stresten terleyen ellerimi paltonun üzerine sürttüm. Uzun zaman sonra Tolunay Bey'i görecektim oluşum bedenimi korkuyla titretiyordu. Sonuçta onun gözünde işe yaramaz, belki de kötü kız kalıbına sokacağı bir yabancıydım artık. Oysaki hayat benim hayatım, kararlar benim kararımdı. "Kötü kız" kavramı kime göre kötü kızdı? Bir insanın kalıplaşmış düşüncesiyle hayatıma verdiğim yönü değiştirmek oldukça zor ve gereksizdi. Sonuçta yanlışlarım beni ben yapan yegâne şeylerdendi. Bana göre olan yanlış başkasının doğrusu, başkasının gerçekliği bana göre sahtelikti belki de. İnsanlar neye göre, kime göre birbirini alaşağı edip fikir çatışması yapıyorlardı? Tek doğrunun kendimiz olduğunu

düşündüğümüz bencil bir yapıya sahiptik işte. Tolunay Bey ise bunun başını çekiyordu benim gözlerimde.

Cesaret verici bir nefesi yoğunlukla bahşettim ciğerlerime. Onu görmezden gelmek kabalığın daniskası olurdu ama selam da verirsem beni bakışlarıyla öldürmekten geri kalmazdı belki de. Başkalarının yanında hakaret etmezdi en beter şeyi yapmış olsam bile. Dışarıya gösterdiği yüzü ne kadar aydınlıksa bana dönük olan tarafı o kadar karaydı. Tolunay Bey'in gülüşleri bile hesaplıydı. Her hareketi samimiyetten uzak olmasına rağmen işten mütevellit çevresi boş olmazdı hiçbir zaman. Beni götürmediği sayısız davet ve kendi evimde olmasına rağmen katılamadığım kalabalık akşam yemeklerinden anlamıştım bunu.

Araba, renk renk ışıklandırmanın şahane bir görsel şölen yarattığı yalının önünde durunca girişe serilen kırmızı halıya bakakaldım. Ancak serserinin kapısının açılmasıyla benim de kapımı bir görevli açmıştı ve inmek zorundaliğima karşın iç geçirmiştım. Kapının kulpunu tek eliyle tutup diğer elini bana yardımcı olmak için uzatan görevlinin önüne serseri geçmiş, geçmeden hemen önce de bahşış uzatmıştı. Görevli yerini ona bırakınca kaşlarıyla elini uzattı tutmam için. El mahkûm uzattım ben de parmaklarımı.

Arabadan inmeme yardım ettikten sonra elimi bırakacağını düşünüyordum ama parmaklarını geçirmişti ince parmaklarıma. Hiç duraksamadan yürümeye başladı. Sakarlık yapmamak adına hemen yanında yürürken birleşen parmaklarımıza bakıyordum hâlen. Kıp kırmızı halının üzerinden salınan bembeyaz bedenlerimiz oldukça dikkat çekiyor, girişe doğru yürüyen birkaç konuk arada sırada bize bakıyorlardı.

Kırmızı halının bitişine geldiğimizde Kaan imalı bir şekilde halıya bakıp tükürürcesine konuştu. "Soktuğumun görmemişleri."

Girişten geçip geniş bir salona vardığımızda, yükselen orkestra sesinde çello daha ağır basıyordu. Mükemmel melodiye karşın gülümsediğimde yanımızda beliren görevliye paltolarımızı vermiştik. Ardından tekrar parmaklarımda hissettim o yoğun sıcaklığını. Soğuk parmaklarıma soba görevi eden eli yüreğime de bir şekilde ulaşıp aleve vermeyi başarmıştı. Kemikli suratına taşıdım yeşillerimi. Umarsız bakışlarının yanında tuttuğu hoşnutsuzluk, olduğu ortamdan ne kadar hazzetmediğini gösteriyordu bana. Yargılayamazdım. Kalabalık davet salonundaki gösteriştten ben de en az onun kadar hoşlanmamıştım çünkü.

Kalabalığın en köşesindeki boş masaya geçtiğimizde salona arkamızı verir şekilde oturtmuştu bizi serseri. Oturmamızı kolluyormuş gibi anında yanımıza gelen garson iki kadeh beyaz şarap ve çeşitli kanepeler bırakıp ayrıldı. Parmaklarının arasına aldığı kadehi evirip çeviren serseri, bir yandan tüm dikkatimi üstüne çekmişti konuşmaya başlayarak. "Macit burada."

"Ne?"

"Yanımdan ayrılma," dedi gözleri bileğimin üzerine düşerken. Dövme dikiş izinin bir kısmını kapatmış olsa da belli olan bir çizgi hâlâ vardı. "Hem sana göz kulak olabileyim," dedi büyük bir yudum aldığı anda içkisinden. "Hem de sinirlerimi kontrol etmem için sen bana mukayyet ol çirkin."

Cevap vermeme fırsat bırakmayan şey telefonu olmuştu. O telefondayken ben de sol yanıma dönüp kalabalık salonda gezdirmeye başladım yüzümü. Ne Tolunay Bey'den iz vardı, ne Macit'ten, ne de Melek şeytanından. Hatta her

yerden çıkıp duran Doğa'dan bile. Epeyce rahatlasam da Macit'in burada olduğunu söylediğine göre gerçekten de buradaydı. Ama bunca insanın içinde bana zarar vereceğini düşünmediğimden rahattım. Öyle ki onun hakkında farklı bir planım vardı bu gece.

"Köşedeki masa," deyip kapattığında telefonu, beş dakika sonra Cem gelmişti. Ardından Başak ve Bartu da masaya yaklaştığında sarı kafanın kendisinden önce sesi ulaşmıştı bize. Yakalarını kaldırıp salına salına yürüyordu. Etraftakilere artist bakışlar atıyordu. "Emniyete haber verin millet, çünkü emniyette değiliz," deyip Başak'ı kolunun altına aldı. "Taş gibi olan Bartu Taş karşınızda bebeğim."

Gözlerim pörtlerken serseriye döndüm. "Gerçekten de soyadı Taş mı?"

Kaan yerine Cem bıkkın bir sesle yanıtlamayı seçmişti. "Maalesef."

"Ama yavrum," derken Cem'in yanındaki sandalyeyi çekip oturmuştu Bartu. "Damsız mı kaldın sübyancı damat?"

"Ne sübyancısı oğlum?"

"Kanka hani lise birlerden bir kızla çıkıyordun ya, hani seni sarışınlar için terk etmişti ya, hani sarışın erkekleri kıskanıyordun ya sen-"

"Hay başlayacağım sarışınına ya."

Başak sarı kafaya karşı açık açık göz devirip yanındaki sandalyeyi çekti. Yanağıma kısa bir öpücük kondurduğunda Kaan'a da yan gözle bakmayı ihmal etmemişti. Ardından eğilip kulağıma fısıldadı. "Ne bu? Yılın çifti gibi giyinmişsiniz."

"Sadece öyle denk geldi."

İmalı bir şekilde sırtıp çevresine bakınmaya başladı. "Atakan ve Ece ortalıkta gözüküyorlar yine. Gelecekle-

rini söylemişlerdi ama..." Telefonunun kilidini açtığında onlara ulaşacağını anlamıştım. O yüzden dikkatimi hâlâ Cem'le uğraşan sarı kafaya verdim ama bakışlarımı yakalayan şahin gözleri muzırca parlamıştı.

"Çilli reis, düğün için hazırlık mı yapıyorsun?"

Elbiseme laf attığını anlayınca kısaca üstüme bakıp tekrar kenetledim gözlerimi ona. "Evet," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Ama senin düğünün için."

Cem'den "ooo" sesi yükselmiş, ardından abartılı bir şekilde sarı kafanın omzuna geçirmişti. "Kimle evleniyorsun lan?"

Başak tek kaşını kaldırıp sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldandı. "Benimle olmadığı kesin."

"Yine ne oldu size?"

"Elbiseme birkaç küfür etti. Sonra da kafasına taş düşmüş gibi tam tersine döndü. Umurunda değilmiş gibi davranıyor."

Omuzlarımı silkip cesaret vermek amacıyla koluna dokundum. "Kaan da çirkin göründüğümü söyledi. Olur böyle şeyler," dediğimde dalga geçer bir tavra bürünmüştüm. Başak sözlerimin ardından kıkırdayınca kalp yaramı faydalı bir şey için kullanmak biraz güçlü hissettirmişti.

"Ay kusura bakma Çakıl ya," derken dudaklarını eliyle saklamaya çalıştı. "Tövbe ya. Güldüğümüz şeye bak!"

"Nabersiniz ekip?" Tam kulaklarımızın dibine bağırarak Ece'nin sesi yüreklerimizi ağzımıza getirmişti. Başak, Ece'nin karnına geçirirken ben de elimi göğsümün üzerine koydum.

"İnsan ol insan." Öperken söyleniyordu Başak. Kısaca Atakan'la da selamlaştıktan sonra masamız artık dolmuştu. Kalabalık bir arkadaş grubu gibi gözükebilirdik dışarıdan ama içeride durum epey farklıydı.

Serseri sadece elinde tuttuğu kadehe bakıyor, Cem ile Bartu hâlâ birbirleriyle uğraşıyor, Başak kızgınlıkla Bartu'yu izliyor, Atakan ve Ece cilveleşiyordu. Ben ise... Odağıma giren tanıdık bedenin yabancılığıyla titriyordum tam da şu dakika.

Tolunay Bey yan tarafımızda kalan, çok da uzak olmayan masalardan birinde içkisini yudumluyordu. Birkaç olgun adamın çevrelediği masa tam da kodamanların buluşma noktası gibi görünüyordu. Hepsi siyah takım elbiseleri altında yılışık yılışık takılan adamlardı. Bir kere gittiğim davette tanışma fırsatım olmuştu. Tam da bir elinde purosunu diğer elinde viskisi, bilmişlik taslayıp kazançlarına göre insanları yargılayan "büyük" insanlardı.

Paraları büyük ama zihni küçük olan bu insanlardan nefret ediyordum.

Özellikle de Tolunay Bey'in alkolik ve durumu pek de iyi olmadığı günleri yok sayıp onlara böylesine kapılmış olmasını sindiremiyordum. Hayatımı iki döneme ayırabilirdim iki açıdan. Birincisi, Tolunay Bey'in alkolüyle uğraştığım dönem. İkincisi, sonradan görmeliğiyle uğraştığım dönem. İki ucu da çamur olan bu değneğin hangi ucunun bir tık daha iyi olduğuna karar vermek güçtü. Ama zorlu bir süreçten sonra diyebilirdim ki, alkole düşkün olduğunda daha fazla görüyordum onun yüzünü. Beni hiç değilse tiksindiği bir nesneymişim gibi hırpalamıyordu düşmanlık saçan gözleriyle.

"Senin için." Yanağımın üzerinde burnunu hissettiğimde kırık camların yüklerini taşıyan yeşillerimi yumdum. "Sırf şu bakışın yüzünden kıyameti koparabilirim."

"Neden?" diye fısıldadım gözlerimi aralamadan. Bakışlarını bazen bana zerre değdirmeyen adam, şimdi tek bakışım için yapacağı büyük şeyi dile getirmişti. İnanmalı mıydım? Evet, inanmalıydım. Ağzından çıkan tek

yalan olmamıştı, yaparım dediği her şeyi uygulamaya geçirmişti bu zamana kadar.

Dudaklarını kapalı olan gözlerimin üzerinde gezdirdiğinde elbisemin etek ucunu sıktım. "Bencil şerefsizin tekiyim." Alnımın ortasında konakladı dolgun dudakları. "Hüznün de sevincin de benim."

"Öyle." Olduğumuz konumu bozmadan dudaklarımdan kaçırdığım gerçekler, alnımın üzerindeki dudaklarını sertleştirmişti. "Üzülmeyeceğim," dedim boğazımdaki yangın yukarıya doğru ilerlediğinde. "Ama hiçbir zaman bir aileye sahip olamayacağım gerçeği beni öldürüyor Kaan."

Fısıltım dudaklarındaki zemine çarpmış, sakın bir hırçınlıkla hakikati savurmuştu. Ailem hakkında onunla konuşmamaya aşırı bir özen göstermiştim ve şimdi ilk defa ağzımdan çıkan "aile" kelimesi onu bile sarsmıştı. İkimiz de kırıldık bu konuda belli ki. Ama ağzımızı açmamaya yeminli gibi davranıyorduk. Evden atıldığımızda bile "neden" diye sormamıştı bana. Belki o zaman umuru değildi, peki ya şimdi?

Alnımda bıraktığı dudakları sert bir öpücük armağan etti sahiplendiği noktaya. Bir kez daha ağzımı açsam dökülecekti her şey. Zıyan hayatım, kayıp çocukluğum... Ama tuttum kendimi. Çünkü biz birbiriyle yaşamış ama birbirine açılmamış iki yabancıydık hâlen.

Biz birbirimizi yaşıyor, yaşarken bir bütün olmayı tamamlamıyla atlıyorduk.

Dudaklarımdan çıkan "ölüm" kelimesini sarıp sarmaladı ansızın. "Senin ölümün de benden," dedi kuşku barındırmayan sesiyle. Uçsuz bucaksız savruluyormuşçasına gibi bir huzurla doldum ansızın. Gözlerimi yumma hissiyatına karşı koyamadım. "Benim ölümüm de sensin."

"Seninle var oluyorum Kaan," diye tamamladım.

"Geri dönüşü olmayan kelimeler kullanıyorsun çirkin kız."

"Evet," dedim gözlerimi aralayarak. Yeşillerimin etrafının kızardığı beyazlıkla gece mavilerini kucakladım. "Çünkü bizim geri dönüşümüz yok, serseri."

Başını aşağıya eğdi. Saçları burnumun ucuna gelmişti, tek görebildiğim şey yumuşak tutamlarıydı şimdi. Başını sağa sola salladığında sesindeki hafif alaylı tonu ancak yakalayabilmıştım. "Serseri demen beni tahrik ediyor."

"Ha? Ne?"

Başını kaldırıp kocaman büyüyen gözlerimin içine keyifle baktı. "Tahrik oluyorum, şaşkın kız."

"A-ama," deyip etrafıma bakındım. Bu adam neler diyordu böyle? Kendisini açıklamaktan sürekli kaçınan adamın arsız konularda dürüst olacağı tutmuştu şu zamanlarda! "Ben demem bir daha."

Dudaklarını "bilmem" tarzı bükerek uzaklaştı benden. Bu neydi şimdi? Demin ağlayacak durumdayken suratımı kıpkırmızı bırakıp uzaklaşmıştı yanımdan dengesiz! Keyifli bir şekilde içkisini diktiğinde gözlerimi kısarak ona baktım fakat bunu hissetmesine rağmen dönmüyordu bana. Dengesizliğiyle dengemi bozuyordu uyuz herif!

"Çilli dans edelim mi?"

"Annenle et hıyar herif."

Benim yerime serseriden cevabını alan sarı kafa omuzlarını silkip etrafına bakındı ve "Tamam. Annemle edeyim ben de," deyip ayaklandı. Yürüdüğü yöne doğru döndüğümde sarışın bir kadının parmaklarından öpüp dansa kaldırmıştı. Simalarının benzerliği ilk göze çarpan şey oluyordu. Sadece annesi Bartu'ya göre daha minyon kalıyordu.

"Pislik herif bana sormadı bile."

Başak'la baktığımız yön aynıydı. Tek fark ben merakla izliyordum, o kısıtıldığı gözlerinde siniri ve üzüntüyü harmanlamıştı. "Beni görmezden geliyor."

İlişki uzmanı değildim ama Bartu'nun nedenleri bariz olduğu için pek de kafa yormaya gerek yoktu. "Çünkü duygularını görmezden gelmeye çalışıyor."

"Başlarım onun duygularına. Demek ki güçlü değil bana hissettikleri ki kolayca eski hâline dönebiliyor."

"E sen de bazen Bartu'yu görmezden geliyorsun. Aynı şey, değil mi? Görmezden gelmene rağmen duyguların güçlü ama."

"Ya Çakıl!" diye inledi. "Bir sefer de doğrucu, düz mantık olan olma ya. Ömrümü yedin, ömrümü. Dost cidden acı söylüyormuş. Bunu seninle çözdüm ben."

Tatlı tatlı gülümsedim Başak'a. "İlk ve tek yakın arkadaşım sensin, ne yapayım. İnsan ilişkilerinde bocalıyorum bazen bu yüzden."

"Oyyy," deyip kollarını boynuma doladı. "Kurban olurum sana anneeeeem. Duygulandım ama şimdi."

Ben de sırtına yasladım ellerimi. Deli kızı çok seviyordum. İçinde ne taşıyorsa dışına yansıtan bu kızın oynaması mümkün değildi. İnsan ilişkilerinde harbi olan, dobralıkla boş boğaz olmayı gayet güzel ayrıştıran biriydi. Ne yaparsam yapayım arkamda duracağına, yanlışımı da iyiliğim için yüzüme vuracağına emindim. Bu yüzden içim rahattı. Başlarda onun doğrucu tavrı bazen beni kırsa da zamanla dostluklarda en önemli olan etkenin dürüst olmak olduğunu anlamıştım.

"Tamam, yeter." Burnunu çekip kollarını ayırdı. Ellerini yüzüne yelpaze görevi niyetine kullanmıştı. "Ağlayacağım yoksa."

"Tamam, tamam."

Başımızı tekrar dans pistine çevirdik. Aslında pistten çok bir balo salonunun vals bölümü gibi duruyordu. Geniş ve ferah olan alanda birbirine değmeden rahatça dans edilebilirdi. "Bak bak nasıl da kakhaha atıyor," dedi Bartu'yu ima ederek. Baktığımda sarı kafanın güle güle annesine bir şeyler anlattığına denk geldim ama arada bakışları Başak'a kayıyordu. Bu o kadar anlık bir durumdu ki Başak'ın şu an sahip olduğu yargılayıcı psikolojiyle o bakışları yakalayabileceğini sanmıyordum.

Suratımın sol tarafında karıncalanma hissettiğimde izlendiğim hissine kapılmıştım. Sarı kafada olan dikkatim ansızın dağıldı ve gergin bir şekilde soluma döndüm. Dans pistinin bir diğer tarafında ellerinde olgun bir kadın tutan Ahmet Macit, bal rengi gözlerini bana sabitlemiş bir şekilde dans ediyordu. Gözlerimiz kesiştiği anda baş selamı verdi bana dudaklarını kıvrırarak. Suratındaki keyifli ifadeyi fark etmemek aptallık olurdu. Karşılık olarak yüzümü buruşturup döndüm arkamı. Serseri ile Cem'in sohbet ettiğini gördüğümde rahatlamıştım. Çünkü o, o adamın tek selamı sonucunda bu salonu başına yıkardı.

Kaan ve Cem'in sohbetinin en sonunu yakalayabilmıştım. O da Cem'in, "Sinan Amca geldi," diyeşi olmuştu. Serseri ve Cem aynı anda ayaklandığında Kaan'ın bakışları giriş kapısında geziniyordu. Babasına karşı mesafeli olduğunu hissetsem de ona duyduğu saygı anlaşılmayacak gibi değildi. Masadan ayrılmadan hemen önce kulağıma eğilip sıcak nefesini yüzüme bahşetti. "Ayrılma buradan. Geleceğim."

Cevap vermemi beklemeden burnunu sürttü kıvılcımlar gözle görülür hâle gelene kadar. Ardından Cem ile birlikte seri adımlarla uzaklaşmışlardı. Yutkundum gidişine bakarken. Gidişleriyle beni yıkan adam bu sefer hiç

acımadan yakmıştı. Hem dokunuşlarıyla, hem de gidişinin dönüşü olacağını dile getiriş şekliyle.

"Ayrolmo borodon." Başak suratına çirkin bir ifade koyarak Kaan'ı taklit ettiğinde Ece de geri durmamıştı. "Golocoğom."

Atakan başını onaylamazcasına sallıyordu ikisine doğru. Ben de aynısını yapıyordum. Ama onlar kıkırdarak devam ettiler. Ece sesini incelterek sözde benim kılgıma büründü. "Geri gelecek misin Barlas?" dediğinde âşık âşık Başak'a bakmaya başlamıştı.

Benim deli arkadaşım önce erkeksi bir duruş kattı vücuduna. Ardından öksürüp sesini bir erkeğinki gibi kalınlaştırabileceğinden emin oldu. "Geri gelmek ne demek? Yürüdüğüm yolların ebesini bile belleyeceğim çirkin."

Bana bakıp kıs kıs gülmeye başlamışlardı. Bu sefer Atakan da onlara katılınca bıkkın bir şekilde soludum. "Bir de Kaan buradayken yapsanız keşke şu gösterinizi."

"Heee," dedi Başak. "Yolların değil, bizim ebemizi beller sonra."

"Katılıyorum. Her zaman dediğim gibi... Ölmek için çok gencim. Kaan Barlas'a bulaşmak için ise daha bir bebek."

Ben de gülüşmelerine eşlik etmişim bu sefer. Önümdeki şarabı alıp birkaç yudumu suratımı buruşturmamaya çalışarak içtim ve Atakan'ın babasının holdingi hakkında anlattığı şeyleri ilgili bir şekilde dinledim. Camiada neredeyse herkes birbirini tanıyordu. Anlattıklarından birçok kişinin birbiriyle ortak olduklarını çıkarmış ve hiç konuşmayan kişilerin bile muhakkak birbirlerini tanıdığını anlamıştım. Atakan bundan şikâyet ediyordu çünkü holdingde çıkan bir sorunun, ortağının oğlu yüzünden okulda birkaç kişinin ağzında döndüğünü fark etmişti.

"Milletin ağzı kapanmıyor. İş hayatında büyümelerine rağmen profesyonellikten nasibini almamış insanlar. Kadınlar için dedikodu yaparlar derler ama emin olun kızlar," deyip bize baktı. "Erkeklerin dedikodusu daha leş ve bol."

"Tam tahmin ettiğim gibi. Ama karşımıza çıkan erkekler cool havasına yattıkları için hiçbir halt anlamıyoruz. Etkileyene kadar beybiler, sonrasında ise leydiler."

"Karı kılıkli sözünden hiç hoşlanmıyorum ama tam da onlara kullanılacak bir hitap," diye tamamladı Ece, Başak'ın sözlerini.

"Acaba Bartu dedikodu yapıyor mudur ya?"

"Kusura bakma Başakcığım ama bence dedikodu sarı kafadan sorulur. Resmen ayaklı gazete. Senin erkek versiyonun."

"Aman sen çok biliyorsun." Başak yüzünü buruşturup bana döndü. "Barlas'ın dedikodu yaptığını hayal etsene bir." Yüzünde sinsi bir ifade belirdi ve tekrar sesini kalınlaştırdı. "Geçen gün çirkin bana âşık âşık baktı beyler. Offfff, bela oldu başıma. Bela!"

"Sensin bela asıl," deyip alnını dürttüm işaret parmağımla. "Bulaşmasanıza bana."

"Ama tepkilerin çok komik oluyor zombirella. Sen benim stres topumsun, fıstığım benim," dediğinde şirin bir gülücük atmıştı.

Gözlerimi imalı imalı büyüterek arkama döndüm ser-serinin nerede olduğunu anlamak amacıyla. Ortalıkta ne o, ne Cem, ne de Bartu vardı. Kimleri aradığımı anlayan Başak da benimle birlikte gözlerini gezdirmişti salonda. "Ne cehenneme gitti bunlar şimdi?"

"Bilmiyorum," dedim dudağımı ısırırken. Bakışlarımın odağına bal rengi gözlerini bana dikmiş olan orta yaşlı adamı, Macit'i, aldım. "Ahmet Macit burada."

"Ne?" Sertçe fısıldayıp kafamla işaret ettiğim masaya baktı. "Senin bileğini kesen psikopat, değil mi?"

"Evet."

Sonunda olduğu masayı bulduğunda Başak'ın gözleri kısılmış ve bir süre orada takılı kalmıştı. Ardından düşmancıl bakışlarını zar zor ayırıp bana çevirdi. "Kanını akıtan adam bu kadar yakınındayken nasıl bu kadar sakınsın?"

"Çünkü," dedim hiç düşünmeyerek. "O var yanımda."

Serseri yanımdaydı ve onun düşmanının varlığıyla bile korkacaksam serseriye yakışır bir kız olamaz, onu kollayacağım derken asıl kaçan olurdum. O yüzden olması gereken buydu. Korkmayacaktım açılacak yaralardan. Benim bedenimde olacak hiçbir yara Kaan'ın ruhundaki yaralarla kıyaslanamazdı çünkü.

Onun acısının büyüklüğüyle sinen ruhum küçücük kalmıştı.

"Başak senden bir şey rica etsem?" Sorar tonlamam Başak'a ulaşmıştı ama ben ona bakmıyor, sadece Ahmet Macit'in olduğu masada bırakıyordum harelerimi.

"Tabii."

"Lavaboya gidelim. Ama yanından beş dakikalığına ayrılmam gerekecek," deyip ayağa kalktım. El çantamı da sıkıca tutarken Başak'a pek de söz hakkı tanımadan yürümeye başlamam onu da peşimde sürüklemişti. Koştur koştur arkamdan gelirken, "Sağdan," diye uyardı beni. Altın rengi süslemelerin ağırlıklı olduğu salondan çıkıp bordonun en koyu tonunun baskın olduğu koridora girdik. Ama girmeden hemen önce Ahmet Macit bal gözlerine kattığı acı sos ile bana bakmıştı. Tam da istediğim gibi.

Kadınlar tuvaletine girdiğimizde Başak sorar gözlerini üstüme dikip beklemeye başladı. "Onunla konuşmam lazım."

"Kiminle?" dediğinde ağzı açık kalmıştı. Sesini yükselterek devam etti. "İçerideki psikopatla mı?"

"Başak lütfen," dedim fısıldayarak. "Kalabalık bir davette hiçbir şey yapamaz bana. Ve sana yemin ediyorum, bu konuşmayı yapmam lazım."

"Çakıl, Kaan görürse eğer-"

"Görmeyecek. Sadece beş dakika sonra burada olacağım ve biz tuvaletten dönmüş gibi yapacağız." Ellerini tuttum. "Güven bana. Bunu yapmak zorundayım."

Başını eğdi sağa sola sallayarak. Yaptığının anlamsızlığında elle tutulur bir anlam arıyordu belki de ama bulması imkânsızdı. Bana inanmaktan başka çare bırakmamıştı ona. "Sadece beş dakika," dedi. Sıkıca sarılıp arkamı döndüm ve lavabodan çıktığım anda Ahmet Macit'in beni bekleyen bedeniyle karşılaştım. Yutkundüğümde bana bakmadan koridorun sonuna yürümeye başlamıştı. Onunla konuşmaktan başka çarem olmadığı için takip ettim onu. Ve sola dönerek boş bir koridorda duraksadığında aramızda beş büyük adım bırakıp durdum ben de.

Arkasını dönüp alaylı bir ifadeyle mesafeye bakmıştı. "Zarar vermeyeceğim sana. Bu kadar ürkek olma." Baştan aşağı rahatsız bir ifadeyle süzdüğünde devam etti. "Gerçi zarar vermişliğim var," demişti bileğimi ima ederek.

Umursamadan çantamı açtım. Gerginliğimin dışarıdan görülmemesini umuyordum çünkü içeride patlayacak durumdaydım. Sıkıca tuttuğum USB'yi havaya kaldırdım ve tek kelime çıktı dudaklarımdan. "Neden?"

Alaycı bakışlarının yerini donuk bir surat ifadesi sahiplendi. "Barlas seni çok dışarıda tutuyordu. Oyunun bu kadar içindeyken, olayların dışında olman sana haksızlık."

"Yüce düşüncen böyle yapmanı istedi demek ki!" Mırıltımın ona ulaştığını biliyordum. Titremeye başlayan

dudaklarımı durdurmaya çalışsam da işe yaramadı. "O-o kadın..." dedim gözlerimi yumarken. "Kaan'ın annesi..."

"Evet. Kaan'ın intihar eden annesi." Sesindeki ciddilik gözlerimi aralamama neden olmuştu. Anlık bir hüznün suratından geçtiğine yemin edebilirdim. Bu adamın Barlas ailesiyle nasıl bir yakınlığı olabilirdi de bu onu düşmanlığa itmişti anlamıyordum.

"Sizde ne işi var bu videonun?" diyerek bir adım öne geldim. "Kaan'ın annesini nereden tanıyorsunuz? Kaan ile neden uğraşıyorsunuz?"

"Yavaş gel küçük hanım," dedi elini cebine sokarken. "Şimdilik öğrenmen gereken cevaplar yok. Ama Barlas ile uğraşmaya ilk başlayan ben değilim. Sadece karşılık verdim."

Karşılık mı? İlk uğraşan Kaan ise bu adamın ona ciddi bir kötülüğü dokunmuştu. Bundan adım kadar eminim. Sebepsiz yere ölümcül savaşımlara girecek adam değildi çünkü o. Umarsız tavrı ise buna en büyük etkendi. Sebeplere dayalı sonuçlar yaratan bir adamdı. Aklımda fink atan fikirler birbirini kovalıyorken, bir yandan da videoyu düşünüyordum. Videonun Macit'te olmasıyla birlikte Kaan'ın annesiyle kesin bir bağı olduğunu anlamıştım ama yanılıyor da olabilirdim. Elbet bir bağlantı vardı fakat bu video şans eseri bu adamın da eline geçmiş olabilirdi.

"Siz Kaanlarla ortaksınız. Babasının arkadaşısınız. Nasıl... Nası-"

"Benden bu kadar küçük kız," deyip bana doğru yürümeye başladı. "Oyunu hararetlendirecek bilgiyi bıraktım ellerine. Diğer türlü beni sıkmaya başlamıştı. Ve emin ol..." Omzuma hafifçe çarpıp geçtiğinde devam etti. "Toy bir oğlanın annesi için olan çırpınışlarını görüp, adam gibi davranmaya çalışmasını izlemek bana zevk veriyor."

Gözlerimi yumdum acıyla. Kasılan ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı etlerime geçirmiştim. Uzaklaşan bedeni, son kelimelerini ulaştırdı bana. "Annesinin çırpınışlarını da görmek bana zevk veriyordu."

"Çakıl, o adamın sana bir şey yapmadığına eminsin, değil mi?"

Başak'ı onuncu kez onayladım ama ısrarcıydı. "O zaman neden bembeyaz suratın?"

Dakikalardır avucumun içinde sıkıttığım USB ile birlikte oturduğum sandalyeden ruh gibi bakıyordum etrafa. Çözümlemeye başladığım her bir düğüm, incelen bir ip sunuyordu bana. Öyle ki zorlasam kopup gidecekti elimden ama zorlamasam ise çözülmeyi bekler şekilde kalacaktı önümde. Pis bir oyunun içindeydim ama nedenlerinin bu kadar pis olduğunu tahmin edemezdim. Elimde sadece varsayımlar vardı, bunlar da Ahmet Macit sayesindeydi. Video kesin bir bilgiyken, o psikopatın ağzından çıkan sözlerin doğruluğu ise muammaydı.

Ama tek bir şeyden emin olmuşum. Kaan'la oyunlara girmesinin sebebi zorunluluk değildi. Sadece genç bir adamın hayatının çöküşünü izlemek istiyordu sırf zevk uğruna. Adamın psikopat olduğundan emin olmuş, fıldır fıldır dönen gözlerinden ise psikopatların cidden de zeki olduğuna şahit olmuşum. Ağzından çıkan her kelime hesaplı, her hareketi bir sonrakini destekler şekildeydi. Bugün benimle konuşacağından emin bir şekilde gelmişti bu davete. Öyle ki konuştuktan sonra tanıdıklarıyla kısaca vedalaşarak gözden kaybolmuştu.

Onu izleyen ben değildim, Başak gözlemleyip söylemişti bana. Benden daha dikkatli, bir şey olsa hemen

savunma konumuna geçecek bir hâli vardı. Onun aksine ben ruhumun çekildiğini enerjimin sömürüldüğünü hissediyordum. Tiksinmişim bu adamdan. Vicdansızlığı iliklerime kadar işlemişti. En kötüsü ise asla durmayacağını anlamamdı.

Adil bir oyun değildi bu, söz konusu serserinin geçmişti.

Kaan'ın annesinin çırpınışlarının ona zevk verdiğini söylemişti. Ucu açık olan bu cümle bilerek kurulmuş, beynimi yiyeceği önceden hesaplanmıştı besbelli. Annesinin yardıma ihtiyacı varken bu adam ona sırtını mı dönmüştü? Sinan Bey ile aralarında terslik büyümüştü de bu adam o kadını savunmamış mıydı? Veya ilişkilerden çok, şirketle mi alakalıydı bu konu? Bilmiyordum. Kafam çatlayacak gibiydi ve tahminlerin sonunun gelmesi olağan durmuyordu.

Kendisinden önce gelen kokusu düşüncelerime bir süreliğine ara vermemi sağlasa da baş ağrısına etkili olmuyordu. Sandalyeyi sertçe dibime iterek oturdu yanıma. Sağ bacağı, sol bacağıma sürtünüyordu ve tepkisiz bir şekilde yenilenen bardağından bir yudum alıyordu. "Baban nasıl?"

"İyi," dedi kısaca.

Gerginliğinin bana ulaşmaması güçtü. "Her şey yolunda mı?"

"Gelecek planın ne?"

Konunun ani değişimine hayret ederken tüm vücudumu ona döndürdüm. Şimdi iki dizim de sağ bacağına dayanmıştı. "Nasıl?"

Sonunda başını bana çevirdi. Gergince salladığı bardağından bir terslik olduğunu anlıyordum. "Üniversite."

"Ah, bilmiyorum. Sadece başka bir şehirde yeni bir hayata başlamak isterdim ben hep," dedim. İçimden ise,

"Ama senden önce," diye tamamlamıştım cümlemi. Onu ürkütmek istemiyordum. Bir altı yılımı daha onu izlemeye adayabileceğimi, ömrümü onunla geçirebileceğimi şimdi-lik bilmesi gereksizdi. Ne olduğumuz bile belli değildi.

"Hangi şehir?"

"Bilemiyorum. Belki Eskişehir, belki İzmir..." Ailemin olmadığı herhangi bir şehirde rahatça nefes alabilirdim. "Seçeceğim bölümden bile emin değilim." Ağzımda çıkan her sözü dikkatlice dinleyip aklında tarttığını anladım. "Sen?"

Gece mavilerinin koyuluğunda sallanan bir sandal gördüğümde, zihninin dalgalı olduğunu hissettim. "Bitirmem gereken, hayatımı siken bir iş var." İntikamından bahsediyordu. "Bitirmeden ne adım atarım ne de nefes alırım."

Yolun sonunda ayrılık olduğunu bilirdim de görmezden geldiğim gerçek insafsızca çarpılmıştı şimdi yüreğime. İntikam öndeydi. Benim gideceğimi bile bile "gitme" dememişti. Hâlbuki geri dönüşü olmayan yol dediğimiz yolun sonsuzluğa ulaşması gerekmez miydi? Belki de Kaan'ı bana karşı durduran bu intikam mücadelesiydi hep. Konu annesi ve intikamı olunca ben her zaman ikinci planda kalacaktım.

Sevdiğim adamın yanından kahrola kahrola ayrılısam bile peşimden gelmeyecekti.

Peki ben... Onun için kalabilir miydim bu şehirde? İstanbul bana çokça eziyet, bolca cinayet sunmuştu. Bebekliğimden çocukluğuma, çocukluğumdan olgunluğuma her şeyi teker teker katletmişti. Zulüm gördüğüm şehirde nefes almamı sağlayan tek adam ise yanımda oturuyordu. Acıları ruhuma kalemle değil de bıçaklarla işleyen bu lanet şehire ben belki onun için katlanırdım da... Bana gitme bile dememişti ki.

Ölümün benden diyen adam, ömrünü bana adamıyordu. Oysa ben ömrü de ölümü de ona sunmaya hazırdım. Sözde miydi ağzından çıkanlar? Elbet değildi. Ama öyle bir çelişkide sallanıyordu ki bazen... O videoyu izlediğimden beri böyle anlarda annesinin aramıza dikildiğini hissediyordum. Vicdan azabı mıydı kendisine mutlu olmayı yasaklamasına neden olan?

Çok karıştım, gerçi onun bu hâllerine de alıştım.

Kötü bir kızdım belki de annesinin aramıza giren kişi olduğunu düşünen yegâne kişi olarak. Kendisini ve karnındaki bebeği katleden annesiydi. O değil de ben miydim kötü? Vicdanımı rahatlatmaya çalışıyordum bu hastalıklı düşünceyi destekleyerek ama yanlış fikrin sırtını okşuyormuşum gibi de geliyordu. Kadının sebepleri olmalıydı çünkü. Ama ne kadar düşünsem de haklı bir sebep bulamıyordum. Kendisinden önce karnındaki bebeği düşünmeliydi. Ona çakmak çakmak bakan oğlunu yalnız bırakmamayı tercih etmeliydi.

"Kalkalım."

Onayladım. Şu birkaç gün zehir olmuştu bana. Eve gidip sıcak bir duş almaya ihtiyacım vardı. Arındırmam gerekiyordu belki de cidden vicdan barındırmayan düşüncelerimi. Çantamı elime alarak kalktım ve elinin parmaklarımla buluşmasına tepkisiz bir şekilde baktım. Şehirden göç etsem ama sen bana gitme desen serseri, ha? Yapamaz mısın bunu?

Yanından yürürken çıkışa doğru değil de bir masaya yaklaştığımızı fark etmiştim. Epey kalabalık olan masada bana bana iki kişiyi hissettim. İlk seçebildiğim kişi Sinan Bey'di. Yaşına rağmen dinç ve karizmatik tipi göz alıcıydı. Memnuniyetle ayağa kalktı bizi görünce. Masaya ulaştığımız anda elini uzatmıştı. "Uzun zaman oldu, Çakıl."

"Evet. Nasılsınız Sinan Bey?"

"İyiyim. Sen de epey iyi ve şık görünüyorsun," dediğinde oğluna bakmıştı memnun olur bir tavırla. Kaan'ın yanında bakımlı bir kız görmek istediğini anlamıştım bu bakışıyla. Neyse ki paspal değildim ilk karşılaştığımız güne kıyasla. "Babanla denk geldik demin. Tolunay Özdemir'in kızı olduğunu bilmiyordum. Sadece soyadlarınız benzer sanmıştım."

"Ah," dedim masaya göz atarak. Beni izleyen ikinci göz lanet olsun ki Tolunay Bey'di. Sandalyesinden kalkmaya tenezzül bile etmezken, bakışlarını Kaan'a çevirmişti. O an serserinin önüne geçip saklamak istedim onu. Korumak istedim bu adamın insanı küçümseyen bakışlarından. Bir yandan da gizlemek istedim baba diyemediğim adamın nasıl bir pislik olduğunu. Onun yerine ben utanıyordum.

"Bir akşam yemeğini birlikte yiyip detaylı bir şekilde tanışalım istiyoruz çocuklar."

Ne? Tolunay Bey, Kaan'ın yanında bulundum diye atmıştı beni evden. Saymadığı hakaret, incitmeyen tek sözü bile kalmamıştı üzerimde. O zamanlar o kişinin Kaan olduğunu bilmiyordu tabii. Fikrini değiştiren Barlas soyadı mıydı yani? Adamına göre muamele yapmak tam da ona göreydi ama benden bu kadar tiksindirirken Barlas soyadı için duruma yumuşak bakmaya başladiysa, gerçekten de şerefsiz adamın önde gideniydi.

Başını salladığını hissettim Kaan'ın. Onaylamıştı babasını ama ona döndüğümde dişlerini sıkı sıkı Tolunay Bey'e baktığına şahit olmuştum. İkisinin de birbirine olan bakışları ölüm darbeleri taşıyordu. Ortak neden ise bendim. Kaan acımı hissedip sunuyordu nefretimi. Hiç sormamasına rağmen bu adamın beni evsiz bıraktığını bilip katlanamıyordu belki de. Tolunay Bey için ise sadece bir

araçtı Kaan. Benden daha çok nefret etmesini sağlayacak her şeyi öne sürerdi çünkü bu adam.

"İyi akşamlar," dedim Sinan Bey'in uzattığı elini sıkarak. Serseri sessiz kalarak yine bir baş onayıyla geçirmişti babasını çünkü gözleri hâlâ baba demeye bin şahit iste-yeceğim adamın yüzünde dolanıyordu. Arkamızı dönmeden hemen önce Melek'in Tolunay Bey'e ve yanında oturan babası sandığım adama doğru gelip sıkı sıkı sarıldığını gördüm. Bana belli belirsiz bir göz kırpıp, "Nasıl-sın Tolunay Amcacığım?" demişti sarılırken.

Şeytan Melek. "Ah Çakıl da buradaym-" Sesi yavaşça aşağı tonlara inip kesildi çünkü merceklerine serseri ile birleşen ellerimizi almıştı. Dudaklarımı birbirine bastır-dım Kaan ile yürümeye başladığımda. Bu kızın Tolunay Bey'le olan samimiyetini gözüme sokmaya çalışması ço-cukça olduğu kadar katlanılamaz geliyordu bana artık.

Doğa yüzünden hastaneye kaldırıldığımda taburcu olmadan hemen önce psikoloğum harfi harfine şu cüm-leleri kurmuştu bana: "İçinde tutmaya çalıştıklarının seni bitirmesine izin verme. Nefretini de, sevgini de makul şe-kilde dışarıya yansıt. Diğer türlü kendine zarar verirsin."

Melek'e nidalı küfürler etmeme az kaldığını hissediyordum bu yüzden. Biraz daha beni zorlarsa kendimi tutmayacaktım artık. Kibarlığın da özverinin de canı cehennemeydi. İnsanların düşüncesiz davranışları bana zarar veriyordu ve kârlı çıkan onlar oluyordu hep.

Arabaya bindiğimizde gözlerimi yumup avucumda sıkıttığım USB'nin ısınan metaline sığındım. Anne ve ba-badan üstün tuttuğum bir adamın sorunu parmaklarımın altındaydı. Ona yoğunlaşmak büyük bir istekken belki de benim için sorunlarımı erteleme yolu gibi de geliyordu.

Uykunun mahmurluğu beni rüyalar diyarına ak-tarırken kâbus görmeyeceğimin rahatlığıyla daha

çok yayıldım koltuğa. Yanımda onun kokusu varken imkânsızdı kötülüklerin bana uğraması. Derinleşen uykumun üstüne arabayı durdurup ceketini üzerime örttüğünü hissettim. Ardından saçlarımda dolanan burnu ve buhar olup zihnime ulaşmayan sesini duyar gibi oldum. "Leş ailenin pisliği sana bulaşamamış. Bulaşmaya bile yeltenemez. İzin vermem."

IX

Cem'den

Motorun gazını köklediğimde altımda yükselen yaratık iyice bir sallandı. Gaza yüklendiğim hâlde hareket ettirmiyordum bebeğimi. Rengârenk motorların arasında simsiyah parlayan motorum tam da kızların gözüne hitap eden bir görünüşe sahipti. Tekrar kökledim gazı diğer motorlara eşlik ederek. Türkiye'de nadir olsa da kaçak motor yarışları yapılıyor ve bu nadir anları kaçırmaktan zerre hoşlanmıyordum.

Başlangıç çizgisinin metreler ötesine sarışın bir hatun yürümeye başladığında yarışçıların ağızlarının suları akarak tezahürat edişlerine karşın gözlerimi devirdim. Kask takmadığımız bu yarışlarda tek kural hiçbir kuralın olmamasıydı. Öyle ki aralarında ergenlerin de bulunduğu bu yarışmalar benim için çocuk oyuncağıydı. Özellikle İspanya ve Brezilya'da katıldığım kaçak yarışlara kıyasla sıfır zevk veriyordu bana.

Sarışın hatun topuklu ayakkabılarının bacaklarına sütun havası sağladığı özgüvenle dikildi ileride. Elini tişörtünün içine soktuğunda artık izleyiciler zıplamaya ve haykırmaya başlamış, bazı motorcular ise, "Hadi bebeğim," diye bağıyorlardı. Deri ceketime ayın yansıması

vuruyor, kanlı aya ulaşmasına az kaldığını haykırıyordu. Bu yarışlardan hep kan çıkardı. Ölüm hiç olmasa bile eli ni kana bulamayan neredeyse yoktu.

Sarışın hatun tişörtünün altından kırmızı sütyenini çıkarıp havada tuttuğunda, bir tufan koptu gecenin yar dığı arafta. İçkiler havada turluyor, insanlar bahislerini yatırmaya devam ediyorlardı. Hatun sütyenini gevşekçe salladığında birkaç gruptan kahkaha koptu ama benim aklıma takılan tek şey benim sarışın hatunum olmuştu. Yarış başlatacak olan değildi benimkisi, izleyicilerin arasında en ürkek o olmasına rağmen ona yakışacak bir cesurlukla dikilendi o.

Benden birkaç sınıf alt olması Bartu'nun sübyancı şakalarından kurtulamamama neden oluyordu ama herife hak da veriyordum. Aynı bir ilişkide bulunsa ben de acımadan dalgaya vururdum çünkü. Ruhumuz piçti bizim. Birbirimizin açığıyla uğraşırken dehşet zevk alıyorduk. Kaan muhabbetlerin çokça dışında kalsa da kulak ardı edemiyordu. Şakalar zevzevkliğe ulaştığı sıralarda gelişmiş küfürleriyle bizi birkaç kez suspus ettiğini hatırlıyordum.

Eylül, sarı saçlarına esen rüzgâra karşın ellerini kaldırıp saç tutamlarını sabitlediğinde onda takılı kalan bakışlarıma karşın yutkunduydu. İlişkimizi öpücüklerle başlatacak kadar cesurken, bazen böylesine ürkek gözükmesi beni şaşırtıyordu. Üstelik hayatına giren ilk veya beşinci erkek bile değildim onun. Hayatında kaç kişi olduğunu sormamış, umursamamıştım bu yüzden. Ben militle görüşüp ilerliyorsam karşımdaki kadın da bu hakka sahipti. Bağnaz düşünceleri benimseyen bir herif değildim. Benim yediğim her haltı karşıdaki de yiyebilirdi. Üstünlüğümün olduğunu savunmayacaktım çüksüz bir erkek gibi.

Gözlerimi ondan ayırıp yanımda başlangıç çizgisine yerleşen kişide gezdirdim. Böyle işler onun hamuruna göre değildi ama inatla stres attığını savunup uğruyordu bazen buraya. Babasının holdinginin yükünü sırtlanıp aynı zamanda okulla uğraşan bir profil çizse de her adamın bıktığı bir nokta, kafasını dağıtmak istediği anlar oluyordu.

Bordonun en koyu rengine sahip motorunun gazına yüklendiğinde bana bir baş selamı verdi. Pek muhabbetim olmasa bile hoşlanmıyordum Atakan puştundan. Selamını savuştururcasına başımı salladım ama onun bakışları çoktan bir noktaya dikilmişti. Geveze sevgili-si izleyenlerin ortasında dalgalı saçlarını savura savura zıplıyordu. Gürültüden ne diye bağırıldığı seçilmese de dudaklarını okuyarak yaptığı tezahüratın Atakan için olduğunu anlamıştım. Elini salladı Ece'ye karşı. Ardından yine önüne döndü. Bu herifin gülen yüzünün altında umarsız bir piç yattığına emindim. Ne yazık ki sadece bunu ben hissediyordum. Her şeyi mükemmel yapmaya ayarlanmış bir robot gibiydi. Samimiyetin daniskasına sahipti bunu kimse fark edemese de. Bartu iyi çocuk olduğunu savunsa da Barlas'ın mesafeli duruşu beni destekliyordu. Aramızda sesli şekilde konuşmamıştık Kaan'la ama o da bir boklar seziyordu, emindim.

Deri ceketimi çıkarıp arkaya koydum. Tekrar motoru tuttuğumda sağ kolumun üzerindeki dövmelere bakmıştım öylesine. Ama üstümde hissettiğim bakışlar dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Tekrar kalabalığa çevirdiğimde gözlerimi Eylül'ün bedenimde gezinen bakışlarını yakaladım. Erkeklik gururumu okşadığı için memnun olmuştum yoksa zerre mutluluk hissetmiyordum onunla olmaktan. Şu an ayrı olmamızı gerektiren bir durum olmuştu. Hislerini aramızdaki ilişkinin önüne

koymaya başladığında bitirmiştim onunla birlikteliğimi. Hislerin yoğunluğuna, davranışların tökezlemesine alışkın bir adam değildim. Aksine netlik ve değişmeyen kullardan hoşlanırdım. Yani Bartu hıyarının atıp tutuğu gibi sarışın bir erkek yüzünden bitmemişti ilişkimiz.

Eylül'ün yan tarafındaki kalabalık gruba göz attığımda tekrar köşelerinde duran Ece'de takılı kaldı gözlerim. Eylül burada arkadaşlarıyla, ona bir halt olmazdı. Ama Ece tek olmasına rağmen Atakan ibnesi gözünü yoldan ayırmıyordu. Bunca sarhoşun arasına sevgilisini atmak "düşünceli sevgili" rütbesine pek uymuyordu. Ama bu aptal kızın umurunda değildi ki hâlâ yerinde zıplayıp tezahürat yapıyordu. Kıvrak saçlarını dağınık bırakmış, dudaklarına bordo bir ruj yedirmişti. Yine de buraya ait gibi durmuyordu. Nefes nefese zıpladığından olsa gerek yanaklarındaki hafif pembelik göze batıyordu.

Bir süre amaçsız bir şekilde izledim, ta ki beni fark edene kadar. Beni gördüğünde öncelikle gözleri büyüdü. Pek muhabbetimiz olmasa da beni her gördüğünde gözlerini kaçırdığını fark ediyordum. Lise birde matematik kulübünde verilen bir proje için evimde bulunmuştuk sadece. Pek bir iletişimde olmasak da bir saatin sonunda koşarak ayrıldığını hatırlıyordum evden.

Donakalan suratındaki şaşkın ifadeyi silip yarım yamalak gülümsedi bana. Tam sağ yanağında olan gamzeyi şimdi fark ediyordum. Ardından dudaklarını oynatarak, "İyi şanslar," demişti. Dudaklarını okuyarak anlamıştım bu dileğini ama bu sefer şaşırın taraf bendim. Bazen köşe bucak kaçan kızın benden korktuğunu bile düşünmüştüm. Şimdiki hareketi pek onluk olmamıştı.

Başımı önüme çevirdim tepkisiz kalarak. Gülmek bana göre olmasa da keyifli geçirdiğim vakitlerde gülmeyi ihmal etmezdim. Dışarıya karşı sunduğum tek yanımdı

tepkisizlik oluyordu. Ölü gülüşler filizleniyordu bazen de durduk yere. Geçmişe, şimdiye, geleceğe... Düştüğüm bataklıktan beni kurtaran kardeşimeydi belki de tek gerçek gülüşüm. Konuşkan olmayan karakterini kıramasam da Kaan büyük kardeşlik yapmıştı bana.

Sarışın hatunun geri sayım yapmaya başladığı duyulunca kalabalık da onunla birlikte saymaya başladı ve biz motorcular gaza iyice yüklendik. Atakan'ın ağzından, "Siktim şimdi hepinizi," cümlesini yarım yamalak duymuştum. Neredeydi şimdi o kibarlıktan kırılan ibne? Sevgilisinin götünden ayrılmayan karakterli çocuk?

Sütyen yere savrularak düştüğünde hiç beklemeden atıldık yola. Tekerimin altında kalan sütyene karşı kahkaha atmıştım. Hız ve en önemlisi de tehlike bana haz veriyordu. Hayata tutunduran yegâne şeylerdendi beni. Biraz daha gaza yüklendiğim hâlde pek de öne geçmeyecek sürmeye devam ettim. Kolaylıkla kazanmak istemiyordum bu yarış, yarışan namussuzlara bulaşmak en keyifli anlar oluyordu çünkü. Motoruma yaklaşıp bir ayağıyla tekme atmaya çalışan herife karşı direksiyonu sola kırarken bedenimi motordan kaldırıp dirseğimi suratına geçirdim. Tek hamlede dengesini kaybeden adam yerle buluşmuştu.

Benim için her vuruş, geçmişin zayıflığından on adım kaçış demektir.

Bıçağını motoruma sürtmeye başlayan kırklı yaşlardaki adama döndüğümde bebeğime verdiği zarar düşünme gücümü ele geçirmişti. Tek ayağımı kaldırıp güçlü bir tekme savurdum motoruna. Kenara savrulan motor bir süre gitmeye devam etmiş, ardından yere çakılmıştı. Bu bebeğin bakımı için milyarlar döküyordum ben, bir şerefsizin güzel kızımı kirletmesi, zarar görmesi için büyük nedendi.

Bitiş çizgisine yaklaştığımda Atakan'ın biraz ileride olduğunu gördüm. Gaza köklenip tam yanında seyir hâline geçtiğimde gülerek düşmanca bir bakış atmıştı. "Yetim Kerimoğlu da buradaymış."

Motorunu sağa doğru kırıp güç aldığı anda sola çevirip motoruma geçirdi. Sarsılırken kafamda dönen şey kelimelerin ağırlığıydı. Nasıl öğrendiği, nereden öğrendiği muammaydı. Ama bu da önemli değildi. En son küçük yaşlarda duyduğum kelimeye kulaklarım yabancıydı artık. Bu kadar uzun zaman sonra unutmaya çalıştığım ama bir o kadar da farkında olduğum gerçek ben tarafından değil de başkası tarafından yüzüme vurulmuştu ilk kez. Sarsılan motoru kolayca dikleştirdiğimde dişlerimi sıkıyordum. Dünyadan haberi yokmuş gibi davranan, çevredeki olayların gereksizliğini savunan bu herif şimdi benim hakkımda neredeyse kimsenin bilmediği şeyi bağırmıştı.

Kulaklarımda dönen tiksiniç sese siren sesleri de eklenince yarışın sonuna gelemeden etrafı saran polisler dikkatimi çekti. Yanımdaki ibne gaza basıp sağa döndüğünde göz önünden kaybolmuştu. Çünkü annesini bellerdi babası onun böyle pisliklerin içinde olduğunu öğrenirse. Sonuçta holdingin çok değerli prensiydi.

Sinirle yumruğumu geçirdim direksiyon kısmına. Arından tam tur döndürdüm motoru. Herkes etrafta kaçıyor, bazıları kaçmaya çalışan motorların altında kalıyordu. Kaostan farkı bulunmayan ortamın içine girdim son gaz. İleriden sola dönersem polisin hesaplayamayacağı şekilde kaçabilirdim ama oraya yaklaştığım anda titrek gözlerle etrafına bakan Ece görüş alanıma girdi. Bir o yana, bir bu yana koşan insanlar omzuna çarpıp kızılı sarsıyor, tökezlemesine neden oluyordu. Hızlandım bir motorcunun önüne bakmayıp fevrice sürüşünü gördü-

ğümde. Polisleri kontrol edeyim derken insanları yok sayan bu yavşak sinirlerimi kaldırmıştı. Motor Ece'ye değmeden hemen önce bileğinden tutup çektim kızı, hemen sonra ise tekerine tekme atıp düşmesini sağlamıştım adamın.

"Neler oluyor? Atakan nerede?" Elimden kurtulduğunda gözlerinden akan yaşlara bunu eklemişti. "Kaza mı yaptı?" deyip iki eliyle kolumu tuttu. "Gördün mü onu Cem?"

Nasıl derdim doğruyu, sevgilisi arkasına bakmadığı hâlde ardında bıraktığı kızın sel olan gözlerine? Siktir, bu kadar düşünceli bir adam değildim ben. Ama kendimi zorlayarak. "Kaza yapmadı," diyerek geçiştirdim ve arkamı işaret ettim. "Tüyelim şuradan."

"Ama-"

"Aması yok," diyerek gaza yalancı bir dokunuş yaptım. Sıçrayarak kolumu tutmuştu bu hareketime karşın. "Tamam, tamam. Ama nasıl bineceğim?" dediğinde polis arabasının neredeyse dibimizde bittiğini son anda fark etmemle belinden çektim onu. Çektiğim gibi de gaza yüklendim.

Kayda değer bir sürede uzaklaştığımız zaman olduğumuz pozisyona bakıp içten içe küfürler sıralamıştım. Arkamda olması gerekirken öne, kucağıma çekmiştim kızı. İki bacağı belimin arkasından birleşmişti motorun hızına karşın ve elleri belimi sarmıştı. Yüzünü ise göremiyordum. Göğsüme kapatmıştı çünkü kendisini. Bana ulaşan sadece saçlarının üflediği enfes çiçek kokusuydu. Rahatsız edici koku üzerine burnumu kırıştırdım. Kokunun beni mest etmesi epey uygunsuz olurdu çünkü. Bu çiçeğin kokusunu daha önce duyumsamıştım ama ne olduğunu aklıma getirmekte zorlanıyordum. Rüzgârın savrulduğu serin gecede burnumda taht kurduğu için

bundan başka bir şeyi düşünemez olmuşum şu an. Ne kıvrımlarıyla bedenimi tamamlayan hoş bedeni ne de belimde, korkudan olacak, hareket eden ellerini.

Bunların farkındalığıyla sert bir şekilde yutkunup motoru yavaşlattım, kokusunu daha az duyumsamak adına. "Nerede yaşıyorsun?"

Göğsüme sakladığı suratını biraz kıpırdattıktan sonra kaldırdı ve belini dik hâle getirdi gözlerimin içine bakarak. Artık sadece omuzlarının üstünden görüyordum asfalt yolu ve yarış şehrin dışında gerçekleştiği için şehre ulaşana kadar epey yolumuz vardı. Kucağımda dikleşen bedeni pek yardımcı olmuyordu şaha kalkan hormonlarıma. Üst dudağımın üzerinde dilimi gezdirdim bu yüzden sıkılğan bir tavırla. Baygın gözlerim artık konuşması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu ona ve mesajı algılamakta hiç zorlanmamıştı ki konuştu. "Okulun iki sokak yanında."

Fısıltısı boğazımdaki boşluğa birkaç his aşıladığında yutkunmaya çalıştım. Elleri belimi tam sarmıyordu şimdi, deri ceketimin uçlarından tutup boş gözlerle omuzlarımın ardındaki akan yola bakıyordu. Kahverengi gözlerimin arzudan siyaha döndüğünü anladığımda bakışlarımı yola sabitledim. Sevgilisi olan kızı arzulamak neydi be oğlum? Özellikle yıllarca bir kez bile alıcı gözle bakmamışken kıza.

Eylül'den sonra biriyle birlikte olmamıştım. Sebebi bu olmalıydı. Gereksinimin aşıladığı histi belli ki bu. Kesinlikle öyle olmalıydı. Kafamı dağıtmak için gaza yüklenmek istiyor ama bir yandan kokusunun daha çok burnumda bitmesini zerre istemiyordum. Ayrıca bu hızla bile titriyordu bedeni korkudan. Motor üzerindeki ilk deneyimiymiş gibi hissettiriyordu bana. Sahi hıyar sevgilisinin motoruna hiç binmemiş miydi bu kız?

Çenesiyle yiyip bitirir sanıyordum o çocuğun motoruna binmek için ama belli ki ters bir şey vardı. Veya sadece hız tutkusu olmayan ve zerre haz almayan kızlardandı. Hafifçe gaza yüklendiğimde tırnakları belime battı ve yutkundum. Korkusundan emin olmak için yaptığım hareket lanet olsun ki gözlerimin daha çok kararmasına sebebiyet vermişti.

Alnını göğsüme yasladı düşünceli bir tavırla. Bu hareketi öyle beklemiyordum ki başımı eğdim bir an için ona doğru. Fısıldamaya başladığında ise sesindeki titremeden dolayı ağladığını fark etmiştim. "Beni orada yalnız bırakıp gitti."

Gaza yüklendim tekrar. Ama bu sefer korkusunun, üzüntüsünün önüne geçmesi için yapmıştım. Pek de sikiimde olmayan bir olayın içinde dert dinleyen taraf olmak istemiyordum. Benden ölene kadar korkması daha çok işime gelirdi. Bedeninin savrulmaması için tamamen belime doladı kollarını. Tek elimi direksiyondan çekip kollarından birine sardım ben de. Şaşkınlıkla kafasını kaldırdığında ceketimi kaldırıp işaret etmiştim belimi. "Böyle tutun."

Başını sallayıp ince tişörtüme sardı bu sefer kollarını. Ben de ceketimi indirdim bileklerinin üstüne. Şimdi o tenimin sıcaklığından faydalanarak titremesinden kurtuluyordu ve dışarıdan bakan kimse onun minik bedenini göremezdi bacakları dışında. "Mutsuzum," diye fısıldadı. "Hep veren benken, hiçbir şey alamamak canımı yakıyor."

Gaza tekrar yüklendiğimde çenemi tutamamıştım. Atakan'a karşı nedensiz bir kin besliyordum. Altıncı hissim o çocuğun işe yaramaz bir pislik olduğu konusunda emindi çünkü. Ve hâlâ zihnimde dönüp duran "yetim" kelimesi dişlerimi kırana kadar sıkıkmama neden oluyordu.

"Ayrıl o zaman o piçten. Birlikte olma zorunluluğunuz yok."

"Ama seviyorum," dedi yanağını göğsüme yaslariken. Yanaklarının ıslaklığı tişörtüme işlemişti. "Nişanımız, düğünümüz... Ailemiz her şeyi ayarlamaya başladı bile. Biz Atakan ve Ece'yiz. Nasıl kopalım birbirimizden?"

Gerçekleri sunuyor gibi değil de kendini inandırmak için bahaneler üretiyor gibi bir hâli vardı. Dudaklarım kötü bir hissiyatla kıvrıldığında aklının başına gelmesi gerektiğini anlamıştım. Neden bu kadar önemsiyordum bilmiyorum ama belki de bana "yetim" diyen sikiğin sevgilisinden tekme yemesi bana büyük bir haz verirdi. Kim bilir?

"O zaman söyle bana Atakan'ın Ece'si..." dediğimde yüzü bana bakmasa da dinlediğini biliyordum. "Sevgili-nin değil de neden başka bir adamın kucağındasın?"

Kaskatı kesildi. Belimi saran kollarının daha sıkılaştığını hissettim katılığın etkisiyle. Gerçeklerin acı olması böylesine doğruyken, belki de öylesine surata çarpılmamalıydı ama kendisini inandırdığı peri masalından kopması lazımdı. Beyaz atlı prensinin atında değildi şu an. Aksine siyahlara bürünmüş bir adamın kara makinesinde hızla yol alıyordu.

"Be-ben..." dedi kekeleyerek. Başını kaldırmasın diye daha çok gaza yüklendim. Sadece sesini duymak istiyordum, kahve-gri değişik bir havası olan gözlerinin bana bakmasını değil. "Se-sen beni kucağına çektin!"

"Sen de tıpış tıpış oturdun," dedim alaylı bir sesle. "Sahi yerin rahat mı orada?"

Belime bir çimdik yediğimde yüzüme vuran rüzgâra karşı kahkaha atmıştım. Küçük bir çocuk gibi çimdiklemişti beni, utancından yüzünü bile kaldıramıyordu göğsümden. "Pislik," dedi bağırarak. Ardından hıza kar-

şı gelerek suratını kaldırdı. Kıpırmızı kesilen suratına baktığımda akan yaşların duraksadığını görsem de yanakları hâlen nemliydi. "Sana güvenen de kabahat. İndir beni!"

Motoru sağa çekerken yavaşlatmışım. Bu tepkiyi beklemiyordu ki gözleri kocaman açıldı ve etrafına bakmaya başladı. Şehir dışında ıssız bir yolda gecenin korku dolu sessizliği sarmıştı etrafı. Motoru tamamen durdurduğumda ise titreyen gözlerini bana sabitledi. Her an ağlayacak gibi bir hâli vardı. Okulda benden köşe bucak kaçtığından olsa gerek pek görmüyordum onu ama her gördüğümde ya gevezelik yapıyordu sevgilisine ya da büyük gülüşlerini sunuyordu etrafa. Peri masalındaki mutlu prensesin gözlerimin önünde ağlaması sol göğsümdeki meçhul yeri dürtmüştü. Ama sevgilisi denen pezevenğin "yetim Kerimoğlu" sözü hâlâ kulaklarımdan çıkmıyordu.

Evet, ben Cem Kerimoğlu. Küçük yaşlarda sahip olduğum bir soyadı bile bulunmazken bir süre sonra yetimhaneden hatırı sayılı şekilde maddi durumu iyi olan hayırsever ebeveynler tarafından evlat edinilmişim. Bunu sadece yetimhanede bana sataşp duran piç kuruları, dışarı çıktığım hâlde belalarından kurtulamadığım yine aynı kişileri başımdan defeden kardeşim Barlas ve işi gücü alay olsa da en az o kadar zeki olan sarı kardeşim Bartu bilirdi. Ve tabii ki evlerine bir süredir uğramadığım ailem.

Ama şimdi karşıma zengin veledinin teki geçmiş, "yetim" diye bağırmıştı suratıma doğru. Ya benimle büyük bir sorunu vardı ya da evet, büyük bir sorunu vardı. Aksi takdirde eli kolu uzun tanıdıklar bulmadan bu bilgiye ulaşmak imkânsızdı. Ve şimdi yetim oluşumu, evlatlık olduğumu yüzüme vuran piçin sevgilisi kucağında ağlıyordu.

Esen rüzgâr saçlarını yüzüme değdirirken çiçek kokusunu görmezden gelerek dudaklarımı kıvırdım. Ayar oluyordum zaten herife, şimdi de uğraşmak, canını yakmak için elime büyük bir fırsat geçmişti. "Gerçekten bırakacak mısın beni burada?"

Rüzgâr o kadar şiddetliydi ki sesi miyavlama tınısıyla ulaşmıştı bana. Belimdeki kolları hâlâ sabitti konaklamış olduğu yerde. Başımı aşağı eğerek güldüm ve direksiyonda tuttuğum ellerimi beline yerleştirdim. İnce beli dokunuşuma karşı dikleşince suratımda asılı kalan gülümseyle gözlerimiz kesişmişti. Bir süre inceledi beni. Gözlerimin çevresinden elmacık kemiklerime, oradan dudaklarımda takılı kalan gülümsemeye kadar... Kahve gözlerindeki griliğin yoğunlaştığını fark ettiğimde beline baskı uygulayarak biraz daha çektim kendime. "Hayır, bırakmayacağım." Ellerimi aşağıya kaydurdum yavaşça ve en sonunda parmaklarım bel kıvrımının üstüne yerleştiğinde titrek bir nefes aldı. "Sadece seni öpebilmek için durdum."

"Ne?" dedi. Sesi içli bir fısıltıdan farksızdı. Göz kapakları hafifçe kapanmıştı ama direktmekte kararlı olduğunu anlıyordum. Belimde asılı kalan ellerinden birini yavaşça hareket ettirip belinin üzerinde hakimiyet süren ellerimden birinin üstüne koydu. Dokunuşu güçsüzdü ama birleşen ellerimiz garip bir haz vermişti bana. "Ne saçmalıyorsun?"

Gülümsedim. Bir kızı etkilemek adına yapay bir gülüş değildi bu, gerçekten de dişlerimi göstererek gülümsemiştim titreyen bedenine karşılık olarak. Sözleri bedeniyle çelişiyordu, belli ki hıyar sevgilisi ona doğru hissettiremiyordu ki dokunuşumdan oldukça heyecanlanıyordu. "Saçmalık değil." Grinin kahverengiyi alaşağı yaparak hâkim olduğu gözlerinden ayırdım kahvelerimi

ve dudaklarına düşürdüm. "Bordo sana pek yakışmamış. Silmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Elimin üzerinde olan elinin tutuşu sıkılaştı sözlerimin üzerine. O kadar hazırды ki bana şu an, öpüşümü karşılıksız bırakmasına imkân dahi vermiyordum. Karşımda sevgilisini gerçekten seven bir kız olsaydı afilli bir tokat yemiştım şu saniyede ama Ece sevgilisini sevmediğini kanıtlamıştı bana kaymaya başlayan gözleriyle. Belindeki tutuşumu sertleştirerek varlığını avuç içimde dolu dolu hissettim ve çok da ani davranmamaya çalışarak yavaşça üzerimde kaydurdım onu. Şimdi aramızdaki mesafeleri hiçe saymıştık ve tam olarak üstümdeydi. "Ne dersin?" Bordo rujun boyalı olduğu dudaklarına konuşuyordum. "Temizleyelim mi birlikte?"

Burnumu burnuna sürttüğümde araladığı dudaklarından çıkan sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Gözlerimi yumacak gibi oldum nefesini hissettiğimde. Siktir, etkilenmesi gereken kişi ben değildim, oydu. Toy bir erkek gibi davranacağım kadar harekette bile bulunmuyordu ama nedensizce vücudum onun tepkilerine karşın büyük etkilere sahip oluyordu. "C-Cem." Adımı kekelediğinde göz kapaklarımın çokça indiğı gözlerimin aralık kalan pencerelerini daha büyüttüm. Gözlerini yummuş, aralık dudaklarından adımı seslenmişti. Yutkunmaya çalıştım ayın vurduğu güzelliğın saflığına kendimi kaptırırken. İsmim dudaklarına yakışmıştı tam da benim için gözlerini yummuşken.

Dudaklarına sabitledim bakışlarımı. Kızın ismimi söylemesi bile heyelan etkisi yapmıştı hormonlarımda, kesinlikle vücudumda yanlış şeyler dönüyor olmalıydı. Sevgilisi olan bir kızı arzuluyordum. Belki sevgilisine olan kinimdendi bu, evet, öyleydi kesinlikle. Bu fikirle onu tekrar hissetmek istercesine ellerimi sıktım ve kendime bastırdım onu. "Hadi temizleyelim güzelim."

İzin almadan, onay dahi beklemeden ve en önemlisi de gözlerimi açık tutmak için verdiğim savaşı kaybederek alt dudağına giriştim. Bordo rujun garip tadı ağzıma dolduğunda umursamadım. Öpmüyordum, sadece alt dudağını emiyordum. Kısık bir inleme koptu dudaklarından. Siktir! Üst dudağına giriştim bu sefer de. Rujun ekşi tadından kurtulduğum anda şimdi onun tatlı tadı ulaşmıştı boğazıma ve anladım ki bu tam da durmam gereken noktaydı. Nefes nefese geri çektim kendimi. Sıkı sıkı yumduğu gözlerine baktığımda benden beter hâlde olduğunu fark etmiştim. Dokunuşlarımla şişen dudağının üzerine değdirdi parmaklarını ansızın. Bu hareketini tatlı bulduğumdan olsa gerek dudaklarım kıvrılmıştı. Dudaklarının üzerindeki parmaklarından tutup belimin çevresine, yani eski yerlerine yerleştirdim ve "Artık gidebiliriz," dedim.

Şaşkınlığın hüküm sürdüğü durumu tüm olayı kolayca savurmamda yardımcı olmuştu. Motoru çalıştırıp tekrar şehre giden yola çıktım ve son sürat gitmeye başladım. Sonuçta saçlarından ulaşan koku umurumda değildi artık, dudaklarının tadı zaten bir süre ağzımda kalacaktı. Göğsümde iyice küçüldü o da. Ama bu sefer hızdan değildi, utançtandı veya pişmanlıktan. İçten içe pişmanlıktan olmamasını umuyordum çünkü ben o piçe karşı zerre pişmanlık duymayacaktım. Ve nasıl olsa bir öpücük bile değildi bu, sadece dudaklarım bir süre için dokunmuştu ona. Karşılık beklemeden dudaklarını kirleten ruju silmiştim. Bunda bir şey yoktu.

Birkaç saat süren yolculuğun sonuna geldiğimizde uykulu bir tavırda anlatmaya çalıştığı apartmanın önünde durdum. Bizim okuldaki kızların maddi durumuna kıyasla lüks bir site beklemiştim ama gayet mütevazı bir apartmandı karşımdaki. Şaşırdım, gerçi neden şaşıırıyor-

sam? Kucağında hakkında hiçbir şey bilmedim kız vardı, liseyi birlikte geçirsek bile.

Apartmanın önünde durduğumda bir saniye dahi beklemeden üzerimden kalkıp yere atladı. Motora binme konusunda baya çekincesi varken üzerimden uçar gibi kaçmasını izlemiştim. Yüzü aşağıya eğikti ve onu görme fırsatı dahi vermeden, "İyi geceler," diye mırıldandı. Arkasına bakmadan kaçışını izliyordum. Apartmanın kapısına ulaştığında birkaç saniyeliğine duraksasa da kararsızlığını yenip arkasına bakmadı ve içeriye girip gözlerden kayboldu.

Saçlarımı karıştırıp başımı salladım. Vücudu benim için titreyen o değilmiş gibi koşar adım uzaklaşmıştı benden. Hesabını yapamadığım durumun değişikliğine gülmeye başladım ansızın. Garip bir kızdı, ilgimi çekecek kadar garip.

Yastığa kafamı bastırırken burnumu kırıttırdım gelen kokuya karşı. Yüzüstü yattığım yatakta kokudan kurtulmak amacıyla bu sefer de burnumu bastırmıştım yastığa ama pek faydası olmamıştı. Oflayarak yatakta dizlerimin üzerinde dik pozisyona geldim. Sabahın köründe, özellikle de tatil olan bir günün erken saatlerinde beni erkenden kaldıran hiçbir şeye tahammülüm olamazdı.

Yüzümü ovarak yataktan indim. Gece yatağa girmeden hemen önce üst bedenimden çıkarıp yere attığım tişörtümün üzerinden yalın ayak basarak geçtim. Mutfaktan gelen kokunun yanık kokusu olduğunu anında anlamıştım. "Ulan Bartu," diye geçirdim içimden. Tabii ki evin içine eden bizim hıyar oğlu hıyardan başkası olamazdı. Kargalar bokunu yemeden sabah sabah evime

tünemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Tabii Kaan'a saramıyordu ya ibne, soluğu benim evimde alıyordu.

Mutfağa girdiğimde üzerinden ateş çıkmaya başlamış olan tavayı ani bir hareketle lavaboya atıp musluğu açtı. Su hızla ateşe işleyip gücünü yok ederken, ellerini mutfak tezgâhına yaslamıştı. "Bu tava bozuk ya."

"Senin elinin ayarı bozuk olmasın puşt."

Mutfak kapısının önünde duvara yaslanan bedenimi görünce kaşlarını indirip kaldırdı. "Günaydın bad boyum."

"Günaydın hıyar ağası da sabahın köründe ne halt yemeye buradasın?"

"Kardeşim ya," deyip hazırladığı kahvaltı masasını gösterdi. "Yarışların şerefine sana sofra kurayım dedim de tavan bozuk çıktı anasını satayım."

"Ne bozuğu oğlum?" Sandalyeyi çekip lezzetli duran masaya yerleştim. "Bozuk tava mı olur?"

"Oluyor lan tabii. Neyse sucuksuz yeriz biz de," deyip karşıma yerleşmeden hemen önce cips doldurduğu büyük bir kaseyi sofranın ortasına bıraktı. Gözlerim pörtlemişti her çeşit cipsin olduğu tabağı görünce. Ama Bartu için pek de mühim durmuyordu çatalını salama batırırken. Bakışlarımı fark ettiğinde ağzındakini çiğnerken konuştu. "Benim sofralarımın salatası bu kase olur kardeşim. Bir alışamadin gitti he."

"Normal bir şey mi bu anasını satayım? Sabahın köründe cips mi yenir?"

Çatalını cipse batırdığında zar zor da olsa çatala geçmişti cips. Ardından ağzına attı ve "Yenir," diye konuştu. Başımı bıkkınca sağa sola sallayıp tüm dikkatimi önümdeki kahvaltılıklara verdim ama susmamakta ısrarcıydı. "Yarış nasıl geçti? Annelerini dürttün mü şerefsizlerin?"

Dürttüm dürttüm de başka şeyi dürttüm be kardeşim. Zihnime düşen gri-kahve gözlerin bakışlarının yoğunluğu tekrar belirince boğazımdaki lokmayı yutkunup çay içtim üzerine. "Polis bastı," dedim kısaca.

"Oha lan, ne alaka polis?"

"Bi' piç şikâyet etmiştir içeriden. Biliyorsun kansız çok motorcuların arasında."

Başını salladı ellerini masaya yaslarken. "Son zamanlarda sık sık olmaya başladı bu. Kimin garazı var?"

"Ne bileyim oğlum ya, münecim miyim ben? Kimin garazı varsa var, umurumda değil."

"Ulan dünya yıkılsın senin umurun olmaz zaten ben-cil piç."

Omuzlarımı silkip salatalık attım ağzıma. "Biliyorsun beni," dediğimde hak veriyordum ona. Büründüğüm karakter ve hislerimin işlemeyen yüzü ortadaydı. İnkâr etmek kendime yalan söylemek olurdu ve gerçeklerden sakınacak kadar korkak bir herif de değildim. "Kaan'la konuştun mu?"

"Evet. Başı yoğun. Ev bakıyor, biliyorsun."

Biliyordum ama bu ani değişikliğin nedenine bir açıklık gelmiyordu. "Nereden çıktı bunca işin üzerine yeni ev?" dedim. Başı meşguldü, iki göze sahip olmak kesinlikle yeterli gelmiyordu ona. Onun durumundaki bir insanın çevreyi dört gözle izlemesi, ardını ise sağlam bir şekilde kollaması şarttı. Sırf kendisinin değil, çevresindekilerin de durumuna kafa yoruyordu. Belli etmese de kalpsiz görünüşünün altında yatan bir şeffaflık vardı. Ama sadece birkaç kişi için. Konu diğerleri olunca Kaan Barlas benden de umursamaz, hatta tehlikeli bir tipti. Soyadı onun için birçok yolu açmış ama sağlam karakteri o yollardan imrenilerek yürümesini sağlamıştı.

"Nedenini sorarsam kafa yerim, biliyorsun. Ama büyük ihtimal çilli reisin bir etkisi var," diye yanıtladı beni.

"Ne alaka?"

Kaan'ın ev değiştirmesine neden olacak kadar etkisi olduğunu düşünmüyordum o kızın. Tamam, güzel kızdı ama ondan güzelleri zaten hep çevresindeydi kardeşimin. Masumlğu ise en belirgin özelliğiymen Kaan'ın böylesine masum bir kızla ne yapabileceğine kafa veremiyordum. Ona dokunması güçtü veya bilmiyorum, dokunabileceği bir muhabbetleri de olabilirdi ama çok farklı gözüküyordu her şey. Çevresinde kızları gezdiren hep bendim, Kaan ve Bartu'nun aksine. Bartu da bir ara dağıtmıştı ama Kaan kızlar konusunda hep sınırını çizmişti bize. Yanında tek tük kız görürdüm, onlarla ne yapacağı da belliydi zaten. Onun gibi yakışıklı bir herifin böyle oturaklı olması, bazen gerçekten şaşırtıyordu beni. Başkası olsa soyadının da verdiği rahatlıkla götü başı dağıtırdı çünkü.

"Ne ne alaka? Emin değilim zaten oğlum, sadece öyle tahmin ediyorum."

"Ulan iyi de bu kız Kaan'ın ev değiştirmesini sağlayacak kadar etkili bir eleman mı?"

"Kaanımı mı kıskanıyorsun lan?" dedi bir tane kesilmiş salatalığı yüzüme atarken. "Kaan benim."

"Konuşma lan ibne ibne. Doğru düzgün bir soru sordum şurada, hemen civıtma."

"Kızın Kaan üzerinde etkili olmadığını anlayamadıysan ben ne yapayım beynine tükürüp beyinciğini ayağımla ezdiğim. Lan ne zaman bizim kardeşimiz evine bir kızı alıp onunla yaşamış?"

"Ahmet Macit yüzünden," diye açıklamaya giriştim ama Bartu sözümü kesti el hareketi çekerek. Ardından, "Nah Ahmet Macit yüzünden. Ulan sen çilliden de safti-

rik çıktın. Tamam, kız Kaan'ı pek tanımadığı için normal ama sen birlikte yiyip içtiğin adamın Macit yüzünden bir kıza tahammül edeceğini düşünüyor musun?"

"Vicdan yapmıştır," dedim omuzlarımı silkerek. "Sonuçta ondan kaynaklı gelişen bir durum. Vicdan durumu büyük ihtimal."

"Barlas'tan bahsettiğine emin misin?"

Birkaç saniyeliğine sessiz kaldım. Kaan'ın vicdan yaptığı konusunda ısrarcıydım evet ama aylar süren bir olaya dönmüştü bu artık ve sarı kafanın da dediği gibi kardeşimin tahammül etmesine pek imkân yok gibi gözükiyordu. Özellikle aylar boyunca, tek bir kıza...

"N'oldu motorcu bad boyum? Jeton baya köşeli galiba. E tabii sen kask da takmıyorsun sürerken, beyin gitti."

Dişlerimi sıkarak baktım gözlerinin içine. Sinirlenmeye başladığımı fark edince ellerini teslim olurcasına kaldırmıştı. "Tamam tamam, sustum kardeşim. Yeter ki seksi bakışlarıyla beni dövme."

Çatalımı sert bir şekilde domatese batırdım. Dün gecedan beri adam gibi değil de atarlı bir ergen gibi davranıyordum. Hormonlarıma da, sinir sistemime de bir haltlar oluyordu. Dikkatini benden alıp telefon ekranına dikkatle bakan, aynı zamanda kahvaltısına devam eden hıyarla uğraşmak en kolay yoldu kafamı dağıtmak için. "Eeee," dedim. "Başak'a it gibi âşık olup korkudan ayaklarını götüne vura vura kaçmaya devam mı?"

"Pezevenge bak. Ne aşkı oğlum?"

"Geçenlerde davette gördük yandan yandan kız süzmelerini, kız sana bakınca yeni gelin gibi gözlerini kaçırmayı."

"Ne kaçıracağım gözlerimi lan? Bakmak istersem dik dik bakarım, Başak'tan mı tırsacağım?"

"Valla ben bazen tırsıyorum o kızıdan," diye itiraf ettim. "O net seni de, beni de bir güzel benzetir. Haberin olsun."

"Seni benzetir anca çakma bad boy. Motora binmeyi biliyorsun ibne, bir kızıdan mı korkuyorsun?"

"Dedi sarışın yeni gelin," diye tamamladım cümlesini.

Çatalını masaya çarpıp sandalyesinde geriye yaslandı. Hoşnutsuz yüz ifadesinden anlıyordum Başak konusunu ne kadar kafasına taktığını. "Kahvaltımı da zehir ettin."

Keyifle ekmeğimi bölüp kaymak sürmeye başladım üstüne. "Kahvaltını zehir eden ben değilim sayın yeni gelin," deyip bıçağımı bu sefer de bala daldırmıştım. "Senin tırsak duyguların."

"Bana ne ya?" dedi saçlarını çekiştirmesini izliyordum. "Başak lan o Başak. Benim çocukluk arkadaşım. Ulan ilk dizini yaraladığı zamanı bilirim ben onun. Başak oğlum işte..."

"Şu hayatta anladığım bir şey varsa o da kalbe söz geçmediği kardeşim. Bilirsin zerre aşka inanmam ama beni yetimhaneye terk eden aileme ben bile üzülüyorsam, kalp denen gereksiz organ tüm mantığımızın içine ediyor demektir."

Ailevi konularım hakkında iki kardeşimle de konuşurken rahattım. Çünkü bana acı veren şeyleri içimde tutarak değerli bir mevkiye yükseltmek yerine dışıma vurup sıradanlaştırmak en kolay yol gibi geliyordu. İlk başlarda Bartu bu konuyu açtığımda gerilse de sonraları alışmıştı. Olduğum şeyi kabullenmem ve onlara da kabullendirmem şarttı çünkü. Onların aksine bir ailem yoktu benim, gerçi Kaan'ın ailesini düşündüğümde, "Öyle ailem olacağına hiç olmaması belki daha iyi," dediğim bile oluyordu.

Telefonunun kilidini açarak bana uzattı. Bir süredir ekrana takılı kalmasının nedenini açıklıyordu. "Davet-

ten beri konuşmadığımız hâlde sosyal medyaya kahkaha atarken fotoğraf atmış. Hem de arkadaşlarıyla."

Ağzıma bir dilim daha salam atarken elinden çektim telefonu. Çiğnediğim salami yutuyordum ki Bartu'nun ekranında açılan fotoğrafta Başak ve Ece'yi kahkaha atarken bulmuştum. Ne yaptığımdan habersiz yutkunduğum salam nefes boruma takılınca öksürmeye başladım. Birkaç öksürüğün ardından Bartu, "Geç geber kardeşim," demişti ama umursamadan fotoğrafa bakmaya devam ediyordum.

Kameraya kocaman gülüp verdikleri pozda gözüme takılan kokusunu hâlâ tanımlayamadığım Ece olmuştu. Lisenin ilk yılında proje için bir araya geldiğimizde de değişik bir çiçek türü gibi koktuğunu hâlâ anımsıyordum. Üst dudagımı yalayarak dudaklarına indirdim bakışlarımı. Dün gecenin bordo ruju yoktu dudaklarında, renksiz bir parlaticı sürdüğünü anlamıştım. Dudaklarım kıvrılırken fotoğrafı yakınlıktırdım. Alt dudagının en köşesinde belirli belirsiz bir morluk gözüküyordu. Belli ki makyajla kapatmaya çalışmış fakat o küçük yeri atlamıştı.

"Fotoğrafta komik bir şey var da ben mi göremiyorum lan?"

Bartu'nun tepkisine karşın fotoğrafı uzaklaştırdım ve dudaklarını odağımdan çıkardım. Genel olarak fotoğrafı süzdüğümde Çakıl'ın çalıştığı kafede olduklarını anlamıştım. Biraz aşağıya indiğimde fotoğrafın on dakika önce atıldığı yazıyordu. Büyük ihtimal kahvaltı için gitmişlerdi ve de o belki de dudaklarındaki pişmanlığın izinden kurtulmak için kafasını dağıtmaya uğraşıyordu.

"Çilli bugün çalışıyor muydu kafede?"

"Hayır kanki. Kaan yoğun biliyorsun ve onu götüremez kafeye. E geriye sen ve ben kalıyoruz. Biz de burada oturduğumuza göre çilli de evdedir Johnny'mle birlikte."

Telefondan kafamı kaldırıp gözlerimi devirdim. "Oğlum senin o itle ne alıp veremediğin var?"

"Sevmek de mi suç hayvanseverliğine soktuğumun evladı! Köpek severken de sana mı soracağım ruhsuz it! Asıl it olan sensin."

"Köpeğe sen de it diyorsun," diye karşılık verdim. Elimden telefonunu hışımla çekip ekranını kilitledi ve arkasına yaslandı. "İt demiyorum, yavru it diyorum." Ardından ayağa kalkıp kahvaltılıkları işaret etti ve, "Topla lan şu masayı. Kışını büyüttün iyice," diye konuştu. Bir hışım kalktım masadan ama soluğu mutfağın kapısında almıştı. "Vurma be abiciğim. Kaan ve senin yüzünden aptal olacağım."

"Lan zaten aptalsın karı kılıklı. Gel buraya."

"Ya he he. Gelirim, hiiiç merak etme sen," deyip içeri kaçtı. Biliyordu tabii kafasına tekme yiyeceğini. Saçlarımı karıştırıp kahvaltı masasına tekrar yerleştim ve birkaç dakika daha atıştırdım kahvaltılıklardan. Aramızda en beceriklimiz Bartu'ydu. Yemek yapmayı birkaç kez denesem de sadece makarna yapmakta iyiydim. Kaan'ın ise bir tavayı bile eline aldığını sanmıyordum. Ama Bartu gevşegi geçen yıl sarma bile yapıp getirmişti. O yüzdendi benim tavama olan siniri. Neymiş, tava bozukmuş!

Birkaç lokmadan sonra çiğneyişim yavaşladı ve dudaklarım kıvrılmadan hemen önce yutkundum. Eşofman altımın cebinden telefonu çıkardığımda aklımda dönüp duran tek şey vardı. Instagram'a girdim ve Ece'nin adıyla soyadını yazdım. Çıkan ilk profile tıklamıştım, zaten ortak arkadaş olarak Bartu'nun adı gözüküyordu. Gizli olan profilinin biyografi kısmına A harfi koyup yanına mavi bir kalp eklemişti. "Hah," dedim seslice. "Başkasıyla öpüşmeyi biliyor, hâlâ kocaman A harfi var orada."

Birkaç saniyeliğine bekledim. Düşünerek hareket etmem gerekiyordu lakin dün gecedan beri beynimin o kısmını kullanabildiğim malumdu. Hormonlarımla hareket ettiğimi düşünüyordum sadece. Normalde yapmayacağım şeydi ama açıklaması bu olmalıydı. Kalbimin bir kızı öptüm diye hızlanması olacak şey değildi çünkü. Zaten uzaktan yakından işim olmazdı o bezlerde.

"Atakan piçi için," dedim elim "takip isteği gönder" butonuna yaklaşıırken. "Bir de dudaklarının tadına son bir kez daha bakmak istiyorum," dediğimde ise butona basmıştım. "Ama son kez."

Dış kapı çalmaya başladığında küçük görünen profil resmini yakınlaştırmaya çalıştım ve eğdim başımı telefon doğru. Kısa bir elbise giydiği ve tekrar otuz iki diş sırttığı başka bir fotoğrafı vardı. "Neyse ki sevgili denen karkersizle fotoğrafını koymamış. Akıllanıyor mu?"

"Kimle konuşuyorsun oğlum? Kapı çalıyor, kapı!"

"Siktir git aç o zaman."

"Benim evim mi lan? Git sen aç, uşağın mıyım ben senin?"

"Uşak değilsin," dedim mutfak kapısına yaklaşıp yanına ulaştığımda. "Kölemsin kölem."

"Başlayacağım he bad boyluğuna senin."

"Hay bad boyuna," diye konuştum ensesine avuç içimi indirirken. Çıkan sese ve buruşan suratına karşın kaha kaha atmıştım ve kapıya doğru koşmaya başladım. Bartu da arkamdan ensesini tutup koşuyordu. "Bittin lan sen çakma bad boy."

"Ya sen kimi bitiriyorsun çakma sarışın?"

"Ne?" diye haykırdı koşarken bir anda durup. Ben de önümü ona dönüp geri geri kapıya yürümeye başlamıştım. Saçları hassas noktasıydı. Çok nadir değinmeye çalışırdım bu konuya ama değindiğimde ise aşırı tepkileri

yüzünden gülmekten altıma yapacak kıvama gelirdim.
 "Ça-çakma sarı-sarışın mı?"

"Hee," dedim. "Hani kuaföre gidip saçlarını boyata-
 nından hem de," dediğimde ise öyle bir üstüme atılmış-
 tı ki kaçmam mümkün olmamıştı. Boynumu kollarının
 arasına alıp aşağıya eğdi ve kapıya öyle yürümeye başla-
 dı. Kahkaha atmaktan konuşamıyordum bile ama Bartu
 küfürlerinin sonunu getirmiyordu.

"Saçlarım namusum benim lan. Ağzından çıkanı ku-
 lağın duysun."

"Abartma be kardeşim," dedim zar zor nefes alarak.
 Gülmekten tüm suratım kızarmıştı. Tam da kapıyı açtığı
 zaman konuşmaya devam ediyordum. "Alt tarafı saç işte.
 Hem doğruyu söyle. Çakma mı lan saçla-"

Bartu'nun hareketsiz bedenine karşın beline sıkış-
 tırdığı kafamı zar zor kaldırdım ve şaşkınlıktan ben de
 nasibimi aldım. Çakıl ağladığı belli olan gözleriyle kar-
 şımızda duruyordu. Bartu kollarını üzerimden çekti ve
 yavaşça dikildim olduğum yerde.

"Lütfen bana yardım edin."

X

Davetten beri gözlerimi kapatarak huzurlu bir uyku içine süzölmek çok zor olmuştu. Hafta sonunu zor da olsa atlatmış, tatilin son haftasına girmiştik. Yaklaşan sınav stresi tüm uzuvlarımı ele geçirirken bir yandan bilinmezliklerle savaşıyordum. Gelecek planlarım detaylı değildi ama her karışık planımın sonu başka bir şehre bağlanıyordu. Bu şehirde yaşamak istemediğime emindim. Zihnimde katliamlar yaratıp sakince köşeye çekilen doğup büyüdüğüm şehir çok büyük ihanetler etmişti bana. Asla unutamayacağım anılar psikolojimle büyük savaşlar verirken bir yandan da minnettardım. Çünkü onu bu şehirde bulmuştum ben.

Günlerdir hapse mahkûm kalan bir insana bir yudum su verilmesi gibiydi onun karşıma çıkması. Öyle değerli, öyle benzersiz bir duyguydu. Çektiğim bunca acının ardından belki de acımişti bana bu şehir. Sahi... Onca acının sonu ona çıkıyorsa katlanılır mıydı acımasız hayata? Cevabım evetti. Düşünmeye, sorgulamaya bile gerek yoktu. Diğer türlü hem kendime hem ona ihanet olurdu çünkü. Ben demiyor muydum, "Ömrüm bu adamın," diye? Beni kendimden bile arındırıp içimdeki güçsüz kızı alaşağı eden bu adamın uzaktan bile faydası dokunmuştu bana.

Ama bana "kal" dememişti, "gitme" dememişti veya ben de geleyim bile dememişti. Zaten bunlar Kaan Barlas'lık kelimeler değildi. Bana karşı bazı sınırları aşmaya başlasa bile bu noktaya gelmesi mümkün gözük-müyordu. Fakat ona hak veriyordum. Ailesi, arkadaşları ve alacağı bir intikamı vardı. Burada kalması için milyonlarca nedeni, benimle şehri terk etmesi için ise elinde sadece ben vardım. Bencillik yapıp "gel" de diyemezdim ben ona. Ne cesaretim vardı bunun için ne de kalbim dayanırdı "hayır" cevabını duymaya.

O yüzden onunla olabileceğim her dakikanın kıymetini bilecek, bu şehirde durabildiğim her an yardımcı olacaktım ona. Yardımcı olacağım konu intikamıydı çünkü Ahmet Macit'in beni işin içinde tutmak istediği barizdi. O adama zarar veremesem bile Kaan'ın yanında duracaktım. İçimden bir ses bunun bile o adamı delirteceğini söylüyordu çünkü o psikopatın, serserinin mutluluğunu istemediği gözlerinden dahi okunuyordu.

Zihnimde fırıl fırıl dönen düşüncelerin ağırlığı uy-kularımı da etkilemişti. Şu sıralar ilgilendiğim şey onun intikamı olmaktan çıkmış, intikamının asıl nedenine yoğunlaşmaya geçmiştim çünkü. Macit yeterince aklımı karıştırmıştı ve yardım almam gerektiğini hissediyordum. Annesinin intiharının ne gibi bir bağlantısı olabilirdi bu adamla? İşte bu soru beni yiyip bitiren başlıca faktörken, belki de cevabı Kaan'ı bitiren yegâne sebepti.

İç çekerek demir kapının ziline bir kez daha bastım. Bartu'nun evine uğramıştım ve evde kimse olmayınca bana kalan tek çare Cem'e gelmek olmuştu. Kapı bir hayli uzun bir süre sonra açıldığında karşımda itişen koca bedenler şaşkınlıkla doğrulup bana baktılar.

"Lütfen bana yardım edin."

Kelimelerim yalnızlık kokuyordu, kimsesizlik kokuyordu ama en önemlisi de çaresizlik tünemişti en diple-rine. Çaresiz duygunun körelttiği bitkilerden içime bur-nu yakan bir koku yayılır olmuştu son zamanlarda. Ölü bitkiler intikamdı, bitkilerden çıkan koku ise Macit'in sözleri.

"İçeri geç," diye yanıtladı Cem.

Aralarında boşluk bırakıp bana yol vermişlerdi. İçeriye girdiğim anda Bartu yanıma tüneyip salonu göstermeye başlamıştı ama çenesi tabii ki durmadı. "Kaanım biliyor mu burada olduğunu?"

"Hayır," dedim sakince.

Salona girdiğimde oldukça küçük olan ev tatlı gözük-müştü gözüme. Cem'den daha havalı bir ev beklediğim barizdi gerçi. Beklediğimin aksine mütevazı bir görünü-me sahip olan yuva oldukça hoşuma gitmişti. Bir süre etrafı kestikten sonra krem rengi koltuğa oturduğumda karşı koltuğa Bartu, onun yanına da Cem geçmişti. Bakış-larının altında iyice sindim oturduğum yumuşak yere. Sorguda hissetmek böyle bir şey olmalıydı. Gerçi Cem'in bulunduğu her ortamda istemizce geriliyordum. Sorgu-layıcı bakışları dilimin ucundaki her şeyi alabilecek sevi-yedeydi çünkü.

"Başak'la Ece sizin kafede. Sen niye onlarla değilsin?"

"Öğleden sonra başlıyor mesaim," deyip ellerimi montumun ceplerine soktum. Ev oldukça sıcaktı, kar-şımdaki adamların bakışları beni üşüten şey olmuştu. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Ne yardımı?" Cem'di soruyu soran. Evinde bulun-mamdan oldukça rahatsız görünüyordu. Belki Bartu'nun bile gerginliğinin sebebi Kaan'ın burada olmamdan ha-berinin olmamasıydı. "Hem niye tek geldin buraya? Ba-şımızdaki beladan haberin yokmuş gibi davranma."

"Tamam kardeşim, abartma da çilli anlatsın derdini," deyip omzunu sıktı Bartu Cem'in. Ama Cem omuzlarını silkip kurtulmuştu sarı kafanın dokunuşundan. Dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi ve tam gözlerinin içine baktı. "Çocuk gibi davranmayı kes. Bunca kişi zarar göresin diye peşinde pervane olmuyor."

Yapılan iyilikler karşılıksız olmazdı. Alınan her borç bir gün geri verilmeliydi. Ve her şeyin bir son kullanma tarihi vardı. İyiliklerin bile. Bir gün yüzüme vurulacağını bildiğim için onlardan iyilik istememiştim hiçbir zaman. Peşimde dolanıp zaman kaybetmelerini rica eden ben olmamıştım, Kaan'dı. Benim sorumluluğumun onlarda olmasını da dilememiştim, her zaman mahcup hissediyordum. Eski ben olsa ezilip büzülürdüm belki de ama olgunlaşan Çakıl biliyordu ki, kimse kimseye zorla bir şey yaptıramıyordu. Özellikle de Cem'e. İstemiyorsa "hayır" diyebilirdi serseriye. Hayır diyemiyorsa da bunu gelip yüzüme çarpmayacaktı.

"Olma," dedim gözlerinin içine en az onun kadar ciddi bakıyordum. "Peşimde pervane olun mu dedim ben size?" deyip bakışlarımı ikisinin üzerinde gezdirdim. "Anca bana mı adamlığın? Bunu söylemen gereken kişinin ben olmadığımı ikiniz de biliyorsunuz. Sizden hiçbir zaman böyle bir şey talep etmedim, hatta seni," deyip Cem'i işaret ettim. "Seni istemediğimi belli bile ettim diye hatırlıyorum. İtiraz edemediğin kararların sonucunu bana yükleme. Konuşman gereken kişi Kaan, ben değilim."

Dişlerini sıktı, harelerinde aslında boynumu sıkmakta olduğunu gördüm. Ancak elini bile süremezdi bana, ona göre serserinin emanetiydim çünkü. Ki hakkı bile yoktu, peşimde dolanmasına kimse zorunlu tutmamıştı onu. Aramızdaki bakışma saniyeleri devirirken Bartu araya girdi. "Bi' sakın olun ya. Çilli sana da boşuna çilli reis de-

miyormuşum. Açtın ağzını, yumdun gözünü. Maşallah Kaanımın müstakbel karısına."

Bartu'ya bakmadan sıkıttığım avucumu cebimden çıkardım ve tam da ortamızda bulunan masanın üzerine USB'yi attım. Cem gözlerini bir an için benden ayırıp masaya indirmişti ancak tekrar beni buldu. "Ne bu?"

"Öğrenmemem için epey uğraştığınız şey," dedim ve arkama yaslandım. Tek kelime daha çıkmazdı ağzımdan. Kendileri açıp izlemeliydi. Cem de keskin tavrımı anlayınca bir hışım kalkıp içeriye geçmişti. Bilgisayarını getireceğini umuyordum.

"Takma sen onu. Ergenliği yeni atlatıyor."

Gözlerimi pencereye çevirip yağmur atıştıran havayı izlemeye başladım. "Bana karşı genel hâli bu," diye yanıtlamıştım. Haksız da sayılmazdım. Benden pek hazzetmediğini her yüz yüze gelişimizde anlıyordum. Göstermekten de elbet çekinmiyordu. Kendini beğenmiş tavrını nasıl saklamıyorsa, benden hoşnut olmadığını da o kadar yansıtıyordu.

"Saçmalama çilli. Cem'in seninle ne derdi olabilir?"

Omuzlarımı silkip aklıma ilk gelen cevabı verdim. "Kaan'a uygun bulmuyor beni."

"Ne alaka lan?"

"Haklı," dedim sarı kafanın karışık suratına dönerek. "Kaan'a yakışmadığımı ben de biliyorum. Mükemmel olmadığını biliyorum ama Cem'in konuşmasa bile bakışlarıyla bu durumu bana çarpması sarsıyor beni Bartu."

Sarı kafa kendimi rahat ifade edebildiğim yegâne insanlardandı. Zor zamanımda sırtımı rastlayacağım bir dost olmuştu bana. O yüzden ona güvenim tam, inancım ise sonsuzdu. Bunun bilinciyle ona açıldığımı o da biliyordu. Cem'le aramızda olan gerginliği bazı zamanlar sezdiğini hissediyordum ama ben tek kelime etmediğim

için savuşturuyordu o da konuyu. Serseri ise hiç farkında değildi. Cem ve benimle aynı anda çokça kez bulunmamıştı bir ortamda. Bulunsa bile Cem'in hoşnutsuzluğunu açık açık belli edebileceğini sanmıyordum ona karşı. Çünkü etseydi Kaan onu peşime takmadan önce ederdi. Ama o susmayı tercih etti ta ki yüzüme çarpabileceği ana ulaşana dek.

"Kaan'a uygun olmasan senin yanında durur mu?" Onda nadir görebildiğim ciddi bir ifade oluşmuştu suratında. "Kendini sakın küçük görme. Barlas'ın gözünde büyük bir yerin var çilli. Bunu o pezevenk..." deyip Cem'in çıktığı kapıyı gösterdi. "Kendine yediremiyor olabilir ama gerçek olan bu."

"Üzölmeyeyim diye söylöyorsun..."

"Kendine gel diye söylöyorum. Tamam, benim kardeşim yakışıklı bir piç olabilir ama sen de güzel kızsın. Ezme kendini. Asla."

Dudaklarımı aralamıştım ki Cem elinde tuttuğı siyah bir laptopun kapağını kaldırarak içeri girdi. Klavyede birkaç şeye bastığını duymuştum, ardından sarı kafanın hemen yanındaki yerine oturarak USB'yi eline aldı. Gerilmiştim. Onların bu olayı bildiğinden emindim ama görüntölere daha önce ulaşip ulaşmadıklarından bihaberdim. USB'yi girişe taktığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Laptopu ortaya kaydırıp ikisinin de görebileceğı yere koymuştı. Bartu da pürdikkat odaklandığında laptopun yüzlerini aydınlatan ışığı kayboldu ve ekranda koyu renkli görüntünün oynadığını anladım.

Parmaklarımla oynamaya başladım anbean kararan bakışlarını izlerken. "Orospu çocuğı," diye fısıldamıştı Cem şaşkınlıkla. Bartu'dan ise hiç ses gelmiyordu ama suratının aşama aşama kızardığına yemin edebilirdim. Bir dakikanın sonunda Kaan'ın annesinin ağzından çı-

kan tek kelimeyi duyunca Cem gözlerini yumdu, Bartu iki elini saçlarına geçirip çekiştirmeye başladı. Serserinin minik bedeninden çıkan ağlama sesleri salonda yükselince Cem USB'yi çekip çıkardı bilgisayardan ve o anda bilgisayar duvarla buluşup parçalara ayrılmıştı Bartu tarafından.

Ayağa fırlayıp birkaç küfür etti ve bir vazoyu parçaladı tekme atarak. Bartu'nun aksine Cem gözlerini yummuş, başını eğmiş bir hâlde duruyordu. İkisinin de bu videoyu daha önce görmediğini anlamıştım tepkilerinden.

"Siktir," diye haykırdı Bartu. "Bu video nereden çıktı?"

"Ahmet Macit," dedim sadece. Bu anlamaları için yeter ve artardı. Bu sefer Cem de küfür etmiş, ayağa kalkıp volta atmaya başlamıştı aniden. Birkaç dakika sinilerinin dinmesini bekledim ikisinin de. Cem'e kıyasla Bartu daha çok etkilenmişti. Bunu Kaan'la daha eski dost olmalarına ve serserinin annesini tanıyor olabileceğine bağlıyordum.

Burnumun dibinde Cem bittiğinde yutkundum. Koyu kahvelerinin içinde bıçak biliyordu eli kanlı bir adam. Öyle büyük bir kinle bakıyordu ki bana, o bıçağı her an boğazıma dayayabileceğini hissediyordum.

"Senin eline nasıl geçti bu?" diye tısladı. İfadesinde hüküm süren suçlayıcı tavıra donup kaldım. "Ne haltlar karıştırıyorsun sen? Gizli gizli o adamla mı görüşüyorsun?"

"Ne saçmalıyorsun?" deyip omuzlarından tüm gücümle ittim. Benden uzaklaştığı an ayağa kalkıp önünde dikilmiştim hırsıyla. "Ne çevirebilirim ben?"

"Cem, saçmalama kardeşim."

"Onunla görüşmüyorsan bu video nasıl eline geçti kızım? Delirtme beni! Kaan'ın arkasından Macit'le mi görüşüyorsun lan sen?" Omzumdan ittiğinde geriye

savrulmuştum ama düşmemek için koltuğa tutundum. "Ne alakan var lan senin o adamla?"

Tekrar üstüme yürümeye başladığında Bartu dikildi aramızda. "Sokarım şimdi senin erkekliğine," deyip koltundan tutmuştu Cem'i. Kapıya doğru çekiştirip itti onu. "Siktir git, sakinleşince gel."

Bartu'nun itişi ardından hâlâ salonun içine girmeye çalışıyor, sesini yükselterek kulaklarımı tırmalıyordu. Bartu'ya karşı konuşsa da sözlerinin asıl sahibi bendim, bu yüzden duymam için bas bas bağırıyordu. "Bu kız ne bok yiyor oğlum?"

"Lan kes sesini, git içeriye," deyip son kez itti Bartu Cem'i. Neyse ki içeri gitmişti bu sefer ama odalardan gelen sert bir kapı çarpma sesiyle ben de savruldum. Gözlerime dolular düşmüş, titrek ellerimle kalakalmıştım. Nasıl düşünürdü Kaan'ın arkasından iş geçirdiğimi? Böyle bir şeye nasıl imkân verirdi!

Ben ki kirpiklerine bile titriyordum o adamın, sert bir rüzgâr beni yıldırılmaz, ben sadece o adam için savruldum.

"Nasıl böyle bir şey düşünür?" dedim robotlaşmış sesimle. Şoktaydım, buraya gelmekteki tek amacım yardım almaktı. Böyle bir tepkinin veya suçlamanın beni karşılayacağını bilseydim, gelmeyi aklımın ucuna bile getirmezdim!

"Bakma sen ona," deyip omuzlarımdan tuttu ve arımda kalan koltuğa oturttu beni. "Su getireceğim sana, titriyorsun." Salondan çıkarken sessizce söyleniyordu. "Hayvan herif, kızın üstüne ne hakla yürür!"

Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi yumdum. Zihnime geçmişin kırıntılarının ilişmesine izin verirken amacım Cem'i şüphelendirecek bir hareketim olup olmadığını anlayabilmektir. O adamla bağlantımın oldu-

ğunu nasıl düşünebilirdi, bunu anlayamıyordum. Biraz daha yoğunlaşınca Kaan'ın evinde kaldığımı öğrendiği ilk günlerde yaptığı ima geldi aklıma. Yine Ahmet Macit durumunu sorgulamıştı, ben ise telaşlanıp geçiştirmiş ve uzaklaşmıştım. O psikopatla geçmişten kalan tek münasebetim Kaan'a zarar vermesini önlemek amacıyla önlerine atlamamdı. Bu yüzden Macit yıllardır serserinin etrafında olduğumu biliyor, bunun elinde olan bir koz olduğunu göstermekten kaçınmıyordu. Cem'e gösterdiğim telaşın tek nedeni yıllarımı öğrenmelerinden korkmamdı. Tek öğrenmesi gereken kişi Kaan'dı ve o da benim ağzımdan olmalıydı, onların değil. Buna cesaret edemeyişim ise kendime saklamamda karar kılmamı sağlamıştı.

Bartu salona tekrar girdiğinde kafamı kaldırmadım ancak ortada duran masaya oturup suyu içmem için uzatmıştı. Hâlsiz bir şekilde aldım suyu ve birkaç yudum içtim. Bartu gözlerimin içine bakıyordu sakinleşmemi umarak. Sandığının aksine sakindim, sadece neyi yanlış yaptığımı anlamıyordum.

"Ben sizden yardım almak için geldim Bartu. Arkanızdan iş çevirsem ne yüzle gelip görüntüyü veririm elinize? Böyle şey mantıklı-"

Sözümü kesti iç çekerek. "Biliyorum çilli. Öyle bir şey düşünmedim bile. Cem gerzeğinde mantık bulunmaz, sen onu takmayacaksın. Onu bırak, anlat bana baştan durumu."

"Gözlerim için hastaneye kaldırıldığımda Başak benimle kalıyordu, biliyorsun," diye başladım. Ellerini birleştirmiş, dikkatle beni dinliyordu. Devam et dercesine başını salladı. "Gece uyanıyor gibi oldum ve doktorun iğne yaptığını hissettim. Sonrasında zaten uyuyakalmışım hemen." Kafam hâlâ karışık ve emin olamıyordum o gün USB'nin elime

geçtiğinden. Fakat başka bir ihtimal de yoktu ortada. "Ertesi gün kimsenin iğne yapmadığını öğrendim ve bu USB'yi buldum odamda. Sence tesadüf mü?"

"Soktuğumun pisliği," dedi ayağa fırlayarak. "Hastane odasına girecek kadar cesaretlenmiş. Ulan bu adam ne istiyor, yaptıkları yetmedi mi? Ya Başak'la sana bir şey yapsalardı?" deyip iki elinin avuçlarını duvara geçirip kafasını yasladı sertliğe. "Ne yapardık?"

Kafasını duvardan kaldırmadan konuşmaya devam etti. "Çilli bu adam gerçekten Kaan'a takık ve sana da ciddi mertebede bulaşmış. Yanımızdan ayrılmaman gerekiyor, ciddiylim."

"Bartu," dedim fısıldayarak. "Ben davette yüz yüze geldim onunla."

"Ne? Ne yaptım dedin!"

Ayağa kalkıp yanına yürüdüm bana yaklaştığında. "Bu videoyu neden bana verdiğini, Kaan'la neden bu kadar uğraştığını sordum!" Bağırıştım avazım çıkana kadar. Bileğimi kaldırıp dövmenin gizlemeye çalıştığı izi gösterdim. "Bedelleri ben ödüyorum ama piyon gibi susmaya, bir şeyler öğrenmemeye şartlanan benim! Üstüne üstlük suçlanıyorum burada! Ben mi dedim, 'Bana videoyu ulaştır,' diye sanki!"

"Cevapladı mı seni?" dedi içten bir merakla. Bakışlarında hafif bir tedirginlik yakaladım, cevabı öğrenmediğimi umuyordu belki de.

"Cevaplamadı. Sadece Kaan'ın çırpınışını görmekten hoşlandığını söyledi." Duraksayıp gözlerimi yumdum. "Aynı Kaan'ın annesinin çırpındığı zamanki gibiymiş ve bu durumdan da hoşlanırmış."

Ellerini yumruk hâline getirdiğinde sinirini buram buram yayıyordu. Yüzü tekrar kızarmaya başlamış ama bu sefer... Bu sefer gözleri dolmuştu sarı kafanın. "Bartu," diye

fısıldadım bir adım yaklaşırken. Bir damla yayılmıştı kırmızı suratının sol yanağında. Yumdu gözlerini sıkı sıkı, tek elini bastırdı sertçe onlara. "Öldüreceğim," demişti ölüm sessizliğiyle. "O adamı öldüreceğim. Kardeşime, manevi anneme çektirdikleri için dünyayı ona ziyan edeceğim."

"Neden Bartu? Bu adam neden Kaan ve annesiyle uğraşıyor?"

"Çilli," dedi elini gözlerinden çekerek. Suratının bir kısmı ıslanmıştı, yüreğim acıdı. "Söyleyemem. Öyle derin mevzular ki bunlar, girsen boğulursun, kurtaranın olmaz. Eğer bir gün öğreneceksen de Kaan'dan öğrenirsin. Ne benim ne de başkasının haddi değil onun hayatını anlatmak."

Ona bunun için kızamazdım, haklıydı çünkü. Benim zarar gördüğüm bir mevzuda nedenleri sorgulamam ne kadar haklıysa, Bartu da en az o kadar doğrudu. "Teşekkür ederim yine de," deyip gülümsemeye başladım. "Beni içeridekinden koruduğun için," dediğimde ise Cem'in çıktığı salon kapısını gösteriyordum.

Gülümsemeye çalıştı o da. Ama gülüşlerimiz en az geçmiş kadar acımasız ve bir o kadar da kırıktı. "Ne demek çilli. O it herif Kaan'ın onu öldüreceğini unutmuş olmalı ki öyle bir hareket yaptı."

Omuzlarımı silkip daha geniş gülümsedim. "Kaan ona bir tane geçirse fena olmaz aslında."

Dişlerini göstermişti bu sefer. İçten bir gülüş vardı şimdi yaşların kuruduğu suratında. "Bence de. Zaten bana 'çakma sarışın' dedi. Sağlam bir dayacağı hak ediyor."

Başımı sallayarak masaya bıraktığım bardağı alıp ona uzattım. "İç şunu sarı kafa. Benden daha çok ihtiyacın var."

"Haklısın," deyip yudumladı. "Bu video beynimin içine soktu. Böyle bir videonun varlığından bile haberi-miz yoktu, eğer Kaan öğrenirse--"

"Öğrenecek Bartu. O adam sence er geç gözüne soka soka göstermez mi videoyu Kaan'a?"

"Haklısın. Haklısın ama bende bu videoyu Kaan'a gösterecek göt yok çilli. Cem zaten doğuştan götsüz. Hadi yürek yiyip gösterdik diyelim, videoyu nereden bulduğumuzu nasıl açıklayacağız?"

Kıyamet kopardı. Eğer videonun bana ulaştırıldığını öğrenirse kıyametin kopmaması imkânsızdı. Özellikle de nasıl ulaştığı konusunda kulağına bir şeyler çalınırca o psikopatı öldürmesi kaçınılmaz son olurdu. Bazen gerçekten de serserinin o adamı öldürebileceğini düşünüyor ama doğru sebebin o an onu bulmasını beklediğine kanaat getiriyordum. O sebep onun karşısına çıkmamalıydı ne olursa olsun.

"Haklısın," dedim bitkince. "Ona vermeli miydin USB'yi en başında?"

Kaan en başından beri bunu ondan gizlediğimi öğrendiği an yıktığı duvarları tek tek örerdik aramıza. Ondan bir şeylerin saklanmasına, özellikle de yalana tahammülü yoktu. Bir çeşit yalan mıydı onun geçmişini öğrendiğimi gizlemem? Veya ona karşı yapılan bir ihanet? Merakıma yenip düşüp içinde ne olduğunu tahmin bile etmeden izlemiştim bana ulaşan aygıtı. Kaan beni korumak isterken aynı zamanda hırpalıyordu geçmişin izlerini saklayarak. Bu da ondan gizli hareket etmemin başlıca sebeplerinden biri oluyordu.

"Bilemiyorum. İki ucu boklu değnek. Varsayımlarla ilgilenmeyelim, şu anki duruma çare bulalım."

Koltuğa oturup titreyen telefonumu elime aldım. Kaan arıyordu üçüncü kez. Cesaretim yoktu açmaya, en önemlisi de tekrar yalan söylemeye. O yüzden sessiz kalmak en doğrusuydu delireceğini bilsem bile. Sessizliğine

de, gidişlerine de alışkın olan taraf bendim, şimdiki suskunluğum cidden onu delirtir miydi?

"Sakinleştiiysen gel buraya it oğlu it."

Bartu'nun bağıışı hafifçe beni yerimden sıçratmış, serseri dolu düşünce bulutumu dağıtmıştı. Cem'in içeri-den söylene söylene geldiğini duyuyordum. Neyse ki bu sefer üzerine bir tişört geçirmeyi akıl edip girmişti içeri. Bana göz ucuyla dahi bakmadan karşımdaki koltuğa attı kendisini ve yayılarak kafasını geriye verdi.

Sol elinin parmakları arasında USB'yi çeviriyordu. Düşünceli bir hâli vardı, önceki sinir dolu tepkisine kıyasla. Belki de beynini kullanarak fikir üretmeyi başarabilmişti en sonunda. Bana yapmış olduğı yargısız infazı asla unutmayacaktım ve kesinlikle istemiyordum çevremde onun gibi bir çocuğı. Evet, çocuk diyordum çünkü adam olmayacak kadar çocukça davranmıştı.

"İzletecek miyiz Kaan'a?" diye konuştu Bartu, Cem'in oturduğı koltuğa oturup ona doğru dönerken.

"Bende o göt yok kardeşim."

Sarı kafa bana dönüp dudaklarını oynattı sessizce. "Bak ben sana demiştim götsüz bu diye."

Cem kafasını yatırdığı yerden kaldırıp kaşlarını çatarak Bartu'yu kesti. "Ne dedin?"

"Bir şey demedim bad boyum. Sen kafanı dinlendirmeye devam et." İşaret parmağıyla alnının ortasından itip Cem'i eski konumuna getirdi. "Düşünelim bir süre bununla ne yapacağımızı. Ani karar vermemek gerekiyor."

"İzletsek bile bu videoyu nereden bulduğumuzu nasıl açıklayacağız?" diye konuştu Cem kafasını kaldırarak. Direkt gözlerimin içine bakmıştı. "Ondan sakladığını anladığı an onun için bitersin."

"Bu benim elimde olan bir şey değildi!"

"Elindeydi aptal kız! Videoyu izlemeden bu aygıtı direkt ona verebilirdin. Ama sen ne yaptın? Adamın geçmişi izledin, üstelik hayatındaki dönüm noktalarından birine şahit oldun. Hem de izinsiz!" Dudaklarını sahtekâr bir tavırla kıvırdı. "Üstüne üstlük izlediğin günden beri izlememiş gibi rol yapıyorsun. Bu yalancılık değil de ne?"

"Bak," dedim yerimden bir hışım kalkıp çantamı elimime alırken. "Buraya sizden yardım istemeye geldim, suçlamalarını dinlemeye değil. Ben istemedim bu aygıtın elime geçmesini."

O da sinir bozucu bir yavaşlıkla ayaklanıp ellerini cebine soktu. "Ama isteye isteye izledin videoyu. Sahi... Kaan'ın yüzüne nasıl bakıyorsun sen?"

"Sen..." dedim bir adım ileriye gitmiştim şaşkınlıkla. Bu noktada sorumlu tutulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Şimdi olanların tek suçlusu ben gözüküyordum. "Olmayan beynine kazı şunu," diye konuştum. Sesim bana bile yabancıydı, serseri ile olan kötölemeleri tek ses tonumla sürgün edebilecek derecedeydim. "Senin kardeşim deyip kuyruğunda dolaştığın adam, benim de âşık olduğum adam. Onun her dediğine 'tamam' deyip burada yüzüme vuran senken... Ne tür bir kardeş olduğunu savunabilirsin ki bana? Sen misin düşünen Kaan'ı? Ben tek yanlış yapmadan, dokunmadan, gözlerinin rengini bile bilmeden yıllar-"

Sustum. Kelimelerimin devamı kendimi yuvarlayacağım bir yokuş olurdu çünkü. O yokuşun sonu uçurumdu, o yokuşun sonu hiçlikti. O yüzden içimden tamamladım. *Yıllarca yanında oldum ben onun.*

Bartu'nun telefonuyla birlikte kapı da çalmaya başladığında tüm dikkatim dağıldı ama Cem'in avcı bakışları üzerimden kalkmıyordu. Cümlemin devamında konaklıyordu belki de düşünceleri. Tahmin edemezdi, yıllarca

serseriyle olduğumu aklına bile getiremezdi. O yüzden varsın baksındı bana böyle, sinire gafil düşüp yem etmeyecektim ona geçmişimin en güzel anılarını.

"Kaan arıyor," dedi sarı kafa. Telefonu açtığında, "Efendim kardeşim," deyip çalan kapıya yönelmişti. Sesi de kendisiyle birlikte uzaklaşınca birkaç saniye yalnız kaldık Cem ile.

"Neden?" dedim kahve gözlerindeki kararlılığa bakarak. Dudaklarım titremeye başlamıştı içimden nedenleri sorgulamaya başladığımda. "Neden beni istemiyorsun onun yanında?"

Hâlbuki çok nadir olsa da Cem'in bazen destek olduğunu düşünürdüm. Tamam, hep soğuktu bana karşı, laflamamaya özellikle dikkat ederdi ama Doğa konusunda da açık açık olmasa da yardımcı olmaya çalışmıştı bana. Şimdi neydi onu bu kadar keskin yapan?

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı eğdim. Parmaklarımı sıkıştırıyordum avucumun içine. Tam da o sırada salona hışımla giren serseri dengemi sarsmamda etkili olmuştu. Göz göze geldiğimizde endişeydi ilk gece mavilerinde gördüğüm. Ama sonrasında buz hâlini alan katı hareleri sinirle toparlandı. Cem'e göz ucuyla dahi bakmadan dibimde bitmişti. Nefes nefese inip kalkıyordu göğsü, montu montuma sürtünüyordu.

"Soktuğumun telefonu neden açılmıyor?"

Başımı eğdim, görüş açıma sadece göğsünü kaplayan montunu almıştım. Yalan söylemek yoktu ancak gözlerine bakarak doğruyu söylemeye cesaretim hiç yoktu. Gözlerimi bir saniye dahi kırpmadan izlemek istediğim adamı, kendime ihanet ederek görüş açımdan çıkarıyordum bu nedenle. Ne diyebilirdim ki? Annenin intihar videosunu arkadaşlarına getirdim yardım almak amacıyla mı diyecektim?

Varlığınla yokluğun bir bazen Kaan Barlas, yokluğun öldürücü bir salgın gibi işliyor damarlarıma. Ellerimi tut, doğru yoldan çıkmama izin verme. Verme ki koştuğum ilk insan sen ol, çekindiğim değil.

Diyebilir miydim? Hayır, diyemezdim. Yaptığının suçunu ona yüklemek olmazdı. Onun her hâline kabuldüm, bunu beynime kazıdığım için yanındaydım. Onun karakterini bile bile ondan bir şeyleri gizlemek sadece benim aptallığımdı. Ondandır korkmam, ona yüklemem için yeterli bir sebep değildi.

Bartu aramıza elini sokup gözlerimizin önünde sallamaya başladı. Bir adım geri gittim bu hareket üzerine. "Kardeşim bir şey söyleyeceğim ama dövmeden korkuyorum."

Kaşlarını çatıp sarı kafaya döndü Kaan. "Devam et" dercesine bakıyordu. "Çilli seni görmek için şirkete gelmek istedi, yalnız gelemeyeceği için de beni aradı. Ben de Cem'e kahvaltı için söz vermiştim. O yüzden ilk buraya geldik, sonra üçümüz yanına gelecektik," deyip en tatlı köpek bakışlarını yerleştirdi suratına. "Gece içip içip dağıtmış ama evi bu it," dediğinde ise ilk Cem'i, sonra vazo kırıklarıyla duvara çarpıp dağılan bilgisayarın kalıntılarını işaret etti. "Yarışlarda yenilmeyi hazmedemiyor çakma bad boy."

"Lan vazoyu sen attın ya demin hıyar!" diye bağırdı Cem.

Bartu dişlerini sıkı sıkı uyarıcı bakışlar atmaya başlamıştı. Çevirdiği oyunu gayet iyi götürüyordu. "Bir daha bana 'çakma sarışın' dersen bu sefer vazoyu kırmakla kalmam, evi başına yıkarım." Cem uyarıyı aldığından olsa gerek bakışlarını Kaan'a sabitledi. Neyse ki siniri hafiflemiş gibiydi. Sarı kafanın inandırıcı oyunculuğu işimize yaramıştı. "Çilli sürpriz yapmak istedi, ben onu buraya sürükledim kardeşim. Kusuruma bakma."

Serseri başını salladı geçiştirircesine. Bir yandan da dağılmış salona bakıyordu. Kısık gözleri her detayın üzerinden geçip şeytani içgüdülerini ortaya koyarken gergindim. Nasıl olsa o mavi gözlü şeytandı, küçük bir şeyden işkillenmesi bile an meselesiydi. Gözlerimi ondan ayırmıyordum sanki bu ana bağlıymışım gibi ama lanet olsun ki Cem'in gözlerini hissediyordum üstümde. Bakmama gerek yoktu, kin kokan ifadeyi buram buram duyumsuyordum.

Hissetmiş gibi çevirdi bakışlarını Kaan. Kilitlendiği nokta Cem iken gerilen kişi ben oluyordum. "Ne bakıyorsun lan?" dedi Cem'e hitaben. "İndir gözlerini."

Bartu eğilip kulağıma doğru fısıldadı. "O yüzden diyorum sana, 'Bana parmağının ucunu bile değdirme,' diye. Cidden ölüm tehlikemiz var bizim çilli."

"Çek lan kafanı," deyip Bartu'yu ensesinden yakaladı bu sefer de serseri.

"Ya kardeşim... Çilli benim bacım bacım. Biliyorsun ben Cem gibi şerefsiz, namussuz, it, yavş-"

"Kes tırıvırını oğlum," diye araya girdi Cem. "Kahvaltı hazır içeride. Bir şey yemediyseniz..." Beni reddedip Kaan'a bakıyordu. "Atıştırın. Öyle çıkarsınız."

Sonunda mavilerini üzerimde hissettiğimde göğsüm sızladı. Vicdan azabı mıydı bana bunu yapan? Cem'in sözleri öyle işlemişti ki beynime, oradan vicdanıma akması pek de zor olmamıştı yakıcı suyun. "Yedin mi bir şey?"

"Hayır," diye yanıtladım.

Sıkıştırıp durduğum, arada avucuma sokuşturduğum parmaklarıma uzandı. Tek eliyle hareketlerimi uğraşsız bir şekilde keserken, "Kahvaltı yapalım," demişti. Ardından elimi bıraktı ve önünü işaret etti yürümem için. Serserinin önüne geçtim Cem'in hafif şaşkın, çokça kızgınlık dolu bakışlarının önünde.

Küçük olan evde kolaylıkla mutfağa ulaştığımızda Bartu da arkamızdan gelmişti. Serseri ona ve ardından arkasına baktığında sarı kafa konuşmaya başladı. "Cem triplerde kardeşim. Biliyorsun," deyip beni gösterdi. Kaan'ın sert çıkışı Cem'i etkilemişti demek ki. Özellikle de bunun benim yüzümden olması durumu onun için daha dayanılmaz kılıyor olmalıydı.

İç çekerek masaya oturdum. Kaan da karşıma yerleştiğinde önündeki kahvaltılıklara bakıyordu ama bana hitaben konuşmuştu. "Montunu çıkar. Dışarıda giyersin."

Adam en küçük detayı bile atlamıyor, şu anda bile sağlığını düşünerek konuşuyordu. Montumu üzerimden çıkarıp sandalyenin arkasına asarken, "Hak ediyormuyum?" diye düşündüm. Cem'den önce serseriye ihanet ettiğim fikri aklıma gelmezdi ama şimdi... Ona yalanların en büyüğünü söylüyormuş gibi hissediyordum.

Tabağıma kahvaltılıklardan azar azar doldurduğumda Bartu da yanımıza oturup eşlik etti. Göz ucuyla karşımdaki adama baktığımda benim aksime montuyla duruyordu. Dışarı çıktığımda hasta olmayayım diye sıcak evde montumu çıkartan cehennem meleği, kanatlarını montunun altına gizlemişti şimdi de karşımda. Gösterişten uzak adamın yaptığı tek ufak bir hareket bile öyle etkileyiciydi ki... Uğraşsız olması her davranışını daha değerli kılıyordu benim gözümde. Çünkü olması gereken buymuş gibi davranıyordu, normal buymuş gibi.

"Yavru it evde tek mi?"

"Yok. Başaklar erken gelip aldılar Johnny'yi."

Ağızına attığı domatesi insanlık dışı bir hâlde çiğnerken yavaşladı Bartu birden. "Kafedeler mi?"

"Bilmiyorum. Haberleşmedik henüz."

"Çilli ya," deyip avucunu açtı ve bana uzattı. "Telefonunu versene bana."

"Ne yapacaksın kızın telefonunu hıyar?"

"Abiciğim valla kötü emellerim yok. Yürümem gereken bir kız var sadece," dediğinde cebimden telefonu çıkarıp avucuna koymuştum.

"Başak duymasın sarı kafa."

"Merak etme sen çilli," dedi telefonumun ekranına hızlı hızlı dokunarak. "O iş bende."

Sanki benden Başak'a yazdığını bilmiyordum. Dudaklarıma yerleşen gülümsemeyle Başak'ın cevapladığı mesaja karşın tepkisini izledim. Otuz iki diş gülümsüyordum. "Bad boyum hazırlan. Başak ve Ece'nin yanına gidiyoruz," diye bağırdı oturduğu yerden.

Cem birkaç saniye içinde geldiğinde kaşları çatıktı. "Ben neden geliyorum?"

"Oğlum sen Ece'yi oyala ki ben Başak ile yalnız kalıp gönlünü alayım kızın."

"Beni bulaştırma o kıza," deyip arkasını döndü Cem. Mutfaktan çıkacağını sanmışım ama duraksamıştı. "Ama evde sıkıldım. Ben de gelirim seninle."

Bartu saçma sapan dans hareketleri yapıp telefonumu bana fırlattı. Ama havada kapan Kaan olmuştu. Serserinin ters bakışlarına karşı yavaş çekimde masadan kalkmaya başladı sarı kafa. Ama aniden Kaan'a yaklaşıp saçlarının üstünden öpmüş ve mutfak kapısına doğru bağıra bağıra koşmuştu. "Ben kaçtım gözümün nuru."

"Hıyar herif," diye mırıldandı Kaan ayağa kalkarken. Suyun fokurdadığını duyduğum demlikleri almış ve iki fincanı çıkarıp çay koymaya başlamıştı ikimize. Hayranlıkla süzdüm onu. Bana çay dolduran bu adamın eline her iş yakışıyor diyemezdim. Sadece benim için yaptığı işlerin yakışması dileğimdi çünkü.

Çayımı önüme sertçe bıraktığında konuştu. "O telefona ne olursa olsun bakılacak." Gözlerimi kırparak

onayladım yerine geçtiğinde. Montunun cebinden sigara paketini çıkarttı ve devam etti. "Sende bugün bir şey var Çok suskunsun."

"Hayır." Gece mavileri kuşkuyla parıl parıldı. Parmaklarının arasında sigara paketini çeviriyordu hızlıca. "Bir şey yok."

Üst dudağını yaladı bakışlarını sigara paketine indirdiğinde. "Korkuttum mu seni?"

"E-efendim?"

"Demin." Yeşillerimi yakaladı bu sefer. "Korktun mu benden?"

Bir süre cevaplayamadım. Üstüme geldiğinde ilk hissettiğim şey korkuyken devamında suçluluk hissi sindirmişti beni çünkü. "Korkma benden," dediğinde sessizliğimi yanlış anlamıştı. "Sana zarar verecek adam mıyım ben?"

"Öyle bir şey asla düşünmedim Kaan."

Senin bana zarar vereceğin tek an beni bırakıp gittiğin an olur. O yüzdendi benim korkum.

"Düşünme zaten." Sigara paketini masaya atıp arkasına yaslandı. "Kahvaltını yap. Şirkete gideceğiz."

"Ciddi misin?" dedim çatalımı peynire batırırken. "Beni de mi götüreceksin?"

"Evet, bugün kafeye gitmediğine göre benimle gelersin. Evde tek kalma."

"Olur," dedim sırtarak.

Damağında dilimi gezdirdim çayımı içmeden hemen önce. Mutluluktan yerimde duramıyordum. Davetten beri doğru düzgün vakit geçirememiştik ve o her gününü şirkette geçiriyordu. Görmem zor olmuştu, onun yerine çokça Bartu ve Cem dolanıyordu etrafımda.

"Kıpırdanma da iç çayını," dedi harelerine düşen muziplikle.

"Kıpırdanmıyorum," diye konuştum. Ama çay boğazımda kalınca öksürmeye başlamıştım art arda. Öksürüklerimin arasından yaşlanan gözlerimin ardında dudaklarının kıvrıldığına şahit oldum. Gülmüyordu ama gayet keyifliydi. "Ölüyorum ben burada. Sen gülüyor musun?"

Önündeki su dolu bardağı itti bana doğru. Birkaç büyük yudum içerken konuşmaya başlamıştı. "Küçük şeylerden mutlu olan bir insana denk gelmeyeli uzun zaman olmuştu."

Su dolu bardağın hepsini bitirdiğimde gece mavileriyle buluştu yeşillerim. "Seninle gün boyunca birlikte olmak küçük bir olay değil."

Dudaklarım hafifçe aralandı söylediklerimin üzerine. Kelimeler kimsesizliğine onun gözlerinde son vermek istemişti benden habersiz. Hiç farkında olmadığım anda kaçan sözcükler duraksamasına neden oldu onun da. "Nasıl bir olay?" dedi delice çarpan kalbime biraz daha adrenalin yükleyerek.

Canım Kaan. Sorma bana böyle sorular. Gözlerine bakmaya yıllar sonra cesaret edebilmişken, içimden geçenleri olduğu gibi dile dökmem ne kadar zordu, bilmiyordun.

Elime aldığım çatalı sıkarak başımı eğdim. Masanın üzerinde dolaştırdığım irislerim utançla küçülmüştü. "Mucize gibi," diye fısıldadım. "Mucize."

Seninle olmak mucize gibi, Kaan Barlas.

"Başını eğecek şeyler yaptığın zaman bile eğme o başını. Kaldır," diye konuştu. Kafamı kaldırıp söylediğini uygularken devam etmişti. "Benden hiçbir zaman utanmaman gerekiyor. Öpüşüp elleşiyoruz. Utanma evresini çoktan geçmiş olman lazım."

"Ne? Ne dedin?"

Dudakları hafifçe sağa kıvrıldığında, "Öpüşüp elleşiyoruz dedim ve-"

Kulaklarımı çocukça bir tavırla kapatıp ayağa kalktım. "Sus lütfen!" diye mırıldanmıştım. Utandığımı bile bile beni öldürmek miydi amacı? Yanından koşar adım geçip tuvalete gitmeyi ve bir süre kendimi oraya kilitlemeyi amaçlamıştım ki tek kolumdan tuttuğu gibi kucağına çekti beni. Bacaklarının üzerine yan oturur bir şekilde yerleşmiştim şimdi. Muzip kırıntıların dolandığı yüzü aniden ciddileşmişti göz göze geldiğimizde. Nefesini nefesimde hissediyordum, anın doyumsuzluğunu anbean yudumladığım derecede.

"Nereye kaçıyorsun?" dedi. Sesi normalden daha kısık ve tonlaması ahesteydi. Gece mavilerine siyah bir mürekkep dağılmaya başlamıştı yavaşça. "Benden kaçış yok çirkin kız, bilmiyor musun?"

Donmuştum. Pozisyonun cesurluğu içimi titretirken sözleri yüreğimde şaha kalkmıştı. Bu adamın her kelimesi kara lekelerle damlatılan beyaz bir boya gibiydi. Öyle dikkat çekici, öyle etkileyici ve öyle işlevsel... Kullandığı her kelime bir kızın düşmesi için yeterli olurdu. Uğraşmasına gerek bile kalmazdı bunun için. Eforsuz dikkat çeken yegâne şeydi.

"Bu sözlerle çok kız düşürmüştündür," dedim bakışlarını sahiplenerek. Kızıl dudaklarından vuran her nefes cesaretimi köklüyordu. "Değil mi?"

"Diğerlerini bilmem de," deyip kucağında duran bedenime indirdi gözlerini. "Seni düşürdüğüm kesin."

"Ya Kaan!" Yüzümü boyun girintisine sakladım. Ellerimi kucağımda sıkı sıkı birleştirmiştim. Onlara sahip çıkmazsam parmaklarımın ucunda onun tenimi hissetmemem mümkün olmayacaktı çünkü. "Neden böyle yapıyorsun?"

"Yaptığım tek şey seni kendime saklamak." Saçları-
mın üzerinde büyük elini hissettim. Baskı uygulayarak
biraz daha bastırdı beni kendine. Saçlarımı kırılmamdan
korkar bir naiflikle okşuyordu avucu. Evet, parmakları
değildi yalnızca bana değen, avucuydu. Elinin her bir
milimine saçlarımı yerleştirmiş, öyle sahipleniyordu
beni. Şimdi boynuna daha çok sığınmış, dudaklarımın
ucu tenine değer olmuştu. "Tam da burada saklayacağım
seni küçük kız."

"Küçük bir kız değilim," dedim omuzlarımı silkip.
Konuşurken tenine sürten dudaklarım tüylerini diken
diken etmişti.

"Minik bir kızdın." Sesi kulağıma çalınan huzurlu bir
ninniye. "Ama ellerimde büyüyorsun."

Gülümsedim. Sen de uzaktan baktığım gözlerimde
büyümüştün serseri. Bir miydi? Bence birdi ama sen bana
göre daha şanslıydın. Ben seni bilmeden sevmiştim, do-
kunmadan acı çekmiştim. Sen ise ellerinin altında tutup
istediğinde çekiyor, istemediğinde ise itiyordun beni. Zıt
kutuplar felsefesine giremezdim. Çünkü sanırım benim
dünyamda itmek de çekmek de sevdaya dâhildi. Rotasın-
dan şaşmaya cesaret edemeyen bir gezegen gibiydim et-
rafında fırıl fırıl dönen. Öyle ki yörüngeden şaşsam fela-
ketler gerçekleşir, büyük patlamalara sebebiyet verirdim.

Olman gereken yer senin yanındı bu yüzden, dünya-
nın kanununu bozmaya hiç niyetim yoktu.

Benim dünyamda kanunları yazan bendim evet ama
esinlendiğim yegâne şey senin yüzündü.

Burnumu sürttüm kokunun kaynağı olduğunu tespit
ettiğim o noktaya. Boynunda cennet taşıyordu ama etrafı
cehennem ateşleriyle korunuyordu. Öyle ki o isterse biri
ona yanaşabilirdi, istemezse cehennem ateşinde kavru-
lup giderdi.

Herkesin ulaşmak istediği ama sadece bir kişinin erişebileceği o noktaydı Kaan Barlas.

"Ve ellerim..." diye fısıldadı. Başını kulağına doğru eğdiğinde boynu ve yüzü arasında hapsolmuş, bu örsten hiç kurtulmamayı dilemiştim. "Ve ellerim ne kadar şanslı olduklarının farkındalar."

XI

Kaan'dan

Hissizlik, heybetli bir erkek aslanın üzerine giydiği gösterişli kürkü gibi salınıyordu omuzlarımdan. Her şeyden vazgeçmiş bir insandım, bu beni hislerimi köreltmeye yöneltmişti. Çünkü vazgeçen bir insan, elinde olan şeyin kayıp gidişine şahit olanla eş değerd. Parmaklarımdan ucundan kopup giden hayatın benimki olmasını dilerdim. Ama ben değildim gözlerini yuman, karnındaki bebeği bile hiçe sayarak giden annemdi.

Duyguların ve en derin hislerin bile kavuşamadığı yoğunlukta sarılmıştım nefes almayan bedenine. Benim son gözyaşlarım, aslında benden çıkan son his kırıntılarından biriydi çocuk yaşımda. Ve ben, o gece yatak odasının en kuytu köşesinde bırakmıştım çocukluğumu da, acıya dayanamayacağını anladığım kalbimi de.

Sonum hâlâ geçmişin lanetinden kurtulamayan, hisleri körelen bir adam olmuştu.

Ve şimdi tüm çocukluğumun kanayan yaralarına inat, başını boynuma gömen bu kızın tenime değen nefesi bana birkaç his yüklemeye başlamıştı. Sinirle başlayan bu duygu değişimim, şaşkınlığa, gerginliğe ve nicesine ulaşıyordu. Damarlarımda hareket eden kanın bile sesini

duymaya başlıyordum bu minik kızın tek dokunuşunun verdiği şaşkınlıkla. Bunlar da bir histi, en son neye tepki gösterdiğini hatırlayamayan bir adam için büyük gelişmelerdi.

Avucumun altında saç tellerinin yumuşaklığına izimi bırakmak istercesine biraz daha baskı yaptım ona. Öyle yoğun bir kokusu vardı ki, ellerim o kokacaktı şu an yanımdan gitse de. Kucağımdan kaçması an meselesiydi ama onun utanacağı aşamaları çoktan geçmiştik bana göre. İki evi paylaşmıştık biz, tek vücudu paylaşmasak bile.

Dudaklarının tenime sürten kıvrımları karşısında yutkundum. Kontrolsüz bir adam olmamıştım hiçbir zaman fakat bu kız ile birlikte dengelerin nasıl şaşacağını anlayabiliyordum. Ne zaman kabul etmiştim bu saçmalığı bilmiyordum ama saçmalık olsa da benimle olmalıydı boynuma tüneyen çirkin kız.

Tünediği noktaya saklayacaktım onu, tek şart parmaklarının kalbimin üzerinde kalması olacaktı ki nabzının sesini duyayım, benimle yaşadığını hissedeyim.

Zarar görmemesi için başladığım bu hikâyeyi neden uzattığım hakkında birçok kez fikir ayrılığına düşmüş, geceler boyu benlik olmayan hareketleri sorgulamıştım. Fakat ona, "Git," dediğim gece anladım aslında sorgulamayla vakit kaybetmemem gerektiğini. Soktuğumun nedenlerine ihtiyacım yoktu. Onun benimle olmasını istiyordum ve olacaktı. Anlamsız hislerin, sahte duyguların altına da sığınmayacaktım. Hissedebildiğim baskın şey şaşkınlıkken, "aşk" kelimesinin bana bahşedeceği his çokça uzaktı çünkü bana. Aramızdaki şeyin aşk olmadığına emindim. Lanet olası bir çekimin içindeydik ve bu çekim öyle yoğundu ki benim hayatımı kontrol altında tutmaya başlamıştı.

Hislerimi görmezden geldiğim noktaya geldiğimde "ellerimin ne kadar şanslı olduğunu" düşünmüştüm, tam da bu çirkin kızı ellerimle sarmaladığım şu dakikada.

Utancı bana daha çok sokulmasını sağlamıştı ve bileğini kalbimin üzerine dayamıştı. Bileğinden atan nabız kalbimin atışlarına uyum sağlarken başımı eğip burnumu sürttüm saçlarına. Bu kokuyu çokça arar olmuştum evi terk ettiği günden beri. Elimde olmayan sebepler elimde olmadan benden uzaklaşmasına neden olmuştu. Ve içimde bir şeylerin kontrolümden çıktığını anladığım için de sessiz kalmıştım. Eski Kaan'a dönmek adına...

Ama sonuç kokusunu aradığım, benim yüzümden zarar gören kızın peşine tekrar düşmem olmuştu. Rollerine ara değiştik bilmiyordum fakat büyüdüğünü hissettiğim bu kız davranışlarını kontrol etmeye başlamış, duygularını olabildiğince bana karşı kapatmaya başlamıştı.

Gerçi ağzından çıkan sözlere muhtaç değildim, sevgisini görmem için hüznün dolu gözleri yeterliydi.

Hüznün sarmaladığı bir güz gibiydi yüzü, her an dökülmeye hazır, inanılmaz renkleriyle göze hitap etmeye nazır.

Kucağımda kıpırdandığında daha rahat bir pozisyona geçtiğini hissettim. Utançtan hızlanan nefesi anbean eski hâline dönerken mayıştığını anlamıştım. Biraz daha çektim kokusunu, itiraf etmek istemesem de bağımlısı olmuştum. Biraz daha böyle kalırsak kucağımda uyuyakalacaktı ve bunu istemiyordum. Duygusal bir herifin romantikliğine bürünmek en son isteyeceğim şeydi çünkü.

Başımı eğip burnumu kulağına değdirdim konuşmadan hemen önce. Hafifçe titremesi dudaklarımı kıvrırmıştı. Kendi bedeninden haberdar olmayan bu kızın bedeni benden hayli haberdardı çünkü. "Montunu giy. Çıkalım."

Yarım yamalak başını salladığını anladım ama hâlsizliğini seziyordum. Bugün ondaki sessizlik bir hayli ilgimi çekmişti. Yemyeşil olan gözlerinin kızarıklığını anlamamak mümkün bile değildi. Kafasına taktığı şeyin ailesi olduğuna emin olsam da tek kelime etmiyordum. Çünkü sorduğum her hesap ona da hesap sorma hakkı verecekti ve onu kırdım. Ailem hakkında edeceği tek kelimede onu ezip geçerdim, mani bile olmazdım kendime.

Bencilce davranıp ona yardımcı olmuyordum, sırf onu benden uzaklaştırmamak için.

Bencil herifin tekiydim, işlevini unuttuğum hislerin oyunlarıyla uğraşamayacak kadar bencil.

Hislerimi belli bir noktada tutup yine de bu kızı kendime saklayacak kadar bencil.

Bu kız diyordum, çirkin diyordum ona. Adını bir kere bile ağzıma almadığım tek insandı. Dilimdeki pisliğin onun adına bile uğramasını istemiyordum. Olduğu gibi saf kalmalıydı. Öyle ki okumayı bilmeyen çocuklar gibi heceler, zorlanırdım belki kullanacağım zaman. Onun ismini söylemek adını kirletmek olurdu benden çıktığı an.

Hayatıma kimi aldıysam kirlenmiş, yara almış... Ve de hayatımda hiç var olmamış gibi çıkmıştı, annem gibi.

Sonrasında bana kalan hatıralarla savaşıp gözlerini huzurla kapayamayan bir adam.

Kalkamayacağını anladığımda başındaki elimi de beline indirip kendimle birlikte kaldırdım onu. Ayakları yere değdiğinde bir süre dengesini sağlaması için uzaklaşmadım. Gözlerini kırptırdı birkaç saniyeliğine. "Tuvalete gideyim. Sonra çıkalım, olur mu?"

Konuşmadan başımla onayladım. Sarsak adımlarını mutfağın çıkışına yönlendirdiğinde tetikte kalıp düşerse tutmak için ayakta bekliyordum. Ama sağ salim çıktığını

görüp tuvaletin kapısının kapanma sesini duyduğumda kalktığım sandalyeye geri oturdum.

Bazen öyle soruları öylesine bir ifadeyle soruyordu ki bana, "yapma" desem altına yapacak durumda olsa bile tuvalete gitmezdi mesela. Başıma gelen olay sonrasında hayatımın hiçbir evresinde bir kadına güvenmeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Ama sonra o geldi yoğun yosun gözleriyle. Deniz suyundan nasibini alan gözleri her zaman parlak parlaktı. Öylesine çocuksuydu ki ağzından çıkan sözlerle de tek tek işlemişti beynime. "Bana güvenebilirsin," diyordu konuşmaya bile gerek duymadan. "Çünkü ben senin her zaman yanındayım," dediğini bile hisseder gibi oluyordum.

Oysaki kadınları geçtim, nefes alan hiçbir varlığa güvenmemek için şartlamıştım kendimi.

Bartu'ya ve Cem'e güvenmek mi? Zırva.

Kendime güvenmek mi? O da zırva.

Onun yanında olduğum adama güveniyordum sadece. Ucunda ölümüm olsa yine onu korur kollardım çünkü. Göğsümün üzerindeki yükleri topluyordu o minik elleriyle ve siktir, buna alışıyor olmak canımı sıkıyordu.

Sigara paketini masanın üzerinden alıp montumun iç cebine yerleştirdim. Günler önce aldığım paketten sadece üç dal içmiştim ve bunun nedeni de yine çirkindi. Krize yakalanmaması için verdiğim öneme ben de şaşıryordum ve bu hissin kovaladığı rahatsızlık duygusu tekrar ve tekrar beni ele geçiriyordu.

Sandalyeyi iterek kalktım ve sandalyesinin arkasına astığı montunu aldım. Dış kapıya ilerlediğimde arkamdan o da geliyordu. Kapıyı açmadan hemen önce yüzüne bakmadan montu uzatmıştım. "Giy."

Evin hemen önüne park ettiğim arabama ilerlediğimde peşimden gelen adımlarını duyuyordum. Bu kızın

önümden yürüme alışkanlığı kesinlikle yoktu, bazen benim adımlarımı saya saya yürüdüğünü bile düşünüyordum. Benden ne kadar uzak durmaya çalışsa da takılı kaldığı tek noktanın yine ben olduğumun farkındaydım.

Bencilce bir haz alıyordum bu durumdan. Nice kızları önemsemiyordum da sadece onun böylesine bana düşmesi göğsümü kabartıyordu.

Anahtarı çevirdiğimde kemerinin sesini duymayı bekliyordum bir yandan. Kemerin oturduğunu işittiğimde ise gaza yüklenip hareket ettirdim arabayı. Okulun tatile girmesiyle birlikte babam soktuğumun işlerinin başında durmam için sıkıştırıp durmaya başlamıştı. Şirket zerre umurumda değildi ama o piçe yakın olmam da şart olmuştu. İki yan odamdaydı odası ve bana görünmek için şirkete uğramadığını bilsem de bu beni tatmin etmiyordu. O yavşağın yokluğu demek, büyük sorunlar demekti çünkü. Hamle sırası ondaydı ve bu yokluk pek iyiye alamet değildi.

Radyo kanallarını değiştirmeye başladığında kızaran parmaklarını gördüm. Hava pek soğuk değildi ama hafif serinlik bile olsa üşümesine neden oluyordu. Elim ısıtıcıya gitti ısıyı yükseltmek adına. O da birkaç kanaldan sonra güzel bir şarkı olduğuna kanaat getirdiği frekansın sesini açtı. Son zamanlarda yabancı şarkıları seçtiğini fark etmiştim, özellikle 80'ler 90'lar arasında seçimler yapıyordu.

Benim de tercihim olan eski şarkılar dinlendirici bir tınıyla arabayı kapladığında, suratımda dolanan bakışlarını hissetmemek elde değildi. Güzel bir şarkı eşliğinde keyif alır gibi izliyordu beni. Sanırım utangaçlığını attığı tek konu bu olmalıydı ama biliyordum ki başımı çevirdiğim an tekrar yerin dibine girecekti. Son zamanlarda yanına pek uğramadığımdan olsa gerek cesaretli bakışları artar olmuştu.

Gözlerinin beni aradığını biliyordum, inkâr etmenin mümkün olmadığı derecede ben de onu arıyordum ama soktuğumun alışkanlığı beynimi yiyip bitirmesin diye kafamı şirket işlerine vermek daha kolay geliyordu, gönül işlerine değil.

Benim evimde olsa her günün sonunda göreceğim yüz onunki olacakken benden uzak durmayı seçiyordu. Aptal bir kızın oyunları yüzünden olan bu duruma sinirlensem de sakın yaklaşmam gerektiğinin farkındaydım. Önceden göremediğim bir şey vardı çünkü. Ben çirkini ürkütüyordum ve bu ürkeklik benden çekinmesine neden oluyordu. Siktir, dudaklarının ilki olduğum kızın benden çekinmesi canımı feci derecede sıkıyordu. Bu yüzden soktuğumun erkekliğine de söz geçirip alttan almaya karar vermiştim. Benden uzak kalmaksa isteği kalsındı ama benim işten çıkıp yorgun günün sonunda vardığım tek yer onun evinin önü oluyordu.

Kırmızı ışıktaki duraksadığımda bir hayli uzayıp gözlerimin üzerine düşen saçlarımın arasından ona baktım. Beni izlemek için bana doğru döndürdüğü bedeni huzurlu bir uykuya dalmış gibiydi. İki elini birbirine sıkıca sarıp bir yapmış, kucağının üzerine yerleştirmişti. Sağ elimi uzatıp ellerinin üzerine koydum. Çatılan kaşlarım ellerinin sıcaklığıyla eski hâline bürünmüştü. Kansızlığı için doktora gitmemiz gerekecekti.

Bir süre sonra şirketin kapısına yanaştırdığımda arabayı, yan gözle tekrar onu izledim. Gece pek uyuyamamış olmalıydı, bana değen dalgın bakışları her ne kadar üzerimde gezse de kafasının başka yerde konakladığını hissediyordum. Sıkkin bir nefes çektim içime. Çok düşünen bir yapısı vardı ve bunun onu bir hayli yıprattığını biliyordum.

Özellikle konu bensem bu minik kızın büyük cesareti sonucunda sınırları kalmıyordu.

"Çirkin," dedim sesimi yükseltmeden. Biraz kıpırdanmış, ardından gözlerini aralamıştı.

"Geldik mi?"

Cevaplamadan aşağıya indim. Gereksiz muhabbetlerin adamı değildim. Her ne kadar ona verdiğim değer farkına varsam da konuşmamak benim işime geliyordu. Çünkü benden çıkan her bir ses onu bana daha çok bağılıyordu. Bana deli olmasını isteyen tarafım, benden uzak kalıp kaçmasını dileyen yönüm ile çokça çarpışıyordu.

Valeye arabanın arabasını attığımda yavaşça attım adımlarımı. En sonunda bana ulaştığında şirketin kapısına gelmiştik ve hiç beklemeden elini tuttum. İlk başlarda bana fazlalık hissi veren bu olay zamanla alışılagedik olmuş ve şimdilerde ise vücudumun eksik parçasını bulmuşum gibi düşündürüyordu. Soğukluğunu sıcaklığımın tamamlaması da işin farklı yönüydü. Hep soğuk olan ellerinin ellerimin arasında olması işime geliyordu bu yüzden.

Bir insanın sorumluluğunu üstlenmek ne kadar canımı sıkarsa da ondan sorumlu olan tek kişinin ben olduğunu bilmem sıkıntımın üzerine çıkıyordu. Ailesi ile yaşadığı sorunların onu bana daha fazla ittiğinin farkındaydım. Bu yüzden içten içe memnundum belki de. Bu memnuniyetin de beni düşüncesiz bir piç yaptığının farkındaydım ama elden ne gelirdi? Bazı şeyler çoktan kontrolümüzden çıkmıştı.

Birkaç tanıdığa baş selamı verip hızla asansörün önüne ilerlettim bedenlerimizi. Eskiden yanımda çekingen duran bedeni son zamanlarda cesaretliydi ama kalabalığa çıktığımızda tekrar kanatlarımın altına sığınuyordu. O yüzden bir tık daha çektim onu kendime ve önüme taşıdım vücudunu. Asansöre ilk adım atan oyken ardından ben girmiş ve tekrar arkasına yerleşmiştim. Elimi elinden çekmeye yeltenmedim çünkü bırakmayacak sertlikte sarmıştı parmaklarımı.

Hayata tutunduğu bir daldı sanki ellerim, gerçekten de bu kızın istediği gibi bir adam olabilir miydim?

Holdingin en üst katında duran asansörden indiğimizde, babamın benim için hazırlattığı odaya yönlendirdim onu. Asistan kızların bilgisayarlarına gömüldüğü kısımda bir ayaklanma olmuştu. "Hoş geldiniz Kaan Bey."

Kafamı salladım çirkinin elime batan tırnaklarını hissettiğimde. Kıskanç tavrına karşın dudaklarım hafifçe kıvrılmıştı. Odanın kapısını açtığımda önden girmesine izin vererek asistan kızlardan birine seslendim. "Raporları getirip içecek bir şeyler de ayarla."

Ardından kapıyı kapattım ve üzerimde dolaştırdığı kızgın bakışlara aldırmadan montumu çıkardım. Askılığa ilerlediğimde, "Buraya as sen de," demiştim tavrını görmezden gelerek. Söylene söylene askılığa yürüdü o da, yanımdan geçerken bilerek uzak tutmuştu bedenini benden. Minik bedeni koca kıskançlıklara ev sahipliği yapıyordu. Doğa olayında hak veriyordum ona ancak şirketteki kızları kıskanması gereksizdi. İş ortamında elbet kadınlarla yüz yüze gelecektim.

Masama oturup bilgisayarı açtım ve masama bırakılan imzalamam gereken kâğıtlara göz attım. Onun ise odanın içerisinde dolanan ayak seslerini duyuyordum ama dikkatim önümde olduğu için pek aldırmamıştım. "Her gün uğruyor musun şirkete?"

"Hı hı," dedim bir diğer kâğıdı incelerken.

"Asistan mı o kızlar?"

Sadece başımı salladım. Dikkatimi üzerinde istediğini biliyordum fakat gereksiz bir hisse bürünmüştü. "Ben de seninle şirkete gelmek istiyorum hep."

Gözlerimi yumup arkama yaslandım. Ardından bir nefes bırakmıştım saçlarımı karıştırarak. "Ben her gün seninle kafeye geliyor muyum çirkin?"

"Hayır. Ama ya Bartu'yu yolluyorsun yanımda ya da Cem'i," dediğinde Cem'in adını söylerken suratını buruşturduğu gözümünden kaçmamıştı. Farkında olmadan yaptığı bu mimik sabah evde olanlar adına içimdeki kuşkuyu daha çok alevlendirmişti.

"Sana zarar gelmemesi için," diye konuştum tekrar kâğıtlara dönerken. "Soktuğumun sebebini tekrar anlatmayacağım. Şu beynine kazı korunman gerektiğini."

Sustu. Susacağını biliyordum zaten. Sikik çenemi tutamadığım zaman sonucumuz hep böyle oluyordu. O susup köşesine çekilirdi, ben zaten konuşmaya yeltenmezdim. Konuşmak önceliklerimden değildi ama bu çirkin kız kelimelerin yüceliğine inananlardandı.

"Sadece Bartu," diye konuştuğunda sesi alçak olduğu için başımı kaldırmıştım. Masama en uzak olan koltuğa oturmuş, bakışlarını benden en uzak olan noktaya çekmişti. "Sadece Bartu'yu yolla."

Dişlerimi delercesine sıktım. Sabah o evde ne halt dönmüştü bilmiyordum ama o hıyarlara yalan söylemenin bedelini sağlam ödetecektim. Ayaküstü bin zırva sıralayan kertenkele Bartu'nun da sağlam bir dayak yeme vakti gelmişti. Bilgisayarıma düşen mail ile son kez çirkin bakıp işe geri döndüm. Mail kutuma düşen isim bilgisayarın şifrelerini kırdırtmak için tuttuğum hackera aitti.

"Abi bir dosyayı daha açabildim. Dosyayı olduğu gibi atıyorum sana. Kontrol edersin."

Bilgisayarın faresini tuttuğum el sıkışırken dişlerimi birbirine sürtmüştüm. Macit ibnesinin pimini çekmek istiyordum. Yapacağım ilk iş babama kanıtlarla gitmek olacak ve sonrasında basına verecektim elimdekileri. Sağlam bir polisle zaten iletişim hâlindeydim, birkaç kanıt bulmama bakıyordu her şey. Babamın arkasından döndürdüğü pisliklerin hesabını almak için sabırsızken,

annem adına onu öldürmem gerekliydi aslında. Aylar öncesinde kararlıydım, o adamı öldürmek için tüm planım elimdeydi. Ama ardından hayatıma birden dalan çirkin, o adamın ölümünden önce bir insanın hayatını korumam gerektiğini gözümün önüne sermişti. Önceliğim onu korumaktı, ölümü sonraya ertelemişim ama şimdi... Ölüm sonrası tamamen kaçışa dönecek hayatıma bu kızı takamayacağımı bilemiyordum. Ve lanet planlarımı hiç istemeden onun için şekillendirmiştim. Öldürmek yoktu, ölüm onu benden uzağa iterdi çünkü.

Ama o iti nefesi kesilene kadar dövmeyi ihmal da etmeyecektim, tam nefesinin kesildiği noktada ise acı acı diriltecektim.

Dosyalara göz atarken Doğa'nın babasının birkaç şirket bilgisine ulaştım. Zaten bilmekte olduğum bu yazılar aradığıma yaklaşmadığımı anlamamı sağlamıştı ama önüme en sonunda bir anlaşma kâğıdının fotoğraflandığı dosya açıldı. Sağ kaşım havalandı illegal olduğu belli olan kâğıdı gördüğümde. Mühür olmayan kâğıtta bir de Doğa'nın babasının imzasına rastlamıştım. Telefonumu elime alıp yardımcı olacak ismi buldum.

"Şimdi bir mail atıyorum. İmzanın sahteliğini kanıtlamamız lazım."

"Bekliyorum Kaan Bey."

Maili attıktan sonra biraz daha karıştırdım dosyaları ama işe yarayan pek de bir şey yoktu. Yine de maili Cem ve Bartu'ya yönlendirdim. Onların da göz atması iyi olurdu çünkü. Önümdeki kâğıtlara tekrar döndüğümde kapı çalındı ve içeriye asistanlardan biri girdi. Elindeki su dolu bardaklardan birini çirkinin önüne bırakmıştı öncelikle. Sonrasında benim masama da bıraktı ve elindeki dosyaları da yerleştirdi. "Haftalık raporları getirdim Kaan Bey. Sinan Bey incelenmesi konusunda ısrarcı.

Ayrıca boş olduğunuz bir vakitte hastanenin yeni açılan katına da uğramalısınız. Başhekim ve hastanenin müdürü bekliyor genel kontrol için. Gideceğiniz uzman ekip ayarlandı. Sizden haber bekliyorlar."

"Cuma sabahına ayarla."

Elindeki not defterine not aldığını duyduğumda başımı kâğıtlardan kaldırmadım. "Battaniye bulabilir misin?"

Ses tonumu değiştirmeden sorduğum soru kızı şaşırmıştı. "Battaniye mi?" dedi bana bakarak.

Başımı bir kez aşağıya indirdim. "Battaniye."

"Ah tabii. Bakacağım hemen."

Odadan topuklu ayakkabıları eşliğinde koşar adım çıkmaya hazırlanan kızı uyardım. "Yavaş yürü. Onu uyandıracaksın."

Bahsettiğim kişiye gözü kaydı dudakları aralanırken. Tepkisini izlemeyi kesip işime döndüm. Çirkine bakan bir kadının şaşkın gözlerinden bile rahatsız olmuşum. Neyse ki yavaşça yürüyüp çıktı ve odanın kapısını geri kapattı. Yarım saati aşan bir vakitte dosyaları yarıladığımda kapıyı hafifçe tıklatıp içeriye girmişti. Ayaklandım gözlerimi çirkinin uyuyan bedeninden ayırmadan. Kızın elinden battaniyeyi aldım ve yanına yaklaştım. Oturduğu yerde uyuyakalmış. Baş rahatsız edici bir pozisyonunda omzuna düşmüştü. Ani bir kararla askıdan montumu alırken top hâline getirip koltuğun bir köşesine yerleştirdim. Kafasını yavaşça montumun üzerine bıraktığımda bir yandan da tayt giydiği bacaklarını koltuğa çıkarmış ve yatar pozisyonda uzanmasını sağlamıştım.

"Başka bir isteğiniz var mı?"

"Hayır," dedim battaniyeyi çirkinin üzerine sererken. "Sen çıkabilirsin."

Bir süre çöken göz altlarında, solgun yüzünde gezdirdim bakışlarımı. Kafasında milyon tane düşüncenin do-

landığını biliyordum da son günlerde bir başkaydı. Daha kırılgandı öncelikle, daha çekingen. Tek hareketimden korkar duruma gelmişti. Bu kendimi sorgulamama neden oluyordu. Şerefsiz gibi davranmak istemezken epeyce öyle davrandığımı biliyordum çünkü.

Yüzümü ovuşturdum tuttuğum nefesi verirken. Üzerimdeki kazağı da bir çırpıda çıkardım masaya yürüdüğümde. Düz mantık bir herifim, çok düşünmek bana pek yaramazdı. Çözemeyeceği bir sorun olduğunu düşündüğü zaman bana gelmeliydi bu yüzden, ben karışmayacaktım.

Birkaç saat içinde tüm belgeleri bitirdiğimde başımı arkaya verip boynumu oynattım. Bir yandan geniş koltuktaki minik bedeninde geziyordu gözlerim. Akşamüstü olmuştu ve öğlenden beri uyuyordu. Kalkıp yanına yaklaştım ve koltuğun tam önündeki masaya oturdum. Yüzünü incelemeye başlamıştım. Her mevsimdi yüzü, ayrı ayrı her tadı veriyordu. Mutluyken yazdı, hüznünlence sonbahar, üzgünken kış, mahmurken ise ilkbahar.

Boyalara batırılmasındansa her mevsimin izini taşımaya hayrandım yüzünün.

Koltuğun en köşesine sinmişti minik bedeni. İki elini birleştirmiş başını da üstüne yatırmıştı ellerinin. Kırılmaya hazır değerli bir parça gibiydi, öyle ki nasır tutmuş parmaklarımın tek dokunuşu çatlatırdı onu biliyordum. Ama umursamadım. Parmaklarımın altında çatlamasını tercih ederdim ona dokunamamaktansa. O yüzden boşta kalan geniş alana yattım. Bedeninin büyük bir kısmını da üzerime yatırdığımda rahat bir nefes almıştım. Kulağı kalbimin üzerinde, parmakları göğsümün dibinde konaklıyordu şimdi.

Birlikte uyumayalı uzun zaman, huzurlu bir uyku ise buna eş zamanla yanıma uğramaz olmuştu. Belinden

tutup biraz daha yukarıya çektim bedenini. Yüzü boynuma gömülmüştü bu pozisyonda. Burnumu saçlarına değdirip soluklandım. Onun olması gereken yer tam olarak da burasıydı.

Boynumdaki nabzım onun dudaklarının altında atmalıydı.

Tekrar onu kırdığımı biliyordum ve uyandığı zaman bulunduğumuz pozisyona karşı aşırı tepki vermemesini umuyordum. Gerçi o hep kendisini benim için frenlerdi, ağzındakileri yutardı. Aslında baya sikik hissediyordum bu nedenle ama işime geldiği durumlar da olmuyor değildi.

Burnum saçlarındayken bir elimi belinde bıraktım, diğer elimi ise bacağına taşıyarak bacağına çektim yukarı doğru. Benim yatağında uyuduğu zamanlar da bilerek geç gelirdim eve ki yatağın öbür ucunda olan bedenini o uyurken üstüme taşımak daha kolay olurdu. Çünkü o huzurlu uykusundayken açıklama yapmamı isteyemezdi, ben de içine girdiğim durumu düşünmek zorunda kalmazdım.

Her adımını düşünerek atan bir adamı son zamanlarda sadece minik kızın tek bir saç telini düşünen bir herife dönüştürmüştü.

"Sikeyim böyle işi," diye mırıldandım. "Soktuğumun kalbi son zamanlarda müsaadem dışında hareket ediyor."

Babamın annem hakkında söylediği tek söz aklımda dönüyordu şu sıralar. "Bir adam koca ülkeyi yönetir de vücudunun içinde atıp duran organa sahip çıkamaz. Herkesin önünde yücelir ama kalbini küçük elleri arasında tutan kadının tek bakışına yenilir."

"Yeniliyor muyum?" diye fısıldadım saçlarının arasına.

Babamın anneme olan yenilgisi her zaman onu güçsüz görmeme neden olmuştu. Çünkü düşündüğüm tek

şey onun yerinde olsam annem gibi bir kadını asla kabul etmeyeceğimdi. Aşk ve acizlik arasında gidip gelen babam son zamanlarda âşıktan çok acizdi benim gözlerimde. Küçük yaşlarda bile bunu anlıyorken şimdilerde katlanamıyordum babamın hâlleri aklıma gelince.

Ama göğsümün üzerinde konaklayan bu kız annem değildi. Bunu sık sık aklımda tutmaya çalışıyordum. Babamın düştüğü durumun tek nedeni annemken, ben bu kızın karakterinin saflığına acı şekilde inanıyordum. Güven bana uzak olan yıkıcı bir kapıyken bu kız o kapıdan içeri girmişti en ufak bir sıyrık bile almadan.

Evet, ben çirkine güveniyordum.

"Olma." Fısıldamak tercihimdi. Duymasını istemediğim ama dudaklarımdan çıkmasını gerekli gördüğüm sözlerdi bunlar. "Annem gibi olma sen."

Annem gibi aldatma, yalanlar söyleme ve en önemlisi de... İyiliğin kuşattığı kalbinden kötü kokular almama asla izin verme. "Çünkü," diye fısıldadım. "Herkes kapalı ama..." deyip başını kalbime daha fazla bastırdım. "Sana açık bu kapı."

Her hissi reddedecektim belki ama bu kızın değeri reddedilemeyecek kadar gerçektir artık bende. O yüzden belki annemin anısına ihanet etmektir bu, belki de kendime ihanetti ama kapımı açmıştım ben bu kıza. Hem de farkında olmadan onu öptüğüm ilk gün gelişmişti bu. Ama biz insanoğlu öyle sıkık karakterlere sahiptik ki elimizde olan hazinenin değerini er değil de muhakkak geç anlıyorduk.

"Sözümün arkasındayım çirkin," dedim yavaş hareketlerle saçlarını okşarken. "Bizim geri dönüşümüz yok. Cennetin en kuytu köşesinde bile olsan, seni alıp cehennemime tıkacağım."

Çünkü... Biz birlikte yanıp birlikte yakacağız güzelim.

Suratımda gezen parmaklar, saatler süren uykumdan yavaşça kaldırıyorlardı beni. Aslında tüy hafifliğinde olan dokunuşa uyanmam epey zordu ama gün ortası uykusu olduğundan gerek teması hissetmeye başlamıştım. Gözlerimi yumduğumda göz kapaklarımın ardında hissettiğim aydınlık hava uyanmaya başladığımda karar-mıştı. Gözlerimi açmama gerek yoktu bunun için. Birkaç saat sağlam bir uyku çekebilmişim haftalar sonra.

Elmacık kemiklerimde gezmeye başlayan parmaklara tepki vermeden uzanmaya devam ettim. Rotası bir süre orada duraklamış ardından dudaklarıma yol almıştı. Dudak kıvrımlarında dolanmaya başladı. Dudaklarımın üzerinde dudaklarının olması tercihimdi ama onun seçiminin şu anki gibi olmasıydı onu o yapan. Parmaklarından akan saflık dudaklarıma bulaşıyordu, temizliyordu her bir kıvrımımı. Gerçi onunla tanıştığımdan beri hiçbir kızla görüşmemiştim. İçimde soktuğumun anlamsız bir hissi oluşuyordu buna münasebet ettiğim her anda. Çünkü onun sevgisi var olduğunu unuttuğum vicdanıma hayat veriyordu. Ve ben biliyordum ki hiçbir adam bir kadının sevgisine ihanet etmemeliydi.

Parmakları alt dudağımın üzerine geldiğinde yutkuncaktım ama zorladım kendimi hareket etmemek için. Bir kızın bir adam üzerinde ne etkiler bırakabileceğinden haberi bile olmayan çirkini ürkütmek istemiyordum. Bunu umursamayacağım noktada şu an üstte olup ellerini üzerinde gezdiren o olmazdı çünkü, her şey tersine dönerdi.

Alt dudağımdaki dokunuşu çeneme kaydığında rahatladım. Çünkü sınıra gelmeme ramak kalmıştı. Ama

çenemdeki tüy ağırlığındaki dokunuşunu hissettiğimde fısıltısı şaşırmama neden oldu. "Öküz," demişti birden bana.

Öküz mü?

"Öküzsün."

Ben mi öküz?

"Cidden öküzsün."

Sokarım böyle işe. Açıyorum lan gözlerimi.

"Seni kıskandığımı anlayamayacak kadar öküzsün hem de."

Duraksadım. Sandığının aksine anlamıştım beni kıskandığını. Sokuk bir ergenden çok, zeki bir adam olduğumu anlasa iyi ederdi. Her tepkisine, rahatsız olduğu her duruma karşı benden müdahale bekliyordu. Onu tatmin edeceğim kelimeler kullanmamı istiyordu. Lakin öyle bir adam değildim. Onun istediği gibi bir adam... Sanırım değildim, evet.

"Bu şirkette çalışan kızlar neden o kadar kısa etekler giyiyorlar ki hem?"

Kendi kendine konuşmaya başladığının farkındaydım çünkü çenemdeki dokunuşu var ile yok arası hissi vermeye başlamıştı. Dakikalar boyu sustu bu cümleden sonra. Başparmağı ile çenemi okşamaya başladığında üzerimde hareketlendiğini hissettim. Nefesinin sıcaklığı dudağıma çarptığında ise hareket etmeyen bedenimi buz kapladı. Düzensizdi nefesleri. İlacını bugün kullanmadığına emin olmuştum. Belli ki sağlam bir fırça gerekiyordu bu minik kıza ilaçlarını aksatmaması için.

Çenemde hissettiğim dudaklar gözlerimi ansızın aralamama neden oldu. Ama o beni görmedi. Gözleri kapalı, ince dudaklarını çeneme yerleştirmiş, derin bir öpücük bırakıyordu. Sonrasında ise dudakları hareketsiz kaldı ama hâlâ gözlerini aralamadı. Aksine göz kapaklarını

kaldırmadan çenemin üzerine konuşmaya başlamıştı. "Ben sana ihanet etmem ki Kaan Barlas."

Sözlerine karşın tepkisiz kaldım. Bunun tek nedeni acı çeken yüzüne şahit olmamdı. Bu kızın yüzüne acı yakışmıyordu, dudaklarından çıkan "ihanet" kelimesi ise asla onluk değildi. Ağzına yakışan kelimeler kullanmalı, yüzünden gülüşler eksik olmamalıydı.

"Asla," diye fısıldadı. "Onların düşündüğünün aksine ben sana ihanet etmeyi aklımın ucundan bile geçirmem."

"Ama..." dediğinde duraksamıştı. Fısıltısında saf bir acı hissettim. "Biliyorum ama kelimesini kullandıktan sonra önceki cümlelerin pek anlamı kalmıyor. Ama... İhanet etmediğim hâlde neden suçlu gibi hissediyorum ki?"

"Asla," dedi tekrar. "Herkes ne düşünürse düşünsün ama sadece sen bil ihanetin benim sözlüğümde olmadığını. Benim sözlüğüm bile sensin serseri, içinde yakıştıramadığım bu kelimeye asla yer yok."

"Sana şiirler yazılmalı, mutlu bir hayat verilmeli aksine."

Gözlerimi yumdum. Siktir, irade adına her şey sar-sılıyordu soktuğumun kalbinde. Dudaklarına kilit vurulmalıydı bu kızın. O kilidin ise benim ağzım olmasına özen göstermeliydim. Başını göğsüme yasladığında yüzümü buruşturdum. Öylesine yabancıydım ki şu anki hâlime, bu durum iyi mi kötü mü anlamıyordum. Hayatımdan memnun olmasam da iplerin elimde olmasından gayet memnundum ama bu kızın her bir kelimesi elimdeki ipleri almıyordu evet, lakin kalın ipleri teker teker inceltmeye başlıyordu. Öyle ki o ipler koparsa şimdiki hayatımdan kopup gideceğimi fark ediyordum.

Geçmişim ile geleceğimin arasında dikiliyordu minik bedeniyle ve ruhuma dokunarak bana ihanet etmeyeceğini söylüyordu.

Ellerimi saçına götürmemek için zor tutuyordum kendimi. Bir süre dağıtıp çekiştirmeliydim çünkü saç tellerimi. Düşünmemek adına yapabileceğim tek şey bu olurdu. Beyin kıvrımlarımı bile sikiyordu bu kız, duygusal ve mantıksal bölgeye giden damarlarımda tıkanıklık başlatmıştı.

Ölümüne neden olacaktı, hâlbuki asıl onun ölümünün benden olacağını söylemiştim.

Bir süre izin verdim kendime toparlanmak adına. Hareketsiz kalan bedeninden tekrar uyuyakaldığını anlamıştım. Yarım saat boyunca boş boş tavana baktım hiçbir şey düşünmeden. Oysa yatıp zaman öldürecek heriflerden hiçbir zaman olmamıştım. Yarım saatin sonunda kıpırdandım ve belinde duran elimi oynattım. Bunu bekliyormuş gibi çenesini göğsüme koymuş, ardından göz kapaklarını aralayıp mahmur yeşillerini bana sabitlemişti.

Gözlerini kapattığı her anda beni özlediğini anlıyordum gözlerini açtığı her an.

"Uyandın mı?" dedi harelerimi içine çektiğini anladığım zaman.

"Hayır," diye yanıtladım keyifsiz bir ses tonuyla. "Uyuyorum."

Dudaklarını büzdü. Bu hareketiyle fazlasıyla çocuksu görünüyordu. Sonrasında parmaklarını burnuna götürüp üzerini kaşdı birkaç saniye için. Yoğunlaşan çillerine baktım ben de ifadesizce. Çillerinden rahatsız olduğunu hep hissediyordum. O yüzden dikkati bende değilken onları izlemeyi tercih eder olmuştum.

"Bana gayet uyanık geldin," dedi yarım yamalak gülümserken. Gözlerinde kırgınlığı görüyordum. Belli ki uyuyakalmadan önce ona sert çıkışımdaydı kafası hâlâ.

"Ağırsın," dedim sadece.

"Hı?"

"Ağırsın," diye tekrarladım kaşlarımla bedenini işaret ederek.

Gözleri büyüdü vücuduna bakışları düşerken. Ardından hemen hareketlendi ve koltuktan indi. "Ö-özür dilerim. Uyurken üzerine çıkmış olmalıyım. Bazen çok dengesiz yatıyorum."

Koltukta oturur pozisyon alıp dirseklerimi dizlerime yasladım. Ardından başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı gelişigüzel karıştırmıştım. Ağır olduğu falan yoktu. Sadece hüznün dolu gözlerden kurtulmasını ve bana karşı olan kırgınlığından sıyrılması için en kolay yoldu onunla uğraşmak. O uğraştığını bilmeseydi bile.

"Saat kaç?"

Masanın üzerinden telefonu aldığı anda ekran odayı hafifçe aydınlatmıştı. "On bir olmuş. Nasıl o kadar uyuduk?"

Kokun sayesinde çirkin, kokun.

"Yorgundum," dedim kısaca. Ayaklanırken gözüm odada dolandı. Birkaç dosyayı yanımda götürmem gerekecekti. Masaya doğru yaklaştığımda gerekli dosyaları seçtim ve askılığa yürüdüm. Onun montunu da alıp yanına yürümeden fırlatmıştım. Havada yakaladığı montu giyerken kısık sesle söyleniyordu bana çirkin. "Muhtemelen öküz diyor yine," diye geçirdim içimden. O öküz kelimesinin de hesabını kesmem gerekiyordu.

İhanet olayı ise... Bir başka altını deşeceğim olaydı. Besbelli "onlar" dediği itler bizim çocuklardı ve onlara çirkinini bu duruma sokmalarının hesabını soracaktım. Her şeyin bir vakti vardı. Eğer akılları varsa sessiz kalacağım süre boyunca gelip anlatmayı seçerlerdi. Aksi takdirde kendimi tutacak kadar duyarlı hissetmiyordum.

Onun yüzündeki her acı karşıma alabileceğim milyonlarca insana eş değerd.

Çünkü milyonların yanımda olmasına değil de, "Sana ihanet etmem," diyen tek kızın yamacımda durması en doğrusuydu.

Bartu'nun da Cem'in de kardeşliğini sikerdim. Kardeşlik benim yanımdaki kıza sallamakla olmazdı ve bu... Onların hayatları boyunca bana yaptıkları tek yanlış olurdu. Bunu da söyledikleri her kelimeyi ağızlarından sokup kışkırlardan çıkartarak ödetirdim. Onlar da bunu yadırgamazlardı zaten. Çünkü beni bilen adam sonucun bu olacağını zaten bilirdi.

Odanın kapısını açıp çıktım. Asansöre doğru yürümeye başlamıştım montumu giyerken. Ardımdaki adımlarını yanıma taşıdı o da ve ürkek gözlerini karanlık katta gezdirdi. "Neden kimse yok?"

"Çünkü çalışanlarını sömüren bir şirket değiliz."

"Tersinden kalkmış herhalde öküz," diye mırıldandı yanımda. Asansör de aynı zamanda kapılarını araladığında tek elimle onu içeri ittim ve diğeriyle tuşa basıp geri döndüm asansör duvarına yaslanmış bedenine.

"Ne dedin sen?"

"Bi-bir şey demed-"

"Yalan yok çirkin, yalan yok," dediğimde bedenimi bedenine yaslamıştım. Tenine hücum eden ateş üzerime esiyordu. Dalga dalga ondan yayılan sıcaklık dişlerimi sıkmamı sağlamıştı.

Eğdiği başını kaldırmak amacıyla çenesine götürdüm parmaklarımı ve yumuşak bir baskıyla hareket ettirdim kafasını. Artık göz gözeydik. Elleri göğüslerimiz arasında sıkışmıştı kendisini korumak adına. Ama haberi yoktu ki ben, "Sana asla ihanet etmem," diyen kızın kılına dokunmazdım. Dokunacağım tek yaklaşım şefkat ve zevk olurdu. Onu korkutacak bir şeyin limanına bile yaklaşmazdım.

"Ö-öküz dedim."

"Anlamadım," dedim başımı iyice eğip ona yaklaşıırken. "Ne dedin?"

"Ökü-"

Tamamlayacağı kelimenin nefesini dudaklarıma çektim ona yapışırken. Tüm hırsımı, tüm bilinmezliği ve en önemlisi de bendeki bu dengesizliğin asıl nedenini çirkinden çıkarmak kolay gelmişti bu öpücükle. Nefessiz kaldığını hissetsem de kontrol edemedim kendimi ve dilimi aralanan dudaklarından içeriye soktum. Diliyle buluştuğumda boğazımdan derin bir hırlama kaçtı. Elim beline sokulduğunda bedenini daha çok bastırdım kendime onu tamamıyla hissetmek adına. Ve bu isteğim başarıyla gerçekleştiğinde her bir kıvrımım onun üzerindeydi. Ağzımın içine inledi. Siktir!

Dudaklarımı zar zor ayırıp başımı göğsüne yasladım. Derin aldığı nefeslerle inip kalkın kafam hareket ediyordu onunla birlikte. Nefesimde düzensizlik yoktu ama aynı şeyi şaha kalkın hormonlarım için söyleyemeyecektim. Bu kızın beni bu kadar etkilemesi ebemi belliyordu. Kontrolümü kaybetme noktasına ulaşp deliriyormuş gibi hissetmem tamamıyla onun her hareketinin bedeliydi.

Başımı kaldırıp asansör kapısına doğru döndüm birden. Zaten sikik bir karakterim vardı ama bu çirkin kız daha bir dengesizleştiriyordu beni. Cebimden ilacını çıkardığımda kapı açıldı ve çıkmadan hemen önce eline sıkıştırdım. "Kullan şunu."

Düzensiz nefesleri krizin habercisiydi. Elimde olmadan çok zorlamıştım onu. Yavaş adımlarım vicdanımın yüküyle daha bir ağırlaşmışken kulağım ondaydı. Arkamda yürüyerek ilacı çektiğini duydum ve birkaç saniye sonra yanıma gelip geri uzattı. "Teşekkür ederim."

Cevaplamadan yürümeye başladım. "Teşekkür ederim" değildi demesi gereken şey. Nefessiz kalmasının suçunu bana yüklemeliydi, minnettar olması daha ağır bir yük oluyordu bana. Özellikle de suçlu ben iken.

Arabaya bindiğimizde tekrar radyoyu karıştırmaya başladı. Dalgın gözükiyordu ve göz ucuyla baktığımda saçlarının bir hayli dağınık olduğunu gördüm. Elim ne ara saçlarını çekiştirmişti hatırlamıyordum bile. Bu derece kontrolümü kaybetmiş olmam beni şaşırtıyordu. Motoru çalıştırırken, "Saçlarını düzelt," dedim. Aksi takdirde diğerlerinin bakışları onu utandıracaktı. Şiş dudakları ise manzarayı yorumlayıp birleştirmelerini sağlayacaktı.

Aynaya bakarak saçlarını düzelttiğini seslerden anlamıştım ama dönmedim. Yola odaklanmaya devam ettim çünkü bu kızın dağılmış görüntüsü işimi devam ettirmem konusunda beni teşvik ediyordu. Ama bunu ne ona ne de kendime yapabiliirdim. Genç... Çok gençtik ve onun gibi bir kızın bunu üstünden kolayca atabileceğini sanmıyordum. Yanında ben olsam bile...

Sebebinin ben olacağım hiçbir sıkıntıya erişmesine neden olmayacaktım. Onun bana ait olması ne kadar beni tatmin etse de kendimden emin olmadan bunu ona yapamazdım. Her şeyin bir vakti ve usulü vardı. Direksiyonu sertçe sıktım. Soktuğumun akli resmen onu çıplak vücudu ve dağılmış saçları ile hayal ediyordu. Boş yola baktıktan sonra birkaç saniyeliğine gözlerimi yumdum. *Ergenliği bırak sikik herif.*

Kendime verdiğim net emirden sonra gözlerimi aradığımda neyse ki o görüntü kaybolmuştu. Daha önce kimsenin hayalini kurmamışken bu kızın saf görüntüsüyle aklıma sızması benim için alışlagelmedik bir durumdu. Daha dikkatli olmalıydım yanında. Diğer türlü pimi çekilmeye hazır bomba gibi gezecektim çünkü.

Evinin bulunduğu sokağa kırdığımda konuşmaya başladı. "Gelmek ister misin? Kahve yapabilirim."

Olumsuz anlamda salladım başımı. Asansörde onu sıkıştıran bendim ve gönül alması gereken de yine bendim ama aksine o kendini öne sürüyordu yine. Vicdanımın her bir noktasına dokunuyordu. Apartmanın önüne yaklaştığımda arabayı yavaşlattım bu düşüncelerle. Ama gözümün ağına takılan cisimle bakışlarım odağına direkt olarak apartmanın kapısını almıştı. "Siktim senin belanı."

El frenini çektiğimde anahtarı almadan, açtığım kapıyı dahi kapamadan atmaya başladım büyük adımlarımı. Apartmandan başı eğik öne çıkan ibne, çirkinin, "Kaan!" diye bağırması sonucu kafasını kaldırmıştı ve bam!

Yere düşen bedenine bir tekme attım yumruğun ardından. "Sana bu eve girmeyeceksin demedim mi yavaşak?"

"Kaan yapma!"

"Kes!" diye haykırdım gözümün döndüğünü hissettiğimde ama çirkin koluma sarılmış, beni güçsüz elleriyle engellemeye çalışıyordu. "Söylesene piç! Onun nefes aldığı eve bir saniyeliğine bile olsun adım atmayacaksın demedim mi sana! Söyle!"

Kolumu hızla kurtardım çirkinden ve Mertcan'a bir tekme daha attım. Tüm sokağı saracak bir inleme çıkmıştı ağzından. Aynı anda arkamdan da bir inleme geldiğinde gözüm döndüğü için dikkatimi veremedim bile. Uyarmıştım onu. Çirkinin yaşadığı eve bir adım bile atarsa öldüreceğimi söylemiştim. Biliyordu, yapardım!

Bu sefer yumruk yaptığım elimi kaldırdığımda çirkin tekrar koluma sarıldı ve tekrar ondan kurtaracaktım ki inlemişti. Kararan gözlerim eşliğinde döndüm suratına. "Yapma," dedi sadece. Elini sıkıca yumruk yapmıştı ama

yan taraflarındaki kanı görmemle beynimdeki sinirlerin çekildiğini hissettim.

Büyük bir adımla dibindeydim şimdi. Avucunu araladığımda elinin yere sürtündüğünü anlamıştım. "Nasıl?" dedim elini incelerken. Sinirimin uçup gitmesi ardından başka şeyleri geri getirmişti.

"Önemli değil Kaan. Sorun yok ki."

"Sesin titriyor. Canın yanıyor!" diye haykırdım suratına. Gözleri dolmuştu bu tavrıma karşın. Siktir, onun canının yanmasınaydı sinirim, kendimeydi bu tepkim. Ona bağırمامam gerekiyordu, üstüne alınmaması lazımdı! Sesimi hafiflettim. "Canının yanması benim en büyük sorunumken sen nasıl olur da sorun yok dersin?"

XII

Ailem için varlığım hep sorun olmuştu ve bunu öyle aksettirmişlerdi ki bana, ben de zamanla bunun doğruluğuna inanmış ve büyük bir sorun olduğumu düşünmeye başlamıştım. Bir cana sahip olmak problemdi bu yüzden ama canıma can katan adam gelmiş ve canımın acısının sorun olduğunu dile getirmişti. Kül olan ruhumun boşluğunda bir esinti hissettim. Dağılan parçalarımı toplayan değil de, kül olmuş hâlimi savuşturan bir rüzgârdı bu. Öyle ki uğulduyordu bana, "Bu sen değilsin, ailenin sana dayatmaya çalıştığı herhangi biri," diye.

Ailem kendi canından nefret eden bir kız yapmıştı beni. Ama şimdi o gelmiş bağıırıyordu bana... Canımı geçtim, canımın acısını bile umursadığını söylüyordu... Oysaki bir cana sahip olmam hep sorun olmuştu, onun acısı ise hiç kayda değer görülmemişti.

Mertcan'ın kanlar içinde yatan bedeni ve Çağla'nın çığlıkları zihnime dolunca gözlerimi yumdum. Her şey o kadar ani gelişmişti ki o fırtınadan Kaan beni alıp kurtarmış ve arabanın içine oturtmuştu şok olmuş bedeni mi. Dakikalar sonra ise bir elinde bavulum, diğer elinde Johnny ile arabaya gelmişti. Johnny'yi kucağıma bıraktıktan sonra tüm hırsını bavuldan çıkardığını anlıyordum bagajdan gelen seslerle. En sonunda yanıma yer-

leştiğinde saatli bir bomba edasıyla arabayı kullanmaya başlamıştı. Neler olmuştu, nereye gidiyorduk hiçbir fikrim yoktu ama tüm bu kıyametin içinde bencilce kafamda sözlerini döndürüyordum. Benim canımı var sayan tek insan olmuştu o çünkü.

Bir taraftan da Çağla'nın bağırışları tekrar kulağımda yükselince suratımı buruşturdum. Endişelenmemek adına Johnny'nin başını okşayıp kokusunu içime çekiyordum ama yeterli gelmiyordu. "Seni polise şikâyet edeceğini söyledi."

Sesimden korkum anlaşılmayacak gibi değildi. Sokak ortasında resmen adam dövmüştü ve polise giderlerse gayet suçlu bulunabilecek bir konumdaydı. Çünkü Mertcan ona parmağıyla bile dokunmamıştı, dokunamamıştı.

"Bir bok yapamaz."

Hayretle döndüm ona. "Nasıl bu kadar rahat olabilirsin? Sokak ortasında adam dövdün resmen!"

"Evet."

Tek elimi saçımdan sertçe geçirdiğimde tepkisi beni delirtmeye yetmişti. Umarsızlığının sonuçlarını o umursamayabilirdi ama ben deli gibi endişeleniyordum. Görmüyor muydu? "Kaan. Ya polise giderlerse?" dedim. Kelimeleri yavaş yavaş söylemiştim kafasına sokmak amacıyla.

"Bir. Bok. Olmaz."

"Hah!" Yüzümü ovuşturdum yolda olan gözlerini takip ederek. "Nereye gidiyoruz?"

"Eve."

"Hayır!" diye haykırdım. Son zamanlarda içimde konaklayan tufan kolaylıkla ortaya çıkabiliyordu. "Ben kendi evime gideceğim. Kendi!"

Gaza yüklendi bu fikri çürütmek istercesine. Herif bana resmen konuşmayarak, "Sen öyle san," diyordu.

Yere sürtünmüş olan elimin yanmasını umursamadan torpidoya sertçe geçirdim. "O lanet eve gelmeyeceğim." Sesimin ayarını kontrol etmek için çok geçti. Çünkü kalbimin çığlıklarının sesi gerçeğe dökülmüştü. "Beni kendi evime götür! Girmeyeceğim o pisliğin girdiği eve! Kendi evime gitmek istiy-"

"Kes!" diye haykırmıştı. Sesi benimkinin kat ve kat üstüne çıkmış, kükremeyi aratmamıştı. Kocaman açtığım gözlerim korkudan değildi, sinirdendi. "Herhangi bir yavşağın nefes alıp verdiği o evin havasına sokacağımı mı sanıyorsun seni!"

"Ne?"

"Öyle sanıyorsan soktuğumun rüyasından kurtul."

"Kaan..."

"Hassiktir ya," deyip yumruğunu direksiyona geçirdi. "Kontrolcü piçin teki oldum, sikeyim. Ama umurumda değil. O eve bir daha asla girmeyeceksin. Anlıyor musun?" dediğinde yüzüme dönmüştü. Öfkenin koyulaştırdığı yüzüne bakakaldım. "Anlıyor musun dedim!"

"Senin evine gitmeyeceğim," diye fısıldadım. "Asla."

Dikkatini yola verip bir süreliğine sessiz kaldı. Ben de yorgun bir şekilde arkama yaslandım ama ardından gelen söz beni ciddi anlamda yaralamıştı. "Evimize gideceğiz."

O evde pis hissettiğimi, saklanan her şeyin, dönen her oyunun kâbuslarıma gireceğini anlayamıyor muydu? Sözümün ufacık bir değeri bile mi yoktu ki beni zorla oraya götürüyordu? Gözlerimdeki ıslaklıkları görmemesi adına başımı cama çevirdim. Johnny üzüntümü anlayıp boynuma saklamıştı kafasını. Burnuyla oynamaya başlamıştı benimle. Bu onun "üzülme" deme şekliydi. "Ben yanıdayım" dercesine hatırlatıyordu kendisini minik ıslak burnu. Onun varlığı Arda'nın da her zaman

benimle olduğunu hissettiriyordu. En kısa zamanda onu da görmeye gitmeliydim. Normal aktiviteler yapmaya ihtiyacım vardı ki normal hissedeyim. Diğer türlü içimdeki öfkeyle oynayan yabancı kızın beni parmağında oynatacağını hissediyordum çünkü.

Yanmaya başlayan gözlerimi yumdum. Yorgun hissediyordum fakat bu fiziksel bir yorgunluk değildi, psikolojikti benimkisi. O evin tüm enerjimi sömüreceğini bildiğimden tüm modum ayaklarımın altına düşmüştü. Hâlbuki onunla çektiğim uykunun mutluluğunun beni bir süre idare edeceğine emindim. Onun kolları arasında uyandığımda bugünün böyle biteceği aklıma bile gelmezdi.

Dakikalar sonrasında araba durduğunda gerginlikten midem bulanmaya başlamıştı. Johnny de bunu hissetmiş gibi havlıyordu. Onu telkin etmek adına gözlerimi açtım ve başını okşarken Kaan'a göz ucuyla dahi bakmadan arabadan indim. Hızlı adımlarım duraksamadan arabanın tam ters yönüne ilerlemeye başlamıştı. Çevreme bile bakmıyordum, bakışlarım sadece önüme düşen yoldaydı. O kadar sinirliydim ki o eve girmemek adına her şeyi yapabilirdim.

Seri adımlarımı atmayı sürdürürken arabanın diğer kapısının açıldığını duydum. Peşimden geliyordu o da. "Gelme," diye bağırmıştım arkama bakmadan. "Yalnız kalmak istiyorum."

Kolumdan tutup birden durdurdu ama döndürmemişti bedenimi. Ondan bana ulaşan sadece rüzgârın getirdiği kokusu olmuştu. "Çevrene bakmayı denedin mi?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye yanıtladım. "Bırak kolumu."

"Senin dilin çok uzadı."

Ağzımı araladım uzayan dilimden sarkan kelimeleri fırlatmak adına ama dudaklarımdan kaçan sadece yüksek

sesli bir çığlık olmuştu. Bakış açımı dar pantolonunun sardığı sıkı poposu girmişti aniden. Beni omzuna atmıştı maganda, resmen tek omzunda hiç zorlanmadan keyifle taşıyordu. Johnny'yi yere simetrik bir şekilde tuttuğumda aşağıya atladı. Neyse ki tasmaları elimdeydi, kaçması imkânsızdı bu yüzden.

"Ya maganda mısın sen? Bıraksana beni! Girmeyeceğim o eve. Bırak diyorum sana!"

Sesini dahi çıkarmadan diğer eline de bavulumu alıp yürümeye başlamıştı. Herif omzunda insan kaçıırken bile karizmasından ödün vermiyordu ya, şaka gibiydi. Biraz daha çırpındım omzunda ama rezidans olduğunu tahmin ettiğim binaya girdiğimizde çabalarımın sonuçsuz kalacağını anladığımdan hareketlerimi kestim. Tahmin ettim diyordum çünkü baş aşağı sallanırken pek de akıl kârı düşünmek mümkün olmuyordu, hem de doğru düzgün bir görüş açısına sahip değilsen.

"Bırak artık," diye fısıldadım yorgunca. "Kaçmayacağım, tamam."

"Ben seni bırakmam," dedi asansöre bindiğimizde. Geç bir cevap olmuştu ama dilerdim ki beni ömür boyu bırakmayacağını söylesin. "Kaçmayacağından emin ol sam da..." diye tamamladı.

"Öküz," dedim mırıldanarak. "Resmen zevk alıyorsun bu hâlimden. Bir de kelime oyunları yapıyorsun."

"Öküz olmam bir işe yaradı desene." Asansörden indiğimizde kulağım onda, gözlerim yanı başımda yürüyen Johnny'deydi. "Yoksa seni taşıyabilecek güçte olamazdım."

"Ne?" diye bağırdım birden. "Şişman olmadığımı eminim!" Burnumdan soluyordum. Uğraşıyor olsa bile öyle duygusal hissediyordum ki hastalık dönemimim yaklaştığına emin olmuşum. Resmen bana ayı demişti ya!

Cevaplamadan kapıyı açtığını duydum ve birkaç adım attıktan sonra bavulumu indirdi ilk olarak. Sonrasında ayağıyla kapıyı ittiğinde, "Sıra ne zaman bana gelecek?" demiştim ama birden beni indirip omuzlarımdan döndürmesiyle donakaladım.

Karşımdaki manzara dilimi kesmiş, konuşmamı mümkün kılmıyor gibi hissediyordum. Arkamda durduğunu sırtıma yaslanan göğsünden anladım. Göğsü bana destek verirken kelimeleri de beni sarıp sarmalamıştı. "Eve hoş geldin."

"Burası neresi?" diye fısıldadım adımlarıma sarsak komutlar verirken. Parmaklarım dudaklarımin üzerine örtmüştü şaşkınlıktan.

"Burada yaşayacağız."

Arkamdan gelen adım seslerini duyuyordum ama tepki veremedi salon olduğunu sandığım odaya girdim. Eski evde olduğu gibi bembeyazdı her yer. Büyük tablolara kadar her şey taşınmıştı salona ve bir öncekinden daha büyüktü içerisi. "Se-sen..." dedim yanımdaki bedenine dönerken. "Benim için mi?" diye fısıldamıştım.

Gece mavilerindeki huzurla kucakladı yeşillerimi. Sesi de en az gözleri kadar huzurlu çıkmıştı. "Evet, senin için."

Alt dudağımı ısırdım bakışlarımı kaçırdığımda. Gözlerime dolular düşmüştü. Onu arkamda bırakarak yatak odası sandığım bir diğer odaya girdim ve donakaldım. Eski evdeki salonun aynısını bu eve taşımıştı ancak yatak odasının dizaynı tamamen değişmişti. Yanaklarım ıslanmaya başladı iznim olmadan. Yere oturup hüngür hüngür ağlayasım vardı.

Allahım bana hayatımın hiçbir döneminde insan gibi davranmamış bir aileye denk gelmişken... Sen nasıl olur da bu adamın gönül hazinesini bana açardın?

Yanan boğazım, akan burnum ile birlikte dibimde biten bedenine döndüm. Mavileri yanaklarımdaki ıslaklığa bakıyordu hoşnutsuz bir şekilde. Üst dudağını yalayıp odaya kısaca göz attı. "Olmamış mı? Olabildiğince eski odaya benzetmemeye çalıştım."

Sağ elimi yanağına koydum minnettar bir şekilde. Benim için evini değiştirip, yatak odasının kâbuslarıma uğramaması için eşyaları bile düşünen bir adam vardı karşımda. Onun içinde yatan dikkatli, düşünceli bir adamın varlığından emindim de... Bir gün benim için o adamın ortaya çıkacağını hiç düşünmezdim. Tüm sevgimi katarak okşadım suratını. Gözlerimdeki yaşlar bitmezken artık hıçkırıklara dönüşmüştü. Hoşnutsuz bir şekilde elini suratıma uzattığında ise elini havada yakalayıp sıktım.

"Kaan," dedim hıçkırıklarımın arasında. "Biliyor musun?"

Gözlerindeki ifade yumuşarken sesi de onunla birlikte hareket etmişti. Mavileri gözlerimden akan yaşların yolunu izliyordu ama kulağı neyse ki bendeydi. "Neyi biliyor muyum çirkin?"

Sessiz kaldım. Onu hayran hayran izlerken bilerek bu ifademi görmesi için sessiz kalmayı seçmiştim. Ve en sonunda tam da istediğim gibi oldu. Yeşillerimi buldu gözleri. Bir süre izledi her hissi. Harelerimde yaşatıyordum ona duyduğum aşkı, görmemesi mümkün müydü?

"Biliyor musun?" Gözlerimden ayırmıyordu gözlerini. Bir an bile pişmanlık duymadan konuştum. "Seven, sevdiğine baktığı zaman gözleri yüzde kırk beş oranla büyürmüş."

Kaşları havalandığında burnumu çekerek gülümse dim. Bir itirafın kıyısında geziniyordum ve kıyıma vuran güneş onun gökyüzü gözlerinden içimi ısıtıyordu. "Benimki sanırım yüzde kırk beşi de geçti Kaan," diye fısıl-

dadım gözlerimi kaçırmadan. Değindiğim noktayı tam olarak anlamıştı. "Sevenin sevdiğine bakması değil de, bir âşığın âşık olduğuna bakması mı oluyor şimdi bu?"

Kaan Barlas'ın gözlerinde bir tökezleme görmüştüm. Öyle ki mavileri göz bebeklerini titretmişti. Sebebinin zamansız itirafım olduğu belliyken, büyük ölçüde şaşkınlık sezmiştim ondan. Ama üzülmедim sessiz kalışına. Aksine büyük bir minnetle en içten gülümsememi verdim ona. Bir elim yanağında, diğer elim elinde... Bu dünyadaki en değerli hazineye sahiptim ben.

Kaan Barlas benim değer biçemediğim hazinemdi.

Benim de bir canım olduğumu öğretmişti bu adam bana ve daha nicesini... En önemlisi de herkes gibi değeri olan bir insan olduğumu kafama kazımişti. Ben bunları kendi kendime ikna etmeye çalışıyordum hep ama o yoluma ışık tutmakla kalmamış, sırtıma elini dayayarak o yolun sonuna kadar götürmüştü beni.

Gülüşlerimin arasından dudaklarıma kadar ıslattı gözyaşlarım beni. Mutluydum, öyle mutluydum ki şu anki sessizliği bile en güzel cevaptı bana. Sert ifadesini de umursayamadım. Yersiz itirafıma yerli bir tepkiydi belki de bu. Ama tam da elimi yanağından ayıracağım anda başımdan yakalayıp göğsüne yasladı beni. Göğsünde ağladım iç çeke çeke.

Gözyaşlarımın şahitliğinde kabul etmişti itirafımı ser-seri.

"Bunca yıldır şekillendirdiğim karakterimi belledin çirkin." Onun romantik kelimeleri olmaz, kendini ifade edebileceği küfürleri olurdu. "Sikeyim, dengem bozuldu."

Saniyeler dakikaları kovaladığında uslanmadı gözlerim. Burnumu çeke çeke ağladım. Johnny de ayaklarımızın dibinde bana eşlik ettiğinde onun için de döküldü gözyaşlarım. Mutluydum, çok mutlu.

Sırtımı saran kollarından birini bacaklarımın altından geçirdiğinde gözlerimi yumdum ve beni yatağa taşımasına izin verdim. Ayakkabılarımı çıkarıp uzandırdı beni. Yanıma yerleştğinde üzerimi sıkıca örtmüştü. Ardından ışığı kapattı, bedeninin ağırlığı yataktaki sol yanımda çökmesine neden olduğunda gülümsedim. Yanıma yatmış, beni öğlenki pozisyonumuz gibi üzerine çekmişti. Uykuya dalmadan hemen önce onun sesini duydum.

"Şiişt," demişti. Johnny'e seslendiğini anladım. "Sen de gel buraya, oğlum."

Johnny'nin sıcak bedeninin de aramıza yerleştiğini hissettiğimde kapalı gözlerimden son bir yaş daha düştü göğsüne. Ardından huzur dolu bir karanlığa daldım. Rüyamın her saniyesinde ise ona "teşekkür" kelimelerimi sıralıyordum.

"Basket," diye bir bağırış duyduğumda koşar adım mutfaktan çıkıp salona gelmiştim. Arda, Johnny ile sözde basketbol oynuyordu. Basketleri kısa ayaklı potaya sıra sıra attığında mutluluktan uçuyordu. Johnny ise durumdan habersiz Arda'nın peşinden zıplayıp duruyordu.

"Nereden buldun bu potayı?" dedim ayağıma gelen yumuşak topu alıp gelişigüzel potaya attığımda.

"Abiyle yolda gelirken, 'Keşke basketbol oynayabilsem,' dedim. Sonra abi lambadan çıkan bir cin gibi dileğimi gerçeğe dönüştürdü Çakıl!"

"Senin abini yesinler," dedim gözlerimi devirerek.

"Sen yersin Çakıl. Ne de olsa aşklısınız siz. Evleriniz yine birleştiğine göre tekrar evlendiniz de."

"Arda!" Gözlerimi kısıp içeriden bir ses duymayı bekledim ama çıt çıkmıyordu. "Kaan duyacak bak."

"Ona hep söylüyorum ki ben akıllım," dediğinde kafamı potaya sokasım gelmişti. "Ama ne zaman gelecek herkes? Çok acıktım artık."

"Masayı hazırlamama yardım et minik," deyip elinden tuttum. "Yarım saate gelirler sanırım." Peşimizden Johnny'nin pati seslerini işittiğimde arkamı dönüp, "Sen burada kal. Mutfığa gidiyoruz," demiştim.

Ama peşimden tekrar gelmeye devam ettiğinde bu sefer Arda arkasını dönüp işaret parmağını kaldırdı ve "Stay!" dedi. Johnny bir kez havlayıp olduğu yerde kalınca şaşkınlıkla Arda'ya baktım. Omuzlarını silkip beni mutfığa doğru itti o da. "Bartu Abim öğretmişti."

"İnanamıyorum hâlâ."

"Neye inanamıyorsun?" dediğinde tezgâha tırmanma çabalarına karşın güldüm ve ellerimle belini kavrayarak tek hareketle oturmasına yardımcı oldum.

"Köpeğimin İngilizce öğrendiğine."

"Büyütme Çakıl," dediğinde bilmiş tavrına karşın gülmüsedim. Ama minik adam beni umursamayarak eline kremayı alıp pastanın üzerine sürmeye başlamıştı. "İspanyolca da öğretecekmiş Bartu Abi Johnny'ye."

"Yok artık." Tezgâha yaslanıp parmağımı pastanın üzerindeki kremaya batırdım. "Bu çocuk delirmiş olmalı. Sanırım benim köpeğime âşık."

O da parmağını batırıp tadına baktı kremanın. "Johnny bence insan gibi Çakıl. Hem geçen gün ne yediğine inanamazsın!"

"Ne yedi? Johnny mi yedi?" dediğimde tüm dikkatim Arda'daydı. Ama o önündeki pastayı süslemeye devam ederken umarsız bir tavırla cevaplamıştı. "Lahmacun yedi."

"Ne?" Bağırışım mutfakta yankılanmıştı. "Lahmacun mu?"

"Hı hı," dedi parmağındaki kremayı emip bana baktığında. "Hem de üç tane, acılı."

Seni öldüreceğim sarı kafa! Saç tellerini tek tek yolup Johnny'ye kürk yapacağım. Başak'a dehşet yakışıklı sarışın bir erkek bulacağım ki kahrından öl!

"Ama Çakıl ben bir şey anlamadım."

"Neyi anlamadın?" Dişlerimi sıkıyordum sesimi yükseltmemek adına. Bartu'ya öyle kızgındım ki, şu an burada olsa kafasını pastaya sokabilirdim.

"Johnny Antep'teki bir çiftlikte mi doğdu acaba?"

"Nasıl yani? Anlamadım minik."

"Yani demek istiyorum ki," deyip ellerini iki yana açtı. "Johnny'nin kütük Antep mi? Bunda anlamayacak ne var Çakıl?"

"Johnny'nin kütük mü?" diye mırıldandım. Birkaç saniye sonra kahkaha atmaya başladığımda minik adam şok olmuş bir şekilde başını sağa sola sallıyordu. "Sen bunları nereden öğreniyorsun Allah aşkına?"

Gözlerini kısıp omuzlarını oynattı. "Her şeyi öğrenebilecek yaştayım ben. Hem gülünce de çok çirkin oluyorsun sen Çakıl."

"Senin öğretmenin Kaan mı, doğruyu söyle," dedim gözlerimi pörtlettiğimde.

"Hayır. Abi benim idolüm. Ben büyüyünce Kaan Barlas olacağım," deyip göğsünü kabarttı. Ardından saçlarını havalı bir şekilde arkaya doğru yatırdı. "Ama saçlarımı daha koyu bir renge boyatmam gerekecek sanırım. Bildiğin bir erkek kuaförü var mı Çakıl?"

Dudaklarımı büzdüm içten içe kahkaha atarken. Aklıma gelen fikir şimdiden keyfimi yerine getirmişti. Tekrar tezgâha yaslanıp Arda'nın gözlerine baktım ciddi bir ifadeyle. "Ardacığım, Bartu Abine sarı saçları için gittiği ku-

aförü sor geldiğinde, tamam mı? Birazdan burada olur. Ondan tüm bilgileri alabilirsin böylece."

"Ciddi misin? Bartu Abimin saçları çakma mı yani?"

"Bilmem," diye yanıtladım dudaklarımı büzerek. "Öyle bir şey kulağıma gelmişti. Böyle bir dedikodu dönüyor ortalıkta."

"Anladım Çakıl. Merak etme, ben Bartu Abi'den öğreneceğim. Hatta o gittiği zaman beni de yanında götürür kuaföre."

"Götürür tabii canım. Zevkle hem de." Kıkırdadım. Pastanın kremasını bir güzel yedirmeye devam ettiğimde sarı kafadan oğluma yedirdiği lahmacunların hesabını sormama az kaldığını düşünüyordum.

Kapının sesini işittiğimde dikkatimi işimden çekmedim ama birkaç saniye sonra tezgâha birkaç poşet bırakılmıştı. Parmağıma bulaşan kremayı yalayıp, "Ne aldın?" diye sordum.

"İçecek."

"Abi! Bana süt aldın mı?"

Üzerindeki lacivert kapüşonlu üstü bir çırpıda çıkardığında parmağım ağzımda takılı kalmıştı. "Kakaolu," deyip ciddi bir ifadeyle göz kırptı Arda'ya.

"İşte bu." Havaya yumruk atıp dans hareketleri yapmaya başlamıştı tezgâhın üzerinde. "Canım abim benim."

Bir tebessüm belirdi dudaklarımdan gözlerime yol alan. Beyaz tişörtünü düzeltip omzuna gelişigüzel kapüşonlusunu attığında pastaya bakmak için yakınlaştı. Kol kaslarının temasını hissettim vücudumda. Tepkisiz bir şekilde baktığı yüzünü incelemeye devam ederken bana bakmadan parmağımı ağzımdan kurtardı ve dudağımın köşesinde sıcak dudaklarını hissettim ansızın.

Kısa bir öpücüktü bu ama kendimden geçmeme yeterli olacak kadar uzun hissettirmişti. Geri çekildikten sonra

dilini üst dudağında gezdirdi titrek yeşillerime bakarak ve kulağıma eğildi. "Krema," dedi sıcak nefesi ateşi kö-rüklediğinde. "Krema dudaklarında daha tatlıymış."

"Ah." Ruhsuz bir robot gibi kalakalmıştım temasın etkisiyle. "İs-ister misin biraz daha?" deyip krema dolu tabağı uzattım.

Damağını şaklattı "hayır" anlamında. "Senin dudaklarında olmayınca pek de tatlı değil."

Aralanan dudaklarıma karşın muzip bir hareketle çenemi itti yukarı doğru. Tek hareketiyle ağzımı kapatmış, sonrasında gelişigüzel bir edayla göz kırpıp mutfaktan çıkmıştı.

Serseri.

Yemin ediyorum, mavi gözlü şeytan. Bir meleği bile günaha sokabilecek güçte bu adam.

Arda'dan garip sesler duymaya başladığımda başımı sallayıp arkama döndüm. İki elinin işaret parmaklarını kaldırıp birbirine değdiriyor ve öpücük sesleri çıkarıyordu dudağını büzerek. "Muah muah. Çok çirkinsin ama seni öpeceğim," dediğinde tekrar öpüştürdü parmaklarını ve ardından, "Öp Kaan. Biz evli ve aşklyız, beni öpebilirsin," deyip bu harekete devam etti. Anında ellerini tutup durdurdum onu. Başımı duvara vurmak istiyordum. Küçük çocukun elinde maskara olmuşum. O çevremdeyken zamanın ve mekânın gerçekliği ortadan kayboluyordu ve sonucunda da utanan bir minik kıza dönüşüyordum işte.

"Yapma böyle minik," dedim yalvarırcasına. "Hem sadece yanağımdan öptü."

"Ya he he. Yanağından değil, ağzından öptü ağzından!"

"Bartu ve Başak'la çok takılmış olmalısın sen." İki sinin tepkilerini vermeye başlamıştı artık benim minik adamım. Onlardan uzak tutmam iyi olurdu.

"Evet. Biz kankayız."

"Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldandım. "Hadi pastayı buzdolabına yerleştirelim, onlar gelene kadar soğusun."

Tezgâhtan inmesine yardım ettim ve pastayı elime aldım. Buzdolabının kapaklarını benim için araladığında büyük olan dolapta kolaylıkla yer bulmuştum pasta için. "İşte bu kadar."

Omuzlarını ovuşturup yalandan sızlanmaya başladı. "Çok yoruldu, her işi ben yaptım bugün Çakıl."

"Ah, öyle mi küçük bey?" deyip omuzlarından tuttum ve salona yönlendirdim. "Buyurun sizi dinlenme köşenize alayım. Sütünüzü hemen getireceğim."

Kollarımın altında kıkırtıları artarken salonda serseriyi gördüğü anda haykırmaya dönüşmüştü. "Abi! Fifa atalım mı?"

Kaan elinde tuttuğu dosyadan gözlerini kaldırdığında neyi incelediğini merak etmişim ama hemen sonrasında kapatmıştı sayfaları. İşleri çok yoğun olmalıydı. Tatil sebebiyle babasının üzerine geldiğini biliyordum. Hem hastane hem de şirketin işlerini kavramak durumunda kalıyordu. Babası onu bir nevi veliaht gibi görüyor ve bunun için şimdiden işleri ona öğretmeyi amaçlıyordu.

Arda'yı onaylamayacağını düşündüğüm sırada yerinden kalkıp oyun konsoluna yönelmişti. Minik adam ise mutlu dans hareketleri yaparak serserinin kalktığı koltuğa oturdu. "Abi ben Barcelona olayım mı? Sen de Real Madrid ol, devleri kapıştıralım."

Soluksuz direktiflerini sıralarken serseri sabırlı bir şekilde dinliyor, kısaca onaylıyordu onu. Bu hâllerine şaşkınlıkla baktım bir süre. Nereden nereye gelmiştik. Evden ayrıldığımız gün zoraki şekilde Kaan'da kaldığımız zamanlar sanki bir gün önceydi. Ama şimdi bu ikili

gerçekten de kardeş gibi olmuştu ve ben hissediyordum ki, benden önce Kaan Arda'ya bir şey olmasına izin vermezdi.

"Of ya. Abi Neymar neden gitti Barcelona'dan?"

Bir anda başladıkları futbol muhabbetini bölmemek adına salondan ayrıldım ve yatak odasından test kitaplarımı alıp mutfığa geçtim. Boş kaldığım her vakit ders çalışmaya gerek duyuyordum. Çünkü sınava az bir süre kalmıştı ve tembellik yapma lüksüm yoktu. Benim aksime Kaan her zaman rahattı bu konuda. Doğuştan zeki dedikleri bu olsa gerekti, notları okulun en iyilerindendi diyebilirdim.

Türkçe ile başlamaya karar verdiğim masaya oturduğumda, İngilizce ve fen testlerimin evde kaldığını biliyordum. Kısa zamanda gidip eşyalarımı almam lazımdı lakin Çağla'nın yüzüne bakabilir miydim, emin değildim. Polis tehditlerini sıralamıştı ve onunla yüz yüze gelmek hayli zor olacaktı. Neyse ki polisten ses yoktu. Olsa bile Kaan beni haberdar etmezdi gerçi ama hapiste değil de evde olduğuna göre ters giden bir durumun olmadığı netti.

Yaklaşık kırk dakikanın ardından hem Türkçeden hem matematikten yeterince soru çözdüğüme kanaat getirdiğim sırada kapı çalmaya başladı. Ama zil sesi değildi bu, kapıya vuruluyordu. Hem de ritmik bir şekilde. Gözlerimi kısıp kulaklarımı ritme odakladığım sırada sarı kafanın da sesi eklenmişti ritme.

Ayağa kalkıp mutfak kapısına ulaşırken daha net duymaya başladım sesi. "Erik dalı gevrek. Erik dalı gevrek. Amanın-"

Mutfaktan çıktığım anda Kaan da sinirle salondan çıkmış ve kapıya doğru yürümeye başlamıştı. "Senin o erik dalını keseceğim koduğumun salağı," diye söylenmesini de duymuştum. Dudaklarımı bastırdım gülümsememi

saklamak adına ama serserinin sinirli yüzüyle karşılaştığı anda Bartu'nun bir anda şarkıyı kesmesi kıkırtılarının kaçmasına sebep oldu.

Ellerindeki poşetleri havaya kaldırıp tatlı tatlı gülümsemi sarı kafa, Kaan'a. "Kardeşim beni dövme diye elim dolu geldim," dedi ve ardında kalan Cem'e attı topu. "Ama bu piç eli boş geldi. Alırsın hesabını," dediği anda yanımdan geçerek mutfağa fırladı Cem'in yumruğundan kaçmak adına.

Cem'i fark ettiğim an gülüşüm donmuştu yüzümde. Soğuk rüzgârlar esiyordu ondan bana, öyle ki kat kat giyinsem bile ısınamazdım artık ben bu adama. Kaan'la selamlaşmasını gördüğüm zaman arkama dönüp mutfağa girdim. "Hoş geldin" demeyecektim beni evinde hoş karşılamamış olan adama. Artık o nasılsa ben de öyleydim. Beni ihanete yakıştıran bir duygusuz muydu? Öyleyse ben de onu umursamayacak ve iftirasına kulaklarımı kapatacaktım.

"Çilli reis bak neler aldım! Cömertliğim hakkında teşekkürü sonra edersin."

Bartu poşetlerden yaklaşık on tane cips paketi çıkarmıştı. Hepsi renk renk ve farklı cipslerdi. Bu çocuğun cipse olan çocuksu aşkını anlamakta zorlanıyordum. "Turuncu paketler benim," deyip üç turuncu paketi göğsüne bastırdı ve diğer poşetlerden de üç büyük pizza kutusu çıkardı.

"Neden zahmet ettin bu kadar?" deyip tabakları çıkarmaya başladım. Bardakları da tek tek tezgâha koyduğumda elindeki cipsleri bırakmadan tabakları tek eline almıştı.

"Naparsın çilli? Yüce bir gönle sahibim ben de. Zengin bir sarışınım, en iyi koca adayıyım. Cömertliğime engel olamıyorum."

"Ne bu? İzdivaç programına mı hazırlanıyorsun?"

Kaşlarını indirip kaldırdı çapkınca. "İzdivaç programları üstüne para veriyor gelmem için. Bırak da hazırlanayım."

Mutfaktan tabaklarla birlikte çıktığında ben de bardakları alıp takip ettim onu. "Acaba Başak ne diyor bu duruma?"

Tabakları yerleştirirken ben de bardakları dizmeye başlamıştım. İşine devam ettiğinde duraksamadan yanıtladı beni. "Başak'ın götünü yiyeyim."

Gözlerimi pörtlettim. Şaşkınlığım onun kahkahalarına sebebiyet vermişti. "Bu grubun erkekleri hep arsız," diye mırıldandım. "Sapıksın sapık!"

"Ama öyle deme çilli. Başak da benim götümü yiyebilir, izin veriyorum."

"Hah! Meraklıydı ya senin g-"

"Ne?" dedi gülümseyip kafasını uzatırken. "Duyamadım. Neye meraklıydı? Ha?"

"Ya of!" İnleyip yüzümü Kaan'a çevirdim. "Biraz daha saçmalarsan Kaan'a gidip söy-"

"Tamam, tamam. Terbiyeli bir oğlan olacağım. Yeter ki Kaan'dan gö-"
Duraksayıp düzeltti kelimesini. "Pardon yani popomu kolla."

Tekrar mutfaka geçip pizza paketlerini alacağımız sırada mutfak masasının üzerindeki test kitaplarını işaret etmişti. "Üniversite sınavına hazırlık mı yapıyorsun?"

"Evet," diye yanıtladım. "Az bir süre kaldı. Sen de çalışmaya başlasan iyi edersin."

Dudaklarını büzüp tezgâha yasladı kalçasını. Ardından elindeki cips paketlerini bırakıp kollarını göğsünde sabitlemişti. "Çilli biz çalışmasak da tüm geleceğimiz çoktan hazırlandı." Omuzlarını silkti. "Ailelerimiz bizden önce her detayı düşünmüşler."

"Ama bu haksızlık. Ya onların istediği bölümü okumak istemezsen?"

"Öyle bir durum yok. Yani en azından benim için. Elimde olan imkânlar için minnettarım ve bunu her şekilde aileme göstermeye hazırım. İstedikleri okul olsun, beş kere bitiririm."

Başımı salladım. Bartu hep en düşünceli olanıydı, biliyordum. Mizahın altına sığındırdığı bu yapısını çözümlememe izin vermişti. Aynı onun yanında kendimi bıraktığım zamanlar gibiydi. "Sen iyi bir evlatsın," dedim kısaca.

Kısık gözlerinin ardından gülümsedi. "Bir an karşımda annem var gibi hissettim." Test kitaplarını işaret etti tekrardan. "Senin planın ne?"

"Uzaklaşmak."

"Uzaklaşmak?"

"Evet," dedim. "Herkesten, kendimden ve en önemlisi de bu şehirden uzaklaşmak."

Kaşları havalandı. Kafasının karıştığını anlamıştım. "Neden?"

Ben de tezgâha yaslandım ve karşı duvara boş boş bakmaya başladım. "Olmaya zorlandığım kişi olmaktan yorulduğum Bartu."

"Ama şimdi Kaan'lasın."

"Onunlayım ama bu şehrin her tarafında sadece yitip giden çocukluğum süzülüyor," dedim yüzüne bakarak. "Senin aksine aile konusunda şanslı olamadım. Evet, benim geleceğim de belirlenmişti ama bunun sebebi hayatımın bana zindan olması istenildiğindendi."

"Anlıyorum." Gözlerinde gerçekten de anlayışı görmüştüm. Hatta biraz nefret bile vardı. "Ama Kaan seni bırakmaz çilli."

"Kaan gideceğimi biliyor Bartu," dedim dudaklarımda acı bir gülüş belirlediğinde. "Hiçbir şey demedi."

"Senin için ev değiştiren adamın seni bırakacağını söyleme bana. Ciddi şekilde götümle gülerim çünkü."

Kırgın bir bakış atıp tebessüm ettim. Omuzlarımı silkmiştım cevap olarak. Çünkü olan şey buydu. Benim için ev değiştirse de gitmeme izin verecek veya benimle gelmeyecekti. Onu seven bir kızın ondan gitmesine ses çıkarmayacağını bilmek canımı yakıyordu. Ama yapabildiğim kadar düşünmeyi ertelemeye çalışıyordum.

Olmayacak duaya amin demek yerine, aldığım her nefesin kırılmasını engellemek adına erteliyordum onsuz kalacağım günlerin yakınlığını.

"Başaklar nerede kaldı?"

Konu değiştirmek adına attığım sorunun amacını tabii ki anlamıştı Bartu. Ama bozuntuya vermeden yanıtladı beni. "Atakan getiriyor onları. Ama şaşırdığımı söylemem gerek çilli. Kaan nasıl ikna oldu bunca insanı evde ağırlamana? Benim bildiğim Kaan, değerli kızımdan başka kimsenin koltuklara yerleşmesine izin vermez."

"Sadece okul açılmadan önce sizinle vakit geçirmek istediğimi söyledim."

"O ne dedi?"

"Cevap vermedi tabii ki. Ben de bunu kabul etti olarak sayıp kafama göre davranmayı tercih ettim."

Kıkırtılarıma Bartu da eşlik ederken işaret parmağını bana doğru sallıyordu. "Yapıyorsun sen bu işi."

Gözümü onun kırptığı gibi kırıp kaşlarımı oynattım. Ardından, "Tabii lan," demiştim kahkaha atmasına neden olacak şekilde.

"Seninle gurur duyuyorum. Ama içten bir gurur bu. Çünkü bilirsin, dıştan olursa duyduğum gururu beller benim asi erkeğim."

"Bilmez miyim?" Devam ediyordum ki çalan kapının sesi evde yankılandı. "Geldiler sanırım," deyip yürümeye başladım. "Rica etsem pizzaları salona götürebilir misin? Soğumadan yiyelim."

Asker selamı verip kutularla birlikte arkamdan çıktı sarı kafa. Onun yönü salonken benim gittiğim yön kapıya doğru olmuştu. Tekrar zile bastıklarında kapıyı sonunda açabilmişim. Başak, Ece ve Atakan karşımda belince pişmiş kelle gibi gülümsedim.

"Farkında mısınız?" diye fısıldadı Başak. "Ayıgillerden Kaan'ın mabedini görmeye son saniyeler gençler."

Ece kıkırdayıp onayladı. Atakan ise gözlerini devirip içeriye geçmişti. "Ne be bunun hâli bugün?" diye söylemeye başladı Başak. "Bir triplerde. Kavga mı ettiniz siz?"

Geçiştirircesine elini salladı Ece. "İnanın bir süre kafa yormak istemiyorum onun bu tavırlarına."

İçeriye davet ettiğimde mutfağa girmişti. Başak meraklı gözlerini evde değil de Ece'nin üzerinde gezdiriyordu. Ben de aynı hâldeydim. Aralarından su sızmayan gözde çiftlerdi onlar. Birden neler oluyordu böyle?

"Ne oluyor kızım? Kavga mı ettiniz?"

"Başak, cidden konuşmak istemiyorum."

"Çok mu ciddi konu?" diye ısrar ettiğinde Başak'ı gözlerimle uyarmaya çalıştım ama duraksamadı bile.

"Bir şey mi yaptı sana?"

"Lütfen," dedi Ece. Gözleri dolu dolu olmuştu. "Onu tanımakta zorluk çekiyorum ve lütfen... Bu konuda konuşmak istemiyorum şu an."

Ece'nin içler acısı hâline bakakaldım. Güler yüzlü âşık kızın suratında çökmüş bir ifade belirmişti ve bu Atakan'a karşı sinirlenmeme neden oluyordu. Hâlbuki Atakan hep iyiydi ona karşı, hep ilgiliydi. Nasıl tanınmayacak duruma gelmişti ki?

"Şirkete sık sık gidip geldiğinden beri böyle," diye devam etti Ece. Aslında konuşmaya ihtiyacı vardı, bunu kendi kendine dökülmesinden anlıyordum. "O kibar çocuk gitti, ilgisiz kaba saba bir adam geldi."

"Belki çok yorulduğu içindir," diye bir fikir sürdüm öne.

Başak da başını salladı ama o da farklı bir fikir öne atmıştı. "Veyahut sekreteriyle işi pişiriyor."

"Çüş," diye yanıtladı Ece. Dolan gözlerini elinin tersiyle silmeye başlamıştı. "Abarttın. Ben yaparım, Atakan yapmaz öyle şey."

"Asıl sen yapmazsın, o yapar. Erkek bu akıllım, akılları hep şeylerinde," dediğinde Ece sinirle derin bir nefes almıştı. Başak'ın söyledikleri belli ki zoruna gidiyordu.

"Hayır. Emin ol ben yaparım, o yapmaz."

Aralarına girecektim ki mutfak kapısında beliren bedenden dolayı susmuştum. Gözlerimle kapıyı işaret ettiğimde Başak ve Ece de bakmıştı. Cem içeriye doğru yürüyüp kısaca baş selamı verdi kızlara ve beni görmezden geldi. Buzdolabını açıp içinden kolayı çıkardığında konuşmuştu. "Pizza soğumadan gelin."

Düşünceli tavrına karşın sesi oldukça sertti. Bize doğru tekrar döndüğünde ise bakışlarının duvarına sertçe çarptığımızda Ece'nin önüne dönüp parmaklarını çektiğini gördüm. Akli hâlâ Atakan da olmalıydı. Destek olmak istercesine elini tuttum ki Cem en sonunda bana kızgın bir bakış atıp mutfaktan çıkmayı seçmişti.

"Deli mi ne ya?" diye söylendi ardından Başak.

"Deli, evet," diye tamamladım onu hiç gocunmadan. Çünkü Cem'in takıntılı zihninden ve düşüncesiz karakterinden oldukça haberdardım.

"Ayrıca senin poponu dikizledi resmen. Yuh!" diye haykırdı Başak, Ece'ye dönerek. "Sevgilisi olan kızı göz-

leriyle yedi resmen. İnsan utanır ya! Hiç mi ahlak kalmadı bunlarda?"

Dudaklarını ısırp gözlerini kaçırdı Ece. Cevap veremeyeceğini anladığımda hâlâ Başak'ın sözlerinin şaşkınlığı üzerimdeydi. Cem'in o bakışına denk gelmemiştim, iyi ki de gelmemiştim. Midem bulanırdı çünkü. İçeride birlikte oturduğu adamın sevgilisine yan gözle bakacak kadar sapkın olmamalıydı.

"Neyse." Ece'nin dalgın hâlimden kurtulmasını sağlamak amacıyla göz kırpmıştı bana Başak. "Hadi bize Kaan Barlas'ın baksırlarını göster."

"Ne?" diye haykırdım. Ece ise kahkaha atmaya başlamıştı. "Olmaz. Saçmalama!" dediğimde ise kıpkırmızı kesildiğimi biliyordum.

Başak dudaklarını büzüp yanıma sokulurken yalvarmaya başlamıştı. Ece de ona eşlik ediyordu. "Yaaa lütfen! Bari hangi beden giyiyor onu söyle. Büyük mü?" deyip kaşlarını kaldırıp indirdi. Sonra da başparmağı ve işaret parmağını karşılıklı hâle getirip, "Yoksa küçük mü?" demişti. Mutfakta dolup taşan kahkahalar onlara aitti ve kırmızı suratımı alıp buzdolabının içine sokmama ramak kalmıştı.

"Tamam tamam. Yeter bu kadar," deyip karnını tuttu Başak. "Hadi bir şeyler yiyip bu saray yavrusunu gezelim biraz."

Ece de onayladığında ikisi beni ortasına alıp koluma girdiler ve salona girdiğimizde imalı imalı serseriye işaret edip kıkırdamaya başladılar aralarında. Sesimiz erkeklerle ulaşmış olacak ki aralarındaki muhabbeti kesip bize selam verdiler. Boş kalan yerlere yerleşmeye başladığımızda benim yerim belliydi. Kaan kısaca sandalyeyi çekmişti yanına çünkü. Ufak tebessümle yanına yerleşirken Bartu'nun yanına Başak, Atakan ve Cem'in ortasına ise

Ece yerleşmişti. Benim diğer yanımda ise elindeki pizzayı iştahla yiyen Arda vardı.

"Mutfağa kök saldınız sandım."

Sarı kafanın söylenmesine karşılık Başak elbette göz devirip terslemeye başladı. Kız resmen kaostan besleniyordu. "Kök salmamız senin yemeğe başlamana engel olmamış ama."

"Öyle deme yavrum ya, çok acıkmıştım. Ama bilirsin... Çiğ köfte ayran, bu seksi çocuk sana her zaman hayran yanı."

"O seksi çocuk kim ya?" deyip etrafına bakınmaya başladı Başak.

Başak'ın önündeki tabağa bir dilim pizzayı servis ederken çapkınca sırtıtmıştı Bartu. "Sen benden başka seksi çocuk görüyor musun burada?" dedi ama aniden Kaan'a bakıp telaşla konuştu. "Kardeşim sen insan mertebesindeki seksilikten daha fazlasına sahip olduğun için öyle dedim," dedi ve ardından Cem'e dönüp suratını buruşturdu. "Sen de dediklerimi üzerine alınabilirsin puşt. Açıklama yapmayacağım, anladığın gibi her şey."

"Ulan ben seni si-"

"Uf yemeğinizi yiyin adam gibi be!" diye cırladı Başak. Cem ve Bartu aynı anda yerine sindiğinde pizzalarını ellerine almışlardı ve ben de başımı eğip gülmeye başladım. Resmen boylarına poslarına bakmadan Başak'dan korkuyordu bu iki koca adam ya, yere yatarak gülmek istiyordum.

"Eğleniyorsun," dediğinde dibimden gelen sesine karşın yutkunarak başımı kaldırdım.

"Evet," dedim yüzündeki garip ifadeyi çözümlemeye çalışırken. "Mutluyum. Senin sayende."

Gözlerini kırptı birkaç kez. "Ben bir şey yapmadım çirkin."

"Sen bana evini açtın Kaan. Senin sayende ilk defa insanları davet ettim yaşadığım yere. Birey gibi hissetmemi sağladın bana. Daha ne yapabilirsin ki?"

"Birçok şey," dedi kısaca. Gece mavilerindeki tepkisizlik yeşillerime daldı ve oradaki hüznü kucakladı. Tekrarladı aniden. "Birçok şey."

Bazen bana öyle bir bakıyordu ki, göz bebeklerine giren tek cisim olduğumdan emin oluyordum. Sanki benden önce gördükleri ona tutunamadan geçip gitmiş de harelerinde yaşattığı tek insan benmişim gibi hissettiriyordu bana. Akla sığmayacak bir değerim yoktu ama gözlerine sığdırdığı değerimi kucaklıyordum her seferinde.

Güzel bakmanın sevap olduğunu duyardım da cehennemnin adamının böylesine bir sevaba takılı kalacağı aklımın ucuna dahi gelmezdi.

Güzel bakan adamın güzelliğine yakışacak güzellikte olmayı diliyordum, sırf onun göz bebeklerine yakışır kalmak için.

"Bartu Abi."

Arda'nın sesini duyduğumuzda serseri de ben de gözlerimizi ona çevirmiştik diğer herkes gibi. Johnny'nin havlamasını duyduğumda Kaan'la aramızda, yerde oturduğunu görmüş ve başını okşamıştım.

"Söyle adamım."

"Beni de senin kuaförüne götürebilir misin?" dediğinde dudaklarımı ısırp göz ucuyla sarı kafaya baktım. Kaşlarını kaldırmış, kafa karışıklığını gün yüzüne sunuyordu.

"Anlamadım abiciğim. Ne kuaförü?"

"Ya nasıl anlamazsın Bartu Abi? Hani sen sarı saçlarını orada boyatıyorsun ya, o kuaför..." dediğinde sözünü bitiremeden Cem'in kahkahaları kaplamıştı salonu.

Sarı kafanın anbean kızaran suratına karşın kendimi tutamayıp güldüğümde Başak ve Ece de haykırmaya başlamıştı. Arda da bizim gülmemize anlam veremediği hâlde bize katılınca salondaki gürültü epey yükselmişti. Sarı kafa ağzını açıp kapatıyor ve eminimdim ki içinden küfürler sıralıyordu. Oh olsun sana!

Başak tek koluyla kafasını sarıp kısaca başından öptükten sonra gülüşlerinin arasından zar zor konuştu. "Ama kızma böyle. Hepimiz senin doğal sarışın olduğunu biliyoruz sarı kafam benim."

Omuzlarını silkip dişlerini sıktı Bartu ve hâlâ gülmekte olan Cem'e tısladı. "Sen sokuyorsun değil mi lan çocuğun aklına bunları it?"

Cem ellerini teslim olurcasına kaldırmıştı. "Valla bu sefer ben yapmadım bir şey. Ama keyifle güldüm kardeşim."

"Nasıl yani?" diyerek araya girdi Arda. "Bartu Abi çakma sarışın değil mi? Ama Çakıl bana kuaföre gittiğini söylemişti!"

Ah be Arda. Ah be canımın içi... Bartu gözlerini kısarak sandalyesinden doğruldu ve işaret parmağını tehdit edercesine bana sallama başladı. İçimden, "Hapı yuttum," diye söylenip yutkunmuştum ama aramıza serserinin sesi girmişti. "O parmağını indir hıyar oğlu. Yoksa ben indireceğim."

Kalktığı gibi yerine oturan Bartu başparmağıyla boğazını çizerek, "Sen öldün," diye fısıldıyordu. Kendimi tutamayıp sesimi yükselttim. "Sen de köpeğime lahmacun yedirmeseydin! Hem de üç tane ya, hem de acılı!"

"Ne?" deyip haykırmaya başladı yine masadaki grup. Ben, Kaan ve Bartu hariç herkes gözlerinden yaş gelene kadar gülmeye başlamıştı ve Kaan birden yerinden kalkınca sarı kafa da yerinden uçup salonun kapısına uçmaya hazırlandı.

"Abiciğim ne yapayım? Yavru it Küçük Emrah gibi bakıyordu. Biliyorsun özel bir bağ var aramızda. Antep'in bağrından lahmacun kapıp getirdim ben de ona." Konuşurken geri geri kapıya doğru yürüyor, gelecek darbeden kendini korumak amacıyla ellerini önünde tutuyordu.

"Kaçma hıyar oğlu hıyar. Gel ben seni beşik kertmesi yapacağım yavru itle, gel."

Bartu salondan dışarı fırladığında peşinden Kaan da gitmiş ve bizi kahkahalar içinde bırakmışlardı. Serseriden iyi bir fırça yemesi Johnny'ye lahmacun vermeme si gerektiğini beynine kazıyacaktı umarım. Keyifle piz zamdan bir parça aldıktan sonra minik adamın bana söylediklerini dinlemeye başladım. Ve içeriden gelen Bartu'nun inlemelerine hep beraber güldük.

XIII

Bartu'dan

“Başarı için kendinizi nasıl motive edersiniz, gençler?”

Uğultular kulağımda yavaş yavaş büyümeye başladığında suratımı buruşturdum. Uykumun en tatlı kısmında, tam da kocaman bir cheesecake yiyeceğim sırada yükselen sesler lanet etmeme neden olmuştu. Saçlarımın üzerinde hafif bir dokunuş hissettiğimde suratımda yaramaz bir gülüş belirdi. Dünya güzeli annem kahvaltıyı hazırlamış, şimdi de kibarca uyandıracaktı beni.

Tam düşüncelerin kıyısında keyifle sallanırken enseme yediğim tokat hayal dünyasından kopmamı, gözlerimi sonuna kadar açmamı sağlamıştı. Ensemi tutarak doğruldum oturduğum sırada. Gözlerimi kırpıştırarak sınıfta yer yer bana gülen öğrencilerde gözlerimi gezdirdim. En sonunda ise başımda dikilen Meltem Hoca'da takılı kalmıştım. Ne olurdu ki yarıyıl tatili iki koca ay sürseydi de öğrenciler mışıl mışıl uyuyabilseydi?

“Evet Bartucuğum. Başarı için kendini uyuyarak mı motive ediyorsun sen?” diye konuştuğunda sınıfta “uuu” sesleri, ardından ise kahkahalar duyuldu.

Yüzümü ergenlerin tarafında gezdirirken kocaman bir esneme kaplamıştı suratımı. Esnerken buruşmuş olan

suratıma bakıp bir cevap beklediğini ima eden Meltem Hoca'ya tembel bir bakış yolladım.

"Başarı için kendimi motive etme şeklim şöyle," dediğimde sınıftaki kıkırtılar devam ediyordu. Aklıma gelen dizi repliğiyle kurnazca sırtıyordum. Aklıma gelen dizi repliği beynimde fıldır fıldır dönüyordu. Elimi kabaca sınıftakilere doğru sallarken Meltem Hoca'yı buldu yaramaz bakışlarım. "Bu geri zekâlılar yaptıysa, ben de yaparım."

Kahkaha sesleri yerini "oha" tarzı kelimelere bırakmıştı. Ben de omuzlarımı silkip kalktım hocanın sinirli suratına tepki olarak. Muhtemelen beni yine dışarı atacaktı. Onu uğraştırmak yerine hemen hareket etmek benim için daha kârlı bir sonuç doğururdu. Tam da düşündüğüm gibi söylenmeye başladığı anda kapının orada bitivermişim.

Sınıfın kapısını kapatırken cebimden telefonu çıkarıp Kaan yavruma bastım. Birkaç çalıştan sonra zor erkek tavrını bir kenara bırakıp yanıtlamıştı. "Beni arama demedim mi sana hıyar?"

Güldüm. "İlk defa bana bu kadar uzun bir cümle kurdun gönlümün efendisi."

"Kapatı-"

"Tamam, tamam," diyerek kestim sözünü. "Neredesin? Geleyim mi yanına?" derken gevşek gevşek sırtıyordum boş koridorda. Muhtemelen şu an dişlerini sıkıp küfür etmemek için tutuyordu kendini çünkü. Saniyeler ardından kapanan telefonun sesini duyunca kahkahalarım döküldü. Bu çilli reis, bizim zor Barlas'la nasıl uğraşıyordu aklım almıyordu.

Yüzüme yapışmış olan gülümsemeyle koridorun en sonuna doğru ilerledim ve sonunda bulduğum sınıfın kapısına yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Sınıfın

hafif uzun olan camından saçlarımın ve boynumun, sınıfın içinden gözüktüğünün farkındalığıyla dikiliyordum burada. İçimden tam üç saniye saydım ve üçüncü saniyenin sonunda gözlerimi şaşı, ağzımı komik bir şekil yaparak bir anda sınıfın camına dönerek yapıştım.

Tam da umduğum gibi Başak'ın kocaman açılan gözleriyle karşılaşmıştım ilk. Hafif çekik olan gözlerinin şaşırınca bir anda büyümesine bayılıyordum. Küçüklüğünden beri bu tepkisi hiç değişmiyor, çocukluğumun güzel tadının ağzımda kalmasını sağlıyordu.

Şaşkınlığı atlattıktan birkaç saniye sonra gözlerini kısarak sınıfın içine bakındı. Beni başkasının ve özellikle de hocanın fark etmediğinden emin olduktan sonra kısık gözlerini sinirli bir tavırla gözlerime dikti. Omuz silke- rek iki elimin işaret parmaklarını ağzıma sokup ağzımı genişlettim. Bir maymundan farksız gözüktüğümün farkındaydım ancak amacıma ulaşmıştım.

Atarlı kuşum gülüyordu artık çünkü.

Ellerimi açıp hafiften kıvırmaya başladım. Ulan harbi işsiz bir adamdım. "Erik dalı gevrek- tir. Erik dalı gevrek- tir. Amanın basmaya gelmez. Haydi basmaya ge-"

Kafama yediğim tokat devrelerimi sarsacak cinstendi. "Lan şarkı belleğine tükürdüğüm," Cem'in sesini tanı- yıncaya suratım buruştu aniden. "Yine hangi kızı tavlama- için palyaço oldun?"

"Yav he he," deyip ona doğru dönerken kafamı ovuşturuyordum. "Kültürümüzü sahiplen biraz yavrum ya," dedikten sonra gözlerim fıldır fıldır dönmeye başlamıştı. "Hâlâ sübyancılığa devam mı kanka? Hani sevgilin vardı ya bir ara, hani üç yaş küçük ya, hani minik bir kız y-"

"Kes lan," deyip yürümeye başladı.

"Bu atar yoksa ayrıldığınız için mi?" derken peşine takılmıştım. Bir elimi cebime sokup diğerini saçlarımdan

geçirdim. "Sana tekrar benim gibi," derken saçımı düzeltip devam etmişim. "Sarışın erkeklerden hoşlandığını mı söyledi?"

"Düş peşimden oğlum, düş."

"Nereye gidiyoruz?" dediğimde okulun dışına çıkmıştık. Bu hayvanın bu kadar sinirli olması normal değildi. Grupta her zaman en suskun Cem olmasına rağmen, şu tepkilerinin fevriliği beni şüpheyeye düşürmüştü.

Hızlı hızlı yürürken duraksadı birden. "Yavaş yavaş bilgisayardaki dosyaların şifrelerini kırıyoruz."

"Biliyorum da yavrum kayda değer bir şey ulaşmadı henüz elimize."

Vücudunu tamamen bana döndürdü. "Hisse devri sözleşmesinde Doğa'nın babasının imzası var."

"Ve?"

"Kaan sahte olduğunu düşünüyor."

"Kaanım düşünüyorsa doğrudur."

"Gevşeklik yapma bir kere de oğlum ya," deyip yürümeye devam etti. "O bilgisayardan çilli hakkında da bir yaşanmışlık çıkarsa şaşırma," dediğinde kolundan tutup kendime çevirmiştim Cem'i.

"Senin bu kızla alıp veremediğin ne lan?"

"Alıp veremediğim yok. Sadece sandığımız kadar masum olmadığına eminim."

"Siktir lan oradan. Kızın ne zararını, ne yalanını gördün?"

"O video eline geçtiği an izlemesi bile yanlıştı. Kaan için ölüyor ayağına yatabilir ama onun hakkındaki bir şeyi hakkı olmadığı hâlde izlemek üçkâğıtçılık değil de ne kardeşim? Söyle."

"Bak güzel kardeşim," deyip bir adım yaklaştım sıg kafalı herife. Kaan'a karşı öylesine bir minnet duyuyordu ki zarar görebileceği her deliğin önünde dikilmeye ant

içmişti. Ama haberi yoktu ki Çakıl bizden bile daha iyi gelebilirdi Kaan'a. "Yersiz şüphelerini içinde tut. O gün o kıza davranışın neydi öyle anasını satayım? Kızın üstüne yürüdüğünü öğrense Kaan yaşatır mı seni? Kendine gel, adam gibi davran. Ne olursa olsun karşında bir kadın olduğunu unutma. Maganda mısın sen amına koyayım ya? Bir de seninle uğraşıyorum."

"Hadi lan oradan," deyip elimi itti ve yürümeye başladı. Arkasından gidiyordum ben de. "O kız bir haltlar karıştırıyor."

"Ulan ben seni bir karıştıracağım, göreceksin sen."

"Bartu!" Yabancı olan ses Cem'le benim ortama düşünce bir anda önümüzde bitmiş olan tanıdık simaya karşın kaşlarımız havalandı ikimizin de. Muhabbetin en can alıcı noktasında bir kere de bölünmesek ne güzel olurdu be!

"He?"

"Niye aramıyorsun beni ya?"

Neydi bu kızın adı? Ezgi, Esen? Okulun sayılı popülerlerinden biriydi işte. İki gece önce bir barda hafif bir yakınlaşma geçmişti aramızda ancak ötesine geçmemiştik. Ne araması ama güzel kardeşim ya? Her samimi olduğumu arayacaksam işimiz iş harbiden!

"Numaran yok," diye geçiştirdiğimde Cem'in sinsi suratıyla karşılaştım. Bu hayvanatın bakışlarının verdiği sinyal "sana bir götlük yapmaya hazırlanıyorum" lambalarının yanıp söndüğü sinyal türündendi.

"İstersen numarasını seve seve verebilirim," diye konuştu hayvan oğlu hayvan. Bana göz kırptıktan sonra devam etti. "Hem seni anlata anlata bitiremedi."

"Ne diyorsun lan?" demiştim demesine ama o sırada kızın hevesli ama bir o kadar da şaşkınlık dolu çığlığı duyuldu. "SEN CİDDİ MİSİN!"

Ardından kollarını açıp bana sarıldığında ellerim havada kalmış, gözlerimi sonuna kadar açmış Cem'e bakıyordum. Açık açık gülen arkadaşımın suratına yumruğu patlatmanın ne yeri ydi ne zamanı. Yumruk yaptığım ellerimi çözüp el mahkûm kızın beline koydum ve zoraki de olsa karşılık verdim. Eskiden olsa hoşuma giden bu yakınlaşmalar, şimdi içimde gezen kötü hislere neden oluyorlardı. Anlamını çözemediğim, çözsem de kaldırbileceğimi düşünmediğim kötü hisleri görmezden gelmeye çalışacaktım bu yüzden.

Ta ki onun bana bakan dolu dolu gözlerini görene kadar.

Çocukluk dönemimde misketim yok diye ağladığım için o günden beri olan her doğum günümde bana misket hediye eden kızın titreyen dudaklarına rastgelene kadar.

İlk misket hediye ettiği gün sıkı sıkı sarıldığım ve sarıldığım ilk kız olan çocukluğumun, şu an sarıldığım kıza bakışlarını görene kadar.

İşte benim kötü hissim.

Kötü hissi damarlarıma pompalayan nedenim.

Görmezden geldiğim hâlde, gözümde büyüyen minyon tipli bir kız.

Başımın belası.

Ben ne zaman bu kadar duygusal bir herif olmuştum anasını satayım! Kendimi Kaan'a bakarken gözleri dolan çilli reis gibi hissediyordum. İyyy lan.

Başak'ın bahçeye çıkan adımlarından biri havada kalmış, Çakıl ve Ece'nin kolunu sıkıca sarmıştı tutunmak amacıyla. Kalbime saplanan acıyı görmezden gelip gözlerimi kaçırdım ve sımsıkı yumdum. Başımı kızın boynuna sakladım ki kalbimin ekstra çalışan kısımlarını etkisiz hâle getireyim.

Neler oluyor bana anasını satayım ya? Kollarımda taş gibi kız var, ona sarılmak hoşuma gitmeyi geçtim,

tiksindiriyor. Şaka maka gay mi oluyorum lan ben? Cem haklı mı çıkıyor sonunda lan?

Başımı hafifçe kaldırıp yumduğum gözlerimden bir tanesini açtım kimseye çaktırmamaya çalışarak. Karşımda Başak'ı gördüğüm kesindi ama beklediğim şey Başak'ın ters yöne koşar adım gitmesi değildi. Nereye gidiyordu bu küçük cadı?

Kollarımdaki kızı tek hamleyle kendimden uzaklaştırıp kıstığım gözlerle Çakıl ve Başak'ın hafif ağız dalaşını hissettim. Başak uzaklaşmaya çalışıyor, çilli reis ve Ece kolundan tutup hararetle bir şeyler söylüyordu.

Ulan o değil de, tarzını yediğimin eteği neden bu kadar kısaydı? Bir de o etekle koşuy- "BAŞAK!" Kontrolsüz yükselen sesimi umursamadım. Cem hafifçe sırtıma vurmuştu, "Sakin ol," dercesine.

"Ne var?"

Ona doğru yürürken kızarmış gözleri yüreğime dokunuyor ama bilerek buna kafa yormuyordum. "O etek ne kıyım? Sana söylemedim mi tam olarak altmış santim olacak o eteğin boyu diye? Bu ne lan? Yirmi santim, yirmi!"

"Sanane!" diye çığlık attığında tüm bağırsıklarım şaşkınlıktan boğazımda düğümlendi. Kıpırmızı gözler cehennem ateşleri saçıyordu bana bakarken. Gözlerinde yüzen bir avuç nefret ellerimin arasından kayıp gitti. "Sanane ya, sanane! Beş santim yapacağım eteğimi hatta. SANANE!"

"Başak kuşum..." derken sakın bir ses tonu tercih etmiştim taktik değiştirmek amacıyla ama beni konuşturmadı.

"Ne var be?" Bağırsığının ardından bir adım bize doğru atınca, Cem ve ben ansızın gerilemiştik. Öldürecek mi bizi amına koyayım? Hani ben ibnenin tekiyim, bu

havalı motorsikletlerden inmeyen Cem kazması neyden korkuyor?

"Başak..." Araya girdi çilli reis. "Hadi gidelim, olur mu?"

"Gidelim, gidelim. Ben bu eteği burada çıkarmadan önce gidelim!" dediğinde gözlerim büyüdü. Ben hırsla bir adım atmıştım ona bu sefer. "Ne saçmalıyorsun lan? Delirtme adamı."

"Adam mısın be sen?" diye cırladı. Ardından arka tarafımızda kalan kızı işaret ettiğinde gözlerinden acının anbean geçtiğine şahit oldum. "Senin adamlığın anca onun gibilere söker."

"Onun gibiler ne demek ya?" Lafa atlayan kıza karşı dönmeden sesimi yükselttim. "Sen karışma Aysel!"

"Ne Aysel'i? Ben Işık!"

Kaşlarım havalandığında sinirden kızarmış olan kıza döndürmüştüm suratımı. Heeee, şimdi hatırladım ben bunu. Tansel değil miydi bu kız? "Adının Tansel olmadığına emin misin?"

"Demin de Aysel demiştin!"

"Demek ki doğru bilmişim," dediğimde göz kırptım. "Ayselciğim."

Ardından Başak'a dönmüştüm ki okulun bahçe kapısında bekleyen taksiye koluna aldığı kızlarla birlikte yürüdüğüne denk geldim. Ah salak kafam, ah!

"Gidiyor gönlümün efendisi."

Enseme yavaşça vurduktan sonra, Cem de benim gibi uzaklaşan kızları izlemeye başladı. "Bu kız sana âşık."

"Dedi, sevgilisinden sarışın erkekler için tekme yi-yen motorlu bad boy." Alaycı ses tonumu en üst seviyede tuttum. Konunun dağılmasına, en çok da kalbimin susmasına ihtiyacım vardı.

"Yürü lan yürü," dediğinde okulun otoparkına doğru ilerlemeye başladık ancak gözlerimden kaçmayan bir diğer ayrıntıyı sesli dile getirmekte çekinmedim. "O değil de Ece'nin kalçalarıyla ne alıp veremediğin var oğlum senin?"

"Saçmalama lan," deyip arabanın kapısını açtı. İçine yerleştiğimizde asi tavrına karşı kıkırdamıştım. Sonunda ona saracak bir başka konu daha bulmuş olmanın heyecanını yaşıyordum. Resmen kaostan besleniyordum anasını satayım ya, kendimi çok seviyordum.

"He o yüzden, 'Bu kız sana âşık,' derken Ece'nin kalçalarını dikizliyordun. Yoksa Ece mi bana âşık? Doğruyu söyle."

Direksiyondaki ellerinden birini bırakıp karnıma dirseğini geçirdiğinden öksürüklerimin arasından zar zor kahkaha atıyordum. Beynimde uyarı çanları çalarken yan gözlerle Cem'e bakmaya devam ettim. "Anlaşılan Ece de sarışın erkeklerden hoşlanıyordur diye korkuyorsun sen. Anladım ben seni kardeşim. Ama merak etme, Ece'nin Atakan'ı gayet de esmer kumral karışımı bir tip. İçin rahat olsun yani."

"Ece'nin Atakan'ıymış," diye söylendi direksiyonu sertçe sola kırarken. "Abartma lan sen de."

Gözlerimi kısıp sınırdan kasılan çenesini ve direksiyonun üzerinde oynayıp duran parmaklarını izledim bir süre. "Ne haltlar karıştırıyorsun sen hayvan oğlu hayvan? Sevgilisi olan kıza mı tutuldun?"

Gaza yüklenip "konuşursan ölürsün" tarzı bir bakış attı ama ben ne yaptım? Tabii ki de konuştum. "Senin şu atarlı motorcu bakışları benim gibi sarışına söker mi? Sökmez evelallah. Dökül koçum dökül," derken üzerimden montumu çıkarıyordum.

Ters bakışları arabayı sürdüğü yolun üzerinde asfaltı çiğnercesine dolandırıyordu. "Sadece Atakan şımarığını sevmiyorum biliyorsun."

"Çocuk kendi hâlinde, güler yüzlü, çalışkan bir tip. Ne alıp veremediğin var?"

"Kendi hâlinde olan biri..." deyip gaza sert bir şekilde yüklendi. "Benim yetimhaneden alındığımı nereden bilsin?"

Gözlerim öyle bir büyü müştü ki göz bebeklerimin yuvalarından taşmasına ramak kaldığını sezdim. Cem'in bu olaylarını sadece biz ve evlatlık edinen ailesi bilirdi. Ve diğerlerinin öğrenmesi ise epey zordu. Lakin uzun kolları ve erişebileceği tanıdıkları varsa bunu gayet kolay bir duruma getirebilirdi. Ama neden?

"Neden öğrenme gereği duymuş?" dediğimde içimden geçenler onun içinde de dolanıp durduğu için açıklama yapma gereği duymadan direkt sormuştum. Bu konu aramızda bile nadir dönerdi, nadir döndüğü zamanlarda ise Cem şakayla karışık ortama atardı. Tek nedeninin durumu basitleştirmek adına öylesine konuşuyor gibi yapmak olduğunun farkındaydım. Zoruna giden bu olay, onu terk eden ailesine duyduğu kin, şu anki ailesiyle bile arasına mesafe koymuştu. Göstermeye çalıştığı kadar kayıtsız değildi maalesef ve acısını onu seven ailesinden çıkarıyordu.

"Bir bilsem," dedi hızlıca direksiyona yumruğunu geçirirken. Hızla gittiğimiz yolda yumruğun etkisiyle yükselen kornanın sesi düşünceli tavrımı dağıtmıştı neyse ki. "Bana yetim Kerimoğlu dedi," diye tısladı birden.

"Hadi lan oradan. Nerede, ne ara oğlum?"

"Motor yarışlarında."

"Vay hıyara bak. Motor yarışlarında ne işi var lan bu bebenin?"

"Arada uğruyor."

"Çizerim lan onun motorunu." Sözlerimin aksine tav-
rım gayet ciddiye. Ulan bu adam Ece'nin kuyruğundan
ayrılmayan, şirketten okula, okulan şirkete gidip duran
bir tipti. Ne olmuştu da Cem'e sarmış, motor yarışlarına
gelip durmuştu? "Yarışlara katılmasının sebebi sen ola-
bilir misin?"

"Muhtemelen. Ne yaptım bilmiyorum ama soktuğu-
mun çocuğu bana sarmış belli ki. Aksi takdirde bu bilgiyi
edinmesi mümkün değil."

"Vay anasını ya..."

"Yarıştı motorumu düşürmeye çalıştı pezevenk,"
diye tısladığında içimden küfürler sıralamaya başladım.
Benim kardeşime yapılan yanlış bana yapılmış olsa affe-
derdim de... Söz konusu olan kardeşlerim olunca hiçbir
affa sığdırmayacaktım bu yapılanı. Sakat kalabilir, hatta
daha fenası bile olabilirdi Cem'e. Kendimi sakın tutma-
ya çalışarak parmaklarımı koltuğa geçirdim. Çünkü şu
an bağırıp çağırırsam emindim ki Atakan'ın yolunu tutup
dövmeye gidiyor olurduk. Ama ilk önce böyle bir bilgiye
neden ve nereden ulaştığını öğrenmek, akıllıca düşünüp
hareket etmek şarttı. Uygun bir zamanda Kaan'a anlata-
caktım durumu.

Gergin ortamdan uzaklaşma adına bir kolumu Cem'in
omzuna geçirip dudaklarımı kıvırdım. "Herif motoruna
göz dikti diye mi onun kızına göz diktin lan?"

"Cık," demişti dudakları beni şaşırtacak şekilde kıv-
rıldığında. "Kızın kalçalarına göz diktim desem daha
doğru olur kardeşim."

"Az değilsin sen," deyip gülmeye başlamıştım. Cem'in
de keyfi yerine geldiğinden o da kahkaha atıyordu be-
nimle birlikte. "Dikkat et de sarışın heriflere kaptırma
Ece'yi."

"Yürü lan oradan."

Kıs kıs gülerken telefonumu çıkardım ve konu ne olursa olsun aklımın ucundan dahi düşmeyen kıza içten içe lanetler sıraladım. Telefonda adını bulup "ara" tuşuna bastığımda ekranda onun kocaman bir fotoğrafı belirdi. Kırmızı bir şapka üzerine kar taneleri düşmüş, suratı soğuktan kıpkırmızı olmasına rağmen kameraya kocaman gülümsemişti. Beş veya altı yıl öncesinden olmalıydı bu fotoğraf. "Hay ben böyle işe..." diye mırıldandım. Oldu olacak kızın fotoğraf albümünü yapsaydım anasını satayım.

Birkaç kez çaldırdıktan sonra Başak'ın açmayacağından emin bir şekilde kapattım telefonu. "Aç kanka aç. Müslüm Gürses'ten patlat bir şarkı."

"Hangisi?" diye yanıtladı Cem, boğazına robot kaçmış ses tonuyla.

"Affet."

Ardından arabayı Müslüm Baba doldurdu, gözlerimi Başak'ın kaçır gibi uzaklaşan adımları.

O değil de bu Aysel denen kız nereden çıkmıştı birden anasını satayım?

Saatler sonrasında eve vardığımızda, "Annelerin anesiii," diye bağırdım anahtarı gelişigüzel fırlatarak.

"İnsan gibi davran," diye söyleniyordu arkamdan Cem ama onu yanıtlayamadan dünya güzeli annem salondan görüldüğünde koşa koşa yanına gidip koltuğa yerleştim ve kollarımı doladım beline.

"Napiyon kız?" deyip sırnaşmaya başlamıştım. Bu hâllerime alışık olmasına rağmen kıkırdayan annem saçlarımı okşamaya başlamış, bir diğer kolunu da açıp Cem'i almıştı diğer yanına.

"Neredesiniz günlerdir hergeleler? Yüzünüzü gören cennetlik."

"Naz Hanım," dedim göz kırparken. "Cennete düşmek gibi senin gül yüzünü koklamak. Bende baş dönmesi yapıyorsun bir süre sonra. Bu yüzden daha az görmeye çalışıyorum melek yüzünü."

"Bak bak, laflara bak sen."

"Kalıbına tüküreyim senin laflarına soktuğumun çocuğu," diye tamamladı Cem, annemi.

"Anne sana laf etti bu hıyar, duydun mu?" derken çocuk gibi işaret parmağımla Cem'i gösteriyordum. "Hem kalk lan annemin yanından. Yapışmışsın tostos böceği gibi."

İnadına daha çok anneme sokulduğunda burnumdan derin bir nefes verdim ama annem tekrar beni kolunun altına çekmişti. "Mutfakta kek var, iki çeşit de kurabiye var. Hadi Başak'ı ara da gelsin. Seviyor o kurabiye."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim küçük bir çocuk edasıyla. "Sen ara."

Enseme ansızın bir tane geçirdiğinde yerimde sıçrayıp doğruldum ve enseme ovuşturmaya başladım. "Anne ya. Ne dedim ben sanki?"

İşaret parmağını gözümün önünde sallayıp koltukta dikleşti. Bu Naz Hanım'ın "başlayacağım şimdi sana" duruşuydu ve bu hâlini pekâlâ bilen Cem hayvanı keyifle koltuğa yaslanıp ellerini başının arkasına koyduğu piç duruşuyla bizi izliyordu. Bir çekirdeği eksikti herifin.

"Bana bak. O kıza iyi davran. Yoksa atarım seni sokağa, sokak çocuğu olursun."

"Yapma ama anne," deyip kendimi gösterdim. "Sen hiç böylesine yakışıklı bir sokak oğlanı gördün mü? Hem de orijinal sarışın olanından..." dediğimde söylenmeye devam ediyordu ki heyecanla bağırmaya başladım. "Seninle fotoğraf çekilmemiz lazım aney. Hadi gel," deyip koltuğun kenarına çektim onu ve yanına yerleşip saçımı düzeltmeye başladım.

"Yine ne oldu fevri oğlum benim?"

"Annem biliyorum üzüleceksin ama..." deyip başımı eğdim ve ellerimle oynamaya başladım. "Lanet olası bir söylenti yayılmaya başladı."

"Korkutma beni Bartu. Ne oldu?" dediğinde Cem de dikleşip, "Söylesene oğlum. Ne oluyor?" demişti.

"Herkes..." dedim ama yumruğumla ağzımı kapatıp gözlerimi yumdum bir süre. Drama kraliçesi gibi gözüktüğüm barizdi ama içsel üzüntümü dışa vurmamak bir hâli zor oluyordu. Boğazımdaki yumru büyüyor, gözlerime yaşlar yollamaya çalışıyordu ama engellemek zorundaydım. Birkaç saniye ardından kendimi destekleyip konuşmaya devam ettim. "Herkes çakma sarışın..." deyip duraksadığımda "çakma" kelimesi dilimi yakar gibi bir etki bırakmıştı ne yazık ki. Toparlanıp devam ettim. "Çakma sarışın olduğumu düşünmeye başlamış."

"Ulan ben de bir şey sandım," deyip koltuğa yaslanan Cem'e içten içe küfür ederek bakmıştım. Ama tekrar dikkatimi anneme verdim. "O yüzden orijinal olduğumu kanıtlamam için dünya güzeli, sarışın annemle fotoğraf çekilip koymam lazım. Bu iyiliği yapar mısın bana anneciğim?"

"Gel buraya hayta."

Açtığı kollarının arasına girip kamerayı kaldırdım ve kocaman gülümsedim merceğe. Annem de aynı poz verdiğinde bu güzel anı yakalamış ve onur verici bir gülümseme ile telefonun ekranına bakıyordum. "Görürsünüz şimdi ebenizin çakma sarışın hâlini..." deyip fotoğrafı sosyal medyaya yükledim ve altına kısa bir not geçtim.

"Herkes sarışın olmanın hayalini kurar, biz gerçeklerimizi gözlerinizin önüne dökeriz. Kısacası siz hayaller kurarsınız, biz yaşarız. Hadi eyw."

"Paylaş" butonuna bastığımda keyifli bir nefes alıp arkama yaslandım. Annem de "bu çocuk adam olmaz"

bakışlarının yanı sıra güler gözlerle izliyordu beni. Birkaç saniyein ardından ise aynı mutlulukla konuşmaya başladı. "Yakışıklı oğlum... Selma Teyzen var ya hani."

Burnumu kırıstırıp başımı salladım. "Dişlerinden kollarına kadar altınla kaplı olan teyze mi?"

"Evet, evet," deyip elini havada "boş ver" dercesine salladı. "Bir hayli görgüsüz ama kızını bir görsen... Resmen bir elmas. Tanıstırayım mı sizi güzel oğlum?"

"Tanıştır bence Naz Teyze," diye lafa atlamıştı Cem. "Evlendirelim de si- yani defolup gitsin bu artık."

Annem Cem'in ensesine geçirdi. Heyecanla atıldım. "Aldın mı cevabını yaaavv-"

"Bartı," diye uyardı annem. "Şu konuşma tarzınıza dikkat edin."

"Tamam Nazcığım, tamam. Yeter ki sen iste. Ama kızla tanışmak istemiyorum. Hiç uğraşamam."

"Kızla neden uğraşasın? Asıl kız seninle uğraşır hayta!"

"Aşk olsun annem ya. Ben vur ensesine al parayı tipten bir adamım, neden öyle diyorsun?"

"Adam mı diyorlar lan öylelerine?" diye araya girdi tekrar Cem.

"Oğlum yürü git uzakta reklam arasına gir. Tüm karizmamı alaşağı ediyorsun. Anladık tipimi kıskanıyorsun da bu kadar da olmaz be kardeşim."

Cem sonunda ayaklandığında annemin yanaklarını sıktı ve "Gidiyorum ama senin zevzekliğinden uzak kalmak ve aşkımın kurabiyelerini yemek istediğim için," dedi. Son olarak da sulu bir öpücük kondurdu yanağına. Oturduğum yerden bacağımı kaldırıp tekme savuracaktım ki tek hareketiyle uzaklaşıp mutfağa kaçmıştı.

"Ne öptürüyorsun kız kendini?"

"Sen sus," deyip karnımı çimdikledi adı gibi nazlanan hanım. "Neden tanışmıyorsun kızla? Doğruyu söyle sevgilin mi var senin?"

Sarı saçlarından bir tutam kapıp kulağının arkasına ittim. "Evet, sen mi amor." Fakat elime de şaplak yiyince oflayıp dikilmiştim koltukta. "Valla yok anne sevdiğim de beni seven de. Yalnız gebermeyi planlıyorum. Ama beni ömrünün sonuna kadar yanında tutmayı istersen hayır demem biliyorsun."

"Benim yakışıklı oğlum, ömrümün sonuna kadar nasıl katlanayım ben sana?" dediğinde kırmızı ruj sürdüğü dudaklarını komik bir hâle sokmuştu. "Hem babanla yalnız kalmak istiyoruz biz artık."

Dudaklarım açılıp kapanmıştı birkaç kez. Diyeceğim şeyin netliği karşısında annemden dayak yemem yüksek bir ihtimal olduğu için onu es geçtim. "Oha," demekle yetinmiştim sadece.

"Başak mı?"

"Ne Başak mı?"

"Sevgilin Başak mı?"

"Nereden çıktı anne ya?" Koltuktaki yastıkları yere itip tepinmeye başladım. "Neden beni evermek istiyorsun hem sen?"

"Başak'sa kabulüm. Evlenebilirsin."

"Helal olsun," dedim alkış tutarken. "Ayaküstü gelin yaptın Başak'ı ya ayakta alkışlıyorum seni," dediğimdeyse bir süre oturduğum koltuğa baktım ve "Neyse, ayağa kalkamayacak kadar yorgun hissediyorum şu an," diye tamamladım.

Saçlarımı karıştırıp ayaklandı Nazım. "Aklını kullan ama kalbini de ihmal etmeyi aklının ucundan dahi geçirme hayta. O kızın duygularını şimdi yok sayarsan ileride bana ağlayacaksın, ben ona yanıyorum."

Cevap vermemi beklemeden o da mutfağa geçtiğinde kafamı koltuğun başlığına yasladım bezmişçe. Başak ile aramızda bir haltlar döndüğü gerçeğini ne kadar görmezden gelsem, bir o kadar kalbim acımaya başlamıştı. Kendimi durumun vahimliğinden kurtarmaya çalışırken belki onu bile uçuruma sürüklüyordum. Hâlbuki ben Başak'a hiç bencil olmaz, küçüklüğümüzden beri koruyup kollayan olurdum. Şimdilerde ise gözyaşlarının sebebi olmak akıl almaz duyguların kalbimde atıp durmasının yegâne nedenlerinden biriydi.

Çünkü ben anlıyordum ki, bu kızın gözyaşlarına neden olmak değil, büyük gülüşündeki tartışmasız sebep olmak istiyordum.

"Batsın bu dünya ulan," diye haykırdım ve ben de mutfağa ilerledim. Karnımı doyurmak belki kalbimin imalı atışlarına bir "dur" çekebilirdi.

"Kardeşim. Sen. Alkol. İçiyorsun."

Tane tane konuşmuştum şaşkınlığımı belli ederek. Cem'in de benden bir farkı yoktu. Kaan'ın babasının yaşadığı devasa eve -adam para sıcıyor tabii- gelmiştik ve ev duman altıydı. Üstüne üstlük leş gibi alkol kokuyordu. Sigarayı elinden düşürmese de, alkole neredeyse hiç dokunmazdı benim yavrum. O yüzden şaşkındık işte.

Varlığımızdan haberi olmasına rağmen yumduğu gözlerini açmadı ve yayıldığı koltuktan doğrulmadı. Karizmatik piç işte.

"E oturalım bari biz. Cips var mı?" dediğimde çoktan yerleşmiştim koltuğa. Cem de suratıma doğru bir cips paketi atmış, diğer bir koltuğa oturmuştu. İki gündür götümünden ayrılmıyordu hıyar herif, yapışmıştı bana yemin

ediyorum ya. Dikkatimi zar zor tekrar karşıya verdim içten içe Cem'e söylenmek yerine. Kaan hâlâ gözlerini açmıyor, çatık kaşlarıyla bir şeyler düşündüğünü anlamama neden oluyordu.

Masadaki viskiden bir bardak da kendime koyduktan sonra ben de koltuğa iyice yayıldım. "İçelim be kardeşim, içelim."

İki koca yudumdan sonra suratımı ekşiterek devam ettim sözlerime. "Hayatta her şey olacağımı düşünürdüm ama ziyan olacağım aklımın ucuna gelmezdi."

"Kızın gözü önünde başka kıza sarılırsan tabii ziyan olursun, koduğumun aptalı."

"Ne alaka abi ya? Nereden çıktı şimdi bu? Çok da umurunda ya..." diye söylenirken koca bir yudum daha aldım. "Başak lan o, Başak! Benim çocukluk arkadaşım. Ulan ilk dizini yaraladığı zamanı bilirim ben onun. Başak oğlum işte..." dediğimde kendimle konuşuyordum aslında.

"Çocukluk arkadaşlarına âşık olunamaz diye bir kural mı var?" diye yanıtladı Cem içkisini yudumlayarak.

Gözlerimi yumup sertçe başımı ovaladım. "Terk edilmek sana koymuş herhâlde kanka, bana sarıp duruyon."

"Terk edilmedim ben hıyar." Kafama bir yastık yediğimde gözlerimi açıp bir Cem'e bir Kaan'a baktım. Omuzları düşmüş bir Kaan bana çok yabancıydı. Neredeydi o "ben herkesi sikerim" duruşu benim kardeşimin?

"Yavrum," dedim sesimi incelterek.

"Kes," dedi beklemeyerek.

"Kalbim," diye devam ettim bu sefer sesimi normal tonuna sokarken. "Kalbim acıyor biraz oğlum ya. Yemin ediyorum bir sızı var kalbimde. Bir süredir gitmiyor." Derin bir nefes alıp başımı yasladım koltuğa. Sessizliğin akın ettiği duman altı odada belki de ilk defa bu kadar düşünceliydik. Yıllardır ilk defa.

Kaan dakikalar sonra gözlerini açıp doğrulduğunda eli içki şişesine gitmişti. Bardağını sonuna kadar doldurduktan sonra tek yudumda bitirdi acı içkiyi. Ardından dirseklerini dizlerine yasladığında konuştu. "Benim bilmediğim neler dönüyor?"

"Nasıl yani abiciğim?" Cem sormuştu.

Kaan hafifçe başını salladı. Sinirli değil, düşünceliydi. Sinirli olsa yakardı ortalığı benim kardeşim, biliyordum. Ama o sadece susuyor, düşünüyordu. Çok düşünüyordu. Normalde düşünmeyen, direkt uygulamaya geçen adam, şimdi kara kara düşünüyordu.

"Cem sen biraz dışarı çık," dediğinde Kaan, Cem ile göz göze geldik. Cem de benim gibi şaşkındı ve susuyordu. Çünkü biliyorduk ki ters tepki verse, Kaan konuşmaktan vazgeçecekti. Sarhoştı ve konuşması gereken zaman buydu. O yüzden dediğini yaparak sadece başıyla onaylamış ve kafasında soru işaretlerinin olduğunu anladığım hâliyle salondan ayrılmıştı.

"Cem ne yaptı ona?" diye mırıldandı yüzüme bakarak. Tek yanlışımda beni silecek bir bakışı vardı ve bu adam gerçekten de yapardı bunu. Hataya tahammülü olmazken tek yalanda hem beni siler hem hayatımı bellerdi hiç acımadan. "Cem'i etrafında istemiyor." Duraksamıştı. "Lanet olsun, neden bu kadar umursuyorum?" dediğinde tekrar duraksayıp başını ellerinin arasına aldı. Çeliştiğini görebiliyordum. Kendinde olan hâli bu çelişkiye ödün vermezdi ancak içkinin oyunları beyinde start vermişti ki karışıktı benim kardeşim.

"Pisliğim bulaşıcı. Ve o her seferinde nasibini alıyor bundan." Boğuk geliyordu sesi. "O... Hak etmiyor be oğlum, hak etmiyor be işte."

"Biliyorum," dediğinde başını kaldırıp gözlerimin en içine baktı. "Biliyorum ona bir şey olacak ve ben ona zarar veren bu hayatın amına koyacağım."

Başımı salladım. Konu değişikliğinin hızına ayak uydurmaya çalışırken farkındaydım ki Çakıl'a karşı hissettikleriyle tek tek yüzleşiyordu. Onu konuşurken yakalamak zordu, bu nedenle susup vakti gelene kadar dinlemeye devam edecektim.

"Bu gece kızlarla kalacaklarmış," diye devam etti. Gözleri kapalı, kafası koltuk başına yaslıydı ama bir ara gözlerini aralayıp bana bakmış ve "Senin gevezenin evinde," diye devam etmişti. "Soktuğumun evini yeni almama rağmen bu gece beni boğdu."

Sağını karıştırıp yüzünü buruşturdu. Onu tanımasam acı çektiğini düşünürdüm. Ama o, her zaman en güçlümüz ve kalbine karşı en kapalı olanımız olmuştu. "Onun nefes almadığı ev beni boğuyor anasını satayım. Onsuzluk nefesimi kesiyorsa, o mu nefes oluyor bana?"

Saçlarını karıştırdığı eli oraya gelişigüzel yerleştiğinde sessiz bir iç çekiş duydum dudaklarından. Başımı eğip hafifçe gülümsedim kapalı gözlerinden cesaret alarak. Çilli bu söylenenleri duysa kırk takla atıp baleye başlardı muhtemelen.

"Birbirinize nefes oluyorsunuz kardeşim," diyerek onayladım. Sarhoşluğundan cesaret alarak konuşmak tam da benim yapacağım piçlikti. "Vay be," diye mırıldandım. "Korumak için yanına aldığın kıza tutulacağını kırk kez söyleseler inanmazdım."

"Ne tutulması hıyar?" deyip eline aldığı yastığı gelişigüzel fırlattı. Adamın sarhoş atışları bile dengeli bir şekilde suratımı bulmuş, üstüne üstlük burnumu acıtmıştı. Ulan bu herifin her hâli karizmatikti yemin ediyorum. Utanmasam alkışlayacaktım onu ama

büyük ihtimal cesedimi gömmeye bile zahmet etmezdi bu hâlde.

"Ay tutulması kardeşim." Tekrar bir yastığı kavradığında ellerimi yüzüme siper edip haykırdım. "Atma oğlum ya, valla acıyor. Hayvan gibi güçlüsün."

Sıkı sıkı yumduğum gözlerimle birlikte bir süre yiyeceğim darbe ve ardından vücuduma salınacak olan acıyı bekledim ama bir süre bir şey hissetmediğimde korka korka tek gözümü aralayıp ajanlık yapmıştım. Tekrar başını arkaya dayamış, elindeki viski dolu bardağı dizinin üzerinde çeviriyordu. Ve şükürler olsun ki yastık bana zarar vermeyeceğini anlayacağım bir konumda duruyordu.

"Oh" çekip ben de bardağımı aldım ve birkaç yudum içtim. Bir yandan aklımda Kaan'ın Cem hakkındaki sorusu dönüp duruyor, diğer yandan ise hislerle yüzleşmek Kaan için bile böyle zorlu geçiyorsa bunun bana neler yapacağını tahmin etmeye çalışıyordum. Ben kesin yere yatıp ağlardım anasını satayım. Kaan gibi cool cool viski içmek kalıbıma yakışmazdı çünkü.

Bazen sadece serseri serbest stiline sahip olmak istiyordum, Kaanım gibi.

Hele hele karizmaya bak. Viskiye yudumlayışına bak. Sanırsın dergi çekimindeyiz de flaşlar patlıyor üzerinde herifin. Hem de öyle böyle dergi değil ha, Vogue çekimi Vogue. Ulan bu Vogue dergisini bile Başak'tan biliyordum. Yak be aga yak, bir de oradan yak.

"Âşık mısın yavrum?"

Kritik soru üzerine hemen kollarımı kaldırıp siper aldım ki gelecek darbe sonucunda sarsılmanın etkisiyle sayısal kısmını kaybettiğim beynimde sözel kısmı da yitirmeyeyim. Ancak bir darbe gelmesini geçtim, çıt bile çıkmamıştı. Rahat bir nefes vererek eski konumuma geldim böylece. Şu an yaşıyor olmam büyük bir sıkıntı içeri-

yordu. Çünkü kesinlikle en azından sakat kalmam falan gerekirdi bu soru üzerine.

"Ne aşkı?" dedi güçlü bir sesle. Düşük omuzlarına rağmen sağlam çıkan sesi kafamı karıştırmıştı ama o Barlas'tı. Onun güçsüzlüğü bile tüm iradesini elinde tutacak güçten geçiyordu.

"İşte kardeşim tutkulu olanından, sevişmeli, öpüşmeli, bol bol sevmeli olanından. Kalpler uçuşturan havada."

"Zevzek zevzek konuşma hıyar."

"E nefesim, canım falan diyorsun kırk saattir."

"Nefesim," diye tekrarladı beni. Başını salladığında takıldığı noktanın, kelimenin doğruluğu olduğuna emin olmuştum. Zeki bir adamdı ve Çakıl'ın onun hayatında önemli bir yeri olduğunu gayet de biliyordu. Ulan herif ev değiştirmişti kız için anasını satayım, kızı geçtim ben bile düşerdim buna yeminle.

"Hayır," dediğinde tekrar ona dikkat kesildim. Yudumladığım bardağın arkasından onu izliyordu gözlerim. "Aşk değil bu."

Omuzlarımda tonlarca yük varmışçasına yapıştım koltuğa. Hem nefes diyor hem aşk değil bu diyor. Benden net psikolog olmazdı ya, çünkü Kaan net beni de deli ederdi. Ağzından çıkan her sözün doğru olduğunu biliyordum. Nefes diyorsa nefesti o kız, aşk değil diyorsa âşık değildi bu adam. Buna emindim.

O zaman neydi bu durum anasını satayım?

Kafasını yasladığı başlıktan hafifçe kaldırdığında beni hedef alan delici maviler üzerine yüzümde bir acı hissettim. Bakışlarıyla dövüyordu beni kurban olduğum. Acaaba yine oturduğum yerde ne halt yemiştin ben?

"Ne oldu poposunu yediğim?"

"O Cem ibnesi nerede?"

"Dışarı attın ya serserim, hatırlamıyor musun?"

"Bana serseri deme lan," diye hırladığında dudaklarımı büzüp üzerine kilit çektiğim bir işaret yaptım. "Nerede lan o Cem ibnesi?"

"Dışarı attın ya yavrum," dedim bu sefer de. "Yeminle dejavu yaşıyorum şu an."

"Atarım tabii," dedi saçlarını karıştırırken. "Ne yaptı o benimkine?"

"Seninki derken..." dedim kaşlarımı kaldırarak. Sonrasında gözlerim Kaan'ın bedeninde aşağıya inmiş, pantolonunu bulmuştu ansızın. "Cem seninkine bir şey mi yaptı?"

"Lan göz bebeklerinin suyunu çıkarttığım," dediğinde bu sefer füze etkisi yaratan yastıktan kaçışım olmamıştı maalesef. Yüksek sesli bir inleme bıraktım, ardından ağlak sesler çıkarmıştım. "Kardeşim seninki deyince seninki sandım işte ya."

"Benimki dediğim-"

"Çilli reis?"

Konunun dönüp dolaşıp buraya geleceğini biliyordum tabii ki. "Çağır lan onu buraya. O anlatsın ne yaptığını."

"Ama yavrum dışarı attın ya sen on-"

"Kırk kere söyleme hıyar, anladım dışarı attığımı. Çağır şimdi."

Ses çıkarmadan salondan dışarı adımladığımda mutfığa yönelmiştim direkt. Cem ayısının tıkindığını tahmin etmek zor değildi ama umarım az yemiştir. Çünkü birazdan Kaan'dan yiyeceği dayak uzun bir süre onu tok tutacak kaloriye sahip olacaktı.

"Cem," diye bağırdım mutfığa girerken. Tam da tavuk kanadı ağzına tikiyordu. "Sıçtın oğlum sıçtın. Hayde ringe," dedim omzuna vurup.

"Ne oldu?"

"Kaan, Çakıl'a bir şeyler yaptığından şüpheleniyor. Ki şüphelenmekte haklı çünkü sen," dedim işaret parmağı-mı göğsüne yaslayarak, "Kızın üstüne yürüdün."

"Sebeplerim vardı."

"Ulan sebep ne olursa olsun bir kızın üzerine yürünür mü şerefsiz?"

"Tamam oğlum ya," deyip elinde kanadı tabağa fırlattı. "Ne anlatacağım Kaan'a? Üçümüz de o videoyu," dedikten sonra gözlerini yumup bir süre bekledi. Ben de aynı ifadede donakalmıştım. "O videoyu izledik. Videoyu getiren de Çakıl mı diyeceğim?"

"Onu deme de ne diyorsan de. Sarhoş kafayla bu kadar ciddi bir mevzuya düzgün bir tepki vereceğini sanmıyorum."

"Evet," dedi saçlarını karıştırarak. "Muhtemelen ölürüz."

"Onu bunu bilmem de sen bugün her şekilde dayak yiyeceksin kanka. Hadi yürü salona. Çok heyecanlıyım şu an."

"Sen ne biçim bir kardeşsin ya?"

"Sen dayak yerken yanında twerk yapacak türde bir kardeşim," deyip popomu salladım iki kere. "Dayak time," diye haykırmıştım ardından. Böylesine ciddi konularda ben de ciddileştiğim zaman olay öyle kötü bir noktaya geliyordu ki, sırf insanların kışını kurtarıp morallerini düzeltmek için aptal olup çıkmıştım.

Cem birkaç nefesle cesaretlenip ayağa kalktı ve peşi sıra salona girdik. Sanılanın aksine mutlu değil, gergindim. Kaan'ın hassas noktasının çilli olduğunun bilincindeyken, Cem'in de bir o kadar farkında olmasını umuyordum. Ağzından çıkacak olan her söz çok önemliydi.

Kaan'ın karşısına oturduğumuzda koltukta dikleşip dirseklerini dizlerine yasladı ve ellerini sarkıttı dizlerinin

arasından. Gözleri birkaç dakika öncesine göre dinç olmasına rağmen kırmızı kılcal damarları görmekte zorlanmıyordum. "Anlat," dedi sadece Cem'e bakarak. Hata payı bırakmayacak koyu mavi gözleri dedektörlerini çalıştırmış, dikkatle onu izliyordu.

Boku yedin oğlum Cem.

"Ne anlatayım abi?"

Yediğin boku.

"Cem," dedi Kaan. Çenesinin gerildiğini hissettiğimde dibimde oturan Cem'den koltuktan kaya kaya yavaşça uzaklaşmaya başladım. "Anlat kardeşim."

"Biliyorsun senin kötülüğünü istemem," diye girdi söze Cem. Kaan başıyla onaylamıştı hiç beklemeden. Çünkü doğrudu. Biz birbirimize bağlı, kan bağı bulunmadığı hâlde öz kardeşlerden daha güçlü kardeşler olmuştuk.

"Ben," dedi duraksayıp Kaan'ın tepkisini yoklarken. Kararsızlığını havada soludum resmen. "Ben Çakıl'ın Ahmet Macit'le bir bağı olduğunu düşünüyorum. Hatta," diye konuşmaya devam edecekken soludu tipine vurduğum. "Hatta bir şeyler karıştırdığından eminim."

Yemin ediyorum öyle bir uçuş gördüm ki havada, Superman görse, "Abi tarifini versene," deyip önünde eğildi Kaan'ın.

Koltuktan kendimi son dakikada fırlattığımda Kaan Cem'in üzerine çullanmış, suratına okkalı bir yumruk geçirmişti. "Ufff," deyip elimi ağzıma kapattım. Cem'in dişleri kırılmış mıdır acaba lan? Neyse kırıldıysa artık benimle dalga geçemez hıyar. Şimdi ayağa kalkıp, "Ne oldu motorcu bad boy? Artist artist takılıyordun, şimdi kığın yerden kalkmıyor. Bindığın motor bile utanıyor senden," diye bağırısam acaba üzerime çullanırlar mıydı? Yok lan. Onların muhatabı ben değildim. Burada striptiz

yapsam da beni takmazlardı. Acaba Kaan'ın pahalı baksırlarından mı çalsam fırsattan istifade? Yok yok, anladığı zaman ayık kafayla sarı saçlarımı baksırlarla yıkar o.

Masaya tutunarak atıldığım parkeden kalktığımda Kaan Cem'e vurmayı kesmiş ama büyük bir sinirle temas etmekten vazgeçmiyordu. Kendini tuttuğuna anbean şahit oluyordum. Şu an Cem'in durumunda başka bir adam olsa çoktan pestilini çıkarmıştı çünkü.

"Sen..." diye tısladığında altıma kaçırmama ramak kalmıştı. Bir an Cem'in pantolonunu yoklayasım geldi altına yaptı mı diye. Onun durumunda olsam ben net yapmıştım çünkü. "Sen onun adını ihanetle mi lekeliyorsun?"

"Kaan..."

"Benim yanımda olan kız hakkında konuşma hakkını kim verdi lan sana?"

Haykırışı bir adım gerilememe neden olmuştu. Boyundaki damarların patlayacak noktada olduğun görüyor, seğiren gözünden hıçkıran agresifliğin yanına uğramak istemiyordum. "Onun adını bir daha o şerefsizin adının yanında ağzına al..." Sıktağı yumruğunu havaya kaldırdı. "Durursam şerefsizim."

Ardından Cem'in tepkisiz bedenini koltuğa itip kendi saçlarını hırsla karıştırmıştı. Bir adım daha gerilediğimde tam da hesapladığım gibi ortadaki sehpaye tekme atmıştı. "Ben size onu emanet ederken siz nasıl..."

"Bir daha onun yanına yaklaşmıyorsun," dediğinde işaret parmağını tehditkâr bir biçimde Cem'e doğru kaldırmıştı. Cem patlayan dudağından akan kanı bile durdurmaya çalışmadan kafasını salladı.

Kaan bir süre Cem'i süzdükten sonra arkasını dönüp, "Siktir git pansuman yap kendine," demişti. Tüm olay boyunca sessiz kalmaya çalışmıştım ancak bu sözün

ardından ağzımdan kıkırtılar... Onu takip eden de kahkahalar saçılmıştı. Ulan Kaan, yemin ediyorum telefonumu alıp random atasım var şu an sana.

Cem'in de suratı yumuşadığında onun da güleceğini anlamış ve bir süre sonra birlikte haykırmaya başlamıştık. Sesli olarak Kaan'ın dediklerini taklit edip salon kapısını işaret ettim Cem'e. O da bana cevap olarak orta parmağını sallamış ardından koltuktan ağırlı bir şekilde kalkarak uzaklaşmıştı.

Kaan sehpanın üzerinden yere saçılan eşyalardan telefonunu ve arabanın anahtarını bulduğunda bana döndü ve "Sokarım kızlar gecesine. Gidip alalım şunu," dedi.

"Kardeşim ben niye geliyorum ya?"

Başak'ı göreceğim diye yusuf yusuftum tabii.

"Arabayı kullanacaksın it," deyip anahtarları havaya attı ve ileriye eğilerek yakalamama neden oldu.

Kaçtığım kadar yaklaşıyorum kıza anasını satayım, yılbaşı gününde kırmızı yerine siyah don giymiş kadar talihsiz hissediyorum.

XIV

Sevginin damarlardan yayılıp sakince işleyen yapısından bir süredir haberdarken, alışkanlığın da bir o kadar etkili olduğunu yeni anlıyordum. Sevgi güçlüydü, sevgi bağımsızdı fakat alışkanlık da hapın vücuda verdiği etki gibi değil de, iğnenin direkt damara batırılması şiddetine sahipti. O yüzden onsuz geçecek olan bir gecemin eşit olduğu durum, sevginin enjekte edildiği bir iğnenin damardan yapılması idi. Bu iğneyi öylesine düzenli oluyordum ki sonucu ise alışkanlığı doğurmuştu.

Bağımlılıktı Kaan Barlas, bir o kadar hızlı, bir o kadar yavaş.

Johnny ve ben uzun süredir Başak ile yapmayı planladığımız kızlar gecesi adına onun evine gelmiştik küçük bir çanta ile. Ece geldiğinde ise grup tam olmuş, ev de boş olduğundan geniş bir şekilde dağılmıştık üç kız. Johnny ise kucaktan kucağa geziyor, ona gösterilen ilgi-den dehşet zevk alıyordu. Ben de onun gibi mutluydum ama her dakikamı serseriyle geçirmek isteyecek kadar da bencil hissediyordum arkadaşlarıma karşın.

Aslında bencil değil, onculdum. Onsuz geçireceğim on saate bile tahammülüm yok gibi hissediyordum bazen.

"Gavat yazınca Bartu çıkıyor benim sözlüğümde."

Ece, Başak'ın sözlerine kıkırdarken ben de yarı güler bir suratla Başak'ın geçmek bilmeyen sinir dolu tepkilerini izliyordum. Bartu'yu okulda kızla gördüğünden beri ayarları bozulmuştu ve beş cümlesinden ikisi ağır küfürler içeriyordu.

"Cips girmeyecek artık bu eve," diye salona doğru bağırdı birden. "Ülkeye cips yemeyi yasaklıyorum, ölsün cipssizlikten gavat."

"Ah ülkecek koyacağın yasakları bekliyorduk zaten ulu Başak," dediğinde ağzına bir cips atmıştı Ece.

Gün boyunca Başak'ı neşelendirmek için şekilden şekle girsek de binbir yüzün altından Ece'nin solgun suratını tabii ki fark etmiştim. Başak'ın bile bu hâlde fark ettiğine emindim lakin konunun açılması için zamanlamanın mühim olduğunun farkındaydık.

"Hah," diye haykırdığında gün içinde olan beşinci zıplamamı gerçekleştirdim. "Bir de Naz Teyze'yle fotoğraf koymuş. Gavat oğlu gavat diye yorum atacağım, kadına ayıp olacak."

"Yok artık."

"Ben senin *fake* sarışın olduğun dedikodusunu yazmazsam ben de Başak Akça değilim. Görürsün sen sarı çıyan."

"Flörtüne de sarı çıyan diyeni ilk defa duyuyorum."

"Sus kız," deyip telefonuna hızlı hızlı bir şeyler yazmaya başladı Başak. "*Fake* hesap açıp takip ettiği her kıza aslında saçlarının siyah olduğuna dair mesajlar atacağım."

"Ciddi misin?" diyerek dâhil oldum konuya. Aynı zamanda gülüyordum sarı kafanın yüzünde oluşacak ifadenin hayalini kurarken.

"Ciddiyim tabii. Yanlış kıza bulaştı, hem de çok yanlış."

Fırıl fırıl dönen gözleri pürdikkat hareket eden parmaklarıyla birleşince Başak'ın cidden de bu konu hak-

kında ciddi olduğunu gözlemlemiştim. Ece kahkahalarla gülerken cips kasesini kucağına aldı ve Johnny'nin kol-tukta yatan bedenini yavaşça okşadı. "Ne diyor bu kiskanç kız, teyzem?"

"Acaba Johnny'yi eğitip Bartu'yu mu ısırtsak?"

Başak'ın ortaya attığı fikre Ece ve ben kahkahalarla gülerken Ece, "Bir de Atakan'ı kesinlikle," demişti.

Dudaklarımı büzdüm elimdeki çikolatayı paketinden çıkararak. "Neler oluyor aranızda?"

Omuzlarını "boş ver" dercesine silkti. Ancak Başak da en az benim kadar merak ediyordu bu durumu. "Anlat hadi."

Eline aldığı cipsi sertçe kasesine geri koydu Ece. Gözleri ise kaseinin içinde öylesine geziyorken epey düşünceli gözüküyordu. "Bana olan sevgisi bitti sanırım."

"Höst be. Saçmalama, Atakan'la Ece'siniz siz. Olur mu öyle şey?"

"Hem iş hem okuldan dolayı yoğun olduğu için ilgilenemiyordur," diyerek destekledim Başak'ı. Evet, kavga ettikleri zamanlar çokluktaydı lakin onların birbirlerine olan sevgisinin azalması güçtü. Her zaman örnek alınacak çiftlerden olmuşlardı. Özellikle Atakan'ın Ece'nin üzerine olan titremelerine bizzat şahit olmuştum.

"En son iki gün önce konuştuk. Şirkette olacağını söyledi ve iki gündür de mesajlarım cevap vermiyor."

"Gerçekten yoğun olmalı," dedim düşünür bir tavırla.

"Veyahut Bartu gibi gavat," diye tamamladı beni Başak. "İki gündür mesajlara cevap vermemek ne ya? Kalk baskına gidiyoruz," derken ayaklanmıştı bile bizim cadı.

"Ne baskını? Saçmalıyorsun. Asıl o zaman aramız bozulur Atakan'la."

"Pek aranız var gibi değil zaten," dediğinde Başak'ın sert sözlerine karşın kaşlarımı çatmıştım. Dobralığı bazen

kıncı olabiliyordu ve Ece'nin hassas anında böyle konuşması faydalı olmayacaktı.

"Ne diyorsun Çakıl?" dedi Ece bana dönüp. "Baskın basanın mıdır?"

Gözlerimi yumup derin bir iç çektim. Belki Atakan'a böylesine bir sürpriz yapıp eğlenceli bir ortam sağlamamız onlara iyi gelebilirdi. "Baskın basanıdır."

Ve bu sözünden sonra Johnny'yi de yanımıza aldığımız gibi Atakanların evinin önünde bitmiştik. Başak ücreti öderken Ece ile birlikte indik ve villanın önünde durduğumuzda ellerini stresten açıp kapadığını gözlemledim. Boşta olan elimle sol elini tuttuğumda destek olmak amacıyla sıkılmış, karşılığında ondan samimi bir gülücük elde etmiştim.

"Sana bir şey diyeyim mi?" Ece'ye hafifçe yanaşıp arkamı kontrol ettikten sonra fısıldadım. "Başak sarı kafanın acısını Atakan'dan çıkartacak, hazır ol sen," dediğimde kıkırdıyordum sessiz sessiz.

"Farkındayım." O da gülüyordu. "Aslında hak etti Atakan," dedi lakin gülüşü bu sözlerden sonra solmuştu. "Ben de fırça yemeyi hak ediyorum."

"Öyle düşünme lütfen. Atakan'a karşı hep sadık, dürüsttün ve sevgini hep belli ettin. Fırça yiyeceğin bir durum yok."

"Bilmiyorsun Çakıl." Gözlerine sinen boşluk hissi beyin hücrelerimin arasına sızdı. "Bu aralar ben, ben değilim."

Dudaklarım aralandı. Gerçekten de kendi gibi konuşmuyordu. "Neler oluyor? Anlatmak ister misin?"

"Hazır değilim. Ve sanırım hiçbir zaman da hazır olmayacağım."

Başak aramıza daldığında Ece bakışlarını yere indirip konuşmayı kesmişti. "Ben valla hazırım Atakan'ın suratını pataklamaya. Hadi gidelim," dediği gibi kollarımıza

girip kapıya çekmeye başladı bizi. Johnny paytak adımlarıyla bizi takip ediyorken bugünden en çok keyif alanın o olduğunu fark etmiştim.

"Evin gelini sen olduğuna göre çal kapıyı," deyip itekledi Başak, Ece'yi. Alttan alta ise kıkırdayıp Ece'yi işaret ediyordu.

"Çattık ya."

Bir iki adım önümüze geçip zile bastığında başını çevirip bize bakmıştı Ece. Suratından gerginliğin izlerini okuduğumda, "Sakin ol," diye fısıldadım. Başak da beni destekleyerek, "Gerdeğe giriyormuşsun gibi davranma," demişti. Tabii bu destekten çok keyfi bir uyarı olmuştu ancak üçümüz de kısık kısık gülmüştük.

Kapı açıldığında genç bir kadın ile yüz yüze kaldı Ece. Kıyafetlerinden evin çalışanı olduğunu anladığım kadın kibar bir şekilde baş selamı vermişti bizlere. Ardından ise, "Hoş geldiniz Ece Hanım," dedi.

"Atakan evde mi Aslı?"

"Atakan Bey yaklaşık on dakika önce çıktı Ece Hanım."

Kaşlarımı çatıp bir Ece'ye, bir Başak'a baktım. Hiçbimiz hoşnut gözükmüyorduk bu durumdan. Başak bir adım ilerleyip Ece'nin yanına geçecekti ki evin içinden gelen sese dikkat kesildik. "Aaaa hoş geldin Ececiğim. Atakan da seni almak için çıkmıştı evden."

"Merhaba Sevilay Teyze." Birbirlerine sarıldıklarında yüzü bembeyaz kesilmişti. "Atakan benim yanıma geldiğini mi söyledi?"

"Evet güzelim." Her hâlimden asalet akan kadın Ece'nin tepkisiyle birlikte parmağındaki yüzüklerle oynamaya başladı. Yüksek değerde olduğunu düşündüğüm takılarla oynarken bunun bir gerginlik belirtisi olduğunu anlamıştım. "Sana haber vermedi mi? Aranız mı kötü yoksa?"

"Ah hayır, hayır. Haberim vardı fakat unutmuşum." Beceriksizce gülümsedi Atakan'ın annesini sakinleştirmek adına. "Buluşmaya geç kalmayayım ben..."

"Ah tabii canım benim. Keyifli vakit geçirin," deyip sıkıca sarıldı Ece'ye. Bize de gülerek karşılık verdiğinde bu kadının Ece'nin ve Atakan'ın ilişkilerinde bir aksilik istemediği görüşüne dalmıştım. "Taksi çağırıyorum size, gelir birazdan."

Kısa bir vedalaşma sonucu kapılar kapandı, Ece'nin yüzündeki yapay tebessüm silindi. Dişlerini sıkı sıkı bize dönmüştü. "Yalan söylüyor. Atakan bana yalan söylüyor, annesini kandırıyor."

"Nerede bu çocuk?"

"Bilmiyorum." Elleri saçlarının arasından geçirip buklelerini dağıttı. "Kafayı yiyeceğim, bilmiyorum. Bu çocuğa bir aydır ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dur bir dakika, mantıklı düşünelim." Başak ortamıza geçmiş, dikkatimizi üzerine çekmişti. "Telefondaki yer gösteren uygulamada birbirinizde ekli değil misiniz? Çıkart telefonunu, eğer interneti açıksa kolaylıkla bulabiliriz yerini."

Ece çantasını titrek parmaklarla karıştırmaya başladı. "Bir süredir kullanmıyorduk o uygulamayı. Hâlâ aktif midir bilmiyorum," derken kafasının burada değil de tam anlamıyla Atakan'da olduğuna emindim.

"Deneyelim." Ece'nin elindeki telefonu çekip uygulamayı açtı Başak. "Hadi, hadi," dediğinde yavaşça telefona vuruyordu. Birkaç saniye sonra ise, "Bingo," diye bağırdı. "Bedel'de gözüküyor."

"Ne alaka orası? Atakan öyle yerlerde takılmaz."

"Evet. Orası Barlas tayfasının takıldığı mekân, değil mi?" Başak bana dönerek sormuştu. "Birlikte gittiğimiz bar orası. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Dudaklarımı dişledim. "Oraya mı gideceğiz?"

"Tabii gideceğiz. Gidip kontrol etmemiz lazım. Sonuçta yabancı mekân değil. Bizim eniştenin takıldığı yer," dediğinde Ece'yi bile güldürmüştü, yanaklarımı sıkıp dil çıkartmıştı. Benim suratım ise şekilden şekle girmişti "enişte" kelimesinin kafamda kırmızı alarm gibi çalmasıyla.

Ece de başını sallayarak onayladı. "Gözümle görmezsem rahat edemeyeceğim. Annesine beni kullanarak yalan söylemesi normal değil."

"Haklısın," diye mırıldandım ve önümüzde duran taksiye ilk binen oldum. Elim cebime attığımda ise telefonumu almaktı amacım ama avucumda hissettiğim tek şey kumaş parçası olmuştu. "Lanet olsun ya."

"N'oldu?"

"Telefonum..."

"Kimi arayacaksan benden ara."

Gözlerimi kaçırdım. "Kaan'ı arayacaktım ama..."

"Ama o ayının bende numarası yok," diye tamamladı beni Başak. "Bir seferlik haber vermemekten bir şey olmaz herhâlde."

Bu durumdan oldukça şüpheliydim. Haberleşme konusunda katı kurallara sahipti ve kulağına gittiği anda olay çıkacağı barizdi. Sağı solu tutmayan bu adamın tepkilerinin ölçüsünü netlemekten epey uzak hissediyordum kendimi. Lakin bu durumda hemen gidip eve geri dönmemizi dilemekten başka çarem yoktu.

Yaklaşık yirmi dakikalık yolculuğun ardından önünde indiğimiz barın sıvaları akan duvarlarının önünden geçerken en son geldiğim an bitiyordu zihnimde. Umut-suzlukla girdiğim bardan bir "bedel" ödeyerek çıkmış, gözlerimi de ruhum gibi burada bırakmıştım. Kötü kalpli

kızın yanlış sözleri hâlâ kulağımda çınlamasına rağmen etkisi büyük çoklukla doluluğunu kaybetmişti. Çünkü boş bir zihinden çıkan kelimelerin dolu anlamlar taşıması elbet güçtü. Güçsüz zihniyetlerin bizi doğru yerden vurması ise tesadüften başka bir şey değildi. Şeytani bir tesadüf.

Kapıdan içeri girdiğimiz anda kulaklarıma ziyafet niteliğinde sunulan hafif rap parçaya karşı gülümsedim. Garip zevkleri olan, bir o kadar da garip insanların takıldığı bir bardı burası. Her çeşit insanın olduğundan ise yüzde yüz emindim. En zengininden, en yoksuluna kadar birçok insana ev sahipliği ediyor ve bu durumu ise herkes kendince kabulleniyordu. Sınıf ayrılıkları sağlayan localar değil de tüm sınıfları bir arada toplayan tabureleri vardı buranın. Eskitilmiş etkisi barda yoğunken, kulak zarlarını okşayan modern rap parçalar ayrı bir hava katıyordu.

Ece bir adım önümüze çıkıp avını arayan bir kaplan misali gözlerini kıstı. Başak'ın ise ondan hiçbir farkı yoktu. Bir süre gözlerini fırıl fırıl döndüren bu kızların arkasından ben de çevirdim gözlerimi Atakan'ı bulmak adına. Lakin görünürde ne tanıdık biri ne de Atakan vardı.

"Burada değil."

"Ama konumu burada gözüküyor hâlâ," deyip telefonu Ece'ye uzattı Başak. "Bak tam burada işte."

"Telefonunu burada mı düşürdü acaba?"

"Her türlü gelmiş olmalı buraya. Barmene falan soralım fotoğrafını gösterip."

Hep birlikte bara doğru yöneldiğimizde Johnny'yi kucağıma saklayıp kafasını göğsüme gömmüştüm. Ancak benim meraklı oğlum ortamdaki garip kokuları alma amacıyla burnunu yukarı dikip dikip duruyordu. Bu hâline ise gülmek elde değildi. Avcı cinsi olan kö-

peklerin kokulara böylesine meraklı olması garip değildi ancak bir barda ilgisini ne çekmiş olabilirdi de kafasını havada tutuyordu anlamıyordum.

Bar kısmındaki taburelere doğru yürürken Başak gül-müştü. "Yemin ediyorum FBI bir, biz iki. Hâlimize bak, boyfriend avına çıktık resmen."

"Katılıyorum. Zirve bir azmimiz var bu konuda."

Taburelere yerleştüğimizde Johnny'yi de kucağıma oturtup başını okşadım ve minik bir öpücük kondurdum. Her zamanki doluluğunda olan barın pek ilgisini çekmemiştik ki arkası dönük olan barmeni bir süre boyunca bekledik. Lakin benim tüm ilgim kucağımda huy-suzlaşan köpeğimdeydi. "Johnny, ne istiyorsun?"

"Köpek almıyoruz bara," diye bir ses duydum yakı-nımdan. "Bir bu eksikti," diye söylenerek kafamı kal-dırırken benden önce Başak atlamıştı söze. "Birini so-rup çıkacağız. Hayvan karşıtı olan barlara biz de karşı-yız zaten..." dedi eliyle gelişigüzel barı işaret ederken. "Gerçi bir sürü insan görünümlü hayvan var burada ama."

Karşımdaki tanıdık barmenle kısa süreliğine şaşkın bir şekilde baktık. Bu tanıdık sıfat Çağla'nın erkek ar-kadaşından başkası değildi çünkü. Çağla ile bu barda çalıştığı için sürekli tartıştıklarını biliyordum lakin bir anda yüz yüze gelmek beklemediğim bir şeydi. Suratın-da geçmeye yüz tutmuş morluklara baktım bir süre. O ise ifadesizce baş selamı verip Başak'ın hakaret içerikli konuşmasını dinlemeye başlamıştı. Çocuğa karşı hisset-tiğim suçluluk duygusu ile Kaan'ı şikâyet etmediğinden mütevellit oluşan minnet hissi birleşmişti gözlerimde. Benim yüzümden dayak yemesine rağmen bir düşman gibi değil de uzaktan tanıdığı gibi selamlaması ise daha da utandırmıştı.

Ece, Başak'ın hakaretlerine bir ara vermek adına telefon ekranını açıp Mertcan'ın suratına tuttu. "Bu çocuğu tanıyor musun kardeşim?"

Mertcan eğilip gözlerini kısarak ekranı inceledi, bir yandan da elindeki bezle tezgâhı yavaşça siliyordu. "Evet, demin buradaydı."

"Hay aksi ya. Kıl payı mı kaçırdık?" diye söylenmeye başladı Başak. Mertcan ise gözlerini bir süre barda gezdirdi ve birkaç saniye sonra aradığını bulmuş bir edayla başıyla tuvaletlerin yönünü gösterdi. "Şu değil mi?"

Üçümüz birden arkamızı döndük aradığımızı bulma sevinciyle. Ece suratında olan heyecanı bize de gösterip arkasına döndüğünde ifadesinin tek tek çatladığını, ayaklarımızın altına serilip parçaların tekrar birleştirilemeyecek hâle geldiğini ne yazık ki anladım. Tuvalet tarafından yanında sarışın bir kızla çıkan Atakan suratına yabancı saydığım bir tebessümle kıza bakıyor, keyifli bir şekilde masaya yerleşiyorlardı. "Aman Allahım," diye fısıldadım. Johnny ise hareketlerini daha da hızlandırmış, durumun saçmalığına bir nevi kendince tepki gösteriyordu.

Ece, Atakan'a ifadesini çözemeyeceğim hâlde baktı bir süre. Onun da yüzündeki hayal kırıklığı anlaşılmayacak gibi değildi. Eski arkadaşlıkların ve sağlam bir ilişkinin temelini zeminine gerçekçi bir balta saplandığını anlamıştım. Ece'nin yüzüne tekrar bakacak kadar cesaretli hissetmediğim anda Başak sadece üçümüzün duyabileceği bir tınıda konuştu. "Ne yapmak istersin?"

Seçim yapacak olan Ece idi. Bunun farkındalığıyla hareket edecek ve onun kararlarına uyum sağlayacaktık. Tırnaklarını avuç içlerine sapladığını görmüştüm Ece'nin. Aklıma bir süre önceki hâlim üşüştüğünde korkarak yüzüne çıkardım bakışlarımı. Kendini sıkıkmama-

sı, bir şeyler için tutmaması gerekiyordu ki içindekileri söküp atabilsin. "Hesap sor," dedim. "Haksız olan taraf o iken kendini sıkıan taraf sen olmayacaksın. Bağır, çağır..." Ece gözlerini bana sabitlemişti. Donuk gözlerinin bir süre o hâlde kalacağını biliyordum. "Ama sakın kendini tutma."

Ve sözümü bitirdiğim anda öyle bir indi ki tabureden peşinden hızla atılmamamız imkânsız olmuştu. Ece'nin ardından takibe geçtiğimizde Başak bana döndü yürürken. "Bekler miydin hiç böyle bir şey?" Olumsuz şekilde salladım başımı. "Şimdi gel de güven erkeklere," deyip tamamlamıştı sözünü.

Güven... Yıllarını birlikte geçirdiğin adam bile böylesine yıkıyorsa seni, yeni tanıdığın birine güvenmek mümkün müydü? Ece hayatını onunla paylaşmıştı yıllarca, ben ise Kaan'la paylaşmıştım hayatımı. Ama paylaşan taraf sadece bendim. Ondan habersiz, gizlice lakin içten içe özenerek. Her dakika yan yana olduğun bir insan ihanete sürüklüyorsa birlikteliği, yılları benden habersiz sürdüren bir adamın ihanet etmesi daha büyük bir olasılığa sahip oluyordu.

Çok değil, bir süre önce Kaan'ın ihanetine katı bir hâlde inanırken... Şu an biliyordum ki o, başkası değildi. Biriyle karşılaştırılamayacak kadar benzersiz, kalıplara sığdırılamayacak kadar biçimli bir karaktere sahipti. Lakin Atakan içinde beslediği kocaman bir aşkla ihanete koştuyorsa, Kaan'ın bana beslemediği duygular ile birlikte fazlasını yapabileceğini düşünür olmuştum şu dakika.

Masalarına adım adım yaklaşırken kafamdan attığım serseri dolu düşünceleri başka bir kenara bıraktım ve arkadaşşıma destek olmak amacıyla arkasında durdum. Atakan ve kızın muhabbeti oldukça koyu gözüküyordu tam da yanlarına vardığımız anda. Gölgemizin üzerine

düştüğü masada dikildiğimizde, Atakan başını kaldırmış ve gözleri Ece'ninkilerle buluşmuştu. Yanındaki sarışının elinin Atakan'ın bacağına olduğunu tam da şu an fark etmiş ve üçümüz de bakışlarımızı oraya sabitlemiştik.

Toparlandı. Atakan öyle bir toparlandı ki kızın elini itmekten başka çaresi kalmamıştı. Önündeki bira dolu bardağı da masada ileriye ittiğinde ayaklandı. "Ece..."

Başak, Ece'nin önüne atılıp aralarına girecekti ancak kolundan tuttum. Bizim karışmamamız gereken bir durumdu bu. Ece söylemek istediklerini söylemeli, sonrasında ise doya doya ağlayıp gözyaşlarını dökmeliydi bizim korumamızda. İçinde büyüyen bir çığ değil de, tam dolmadan taşan bir duygu seline sahip çıkması en doğrusu olacaktı.

"Nasıl?" diye fısıldadı. "Sen nasıl... Niye?"

Gözleri dolu dolu olan arkadaşımın yüzündeki ifadeden Atakan'ın gerçek anlamda sarsıldığını hissettim. Öyle ki bir adım geri gitmiş, sanki bir şeyleri tam anlamıyla batırdığını şu an anlamış gibiydi. Konuşacak yüzü olmadığını düşünüyordum tepkilerini izlerken. Olmalıydı da zaten. Göz göre göre işi yokuşa sürmekle kalmamış, o yokuşun başından acımadan itmişti Ece'yi. Aldığı tüm yaraların sorumlusu, kanayan dizlerin akıttığı bedel o olacaktı.

Gözlerini yumdu Ece gözlerinden yaşlar geldiğinde. Başak sırtını sıvazladı suratını buruştururken. En az onun kadar yıkıktık biz de, onun kadar sinmiş. Atakan gözlerinden akan yaşları izledi tek tek. Müdahale etmek amacıyla bir adım yaklaşmıştı lakin cesareti yetmediği anda durdu. Sevgi bazen hatalarının sorumluluğunu alıp, telafisi için uğraşacak kadar yüz­süz olunacak bir duygu olmalıydı. Benim Atakan'da izlediğim ise seviyesi azalmış bir sevginin suçluluk duygusu ile bütünleşmiş hâliydi.

Kucağımda huysuzlaşan Johnny durumu hissetmiş gibi Atakan'a havlamaya başladı. Onu dizginlemeye çalışırken hissettiğim şaşkınlık nedeniyle kucağımdan zıplayan köpeğim Ece ile Atakan'ın arasına girip havlamaya başlamıştı. Küçük bedeni ile Atakan'a havlayan köpeğim bir yandan da koklamaya çalışıyordu onu ve bir süre sonra bacaklarına zıplamaya başladığında müdahale etmek amacıyla aralarına girmeye yeltendim ama beni durduran Ece olmuştu.

"Sen ne bok yiyorsun?" diye fısıldadı Atakan'ın üzerine gidip Johnny'nin havladığı noktaya ulaşırken. Montunun cebine elini attığında şeffaf bir poşeti kolaylık çıkarıp eline almıştı Ece. Şaşkınlıkla elindeki toz hâlindeki maddeye baktım. Beyazımsı madde korkuyu yudumlamama neden olmuştu. "Sen kendine ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Ece elindeki poşeti Atakan'ın suratına atarken.

Ece'nin kırılma noktası bu olmuştu. Aldatılmak ise bu duruma sürükleyen nedenlerden sadece biriydi. Bazen sevdiğinin ihaneti değil de, o ihanete rağmen gözleriyle gördüğün onun zarar görmesi korkusu daha ağır basardı. İşte Ece tam olarak o korkuyu taşıyordu.

Göğsünden itti. "Neler oluyor sana? Ne halt yemeye böylesin?" dediğinde barda çığılığı duyulmuş, gözyaşları istikrarlı bir biçimde yol almaya başlamıştı.

Tekrar ittiğinde Atakan tökezledi fakat bu sefer Ece'nin kollarından tutup hareket etmesini engellemişti. "Bırak beni," diye bağırdığında Başak ve ben harekete geçmiştik.

"Ona bir daha izinsiz dokunmayacaksın," diye bağırdı Başak. Gözlerinden kaçan alevlerin her an nefretle baktığı Atakan'ı tutuşturabileceğini biliyordum. Bir yandan Johnny de koruma içgüdüleriyle Atakan'a doğru havlarken biz de üzerine gitmeye başlamıştık. Ama o, ilk

defa bize başka bir yüzünü göstererek bağırdı. "Karışmayın!"

Ece kendini sarsarak gözyaşları arasında ondan kurtulmaya çalışıyor, Atakan ise sert tuttuğundan emin olduğum bir şekilde onu dizginlemekle uğraşıyordu. "Dinle beni Ece. Lütfen!"

"Ya ben seni niye dinleyeyim?" diye haykırdı Ece. "Senin sürtüğünü mü dinleyeyim, uyuşturucunu mu dinleyeyim? Ya sen nasıl şirketteki asistanla kırıştırırsın?"

Bağrışı tüm barı doldurmuş, yüzlerin bize çevrilmesine neden olmuştu. Lakin ben sadece masada hâlâ pişkin pişkin oturan sarışın kıza baktım. Tek kaşını kaldırmış bir hâlde kavgalarını izleyen kız hâlinde pek de şikâyetçi değildi. Kötü bir sıfat başlığının altında ismi geçse bile.

Başak, Atakan'ın koluna asılıp Ece'yi ondan kurtarmaya çalıştı ancak yetersiz olan gücü nedeniyle tökezlemişti. Atakan'ın diğer koluna girdiğim anda ise geri çekilmem ve geriye tökezlemem bir olmuştu. Önümde biten beden Başak ile beni arkasına gizlemiş, fevri bir hareketle Ece'yi yanına çekmişti. Başak hâlâ Atakan'ın üzerine yürümeye çalışıyor ancak onu dizginleyip önümüzdeki adamın kim olduğunu çözmek bana kalıyordu.

Ece'nin kısık iç çekişleri Atakan'ın bağırışlarını tetikledi. "Sen karışma. Uzaklaş," demişti.

"Hadi lan oradan," diye karşılık veren bedenim tanıdık sesiyle ürperdim. Cem'in sert sesi bir kayayı bile kırabilecek cinstendi. "Kimin mekânında olduğunu unutma." Ece'nin vücudunu kendine yaslayıp bir adım attı Atakan'a doğru. "Git, pezevenliğini dışarıda yap, kızını da alıp." Başıyla sarışın kıızı göstermişti.

Atakan duraksadı. Duraksamasına rağmen gözlerinde pişmanlık değil de olması gereken pişmanlığın bile önüne geçen bir nefret gördüm. Cem'in Ece'yi kollayan elle-

rine baktı bir süre ve hırsla saçlarını karıştırıp uzaklaştı bardan. Sarışın kız ise peşi sıra kalkıp koşmaya başlamıştı. Uzaklaştıkları an Ece'nin içli içli ağlayışları duyulmuştu. Cem'in kollarına tutunmuş, destek almak istercesine derin nefesler çekiyordu bir yandan. Yarım yamalak kafasını bize çeviren Cem, "Siz ilgilenseniz daha iyi olur," diye mırıldandı.

Benim gözlerime bakamadığını fark ettiğim gibi yüzündeki kızarıklıkları ve kan tutmuş kabuklu dudağını da fark etmiştim. Ece'yi kollarımıza aldığımız an bu konuyu sonraya bıraktım ve yavaşça oturttuk tabureye bitkin düşen bedenini. Yan gözlerle baktığımda Cem'in telefonla konuştuğunu gördüm. Kaan'a haber verdiğini anlamak güç değildi lakin Kaan'ın tepkisini kestirmek epey güç geliyordu.

Ece'ye sarılan Başak sırtını sıvazlarken bir yandan bana kaş göz yapıp fısıldadı. "Kim benzetmiş bunu?"

"Bilmiyorum."

Ece de başını kaldırıp kızarık gözlerinin arasından Cem'i inceledi. Hıçkırığa hıçkırığa konuşmuştu. "Nereden çıktı şimdi bu çocuk?"

"Onu da bilmiyorum," diye yanıtladım.

"Adamların hep takıldığı mekânda adama hesap sormak pek mantıklı bir davranış değil." Başak mantıklı bir noktaya değinmişti. Ardından, "Su ister misin?" dedi zorlukla inip kalkıp göğsüne bakarak.

Ece başını sallayıp onayladı. Başak kalktığında yerine oturup Ece'nin parmaklarını avucuma sıkıştırmıştım. Seçecek kelimelerim yoktu, önüme seçenekler bile serilmemişti. Bulunduğu durum zamanla sindireceği ve yeri geldiğinde birlikte çözümleyebileceğimiz bir şey olabilirdi anca.

"İyi olacaksın," diye mırıldandım. Ellerini sıkı sıkı tutuyor, titreyen parmaklarını avucuma hapsediyordum. "Bir süre sonra geçecek."

Kızaran gözlerini sakince bana kaldırdı. Başını ağır ağır salladığında ise donukluğu karşısında kalbim acı-mıştı. İhanetin böylesine sancılı olduğunu biliyordum. Tolunay Bey ile aramıza girmiş olan bu illet şeyin aileleri nasıl yıktığına bire bir şahit olmuştum çünkü. "Hak et-tim," diye fısıldadığında dalmış olan gözlerimi suratında gezdirdim. Bakışları bende değil de çaprazımızdaki bir noktada geziyordu. "Ben hak ettim."

Kaşlarımı çatarak baktığı noktaya doğru çevirdim bedenimi. Cem elindeki telefonunu sinirle çeviriyor, bir yandan ise elindeki içkisini kafasına dikiyordu. Kaskını bar tezgâhının üzerine gelişigüzel bırakmış, anahtarları bile öylesine atılmıştı o tezgâha. Buraya ulaştığında gör-düğü manzaradan sonraki aceleciliğini böylece anlamış olmuştum.

"Deme öyle," diye yanıtladım Ece'yi. "Kimse böyle bir şeyi haketmez."

"Bilmiyorsun Çakıl, cidden bilmiyorsun. O benden uzaklamış olabilirdi ama ben buna rağmen kendime sa-hip çıkmalıydım, öyle bir şey yapmamalıydım."

"Neyden bahsediyorsun Ece?" dedim yanaklarına el-lerimi koyup başını kaldırarak. "Ne yaptın benim canım arkadaşım? Söyle, birlikte çözelim."

"Çözülmez." Gözlerinde akan yaşlar ellerime bulaş-mış, hüznünü yaymıştı tenime. "Umursamıyor ve ben tek başıma üstlenmek zorunda kalıyorum bu suçu."

Kafam allak bullak olmuştu. Ellerimi yüzünden çe-kerken derince düşünmeye başladım. Neyden bahsettiği hakkında fikir bile yürütemiyordum ki düşünmek başı-mın ağrmasına sebep olmuştu. Başak elindeki su dolu

bardağı Ece'nin önüne bırakıp bir tabure çekti ve yanımıza oturdu hemen ardından. Titreyen parmakları bardağı sardığında acı çeken bir ifade ile Başak'a bakmıştım. O da aynı ifadeye sahipti Ece'yi izlerken.

"Bir süre ağla, zırla. Sonra hep birlikte küfür ederiz. En sonunda ise kafamızı dağıtmak için şişenin dibine vuracağız."

Başak'ın teselli niyetine planladığı aşamalara karşı kafamı salladım. "Evet ama ilk önce içini dökmen, gözyaşlarını bitirmen lazım."

Johnny de yanımdan onaylar niteliğinde havlayınca üçümüz birden kıkırdamıştık. Birden masamıza koyulan iki büyük bardak su ile karşılaşınca Mertcan'a bakakaldık. "Sizin de ihtiyacınız var gibi," deyip uzaklaşmıştı.

"Valla haklı," dedi Başak sudan büyük bir yudum alırken. "Bu arada bu çocuk bana çok tanıdık geliyor. Geçen geldiğimizde mi görmüştük burada?"

Kaşlarımı "hayır" anlamında kaldırdım. "Çağla'nın sevgilisi."

"Ney? Senin yanındaki odada yaşayan gürültücü çiftten mi bahsediyoruz?"

"Evet."

"Tesadüfe bak," dedi suyu bitirip. "Gerçi barda çalışıyor diye kavga ediyorlardı, doğru. Çağla cadısı ne yapıp edip vazgeçirememiş çocuğu."

"Öyle görünüyor."

"O değil de..." deyip masanın ortasına yaklaştırdı kafasını Başak. Biz de ona uyum sağlayarak yaklaştığımızda, "Bu aralar dünya dayak yeme günleri falan mı? Herkesin gözü mor, dudakları patlamış. Bu iki zibidiyi kim benzetmiş?"

Bakışlarımı kaçırdım. Bu ifademi ise Ece şişkin gözlerinin arasından yakalamıştı. "Oha! Kaan hangisini benzetti?"

"Yok artık. Hangisini?"

"Sizden neden hiçbir şey kaçmıyor?" Saçlarımı geriye doğru atmış, bir yandan da Johnny'nin tasmaını bacaklarımın arasını sıkıştırmıştım. "Mertcan'ı..." diye mırıldandım.

"Neden diye soracağım ama Kaan Barlas'ın nedenlere ihtiyaç duymadığı konusunda hemfikiriz sanırım," dedi Başak. "Bir de zaten deliler neden gözetmezler."

"Düzgün konuşsan keşke." Dudaklarımı büzüp saçlarımı çatmıştım. "Deli falan değil o."

"Aman aman. Kocasını da korurmuş."

"Saçmalama," diye fısıldadım. Ece'nin de kıkırtıları aramıza girdiğinde şakalaşmaya başlamıştım. "Bu durumdan tek eğlenen kişiler siz olmalısınız."

"Ne yapalım? Yüzüne bir şey diyemediğimiz adamın arkasından sallamak hoşumuza gidiyor Çakılım."

"Bunu itiraf etmen ne kadar hoş."

"Bunu itiraf etmem ne kadar yüce gönüllü bir insan olduğumu gösterir."

"Ayrıca da mütevazı..." diye tamamladım Başak'ı.

Ece saçma atışmamızı burnunu çeke çeke izliyordu. Johnny tasmayı çekiştirmeye başladığında umursamayarak Ece'ye konsantre oldum. "Başka bir şey ister misin? Sıcak çikolata alayım mı sana?"

"Barda sıcak çikolata sattıklarını sanmıyorum Çakıl," derken yarım yamalak gülümsemişti saflığıma.

"Haklısın. Ama iyi gelir diye düşün-"

Sözümü bitiremeden bacaklarımın arasında kaçan tasma ucu ile birlikte Johnny çekiştirmelerinin sonucuna ulaşmış, koşarcasına fırlamıştı yanımızdan. Havlamaları ile telaşa kapılıp ileri atılacaktım ki heyecan dolu bir haykırış duydum. "Yavru it!" Sarı kafanın kollarına atılmıştı Johnny. "I miss you, baby!"

Başak gözlerini kaçırıp odağına sadece Ece'yi almış, Ece ise Bartu'nun sıkı sıkıya sardığı köpeğime karşın başını sağa sola sallıyordu. "Bana böyle sarılmadı eşek herif," diye mırıldandı Başak. Omuzlarımı indirip kaldırdım. O aşamaya geldikten sonra ilerlemeleri kolay olacaktı ancak öncelikle arkadaş yargısını kırmaları gerekiyordu.

"Aldatıldım ve sevgilimin uyuşturucu bağımlısı olduğunu öğrendim. Ve senin tek düşündüğün şu an 'köpeklerle İngilizce fısıldayan adam' mı?"

"Haklısın bebeğim. Özür dilerim."

Aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri olurken bir yandan gözlerimle Kaan'ın bize yaklaşan bedeninin çevresine bakınıyordum. Ortamı kucaklayan değil de o sıcaklığı yerle bir eden bir ağırlığı vardı. Öyle ki cehennem ateşiyle soğuk vücudumu ısıtan beden, başkalarına ateşlerinde buzlar dağıtmayı ihmal etmiyordu. Onun bu farklılığını seviyordum. Sadece bana farklı, diğerlerine aynıydı.

Onun sıcaklığını tek ben hissederken başkaları onun soğüğundan kaçışıp duruyorlardı. Bana özel olan bu adamın soğukluğuna bile sığınurdım ancak o inanmakta güç çektiğim şekilde sığağına davet etmişti beni. Belki imkânsızdı, belki de güç lakin yıllardır soğüğün altında izlediğim bu adam o anları telafi edercesine ısıtıyordu onsuz kalmış parmaklarımı.

Bartu'nun yanından uzun adımlarla geçerken odak noktasına aldığı tek varlık bendim. Gerginliğini kaslarının duruşundan bile anlamak mümkündü. Gözlerinde ise kızgın alevler yanıp tutuşuyordu. Çünkü habersiz bir şekilde buradaydım. Çünkü habersiz bir şekilde peşimden gelmişti.

Masanın dibinde bittiğinde ondan yayılan alkol kokusuna karşı yutkundum. İçmiş miydi? Üzerime doğru

eğildi. Alkol ile dolup taşan bir havuzun sularını üzerimde hissetmiş gibi oldum. Gece mavilerinin içerisinde kızarıklıklar tenimde aynı etkiyi bıraktı. Kendisine zarar vermesini, sağlığını kötü etkilemesini istemiyordum. Bu konularda benden daha dikkatliyen bu hâlde çıkıp gelmesi ise kafamda soru işaretleri oluşturmuştu.

Birkaç saniyeliğine göz kapaklarını serdi gece mavilerinin üzerine. Mavilerde çıkan fırtınayı dağıtıp sakinleşmekti amacı. Dudaklarımı birbirine bastırıp sağ elimi kaldırdım ve tam da gözlerini açmadan bir saniye önce avucumu yanağına yerleştirdim. Bir korsanın ömrü boyunca aradığı hazineyi avuçladığı an gibi iştahlı, bir annenin yavrusunu kucağına ilk aldığı an kadar aşk dolu hissediyordum.

“Özür dilerim. Haber vermem gerekiyordu ama telefonumu evde unutmuşum,” diye mırıldandım. Gözlerim harelerindeki kızarıklık çizgileri takip ediyor, o çizgilere nabız haritamı çıkarıyordu. Onun gözlerinde atıp duran bir kalbe sahiptim çünkü. Tenindeki her bir çizgi tek nabzıma eşitti.

“Bir daha...” Kulağıma eğildi. Dediklerini sadece benim duyabileceğinden emindi. “Bir daha başka yerde kalmıyorsun.”

Dilimi yavaşça üst dudağımda gezdirdim. “Ama-”

“Saat kaç olursa olsun seni alacağım ve sen gözlerini evde yumacaksın çirkin.” Gözlerimi sadece onun yanında yummalıydım. “Benim olduğum evin çatısının altında.”

Yanağında duran avucumu yerine iyice yerleştirip boş kalan yanağına yaklaştırdım dudaklarımı. Sen bu kadar inanılmaz bir insanken, o kadın seni tek başına bırakıp nasıl gidebilmişti serseri? Dudaklarıma kadar titredim yanağına temas ettiğim o an. Bu anı ömrüm boyunca yaşamak değil de, tam da bu an gözlerimi yumup hayata

veda etmek istiyordum. Sırf dudaklarım son olarak onu tatsın, nefesim onun teninde son bulsun diye.

"Uyuyamıyorum ki zaten." Yanağına doğru fısıldıyordum. "Senin olmadığın evde uyumam mümkün olmuyor ki artık."

Nefesini hissetmediğim her an nefessizlikle karşı karşıya kaldığım durumların bana ne kadar işlevsiz hissettirdiğini bilmiyordu. Bir adama bağlı kalmak, onu bu derece sahiplenmek hayatımı güzelleştirdiği kadar beni kendime yenik düşünüyordu. İrademe sahip çıkmam gereken yaşlardayken tüm irademi onun insafı olmasını dilediğim ellerine bırakıyordum çünkü. Aptallık mıydı? Evet. Ama bazı yanlışlar devamında hayatımıza kazınacak tecrübeleri önümüze sunuyordu ve ben beni olgunlaştıran bu adama torpil geçerek hayatımı önüne seriyordum. Sırf beni büyütüyor diye, sırf onunla büyüdüm diye ve sırf... Ona geri dönüşü olmayan bir şekilde âşık oldum diye.

Kolumun çimdiklenmesiyle ürkererek Kaan'ın yanağından çekildim ve onun yumduğu göz kapaklarıyla karşı karşıya kaldım. Bir insan karşısındaki adamın yanında gözlerini yummasına bile şükredebilir miydi? Ben şükretmekle kalmıyor, her gece gözlerini yanımda yumsun diye Allah'a dualar ediyordum.

Kaan gözlerini araladı. Kırmızılıklar daha bir sakinleşmiş, göz bebeklerindeki beyazlıkla uyum sağlamak adına anlaşmışçasına berraklaşmıştı. Çimdiklendiğim kolum sızlarken farkında olmadan elimi kaldırıp ovuşturmaya başladım. Başak ise sonunda dikkatine uyum sağladığım için, "Sonunda," diyerek ağzını oynatmıştı. Ancak ses olarak çıkmamıştı bu sırf Kaan'dan çekindiği için.

"Gidelim mi artık?"

"Gidelim," diye destekledi Ece onu. "Bu geceye daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerime düşen hüzne neden oldu Ece'nin sözleri. Dibimde duran serseri ise bu ifademi hissedip dikleşmiş ve ardından Ece'ye değdirmişti bakışlarını. Ece kaşlarını kaldırdı, Başak da aynı ifadedeydi. Çünkü Kaan'ın onlara baktığı zaman dilimi bile saniyeleri geçmezdi normalde. Göz teması kurmaktan kaçınan bir adam, hatta gerek bile duymadan yaşam felsefesi hâline getiren bir serseriydi o.

"N'oldu?"

Tek kelime ve masadan yüksek sesle çığ gibi düşen, "Oha," kelimesi üçümüzün ağzından döküldü. Kaan'a öyle abes bir şey söylemiş gibi bakıyorduk ki fener görmüş tavşandan daha şaşırtıcı bir ifadeye bürünmüştük. Tek kaşıyla tepkimizi izleyen serseri, cevap vermemizi beklediğini ima eden bir şekilde elini masaya koydu lakin gözlerinin temas ettiği yer farklılaşmıştı.

Mertcan'ı görüş açısına alan serseri harelerine gömdüğü o hırçın siyahlığı ortaya çıkarmıştı. Sadece birkaç saniye içerisinde gerçekleşen bu olayı sezdiğim an taburede dikilmiş, elimi masanın ortasına koyduğu uzun parmaklarının üzerine bastırdım. Fakat görüş açısını beynindeki tek umursadığı nokta belleyen Kaan'ın umuru olmamış, hırsıyla elini çekmesine neden olmuştu. Yardım dilenircesine Bartu'yu bulduğunda gözlerim, sarı kafa da başını çevirip bana bakmış, kucağındaki köpeğimle birlikte masamıza yaklaşmıştı.

"Sorun mu var kardeşim?"

Başak kulağıma fısıldadı. "Sanırsın Müge Anlı. Ulu Bartu tüm sorunları çözecek."

"Şiişt," diye uyardım cadı arkadaşımı gözlerimi Kaan'dan ayırmayarak. Başak'ın bu tepkisine sonra gülmeyi aklıma kazımaştım.

Kaan'ın gözleri bar tarafından ayrılmazken mümkünmüş gibi daha da sertleşen bakışlarının attığı çelmeye takıldım. Cem bardan bir içki alıyordu ve bakış açısına ikisini birden alan serseri pek de arkadaş canlısı durmuyordu. Başak da keyifle Kaan'ın tepkilerini izlerken kulağıma eğildi ve "Oha. İki zibidiyi birden benzetmiş bizim ayıgillerden Barlas."

"Cem'i de mi sence?"

"Görmüyor musun kızım?" diye fısıldadı. "Sanki o ayı, sen de yavrususun. Bu ikisi de sırtlan da seni kapacaklarmış gibi kolluyor seni."

"Allah aşkına, Kaan'a ayı demeyi keser misin?"

"Burada ayılar birbirini yiyecek ve senin tek derdin bu mu şu an Çakıl?"

"Şaka gibisiniz," diye araya girdi Ece. "Aldatıldım ve tek derdiniz bu mu?"

"Uzatma sen de kız. Anladık aldatıldın." Başak uğraşırçasına takılıyordu. "Bir de uyuşturucu bağımlısı çıktı herif. Ama bu Kaan'ın şu iki zibidiyi dövmesinden daha etkileyici gelmedi şu an. Tekrar söylüyorum. Bu adama karizmayı damardan vermişler."

Sıkkin bir nefes verip bakışlarımı Bartu'ya çevirdim ve kaşlarımın Cem'i işaret ettim, "Ne oldu buna?" dercesine. Sarı kafa ise haylaz haylaz gülüp Johnny'nin başını okşarken kaşlarını indirip kaldırdı. "Undertaker üstünden geçti Smack Down'daki maç misali." Ardından parlak gözlerini Başak'a değdirip tekini kırptı ve başını yukarı kaldırıp indirdi artist bir şekilde. "Bize gelsene bebeğim, Smack Down izleriz."

"Git sarıldığın paçoza izle," diye cırladı Başak ayaklanırken.

"Ne dedim ben şimdi ya? Nereye gidiyorsun kızım?"

"Sanane be çakma sarışın."

Bartu irkilip bir elini kalbinin üzerine koydu. Bunu yaparken suratı şekilden şekilde girmişti. "Ça-çakma sa-nışın mı?"

"Evet. Çakıl, Ece hadi gidelim artık," deyip montunu geçirmeye başladı üzerine. Ben de ayaklanırken Kaan'ın dikkati karşısındaki manzaradan dağılmış, gözlerinde konaklayan ürkütücülükle bize doğru dönmüştü. Yutkunarak montumu giydim onun bakışlarının altında. Her hareketimi dikkatle izleyen bu adamın patlamasının tek küçük harekete kaldığının bilincindeydim.

"Ben bırakırım seni," diye araya girdi Bartu.

"Sen git ananı bırak eve gavat."

Ece'nin tutamadığı kahkahası ile benim kıkırtılarım yükseldiğinde sarı kafa suratını bozup başını eğmişti. Johnny'yi ise sıkı sıkı kucaklamıştı ondan güç almak istercesine. Elinden şekeri alınmış çocuklar misali kırgın gözüküyordu şu an. Dudaklarımı büzüp ona baktım ve ardından Başak'ı dürttüm. "Bıraksın, ne olacak?"

Ters bakışlarını üzerimde gezdirse de umursamayıp öne doğru ittim Başak'ı. "Hadi siz gidin. Biz Ece'yi bırakırız," dedim ama hemen ardından duraksayarak serse-riye döndüm. "Bı-bırakır mıyız?"

Göz bebeklerimi kucakladı mavileri. Öyle hırslı bir temastı ki bu göz bebeklerimde anbean hissetmişim o tarifini çözemediğim duyguyu. "Bırakırız."

Bartu, Johnny'yi bana bıraktı ve zar zor Başak'a kolunu atıp çıkışa sürükledi. Ben ise Ece'nin koluna girip kaldırdım onu ve bar çıkışına doğru ilerlemeye başladık. Ancak arkamızdan gelen serserinin anlık duraksamasını hissettiğim an durmuştuk. Ece de benim gibi merakla arkasına döndüğünden Kaan'ın Cem'i yakasından tutup ittiğini gördüm. Ardından ise şu sözler beni sarsmıştı. "Onun çevresinde görmeyeceğim seni."

Üst dudağımı içime çektim Ece'yle bakışlarımız buluştuğunda. Anlamamıştık ve bu ifademizden okunuyordu. Lakin pek üstünde durmama kararı alarak bardan çıktık ve peşimizden gelen, adımlarını saymayı alışkanlık hâline getirdiğim adam ile arabaya ilerledik.

XV

Bir mermi darbesi değil de bir çift söz değerdi bazen şakaklarımızın üzerindeki taze deriyi. Bir bıçak darbesi değil de keskin iki gözün hissiz bakışları kanatırdı bazen göğsümüzün üzerini. Veya sağlam bir yumruk değil de sadece o insanın yokluğu çarpardı suratımıza yer yer morluklar bırakacak kırılgan bir darbe misali.

Yanımda yürüyen kadının dudakları oynuyordu mağazalara girip çıkarken. Peşine takılmışım zorunluluktan lakin gözlerimin takıldığı tek detay gitgide büyüyen karnıydı. Kalbimin en hummalı köşesine eklediğim çocukluğumun en kırılgan dallarına sahip olan bu kadın hayatının en mutlu günlerini geçiriyordu. Fakat arkasında bıraktığı enkaz hâlâ onun sallanan dallarıyla uğraşıyor, darbe almış psikolojisini elinden geldiğince toparlamaya çalışıyordu.

“Çok tatlı değil mi kızım?”

Burnumun direğinin sızladığını hissettim dudaklarından çıkmasını uygun görmediğim kelimeyi işitince. Bana mı diyordu yoksa ellerinde pembe elbiseyi tutup karnındaki bebeğe mi seslenmekti niyeti? İkinci seçeneğin ağır bastığına emin olsam da boğazımdaki sızıyı yutkunmaya çalıştım ve yarım yamalak gülümsedim. “Evet, çok tatlı.”

Benimkinden daha açık bir tona sahip olan gözleri çokça büyümüş, elindeki pembe elbiseyi inceliyordu.

Dalgali saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğu yapmıştı benim aksime. Köşeli çenesi ve çok da dolgun olmayan dudaklarıyla kopya gibiydik. Ona baktığımda kendimi görüyordum her seferinde. Öyleyse o neden bana baktığında hiçbir şey görmüyor, kırıp döküyordu?

Dış görünüşün kıyaslamaya alınamayacak bir kalıp olduğunu, boş ruhların bakılabilir hâle gelmesini sağlamak amacıyla doluluk hissiyatı vermeyi öne sürdüğünü anlıyordum. Bunu bu yaşta anlamak zor elde edilecek bir olgunluktu lakin bazen yaşıtlarım gibi dolu görmek isterdim insanları, sırf bu kadar acı çekmiş olmayayım diye. İşte bu yüzden anneme artık baktığımda arkasını görebildiğim kadar şeffaf hissettiriyordu bana. Bu şeffaflığın iyi bir anlama gelmesini dilerdim ancak bana karşı olan boşluğu ile eş değerdik kelimeye kattığı değer.

Gözlerini bana çevirdi. Harelerinin titreştiği noktaya kadar odaklandım tek bir özlem kırıntısı bulmak amacı ile. Fakat sonuç sıfır, elimde tuttuğum şey ise kanamaya başladığı yerden daha da genişlemeye başlayan bir yara oldu. Üst dudağımı dişledim bakışlarına karşılık verirken. Benim annem zekiydi zeki olmasına ama beni her seferinde bilerek görmezden gelmesi "keşke akıllı bir kadın olmasaydı" isteğini uyandırıyor bende. En azından bilerek yapmadığını bilirdim. Bilerek insan kırmak onu öldürmekle eş değerdik çünkü. Hem de gözlerine baka baka, acı çektiğini hissederek hissederek...

Tek kelime ile canilik.

Ailemin caniliği sonucu aciz, kendinden bile korkan bir kız çocuğu olmuştum. Tökezlediğim yerde yere oturup ağlamayı, yara aldığım vakitte o yarayı iyileştirmek yerine çılgılık ata ata kaçmayı öğretmişlerdi onlar bana. Bu canilik değil de neydi? Kelimeyi hafifletemezdim

ancak daha ağırını bile ekleyebilirdim. Öylesine yanlış insanlar, öylesine umarsız ebeveynlerdi.

“Alalım mı sence?”

Sorduğu her sorunun sebebi onay bekleyen cevaplara yöneltmekti beni. O lafın gelişi sorardı, ben ise onun gözlerinde cevabı görüp onay verirdim. Bunun sonucu ise “iletişim” olurdu bizim aramızda. Tolunay Bey ise soru cevap kısmına girmez, annemden daha sert bellediği karakterini ortaya koyarak sadece yapmam gerekenleri buyururdu.

“Olur,” diyebildim sadece.

Geniş bir gülümsemeyle elbiseyi göğsüne bastırdı ve vitrinler arasında yürümeye devam etti. “Büyük sınav ne zaman?”

Sizden kurtulmama olanak sağlayacak olan büyük gün... “Haziranda olacakmış bu sene.”

“Hazırlanıyor musun peki? Biliyorsun kendini sıkma- na gerek yok. Suat’ın arkadaşının rektör olduğu özel üniversiteye kolayca sokabiliriz seni. Geçen gün o konuda konuştuk Suat’la.”

Kirpiklerim sendeleyeni vücudum nedeniyle birbirine girdi. Kirpiklerime kadar kırıldığımı hissettim. Oysaki kirpikler değerliydi, bunu bir adamın kirpiklerini saymaya başlayınca anlamıştım. Belki... Belki Allah kirpiklerin değerini ele almaya neden olacak insanları çıkartmamıştı benim ailemin karşısına ama... Bazı şeyler her zaman göz önündeydi. Acı ilk olarak kalpte başlardı, kirpiklerde değil. O yüzden zarar görenin kalbim olduğunu bile bile böyle davranması oldukça canımı yakıyordu. Mümkünatı olmayan bir durumu hissetmek gibiydi bazen ailemin benimle ilgileniyor görünme çabaları. Oysa ki tek amaç çevrelerine nitelikli gözükme ve birbirlerinin üzerine binmekti ego savaşları sırasında.

Bir anne ile bir babanın arasında yuvarlanan yırtık bir toptum ben. Havamın kaçtığını bile bile, daha fazla yuvarlanamayacağımı göre göre öyle sert tekmeler atıyorlardı ki bana... Daha sert uçabileyim, daha ileri gidebileyim de yalnız bir şekilde acı çekeyim diye.

"Aklımda birkaç devlet okulu var. Lütfen zahmet etmeyin."

Başım eğik, kelimelerim kesik... Yıllarca yanaşamadığım adamın yanında artık başım dik dikilmeme rağmen neydi ailemin önünde ruhumun bedenimden ayrılıp tek bırakması durumu? Hayatımda onu kollayacağıma yeminler ettiğim bir adam yaşıtıyordum ben. Ama şimdi neydi o adam için her şeye göğüs gerip annesinin yanında yara almış bedenini yere seren bu aciz kız?

İyileştirdiğim yerlerimi kendi varlıklarıyla kanatıp beni eskiye götüren bu insanlardan tiksiniyordum.

Vitrinler arasında duraksadığında arkasında yürüdüğüm için ben de durmak zorunda kaldım. Eline aldığı bir diğer elbiseyle bana dönmüş ancak elbise yerine ilginç bir şekilde ilgisini bana vermişti. "Devlet okulu mu? O nereden çıktı Çakıl?"

Çakıl... Aşk dolu bir hikâyenin dolu dizgin yaşantısının ardından ortaya çıkan isim. Ebeveynlerimin gençlik yıllarında biriktirdikleri çakıl taşları sonucunda ilişkilerinin meyvesine sevgi dolu koydukları ad. Çakıl. Şimdilerde biriktirdikleri her çakıl taşı soluğu göğsümde alıyordu. Büyük aşkın hissiyatının şefkat olmasını dilerdim lakin o çakıl taşları diken misaliydi... Adımın hakkını verdirmek istercesine batıyorlardı bana. Lakin bilmiyorlardı ki ben ne çakıl kadar keskin ne de sivriydim.

Adımın hakkını vermeyen karakterime hak verdim diye zorlayan sertlikteydi ailem. Bendeki çakıl taşları ne onların aşklarındaki gibi kıvılcımlar verirdi ne de içlerini

ısıtıp mutlu zamanlara götürürdü. Ben, ismi bile kırık olan kız... Sadece acı için kullanılan bir araçtım.

"Devlet okuluna gitmeni baban mı söyledi?"

Gözlerimi yumdum. "Yılın başında devlete gitmem için çırpınan sendin anne. Şimdi neden sorun oldu bu?"

"O lise yılların içindi canım. Üniversiteyi tabii ki de özel bir yerde okumanı istiyorum."

Hayır, sadece senin aklına Suat girmiş ve sen de bunu istediğini sanıyorsun. Hayatının merkezinde olan adamı öz çocuğuna karşı alacağın kararların da merkezinde tutuyorsun ve yıllardır yaptığın bu bencilliğe katlanmam gittikçe güçleşiyor.

"Sonra konuşuruz, olur mu? Sınava gireyim ilk önce."

Geçıştirmekti niyetim. Kavgasından sağ çıkamayacağım davranışa girmek değil de sınavdan sonra kendi yapacağım gizli seçimlerle savaştan kaçarak kurtulmaktı benim niyetim. Onurlu savaşmıyordum belki ama sağ kalmamın yolu onlara edeceğim ihanetten geçecekti. Bu onursuz ama küçük hareket ise onlarınkinin yanında tırnak kiri kadar kalmayacak olsa bile biliyordum ki yine en kötüsü ben olacaktım.

Tatmin olduğu cevabı almışçasına gülümseyip diğer elbiseyi uzattı bana doğru. Onun hakkında da kısa iltifatlar yaptıktan sonra almaya karar verdiğini belli eden bir bakış atmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak peşi sıra kasaya ilerledim. Hem yürüyor hem ağzından bir şeyler geveliyordu ama duymazlıktan geldiğim sözlerin son değindiği nokta sayesinde kulaklarım pürdikkat kesilmişti.

"Şunları ödeyip size gidelim. Barlas ile yaşadığınız evi merak ediyorum."

Annemin bir erkekle olan ev yaşantımı onaylamasını değil de bağırıp çağırmasını uygun bulurdum. Hatta her

ne kadar ilgisiz olursa olsun bu konuda üstüme geleceğini bile düşünmüştüm. Ama annemin de kullandığı gibi "Barlas" soyadı Suat'ın da duruma büyük açıklık getirmesi nedeniyle annemin dikkatini çokça çekmişti. Sonunda ise durum bir erkekle aynı evi paylaşmam değil de o erkeğin Kaan Barlas olması idi.

"Ne gerek var anne?" dedim kasada yanında dikilirken. "Normal bir ev işte."

Kaşlarını çattı kredi kartını cüzdanından çıkarttıgında. Kartı uzatırken sert ifadesini sahiplenen kişi bendim. "Kızımın yaşadığı evi görmek istiyorum Çakıl. Normal bir ev olup olmadığına ben karar veririm."

Dişlerim alt dudağımın üzerinde daima konakladığı yere uğradı tekrardan. Zaman geçmiş, günler ayları kovalamıştı. Ben bu süreç içinde hem babamın hem Kaan'ın evini terk etmiş, başka bir eve çıkmış ve en sonunda tekrar serserinin yanındaki yerime yerleşmiştim. Lakin annemin en son kaldığı olay Kaan'la ilk yaşamaya başladığım dönemdi.

"Gidelim."

Arabaya doğru ilerlemeye başladığımızda çantasını karıştırıp anahtarını arıyor, bir yandan ise konuşmaya devam ediyordu. "Çok alışveriş yapmaya başladım. Yemekten çok bebek kıyafetleri aşeriyorum. Neyse ki Suat şikâyetçi değil."

Arabayı açtığında ön yolcu koltuğuna yerleşmiştim. Duraksamadan yanımda yerini aldığı anda burnumdan sesli bir nefes çektim. "Senin zamanında tatlı çok aşeriyordum ama baban..." Hazırladım kendimi gelecek olan hakaret dolu sözlerle. Motoru çalıştırıp gaza yüklendiğinde düşünceli bir tavırla devam etti o da. "Aslında baban da epey ilgiliydi benimle. Doğumdan sonra ne olduysa oldu, biliyorsun zaten."

Biliyordum evet ama o yaşta bunları bilip öğrenmem normal bir şey değildi ki anne. Zorunlu tutulduğum durum ebeveyn şiddetiyle eş değerdı. Ailemin gaddarlığının sonucu çürük bir psikolojinin kokuşmuş meyvelerini vermişti. Bununla savaşıan bendim, sorunları her zaman gözümün önünde yaşatan ise siz.

"Neyse ki toparladı o da kendini. Alkolü bırakmak verdiği en doğru karardı."

Evden uzaklaşıp başka bir adamın varlığını hissettirmen Tolunay Bey'in fazla alkol alarak durumu reddetmesine neden olmuştu. Alkole başlamak onun seçimiydi evet ama bu seçimi yürütmesine neden olan ise tamamıyla senin karakterindeki bencillikti.

"Sahil yolundan mı gideyim?"

"Evet," dedim ileriye göstererek. "Sağdan dönersen sahil yoluna kestirmeden çıkarız."

Tarifime uyarak sağdan döndü ve biraz daha ilerlediğimizde önüne yaklaşmakta olduğumuz mekânı gösterdim. "Bak, benim çalıştığım kafe."

Dikkatini yoldan alıp yanından geçtiğimiz kafeye verdiğinde gözlerini kısmıştı. Göz kapaklarının harelerini örselediği bu anlarda o kısılcacın içerisinde bulmayı umduğu kusurları avladığını biliyordum. Memnuniyetten nasibini almayan suratını yola çevirdi ve "Çalıştığını bilmiyordum kızım," dedi.

"Benim hakkımda ne biliyorsun ki anne?"

Mırıltım aramızdaki boşluğu uçurum hâline getirdi ve o sessiz tını büyüyen o alanda yankılandı. Kulaklarının yakaladığı bu detay suratının daha da bozulmasına neden olmuştu. "Annenim ben senin Çakıl. Tabii ki de birçok şey biliyorum senin hakkında."

"Öyle," dedim kendi kendime. Bilip görmezden geldiğin durumlar bilmediklerini ikiye katlardı çünkü, hak-

lıydı. Ama hangi durumda haklı olursa olsun hastanede olduğum zaman yanımda bulunmaması onu doğru bulmama yardımcı olmayacaktı.

"Ne iş yapıyorsun kafede?"

"Garsonum." Dikkatim onda, gözlerim akıp giden asfalttaydı. "Bir süredir çalışıyorum."

"Garson musun?" diye sesini yükseltti tam da beklediğim gibi. "Sen evde bir bardağı kaldırıp yerine koymazsın ve kafede garsonluk mu yapıyorsun?"

Başımı çevirdiğimde algımı dağıtan kırmızı ojeli tırnaklarına takıldı gözlerim. Daldığım noktada geçmişimi izlemeye başladım. "Beni en son evde gördüğünde en fazla on yaşında olmalıydım anne. Zaman geçti ve ben büyüyorum. On yaşındayken ne derece bardak taşımamı bekliyordun?"

Direksiyonda ritim tutan parmakları ve onun ardında tırnaklarından çıkan tiz ses duraksadı. Doğru olduğumu biliyordu. Özellikle de onun evine yemeğe gittiğimde her işi bana yaptırdıktan sonra beni beceriksizlikle suçlayamazdı. "Lafın gelişi..." diye yanıtlayabilmişti sadece. "Haklısın, bir evde seninle yaşamayalı uzun zaman oldu."

Evet, çünkü sen beni alkolik babamın ellerine bıraktın, sırf tüm vaktini sevgiline ayırmak için.

"İlerideki rezidans," dedim konuyu değiştirerek. Sıkı bir güvenliğin çevrelediği alana yaklaştığımızda annem ıslık çalmaya başlamıştı. Onaylar mırıltılar dudaklarından dökülüyor, genlerine sahip olan bir kızın en az böyle bir yerde yaşaması gerektiğini düşünüyordu muhtemelen.

Güvenlikten geçip özel otoparka girdiğimizde kolayca yer bulup arabayı park ettik ve direkt otoparktan rezidansın içine çıkan asansöre bindik. Elinde tuttuğu marka çantası ile buraya ait olan annem iken, kesinlikle uyumsuz olan taraf bendim. Ailemden yeterince alsaydım belki ben

de böylesine uygun olurdu lakin benim istediğim ortamla bütünleşmek değil, kendim olabilmektir. Annem gibi soyadları umursamayacak, kendi hayatımı kuracaktım.

Dairenin olduğu katta inip kapıya yaklaştığımızda kapının ardından gelen pati seslerini duyumsayarak gü-lümsedim. Anahtar sesini duyduğu an kapının önünde biten Johnny yine bir geleneği gerçekleştiriyor, heyecanla kapıda karşıliyordu beni. Kapıyı açtığım anda seri bir şekilde bacaklarıma atlayan minik bedenini kucağıma aldım ve annemi şaşkın bakışları altında eve davet ettim.

"Köpeğin olduğunu da bilmiyordum," diye söylendi ayakkabılarını çıkartmadan evin içine yürürken. Seslenme amacıyla dudaklarımı araladım ama itirazım içimden dışarıya fırlayamadı. Binbir azar yemek yerine o gittikten sonra her yeri temizlemek tercihim olmuştu.

Johnny'yi birkaç kez öpüp yere bıraktığımda annemin peşinden salona girdim. Oturmasını umuyordum lakin salonun her bir köşesini gezip tabloları göz atıyor, ardından dekorasyon hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Gözlerinden fırl fırl dönen çarklara ise herhangi bir kusur takılmadığından emin olmak istiyordu.

"Bu tabloyu Suat çok istiyordu," dedi çerçevenin kenarında parmaklarını dolandırırken. "Barlas ailesinin sanata olan desteği duyulmuş ama bu yaşta bir çocuğun böylesine pahalı bir tabloyu edinmesi..."

Johnny annemin topuklu ayakkabılarının dibine girip koklamaya başladığında iki adım geriye çekilip başını eğmişti annem. Karışık bir ifadeyle bakıyordu köpeğime, sanki onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi. Çünkü olan her gelişmede onay verme veya reddetme ihtiyacı duyan bir kadındı o. Ama ben bakışlarını es geçip topuklu ayakkabılarına indirdim gözlerimi.

"Topuklu ayakkabı giymen sakıncalı değil mi?"

Koltuklara doğru ilerleyip oturdu. "Yakında son vereceğim. Ama daha rahatım topuklularla, merak etme."

"Ne zaman gelecekmiş?" dedim karşısına oturarak. "Bebek..."

"Yaz kızı olacak." Yüzünde güneş açmışçasına parlıyordu onun hakkında konuşurken. Ciddi tavrının bu denli dönmesini içimi çekerek izledim. "Mayıs sonu gibi bekliyoruz prensesimizi."

Gülümsedim. "Az kalmış."

"Evet, şimdiden yardımcı olacak dadıyı seçmeye başladık. Biliyorsun kritik bu konular, güven çok mühim," derken bacak bacak üstüne atmıştı. "Bol domates soslu, acılı bir makarna mı yapsak?" diye konuştu hemen ardından, sorar gibi.

"Ah olur." Ayaklanmıştım hemen. "Aşerdin bak," dedim gülerek.

"Çok nadir oluyor işte." Üzerindeki bol gömleğin üst düğmesini açtı. "Çok sıcak ev. Camları da açalım Çakıl."

Salonun boydan boya olan camlarından birini araladım ve balkon kısmını açtım. Serin hava içeriye dolmuş, annem de rahatlamışçasına bir nefes almıştı. Ardından adımlarım duraksamaksızın mutfağı bulduğunda, ellerimi yıkayıp gerekli malzemeleri çıkardım. Johnny mutfağın girişine oturmuş, şapşal bakışlarla beni izliyordu. Neyse ki mutfağa girmemesi konusunda güzelce eğitmişim ki artık patileri burada gezinmiyordu.

Suyu kaynatıp çıkarttığım domatesleri doğramaya başladım. Aynı zamanda da içerisine katacağım baharatları düşünüyor, annemin sevmeyeceği seçenekleri kafamda eliyordum. Doğradığım domatesleri ayrı bir tavaya bırakıp içine birkaç acı baharat da attığımda makarnaları suya bırakmıştım. Birkaç sarımsak alıp doğramaya başlamışken de annem mutfağa adımladı.

"Ev çok güzel ama neden bir kapının kilitli olduğunu anlayamadım."

Omzumun üzerinden döndüm ona. Kollarını göğsünde kavuşturmuş yürürken topuklu ayakkabıları ritmik bir ses bırakıyordu mermer zeminde. Kırmızı topuklusunun parlak cilasına kadar yansıyor du adım attığı açık renk mermerde. Bakışlarımı ayakkabılarından çekip değinmem gereken noktada soluklandım birden.

"Odalara mı girdin anne?"

"Tabii ki de girdim. Neyse ki ayrı odalarınız var. Kızımın genç yaşında çılgınca davranmaması bir nebze rahatlat tı beni."

Dudaklarımı birbirine bastırıp önüme döndüm ve bıçağımın altındaki sarımsaklardan hırsımı çıkarma kararıyla hareketlendim. Evet bir oda kilitliydi gördüğü gibi ama annemin tahmininin aksine büyük yatak odasında ben kalıyordum ve diğer odaya neredeyse hiç adım atmamış tım. Kaan kafasına göre bir gece vakti bazen benim yanımda bitiyordu, bazen diğer odada uyuyordu, bazen ise uğramıyordu eve. Ben ise bu uğramamaların şirketten kaynaklı olduğunu düşünüyordum.

"Evet, gayet lüks. Sevdim ben burayı," diye konuşmaya devam ettiğinde cevaplamayarak sosa sarımsakları da ekledim. Dolaptan tabakları çıkartırken sofrayı salondaki büyük masadan ziyade mutfaktaki normal boyutta olan masada kurma kararı almış tım.

Sofrayı kurmaya başladığımda annem sesli bir şekilde sandalyeyi çekip yerleşti ve her adımımı izleyerek bana işkence yapmaya başladı. Bu durum şaşırtıcı değildi. Bir şeylere elini sürmese bile onları kontrol altında tutmak onu tatmin ediyordu. Sonunda ise çıkan işi sahiplenmek tam da onun yapacağı şeydi.

Dumanın tüten makarnaları tabağa yerleştirmeye başladığımda ellerini çırpı mutlu bir tavırla. Aynı zamanda dış kapının kapanma sesi de geldiğinde kaşlarım havalandı. Elimdeki işi bırakmadan anneme döndüm. "Sanırım Münevver Abla geldi temizlik için."

Tabağını makarnayla doldurduktan sonra umarsız bir tavırla kaşığına çatalı yardımıyla makarnayı dolamasını izledim. Ardından kendime de birkaç çatal bıraktım ve tencereyi yerine koymak için tezgâha yönlendim. Fakat duraksamama neden olan varlığı mutfakta kendini gösterdiğinde yutkunmuştum. Mutfağın kapısında dikilen bedeninin yanında Johnny hararetli bir şekilde bacaklarına dolanıyor, üzerine zıplıyordu. O ise gözlerinde soru işareti beklerken tam aksine olağan bir durummuş gibi anneme göz atmıştı birkaç saniye için.

Duraksadığımı fark eden Mine Hanım çatalını bırakmadan arkasına döndü ve manzaraya yeni katılan yabancıyı fark edince kocaman bir gülümseme belirdi suratında. "Hoş geldin Barlascığım," deyip ayaklanmıştı. Mutfak kapısına saniyeler içinde ulaştığında ayaklarındaki topuk uzunluğuna rağmen bu kadar çevik olmasını şaşkınlıkla izlemiştim. Kollarını sakince doladı Kaan'a. "Gel otur sofraya. Yemek yiyorduk biz de."

Tepkisiz kalmasına rağmen benim gözlerimle buluşunca gece mavileri, başını sallamıştı anneme doğru. Sofraya geldiğini gördüğümde alelacele bir tabak daha koydum sofraya ve içini makarna ile doldurdum. Masada tam ortalarına yerleştiğimde ise içimde bir utanç vardı nedense. Ben bu adamla evli değildim, sevgili bile değildim ama annemin karşısında onunla yaşadığım evde rahatça yemek yiyebiliyordum. Ve annem öylesine memnundu ki, ilk defa benden, kendim için değil onun için utandım. Bunca zaman onun memnuniyeti için

çabalamış, sonucunda ise bir erkek yüzünden amacıma ulaşmıştım.

Gerçek ama vasat bir karaktere sahip olmasını isterdim annemin, dolu ama yapmacık bir karaktere kıyasla.

"Nasıl gidiyor okul canım? İş ile birlikte yürütmek zor oluyor mu?"

Kaan'ın gözlerinin içine bakan parlak irislerini izledim annemin. Yıllarca sahibi olmaya çalıştığım parlaklık, birkaç aydır tanıdığı ve sadece bir kez gördüğü bir genç adam için ıslı ıslıldı şimdi. Soluk boruma bir kıymık misali batan bencilce his kıskançlık mıydı? Makarnayı çatala doladım sakince. Evet, evet kıskançlıktı. Çok da uzun olmayan bir süre önce keşfettiğim bu yeni duygu şimdi annem için çarklarını döndürüyordu.

Bir yabancıyı sahiplenip kendi kızını benimsememesini deli gibi kıskandım.

"Sorun olmuyor," diye yanıtlamıştı Kaan beni düşüncelerimden sıyrarak. "Okulu pek etkilemiyor."

Annem çeşit çeşit soru yöneltmeye başlamışken eğik olan başımı kaldırıp ifadesiz suratına diktim gözlerimi. İrislerini dikkatle incelediğimde solgun yüzümün yansıması yakaladı beni acımasızca. Orada yalnız, kötü kalpli bir kızın doğuşunu görüyordum. Annemin sana olan hayranlığını kıskanmam beni iğrenç biri yapar mı serseri?

Saliseler saniyeleri, saniyeler dakikaları öteledi zar zor. Yemek yemek için değil de eziyete katlanmak için oturduğum sofraya olmuştu sanki bu. Annemin derin nefesler aldırarak soruları gerçekten de soluk borumu zorlamaya başlamıştı. Ama en sonunda söylediği kelimeler kulaklarıma üşüştüğünde çatalım elimde donakalmıştım.

"Evlilik planları yapıyor musunuz?"

"Ne?" diye mırıldandım kendi kendime. Dakikalar süren yemek boyunca Kaan'ın maddi durumuna yaptığı

göndermelerle beni zor duruma hiç sokmamış gibi üzerine de bu soruyu araya sıkıştırması sabrımın son noktası olmuştu. "Ne saçmalıyorsun anne?"

"Saçmalık değil güzelim." Gözlerini büyüterek bana "sen karışma" ışıklarını açıp kapatıyordu. "Birlikte yaşamınıza bu şartla izin verdim."

Çatalım sertçe içi boşalmış olan beyaz tabağın üzerine düştü. "Ben senden izin almadım," dedim kendimi sakın kalmaya zorlarken. Serserinin tek eli sandalyemin ahşap bacağına kapladığında birkaç santim kendisine çekmişti sandalyemi. Ama öylesine dönmüştü ki beynim, bunu idrak edemedi annemin saçma kelimeleri tekrar kuşattı beni.

"Ben senin annenim küçük hanım. Benim iznim olmasaydı burada kalabileceğini mi sanıyordun?"

Masada öne doğru eğildim ve yüzümüzü yaklaştırdım. Bazı durumları gözüne gözüne sokmak yapacağım en mantıklı hareket olacaktı. "Burada kalmama izin vermeseydin kendi evine mi alacaktın beni anne? Dur, ben cevap vereyim senin yerine. Hayır!"

Kaşları çatıldı. Belki de haklı oluşumaydı bu kızgınlığı ama ondan böylesine bir empati kurmasını beklemek aptallık olurdu. Tek kızdığı nokta "Barlas"ın karşısında onu küçük düşürüyor oluşumdu. "Benim hayatımda söz hakkın varmış gibi davranmaktan vazgeç artık!" Titreyen parmaklarımı masanın ucuna dolamıştım. "Sen beni terk ettin, yapayalnız bıraktın. Şimdi sırf onun için..." derken parmağımın Kaan'ı işaret etmişim. "Onun için benimle iyi geçinmeye kalkma! Sahip olmaktan gurur duyacağın bir nesne değil o, ilk defa sadece benim sahip olduğum tek insan o! Sakın... Sakın bir hedef yapma bizi." Konuşmaktan çok tıslıyordum artık. Öyle kendimden geçmiştim ki Kaan'ın, "Çirkin," diyeşini bile göz ardı ettim.

"Sen..." Sesim düşmüş, nefesim yavaşlamıştı ansızın. "Bir kere bile bana öyle bakmadın anne."

Annem sana değer verir gibi baktığında kalbimin binbir parçaya ayrılması beni kötü biri yapıyor muydu Kaan?

Doluların üşüştüğü yaşlı gözlerime hırsla karşılık verdi. "Küçük bir kız gibi gözlerini doldurmayı kes Çakıl! Nasıl bakmadım ben sana?"

Ben hâlâ terk ettiğin o "küçük kızım" ama anne. "Bir evladın varmış gibi bakmadın."

Başımı eğip koşarak odaya ulaştım ve arkamdan gelen Johnny'yi bile umursamadan kapıyı çarparak kilitledim. Hiçbir zaman onun istediği gibi bir evlat olamayacak, gururunun sebebini ben göğüslenmeyecektim. O kişi Kaan bile olsa, sırf onun yüzünden annemin memnuniyetini hayatım boyunca ilk defa hissetmek o kadar canımı yakıyordu ki... Sanırım ilk kez Kaan Barlas'ın sahip olduklarından tiksindim. Hâlbuki onun ilgisizliği yüzünden şikâyet edeceği bir annesi bile yoktu, ben ise bunu bile bile kendi annemin ona karşı olan ilgisinden şikâyetçiydim. Hiçbir şey yapmadığı hâlde annemin gurur dolu bakışlarına sahip olmasından öylesine nefret etmiştim ki...

Allahım, çürümeye başlayan ruhumu bağışla. Çünkü beni ilk başta kanatan insanlardı ve çürüklerimden havalandıran kokuya rağmen beni yapayalnız bırakmışlardı.

Yatağın kenarına çöküp kolumla suratımı kapattığımda gözyaşlarımın kilit vurulmuş bir odada bile görünmemesiydi amacım. Acizliğimi dışarı vurduğum hiçbir davranışa tahammülüm yoktu artık. Sevgisizliğimin beni soktuğu acınası durumu üstlenmek dahi istemiyordum. Kırgın, küçük kız rolünden kurtulup her şeye göğüs geren olgun kız olmam için daha çekeceğim ne kadar acı vardı?

Dış kapı sertçe çarpıldı. Demir kapıdan çıkan hırçın ses ile kendi sessizliğimde sıçradım. Önümde açılan kapılar sebebiyle ileriye doğru sıçramak isterdim lakin bana kalan... Suratıma haince kapatılan kapının acı çığlıyla sıçramak oluyordu her zaman. Ve benim elimde kalan, belki de ilk defa... Yalnızlık hissiyle kapattığım kapının üç kere tıklanması olmuştu.

Şişmeye başlayan gözlerimle birlikte sızı dolu başımı kollarımdan kaldırdım ama dizlerimi bir o kadar daha çektim göğsüme. Karşımda devleşen beyaz kapı buğulu görüşümle birlikte kararmaya başlamıştı başlamasına ama kapının ardında dikilen bedenini görmekten çok hissedebiliyordum ben artık.

Yüzüme kapatılan kapıların ardında hep senin beklemeni beklerdim serseri, sırf beni ayağa dimdik bırakabilmen için. Lakin tam tersini yaptım. O dakikalarca bekledi kapının ardında, ben ise tepkisizce izledim bedeninden çok gördüğüm ruhunu.

"Senin yanında yetersizim ben," diye fısıldadım gitgide kararmaya başlayan odaya doğru. "Bazen..." Soluklanma gereği hissettim hislerimin yoğunluğu nedeniyle. "Bazen böylesine kusursuz olmandan nefret ediyorum."

Annesi olmayan bir adama karşı annemin gösterdiği ilgiden nefret edecek kadar çürük bir kızım ben serseri.

"O benden ilk defa memnundu." Fısıltım acı çığlıklardan daha etkiliydi. "Senin yüzünden ilk defa benden memnundu ve ben bundan nefret ettim." Dudaklarımdan izinsiz bir hıçkırık kaçtı ama duraksamayarak son kez fısıldadım. "Kusurlarımı yüzüme tutan kusursuz bir aynasın sen. Vursam kıramam, gözlerimi kapatsam dayanamam ve gördüğüm tek yüz yine sen olursun."

Dizlerime doladığım kollarımı sıkılaştırıp yüzümü dizlerime eğdim. Şımarık bir kız çocuğu gibi davranmak

değildi amacım. Sadece canım öylesine yanıyordu ki düşüncelerimin tek odağı annemin gururla bakan gözleri olmuştu Kaan'a karşı. Ben... Ben yıllar boyu o bakışlara sahip olabilmek için her şeyi yapmışım lakin o bakışların sahibi çaba bile göstermeden Kaan olmuştu.

Burnumu çektiğim sırada bir damla yaş düştü haliya. Yaşın ıslaklığının kaybolmasını izledikten sonra gözlerimi yumdum sıkı sıkı. Bazen annemin hayatında bir su damlasının havada buharlaşıp yok olduğu süre kadar bile yer edinemediğimi düşünüyordum. Bir damla daha yaş takıldı kirpiklerime ve tam o da halı ile buluşacağı sırada onun sesini duydum.

"Kır," demişti kısaca. Kirpiklerime kadar titrerken, "Hayır," dedim içimden. *Ben seni kıramam ki Kaan.*

O gece halının üzerine koydum başımı kilidi geri açıp. O bana saygı duyarak girmede içeri ve hâlâ kapının önündeki varlığını hissederken uyuyakaldım. Nefes seslerini ninnim yaptığım adama karşı keskin bir kilit vurmuşum. Bunun suçlusu tamamıyla annem olmasına rağmen bencilce bir davranışla tüm yaramı Kaan'dan çıkarıyordum.

Ve yine o gecenin sabahına yanan gözlerimi açtığımda kendimi yatağın üzerinde, üzerime battaniye örtülmüş hâlde bulmuşum. Kızardığına emin olduğum gözlerimi ovalarken dirseğimi yatağa yaslayıp vücudumu kaldırdım. Johnny patilerinin üzerine başını koymuş, yanımda derin bir uyku içindeydi. Kapıya baktığımda ise aralık olduğuna şaşırmaışım. Gece yarısı gözyaşlarımın arasında yerde uyuyakaldığımda beni taşımış olmalıydı.

Öylesine suçlu ama bir o kadar da kızgın hissediyordum ki inleyerek başımı yastığa savurdum. Lakin kısa tutmaya karar verdiğim bu serzenişi sonlandırarak hâlsiz bir şekilde yataktan kalkıp hızlı bir şekilde hazırlandım

ve Johnny'nin mamalarını hazırlayıp okula gittim. Derslere konsantre olmakta zorlansam da düşünmemek için en kolay yol boş kalmamaktı. Özellikle de sınava az kalmışken, boş geçirecek vaktimin olmaması en doğrusu olurdu.

Matematik dersinin anlatıldığı sınıfta gözlerimi gezdirdikten sonra yanımda olan boş sandalyede takılı kaldı gözlerim bir süreliğine. Neredeydi? Sınav bu kadar yakinken böylesine ihmalkâr olması nedendi? Yokluğu bana vermek istediği bir ceza mıydı yoksa? Parmakları arasında döndürdüğüm kalemi sıkmaya başladım. Dün ondan kaçmış ve belki de ağzımdan çıkmaması gereken cümleleri önüne sürmüştüm. Pişmandım lakin içimde büyüüp duran acı o kadar ağır basıyordu ki, bencilliğimden önümü göremeyecek hâle gelmiştim.

Oysaki benim gördüğüm tek şey o olurdu, görüp şükrettiğim nadide varlığımı o benim.

Başımı sağa sola sallayarak kafamı toparlamaya çalıştım ve test kitabımı açıp sorulara yoğunlaşmayı amaçladım. Okul bitene kadar test çözmüş ve çıkış zili çaldığında kapatmışım ancak test kitabını. Sabahtan beri yanan gözlerimi kırpıştırarak çantamı toparladım ve tek tek Ece, Başak ve Atakan'ın boş sıralarında gezdirdim gözlerimi. Herkes zor zamanlar geçiriyordu ve bu yaşlarda katlandığımız acı eşiğinin bu kadar yüksek olması bizi hırpalıyordu. Sonuç ise gençliğe küsüp olgunluğa veda eden bir avuç çocuk oluyordu.

İki saatlik koşuşturmanın ardından hâlâ dolmaya devam eden kafeye bakarak derin bir nefes verdim. Buse'nin de benden bir farkı yoktu ve yeni çocukla birlikte en az

benim kadar koşuşturuyorlardı kafenin içinde. Onları izlerken havaya doğru kalkan bir el dikkatimi çektiğinde, sipariş defterimi cebimden çıkarırken aynı zamanda menüyü de alıp masaya yaklaştım.

"Hoş geldiniz," deyip kısaca gülümseyerek menüyü bıraktım ve seçmeleri için zaman tanımak amacıyla tezgâhın arkasına geçtim. Buse de koştura koştura yanıma gelip kahve makinesini çalıştırmış ve seslice oflamıştı. "Sanırım ölüyorum."

"Bugün epey yoğun."

"İpini koparan gelmiş, nasıl yoğun olmasın? Benimkiyle vakit geçiremedim bugün hiç," diyerek dudaklarını büzmüştü.

"Çocuğun adını hep unutuyorum." Özür dilercesine baktım ona.

"Ona kısaca Bay Popo diyebilirsin Çakıl," diyerek göz kırptı bana. Allah aşkına neydi bu çocuğun poposuyla alıp veremediği bu kızın?

Sorumu duymuş gibi kıkırdayarak, "Ne yapayım? Yıllardır squat yapıyor gibi bir hâli var. Poposu hakkında şiirler yazmazsam ayıp ederim. Ayrıca..." deyip yüzümü işaret etti. "Surat ifadeni değiştir. Çok komik görünüyorsun. Sanki senin de popon yok."

"Popom var ama benimki..." deyip duraksadım.

"Kadın poposu," diyerek tamamladığında başımı sallamıştım. "Merak etme Çakılım, seni de arsızlığa alıştıracağım." Kıkırdayarak kahve dolu fincanı aldı ve öpücük atarak uzaklaştı tezgâhtan. Ben de bıkmışçasına başımı sallayıp sipariş almak için peşinden gitmiştim masaların olduğu tarafa.

Birkaç siparişi götürdükten sonra kafenin içerisinden giren Ömer ile göz göze geldiğimde zoraki bir şekilde gülümsedim. Eskiden yüzme grubunda arkadaş olabilir-

dik ancak şimdi hiçbir bağımın bulunmadığı bir insanla samimiyet kurmak istemiyordum. Ama yine de oturduğum masaya gidip, "Selam. Ne alırsın?" demiştim kısaca.

"Portakal suyu," dedi gülümserken.

Deftere kalemim değdiği anda aklıma gelen kişi ile parmak uçlarım titredi. Bu etkiyle defterin üzerine bıraktığım istemsiz çizgiye bakakalmıştım. Portakal suyundan dolayı bile beynime üşüşüp kalbime dokunan serseriye düşünmemek adına kalemimi sıktım iyice ve dişlerimin arasından, "Maalesef yok," dedim Ömer'e karşı.

"O zaman bir Türk kahvesi rica edeceğim," dediğinde başımı sallayıp arkama dönüyordum ki devam etti. "Bir de artık yüzmeye başlayacağına dair minik bir söz."

Boş bir bakış attım ona. Aklımı kurcalayan adamla öylesine meşgul, kalbimi kıran insanlara öylesine kırgındım ki başka hiçbir şey yapmak gelmedi içimden. Ölü bir balığın gözleri gibiydi yeşillerim arkama dönerken. Onu cevapsız bırakıp ilerlerken zerre pişmanlık duymadan adımlarımı atmaya devam ettim. Ailem için yüzmeyi bırakmış ve onları yine memnun edememişken, bir çocuğun karşıma geçip hiçe saydığım emeğimi gözüme sokmasına aldırış etmeyecektim.

Akşam dokuzaya kadar süren koşuşturma durulduğunda, yavaş yavaş boşalmaya başlayan kafeye bakıp parmak uçlarımla başımı ovuşturdum. Sabahtan beri ara ara uğrayan ağrı yorgunluğun da etkisiyle son saatlerde artmıştı ve ağrı kesici içmekten başka çarem kalmamıştı. Önümüzdeki dakikaların içinde etkisini göstermesini umduğum ilaca içten içe dualar ediyordum. Daha kafenin kapanışını

yapacaktık lakin şimdiden inanılmaz derecede hâlsiz hissediyordum.

Ömer bir saat önce kafeden ayrılmış ve ayrılmadan önce uzunca bir süre bana bakmıştı. Bunu hissetsem de ona arkamı dönerek boş bir duvarı izlemiştim bense. "Bakma bana," diye haykırmak gelmişti içimden. *Bana bakabilecek tek bir adam var ve ben onu bile görmek istemiyorken sen sakın gözlerini değdirmeye cüret etme bana!*

Yorgun bir hâlde sipariş defterimle birlikte tekrar masalara ilerlemeden hemen önce tezgâhın arkasındaki boş bölmede duraksadım. Yere sürtüp hafif yıprattığım ayakkabılarımdaydı bakışlarım. Kaan'ın verdiği spor ayakkabıları giymemeye özen gösteriyordum bu aralar. Onları da yıpratmaktan korkuyor, ona dair olan hiçbir şeye zarar vermek istemiyordum çünkü. O yüzden nardirdi onları giyişlerim.

Dalgınca süzdüğüm siyah, yıpranmış ayakkabılarımdın ucuna beyaz, kaliteli sporlar değdiğinde gözlerimi yumdum. Ondan esen hastane kokusu yine de kendine has kokusunun önüne geçememişti ve içimi koca bir rahatlamayla doldurmuştu. Yanımda olmadığı sürece hastanede olduğunu anlamama yarayan bu kokuya içten içe teşekkürlerimi sundum.

Yeşillerim titrerken başımı kaldırdım. Gece mavisi gözleri yüzüne değen her bir bakışımı kucaklamaya başladığında, âdemelmasının hareketlendiğine şahit olmuştum. Temkinle dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi o baş döndürücü teninden ayırmaya çalıştım.

"Bak bana," dediğinde içimde binbir yıldız kaydı ve kayan yıldızların ardından dilek tutmayı bile beceremeyerek donakaldım. "Sana kusurlu hissettirdiğim için mi böylesin?"

O... O ilk defa benim hakkımda böylesine temkinliydi. Bağırıp çağırmak veya umarsızlık yaparak başından savuşturmak yerine ilk defa hâlimi sorgular gibi bir hâli vardı. Hâlbuki o içten içe hep sorgulardı beni, biliyordum ancak bunu dışa vurması çok nadir olurdu. Ritmik bir şekilde titreyen alt dudağımın üzerine dişlerimi geçirerek başımı eğdim. Lakin çenemde hissettiğim sahiplenici tutuş suratımı eski konumuna getirmiş, ardından bedenimi birkaç santim kendisine yaklaştırmıştı.

Kulağımda sıcak nefesini hissettiğim anda cehennem sıcaklığı sardı bedenimi. Sözlerinin aksine bana çarpan sesi düşen bir meteor kadar şiddetliydi. "Benim gözümde nasıl görüldüğünü bir bilsen..."

Dişleyerek kanattığım alt dudağım şaşkınlıkla serbest kalmış, gözlerim irileşmişti. Alt dudağımın üzerindeki boşluğu onun başparmağı tamamlayınca göz kapaklarım kapandı otomatik olarak. Dokunuşları tehlikeli ve arsızdı ancak kızgınlığıma rağmen öylesine doğru hissettiriyordu ki...

Alt dudağımı başparmağıyla okşadığında titreşim bir nefes verdim parmağına doğru. Bunu anlamışçasına parmağının baskısı biraz daha arttı ve dudak boğumları kulağımın altındaki tene sürtündü. "Kırıldığın yerlerden öpeceğim çirkin."

Dudağının baskını tam da kulağımın üzerinde hissettiğimde oraya uzun soluklu bir öpücük bırakması bacaklarımı yay kıvamına getirmişti. Düşmemek için koluna tutunurken bulmuştum kendimi. "Kulaklarından girecek olan her kötü sözün önünde dikileceğim."

"Ve..." dedi başını bana çevirip gözlerimin en derinlerine baktığında. "Seni yetersiz hissettiren her insanı hayatından defedeceğim." Çenemi sıktım gece mavilerindeki ciddiyeti gördüğümde. "Ama sakın," dedi harelerine siyah bir

mürekkep dağıtıldığında. "Sakin bir daha benim yanımda yetersiz hissettiğini söyleme. Çünkü böyle hissetsen bile hayatından çıkmayacak kadar bencil bir herifim."

Kırık bir gülümseme belirdi dudaklarımda. Onun bencilliğini seviyordum. Zararsız, sahiplenici olan bu bencilik benimkinin yanında kuş tüyü gibi kalıyordu. Annemi sadece kendime isteyip ondan kıskandığım anlarda nasıl leş hissettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Veya vardı. Bildiği içindi belki de bu sözleri. Ama bilmediği bir şey vardı ki... Ben onun annesizliğini bile bile böyle kusurlu bir düşünceyi zihnime saplamıştım.

Korkuyorum Kaan. Kötü bir insan olmaktan çok korkuyorum, yardım et.

"Ben hep yetersizdim," diye mırıldandım. Kırgın tebessümüm dudaklarıma acı bir şekilde yapışmıştı. "Senin yanında hep yetersiz olacağım."

Dişlerini sıkıldığını gerilen çenesinden anlamıştım. Düşünmeden parmaklarımı kaldırdım ve yanağına dokundum usulca. Cesaretim kızgınlığımdan geliyordu. Anneme, ona, en çok da kendime kızgındım. "Annem bana hiç öyle bakmamıştı," diye fısıldadım. "Annem bana hiç sana baktığı gibi bakmamıştı Kaan. Ve bu..." Gözlerime yaşların dolmaması için sıkça kırıştırdım kirpiklerimi. "Canımı deli gibi acıtıyor."

Ailem hakkında belki de ilk kez bu kadar net konuşuyordum, ilk kez ağzıma almaya bile cesaret edemediğim aile fertlerimi korka korka dile getiriyordum onun yanında. Ve her şeyin sonunda... Onun elinde değildi. Onun suçu değildi. Ama benim de elimde değildi bazı şeyler. Ailem tarafından öylesine bir vurgun yemiştım ki küçük yaşlarda, şimdilerde onlardan gelen her davranışa küçük bir kız gibi tepki veriyordum. Annem de haklıydı, serseri de. Ben gerçekten küçük bir kızdım.

"Dediğin gibi küçük bir kızım ben Kaan." Parmaklarımı teninden koparıırken öyle zorlanmışım ki, tırnaklarımın acıyla çekildiğini hissederek yüzümü buruşturdum. "Çalışmam gerek," diyerek arkamı döndüm ve tezgâha elimi yaslarken diğer elimi tepsinin üzerine koydum. Ve bir anda dudaklarımdan kaçan mırıltı öylesine benden habersizdi ki kelimelerimin sonucu benim de tutamadığım bir şaşkınlık hissi olmuştu. "Ben yüzmek istiyorum." Dik tutmaya çalıştığım omuzlarım onun gittiğini anladığım anda düşüverdi. Güçsüz sesimi ben bile duymakta zorlanmışken onun anlayacağını ummak saçmalıktı.

Onu kendimden uzaklaştırmak değil, içten içe hesaplaşarak bu olayı kendim çözmekti amacım. Birine ihtiyaç duymadan lanet aile problemlerimin üstesinden gelebilmek, ailemin kızarttığı yüzümü kaldırabilmek, en önemlisi de Kaan'ın karşısına utançla değil de, her şeyi sonuca bağlayıp ak bir sıfatla çıkmak istiyordum. Çünkü aileler çocuklarının karakterlerinde büyük rol oynayan yegâne kişilerdi ve benim ailem Kaan'ın gözünde hiç iyi bir profil çizmemişti.

Elimdeki tepsiyle tezgâhın arkasından çıktığımda tek tük müşterinin kalmış olmasına şükrederek Buse ile kapanışı yapmaya başladık. O masaları toplarken, ben tezgâhı siliyordum ama Bay Popo etrafta görünmüyordu. Buse'ye sormayı es geçtim çünkü çocuğun poposu hakkında bu sefer şiirler yazacağından korkuyordum. Temizlediğim tezgâha son bir bakış atıp, kirlileri koyduğum kabı alarak mutfağa ilerledim ve teker teker sudan geçirmeye başladım. Aynı zamanda kafedeki masaların olduğu kısımda ışıkların söndürüldüğünü görmüştüm. Anlaşılan Buse işini bitirmişti. Neyse ki çok geçe kalmadan kapatabilecektik kafeyi.

Bulaşık makinesini açıp tabakları düzenli bir şekilde yerleştirmeye başladığımda ağrısı dinen başım hafiflemişti.

İlaç değildi sızıma çare, onun dokunuşlarıydı, biliyordum. Ama ben arkasını kollamaya yemin ettiğim adama, arkamı dönmüştüm bugün. Lakin bilirdi o beni, değil mi? Titrek gözlerimin ardında ona aşk ile bakan masum kızı görürdü o, değil mi? Kokmaya başlayan ruhumun ardında çürüme-ye yüz tutmuş kalbimin onun için attığını görmezden gelmezdi, değil mi?

Burnuma gelen yabancı kokuyu burnumu oynatarak geri çevirmeye çalıştım ve çatal bıçakları yerleştirmeye geçtim bu sefer. Düşünceler başıma ağır geliyordu lakin dert değildi. Bir kere dokunmuştu ya o bana, en etkili ilaçlardan bile daha uzun süreli bir etki bırakacaktı vücudumda.

Parmaklarımın arasından yere düşen çatalı almak için eğildim ve eğildiğim anda vücuduma esen sıcaklık gözlerimin faltaşı gibi açılmasına neden oldu. Çatala ulaşmadan arkamı döndüğümde parmaklarım dudaklarımın üzerine kapandı çünkü alev alev yanmaya başlayan bir mutfağın ortasında bulmuştum kendimi.

"Aman Allahım..." diye fısıldadığım sırada harelerim hipnoz olmuşçasına gitgide yükselen alevlerin üzerinde salınmaya başlamıştı. Aynı anda Buse'nin de çığlığı kulaklarıma dolduğunda art arda tekrarlıyordu. "Çakıl mutfağın kapısı kilitli! Açamıyorum!"

Transtan çıkmama yardımcı olan sözler ile birlikte titreyerek kendime geldim ve nefes nefese kapıya ulaşip kolunu indirdim ama açılmıyordu. "Buse! Bu kapı sıkışmış."

Güçlü tutmaya çalıştığım sesim dumanın genzime kaçmasıyla birlikte sarsılarak geriye öksürük krizini getirmişti. Buse endişeli bir şekilde bağırmaya devam ediyor, o da kapının ardından öksürüyordu. "Sen çık kafeden!" diye haykırdım. "Çık ve itfaiyeyi ara. Uzaklaş hemen!"

"Ama-"

"Buse hemen çık!" diye daha güçlü haykırdığımda, "Sakın korkma," demişti ağlamaklı bir sesle. "Sana bir şey olmayacak."

Koşar adım ayak seslerini duyduğumda görmeyeceğini bildiğim hâlde kafamı kapıya dayayıp başımı salladım. "Evet," dedim içimden. *Ondan böyle ayrılamam. Bana bir şey olmayacak.*

Serseriye karşı kullandığım son sözler suçluluğun sert baltası nedeniyle kafamda yankılanırken inleyerek yere çöktüm. Öksürüklerimin arasında en son ona sırtımı döndüğüm an gözümde canlanırken acı çekercesine haykırdım.

Ben seni annen gibi bırakmayacağım serseri.

Güçsüz tekmelerimi kapıya geçirmeye başladığımda kafamda dönen tek cümle buydu. Ben onu asla terk etmeyecektim.

XVI

İnsanoğlu birbirlerine gecikmekten veya bazen erken varmaktan, duygularını satırlara dökmekten veya bazen susup içine kapanmaktan, tüm ömürlerini birlikte geçirmekten veya en ufak zorlukta tekmeyi basmaktan nefret ederler. Kısacası her hareketimiz ardında pişmanlığı getirir. Doyumsuz ve tutarsız bir yaradılış olmamıza bağladığım bu durum ardından "keşke" kelimesini doğurur.

Pişmanlığın sonucunda doğan bu kelimeyi kullanmaktan ölesiye korksam da şu güne kadar kullanmamı gerektirecek bir durumla karşı karşıya kalmamıştım. Ama hayat bazen biz planlar yaparken öylesine kafasına göre işliyordu ki, kendimi korktuğum şeyin merkezinde bulmam kaçınılmaz olmuştu.

Gri dumanla birlikte alevler daha da harmanlanırken sayamadığım kez öksürdüğümde, gözlerim yaşardı. Mutfak kapısına sırtımı iyice dayamış, ıslak bir havluyla ağzımı kapatmıştım ancak öyle hararetiydi ki bulduğum alan, nefes alabilmem güç olmuştu. Ciğerlerimin sıkışmaya başladığını hissediyor, nefes almama daha da çok engel olan hastalığıma içimden lanetler yağırdıyordum. Ama en önemlisi de...

Hayatımda hiç keşke demeyen ben, son sözlerimi hatırlayıp onun yüzünü resimlerken keşke diyordum.

Onun kusursuz olmasından nefret etmiyordum. Onu o olduğu için seven ben değil miydim? Lanet bir kızgınlık yüzünden, beni terk eden "annem" yüzünden, beni sarıp sarmalayan, koskoca altı yılın olan adama kapılarımı kapatmak neydi? Yüzüne bakmaya doyamadığım adamın yüzüne kapı kilitlemek... İşte belki bu benim en büyük keşkemdi tam da şu anda.

Gözlerimi kırptırdım dumanın yoğunluğu nedeniyle. Havlunun üzerine öksürdüğümde ise çaresizce birkaç kez daha kapıya vurmuştum. Buse'nin acele davranıp yardım çağırmasını beklemekten başka çarem olmadığı gibi, yaklaşan astım krizime de bir derman bulamazdım. Elimi kalbimin üzerine koyup kendi kendime, "Nefes al Çakıl," dedim. Ama yarım yamalak aldığım her nefes öylesine yakıcı bir havayı soluyordu ki sonum tekrar öksürük krizi olmuştu.

Mutfaktaki çıtırtı sesleri alevlerin artmasıyla daha çok duyulmaya başladı ve ben en sonunda kontrolde tutmaya çalıştığım yaşların gözlerimden süzölmesine izin verdim. Buraya kadar mıydı? Öksürüklerimin arasından pantolonumun arka cebinde olan sipariş defterimi çıkardım ve kalemi de titrek parmaklarımın arasına aldığım da, gözlerimle birlikte burnum da akıyordu. Alevlerden kopan sıcaklığın tenime usul usul ulaşmaya başladığı anlarda bulanıklaşan görüşümü netlemeye çalıştırarak parmaklarımı oynattım.

Seni. Her şeyinle. Tüm kusursuzluğunla.

Zar zor yazdığım yazının okunabilir olmasını umarak kalemi parmaklarımın arasından bıraktım ve kapının önünden çekilerek hemen yanındaki köşeye sırtımı dayadım. Vücudum kayarak aşağıya ilerlediğinde, kağıdı avucumun içinde büzüştürmüş, sıkı sıkı saklamıştım. Filmlerde veya dizilerde dedikleri gibi ölüm bu kadar

yakınken, gözlerimin önünde film şeridi oynamamıştı. Çünkü...

Gözlerimin ardı kopkoyu bir gökyüzü, yıldızlarla çizilen ise onun yüzü.

Filme sığdıracak anılar biriktirmemiş, hatta oynat tuşuna basacak kadar olay bile yaşamamıştım ben. Benim tüm hayatım o ve onun tek bakışı üzerine kurulmuş, öyle de devam etmişti. Ve şimdi... Cehennemine giriş izni aldığım adamın ateşlerinde değil de, ondan uzakta alevlerin arasında kalmıştım. Oysaki onun ateşiyle yanmak isterdim. Kavurucu sıcakın parmaklarından tenime ulaşması için her şeyi yapabilirdim.

Avucumu sıkı sıkıya yumruk yaparak göğsümün üzerine koydum ve boğazımı kanatacak derecede zorlayan öksürüklerle cebelleşmeye devam ettim. Dışarıdan gelmeye başlayan siren seslerini duyuyor olsam da beni ele geçirmeye başlayan kriz hareket etmemi zorlamaya başlamış, en kötüsü de bilincime yavaşça veda etmek zorunda kalmıştım. Kapının ardından bir takım sesler geliyor olsa da tek elimi zorlukla kaldırıp oturduğum yerden kapıya uzattım ve tam da hâlsizce vuracağım anda kapı art arda gelen iki darbeye birlikte kırılmıştı.

Yummuş olduğum gözlerim göz kapaklarımı açılmaları için zorluyor lakin amacına ulaşamıyordu. Havada kalan elim saniyeler içerisinde kucağıma düşecekken tam da yumruğumdan avucuna hapsetti beni iri bir elin sahibi. Birkaç güç komutla aralamayı başardığım gözlerim kurtarıcısıyla göz göze geldiğinde kırıkça gülümsedi ama yüzünün sağ tarafının kana bulandığını görünce titrek bir yaş bıraktı.

"Kanıyorsun," diye fısıldadım hırıltılı sesimle tam da beni kucağına aldığı anda.

Suratımı ıslak bir bezle kapatırken aynı zamanda koşar adım ilerliyordu. Saniyeler içerisinde temiz havaya ulaştığımızda bilincim kapanmak üzere olmasına rağmen göğsünün düzensiz hareketleriyle birlikte dumanın onu da çokça etkilediğini anlamıştım. Yere yatırıldığım anda suratımdaki havlu kaldırıldı ve susmak bilmeyen siren sesleri nedeniyle yüzümü buruşturdum. Öksürüklerim devam ederken gözlerimin kaymaya başladığını hissediyor ama onun koşar adım uzaklaşan bedeninin yeniden bana koşar adım yaklaşmasıyla birlikte etraftaki kalabalığın açıldığını görüyordum.

Birkaç sağlık görevlisi sandığım adamı itti ve elindeki oksijen maskesiyle birlikte yanıma ulaştı. Maskeyi yere, yanıma bırakırken başımı sol elinin avucuna oturtmuş ve hafifçe kaldırmıştı. Dudaklarıma yaklaştırdığı ilacı zar zor içime çektiğimde, gözlerimi sıkıca yumdum ve ciğerlerime ulaşması için saniyeler sıraladım içten içe.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Kaan Barlas. Suratından damlayan bir damla kan boynumdaki tene bir diken misali batmıştı. Dakikalardır sıkıttığım avucuma tırnaklarımı geçirdim. "Sana nefes olamadım çirkin."

Oksijen maskesini yaklaştırdığını gördüğümde elimi kaldırmaya çalıştım ancak başarısız olduğum bu hareket sonucunda suratımı ekşitmişim. "Özür dileme Kaan. Hem sen..." dedim yarım yamalak gülmeye çalışırken. "Sanırım kahramanım oldun."

"Kahramanlık değil," dedi oksijen maskesini dudaklarıma yaklaştıran hava verdiğinde. Dudakları sağa doğru kıvrılmış, yeşillerimin en naif tonuna kadar seyrediyordu beni. "Serserilik yaptım."

Ekşi bir tat damağımda biriktiğinde, bu hissi hiç özlemediğimi fark ederek göz kapaklarımı uyardım. Boğazımın etrafında turlayan kaşıntı yavaşça bir öksürük krizini beraberinde getirdiğinde, sarsılan vücudumun eşliğinde gözlerimi araladım. Bembeyaz olan oda masa lambaları ile hafifçe aydınlatılmış, gecenin siyahlığına ihanet etmemek adına uyumlu bir ton veriyordu odaya. Öksürüklerimin arasında yanımdaki masadan su dolu olan bardağı zor da olsa aldığımda odanın karanlık olması gözlerimi acıtmadığı için minnettardım.

Tümünü içtiğim boş bardağı yerine bırakıp göğsümdeki hırıltıyla birlikte geriye doğru yaslandım. Yatar pozisyondan çıkmış olan vücudum dik oturuşuyla ayılma sürecimi daha da hızlandırmıştı. Hâlâ kısık tuttuğum gözlerimi boş olan bardağa çevirdiğimde dudağımı ısır-mıştım. Sürahiye erişip su doldurmak için gireceğim zahmetin oldukça yorucu olduğunu bilerek burun kıvırıyordum ki odamın kapısı iki kez tıklatılıp açıldı.

“Uyanmışsın,” deyip gülümseyen Ece’nin ardından Başak da, “Uyuyan Güzel oldun iyice başımıza,” demişti. İkisi de siyaha yakın tonlarda kazaklar giymiş, Başak’ın altında tayt varken Ece pantolon giymeyi tercih etmişti. Enerjik görünümlerine rağmen yatağımın iki ucuna oturduklarında kızarık olan gözleri kalbimde bir yumru büyütmüştü.

“Nasılsın?”

“İyiyim,” diye cevapladım Ece’yi. Boğazımdaki yanma hissini ise yutkunarak geçirmeye çalışmıştım. “Ne kadar süredir uyuyorum?”

“Üç-dört saat olması lazım. Saat şu an gece ikiye geliyor.”

“O kadar olmuş mu...” diye mırıldandığımda ansızın aklımı kuşatan düşünce vücudumu dikleştirmişti.

"Buse," derken sesim kontrolümün dışında oktavını ayarlıyordu. "Buse iyi mi?"

"Evet evet, telaş yapma." Ellerimi sıkıca sardı Başak. "Kontrol etti doktorlar, eve yolladılar sonra. Herkes sağ salim yerinde, merak etme sen."

"Şükürler olsun," dediğimde omuzlarım çökmüştü. "Kafeden çıkamayacak diye çok korkmuştum. Onu yalnız bırakmak istemezdim."

"Çakılım... O mutfağın içinde yalnız kalan sensin, bir başkası değil. Kendinde suç arama sakın."

"Açmaya çalıştım kapıyı," derken bir Ece'ye bir Başak'a bakıyordum. "Ama sıkışmıştı. Oynatamadım bile yerinden." İkisinden de ses kesildiğinde "ne" dercesine başımı salladım ama omuzlarını silktiklerinde ben de üstelememeye karar vermiştim. "Kaan nerede?"

"Aaaa," dedi Başak telefonunun ekranını aydınlatıp saati gösterdiğinde. "Kendini sadece üç dakika tutabildin onun adını ağzına almadan."

Ece kıkırdıyordu. "Dalga geçme be kızla."

"Ne yapayım, gecikti sormak için." Başak da tebesüm ediyordu. Avucunun içindeki elimi daha da bir sıkı sardı ve "Adam seni kurtardı resmen be, buna da düşmeyen..." diye mırıldandı.

"Kız zaten Kaan'a düşse düşse bir hâl oldu," diye tamamladı Ece onu. "Kaan Barlas'ı alevlerin içinden kucığında bizim kızla birlikte çıkarken hayal edebiliyor musun?"

Başak gözünün önüne düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırıp, "Çok seksi," demiş, ardından da sesli bir öpücük atmıştı bana.

"Yapma ya," dedim yüzümü buruşturup. Aynı zamanda ise güldüğüm için göğsümü zorlayan his tekrar bir öksürük krizine el sallamamı sağlamıştı. Elimi havaya

kaldırdım bardağa ulaşmak istercesine ama benden önce Ece ve Başak ayaklanıp iki elden bana uzatmayı başardılar. "Teşekkür ederim," dedim derin bir yudumun hemen ardından. Tüm bardağı tekrar kafama dikerken açılan kapıya rağmen bardağı ağızımdan çekmemiş ama gözlerimi kapıya çevirmiştim.

Sarı kafa dinç bir şekilde odaya girse de suratının asıklığı alışkın olmadığım bir şeydi. Bardaktaki tüm suyu bitirene kadar yanımda bitmiş, göz ucuyla Başak'a baktıktan hemen sonra durgun kahvelerini bana çevirmişti. "Nasılsın çilli?"

Boğazımı temizlerken omuzlarımı silktim umarsızca. "İyiyim."

Sol elinin işaret ve orta parmağı yatağımdaki çarşafa değiyordu ve bunun farkında olduğunu dahi sanmıyordum. Öylesine dalgın duruyordu ki kafasında dönen düşüncelerin onu zorladığını anlayıvermiştim. Kaşlarımı kaldırarak Başak'a baktım, "Ne oldu bu çocuğa?" dercesine. Ama aynı zamanda dudaklarımdan ortamı ısıtmak için esprili sözler dökülmüştü. "Beni kaybetmekten çok korkmuş olmalısın sarı kafa."

Omuzlarını kaldırıp gözlerini yatağıma sabitledi. "Valla korktum. O yüzden çilli diyorum sana. Diğer türlü çilli reis derdim biliyorsun." Dudaklarını büzüp yatağıma işaret etti. "Ama son zamanlarda pek reislik hâlin kalmadı senin."

"Pek hoşlanmıyorum zaten o kelimedenden. En iyisi sen bana Çakıl de sadece."

"Siz bana 'çakma sarışın' derken iyi ama..." derken gözlerini her birimizde teker teker gezdirmişti. "Hayat kısa gençler ya. Cidden kısa," dediğinde ise birden yatakta yanına oturdu. "Korktum oğlum. Biri alevlerin arasında kalır, diğeri alevlerin arasına atlar. Ya ikinize de bir şey olsaydı?"

Konu değişikliğine şaşırsam da Bartu'nun sarsıntısını yeni yeni anlayabiliyordum. Zor zamanlarımda, Kaan'dan uzak kaldığım o karanlık günlerde her zaman yanımda olan bu çocuğun gülen yüzünün altında yatan narin karakterden haberim vardı. Esprilerinin altına dizdiği düşünceli hâlini, sırtışının altına sakladığı ciddi karakteri takdir ediyordum kendimce. Bu hâllerini yeni yeni çözsem de çözdüğüm her düğüm sonucunda minnettar kalmıştım Bartu'ya. Çünkü o doğru bir insan, sadık bir arkadaş, düşünceli bir kardeşti benim için. En önemlisi de Kaan'ın yanında her daim bulunacağından emin olduğum varlığı beni rahatlatıyordu.

Başak'ın yumuşayan bakışları sarı kafanın üzerinde gezse de göğsünün üzerinde birleştirdiği kollarını ayırmadan olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu. Onun aksine Ece suratını buruşturup diğer yanıma oturdu ve Bartu'ya kırık bir şekilde baktı. "Ne yalan söyleyeyim, ben de çok korktum."

"Bir saat sonranın dahi garantisi yok. Beş dakika sonranın bile hatta... Uğraştığımız şeylere bak," diye mırıldandığında bakışlarını Başak'la buluşturmuştu. "Bir daha hiçbir kıza sarılmayacağım anasını satayım. Surat yapma bana yeter ki. Yarının ne getireceği belli değilken çoluk çocuk yüzünden uzak kalmak istemiyorum."

Benim gözlerim Bartu'nun açık sözlü itirafı karşısında büyürken, Ece de aynı ifadeyle bana bakmıştı. Başak'ın yüzü de bizimkinden farksızdı. Konunun ona geleceğini hiçbirimiz tahmin etmezdik ama tabii ki her zamanki gibi sarı kafanın kafası farklı çalışıyordu.

"Hatırlatırım sana bu sözünü," diye mırıldandı Başak. Yanaklarının az bile olsa kızardığına yemin edebilirdim. "Aklının başına gelmesi için mekânların yanması mı gerekiyor Bartu?"

Ece gülerek lafa atladı. "Eğer öyleyse işimiz iş."

"Hata bende. Ne vardı üç tane cadının önünde iğrenç bir romantiklik yapacak?" Söylene söylene yatağımdan kalktığında Başak'a bakıyordu. "Seninle konuşmamız gereken ciddi konular var asi cadı. Yeter bu kadar ilişkinin erkeği olduğun. Artık ipleri kendi elime almam lazım."

"Hangi ilişkinin erkeği olacaksın sen ya? Ne bu artistlik?"

"Ben sana göstereceğim hangi ilişkinin erkeği olduğumu," derken, "Sen görürsün," dercesine başını sallıyordu Bartu. "Psikolojimi bozdu bu yangın yemin ediyorum. Gidip 'life is short' diye dövme yaptıracam şimdi."

"O ne demek be?"

"Siz anlamazsınız cahiller," diye yanıtladı Bartu hepimize ithafen. "Cahil geldiniz, cahil gidiyorsunuz. Biraz İngilizce öğrenin, İngilizce. Johnny bile biliyor artık, utanın lan biraz."

Ece suratını buruşturarak yatakta bacaklarıma doğru bıraktı bedenini. "Hiç bana bulaşma Bartu. Ben yıkığım bu aralar, benim de psikolojim bozuk."

Sarı kafa gözlerini pörtletti. "Sordum mu?"

"Aman be, tamam!"

Birkaç saniye sessizliğin ardından Bartu Başak'la göz göze gelse de ansızın tekrar Ece'ye çevirmişti harelerini. "Sana ne oldu?"

Kıkırtılarım arasından merak konusunda kendine hâkim olmayan bu çocuğu süzdüm. Kötü günler hep olacaktı evet, lakin kötü günlerin sonu böyle harika arkadaşlar ile yüzleşmek olacaksa kötü günler elbet atlatılırdı. Bartu minnet dolu bakışlarımı hissetmişçesine başını bana çevirip kısaca dil çıkardığında tekrar kıkırdadım.

"Hiç sorma Bartu ya."

"Kızım kendin söylenmeye başladın, sonra da 'hiç sorma' mı diyorsun?"

"Tamam tamam," dediğinde Ece yatakta bacaklarının üzerinde resmen yuvarlanıyordu artık. "Best friendlerimden biri yangından kurtuldu, sevgilim, ah pardon eski sevgilim, beni aldattı ve uyuşturucu bağımlısı olduğunu öğrendim, bunları öğrenmeden hemen önce ise..." dediğinde bir anda susmayı seçmişti.

"Hemen önce ne oldu?" diyerek devam etmesi için teşvik etmeye çalıştım. Ama kafasını sağa sola sallayarak gözlerini yumdu. Bir süredir Ece'de olan bu farklılık dikkatimi çekse de üzerinde durmamıştım ama belli ki bu konuda hata yapıyordum. Gelecek günlerde üzerinde duracağım şeylerden biri olacaktı.

"Önemsiz," diyerek elini savuştururcasına salladı. Kafasını bacaklarımdan kaldırıp göz teması kurmamıza neden olduğunda, "Bu arada sizin kafenin yarısı yandı. Ne olacak acaba?"

"Nasıl ne olacak?" Bartu'nun bu konudan hoşnutsuzluğunu seçebiliyordum. "Tadilat yapılır, bir halt edilir işte. Onu mu düşüneceğiz şimdi?"

"Ay tamam ya."

Ece'nin sözleri ardından kapı tıklandığında, saklamakta zorlandığım bir heyecanla yatağымda dikleştım ve Bartu'ya fısıldadım. "Kaan mı geldi?"

"Çilli ne saçmalıyorsun acaba? Kaan kapı çalmak gibi terbiyesizce bir şey yapar mı? Gönlümün efendisi tabii ki de kapıyı çalmadan direkt içeri dalacak nezakete sahiptir. Kendine gel."

Ağzımı oynatarak onun taklidini yaptıktan hemen sonra, "Girin," demiştim.

Beni kontrol eden doktor olduğunu düşündüğüm beyaz önlüklü adam temiz bir gülümseme ve elinde tuttuğu

gri dosyayla birlikte içeri girmişti. Kısaca odadakilere baş selamı verdikten sonra tüm odağına beni alarak dosyasını açtı. "Nasılsınız Çakıl Hanım?"

"İyiyim, teşekkürler."

"Kontrollerinizin hepsini tamamladık. Endişelenecek bir şeyiniz yok," dediğinde kapıda bir hareketlenme hissetsem de dikkatimi orta yaşlı doktordan almadım. "Sadece birkaç gün boğazınızda yanma hissedebilirsiniz ki bu çok normaldir. Korkutmasın sizi."

Şu an bile hissettiğim sızı suratımı buruşturmama neden olsa da başımı sallayarak onaylamıştım doktoru. "Astım ilacınızı yanınızdan ayırmamaya dikkat edin. Gelecek günlerde ayrı bir kontrol yapmak istiyorum hastalığınız için."

"Tabii, çok teşekkür ediyorum," dedim gülümseyerek.

"Öyleyse ben geceyi burada sonlandırıyorum gençler," diyerek hepimize yorgunca gülümsedi doktor. "Bugünün mesaisi epey uzadı hâliyle," derken bana bakarak kafasını geriye yatırmıştı. İşaret ettiği noktayla yeşillerim buluştuğu an ise iç çekerek yutkundum. Koyu renk saçları asice alnının her bir noktasında konumunu belirlemişken kavruk teninden parlayan mavi elmasları bundan rahatsızlık duymuyormuşçasına beni izliyordu.

Doktor, Kaan'ın omzuna hafifçe vurup selam verdiğiğinde yanından geçmiş ve görüş açım daha da açılmıştı. Lakin gözlerimin karşıladığı manzara parmaklarımı hayretle dudaklarımın üzerine yerleştirmeme neden olmuştu. "Ka-kaşın..."

"Kardeşim daha seksi oldu gördüğün gibi," diye araya girdi Bartu.

Dilini bıçak açmayan serseri ise sarı kafayı cevaplamaya gerek duymadan yanıma yaklaşmıştı. "Bir şey yok."

"Nasıl bir şey yok?" dediğimde ayaklanıyordum ki sağ dirseğimden tutup geri koydu vücudumu yatağa. Beni kaldırmak yerine usulca üzerime doğru eğilmiş ona ulaşmama adeta her şeyiyle izin veriyordu. "Beni oradan çıkarırken..."

"Suçlama kendini," dedi sadece. Parmaklarımın ona ulaşmasını sağladığında, titreyen her bir uzvum onun yüzünde bitivermişti. Kırılmasından korkarcasına sol kaşının birkaç santim altından başlayıp, çapraz bir şekilde alnının iki santim üstüne kadar uzanan sargı bezlerini süzdüm. Bezlerin kapatmaya çalıştığı yara aslında tam da benim kalbimin üzerinde açılmıştı şu an.

"Canın acıyor mu?"

"Ohooo," diye bağırdı Bartu. "Kaan'ın haşin bir erkek olduğunu bilmiyor musun kızım? Ne acısı? Biz öküzlerle dövüştük, boğalarla boğuştuk. Bu vız gelir, tırıs gider, seksiliğimize asilik katar anca."

"Her lafa atlama be artık," diye cırladı Başak.

"Tamam yavrum. Lafa değil de sana mı atlasam?"

"Hop hop." Ece araya girmişti. "Çiftlerin arasında kaldım resmen. Kaçıyorum ben," derken çantasını hızla toparlayıp bana öpücük atmış, ardından Başak ve Bartu'yu da sürüklemişti söylene söylene.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni," diye fısıldadı Başak, saçlarımdan öpmeden hemen önce.

"Tamam," diyerek gözlerimi yumdum. "Dikkat edin."

Uzaklaşan arkadaşlarımdan çektiğim dikkatim saniyeler içerisinde yine onun üzerindeydi. Pozisyonumuz değişmiş, o artık üzerime eğilmek yerine yatağımın hemen yanındaki tekli koltuğa yerleşmişti. Cüssesiyle kapladığı koltuğa rahatça yerleştikten sonra başını geriye attı ve gözlerini yumdu. Göz kapaklarının üzerine huzurla yerleşen saçları bir yorgan misali sıcak tutuyordu sanki

mavi alevlerini. Memnundum, çünkü onun gözleri hep korunmalı, mavi alevleri tutuşmayı hiçbir zaman kesmemeliydi.

Kavruk teninin üzerine geçirdiği beyaz tişört vücuduna yapışmayıp ona rahat bir hava vermiş, altına giydiği siyah üzerine beyaz çizgili eşofman ise ileriye uzattığı bacaklarını sıkı sıkıya sarmıştı. Zihnim düşüncelerinden arınmak istercesine onu dikizliyor, gözetlediği her bir noktasına buseler bırakıyordu. Korkak buselerim onun hiçbir zaman hissedemeyeceği, benim ise kalbimin en derininden bile sezeceğim türdendi.

Bu adamı izlerken aklımda asılı kalan tek düşünce ailem için sindiremeyeceğim bir adam oluşuydu. Bencil miydin? Ailenin önemini bilen bir kızdım. Hatta en iyi ben bile bilirdim aile ortamının özlemiyle yanıp tutuştuğum için. Ama her şeyin sonunda... Bazen ne yaparsan yap işler yoluna girmiyor, bazen kan birliği olsa da kalpler birleşmiyordu. Ve ben, beni benimsemeyen insanlar için karşımdaki adamı harcamamalıyım.

"Benim..." diye mırıldandım çarşafımın ucunu parmaklarım arasında çevirirken. Gözleri kapalı olsa da beni dinleyeceğini biliyordum. "Annem ve bab-" Sustum. Yalan yoktu. Ona ailem hakkında sayılı kez açılacaksam dudaklarımdan çıkan her bir kelime ona hissettiğim sevginin sağlamlığına saygı gösterecek dürüstlükte olmalıydı. "Annem ve Tolunay Bey ben küçükken ayrıldılar."

Başını kaldırdı. Gözleri gözlerime değdiği o an, küllerimin yeniden doğup derin bir nefes aldığını hissettim. Konuşmak için adım atmamı gerektirecek şey işte onun tek bakışıydı. "Olayları silikleştirecek kadar küçük, etkilerini unutamayacak kadar büyüktüm aslında. Tolunay Bey'in alkol alışkanlığı yüzünden ayrıldıklarını söylese de annem..." diye mırıldandığımda, mavi bir okyanusun

bastığı irislerini dikkatlice yüzümde gezdiriyordu. "Asıl neden Suat."

Yayıldığı koltuktan doğrulup dirseklerini dizlerine yasladı ve sessizliğini koruyarak devam etmemi bekledi. "Suat ile aldatıyormuş bizi." Bizi demiştim, evet. Çünkü aldatılan tek kişi Tolunay Bey değildi. Beni yok sayıp o adama gittiği her an benim minik kalbimi de aldatmıştı. "Bu ortaya çıktıktan sonra Tolunay Bey beni annemin yanından aldı. Ama yeni evime dahi giremeden anlamıştım ki bu ona son 'baba' diyişimdi. O eve girdiğim an her şey değişti." Göz bebeklerime kadar titriyor, ailemin kalpsizliğinin sonucu benim kalbime tünüyordu. "Annemin yaptığı her bir yanlışın bedeli benden çıktı Kaan."

Bedeninin kaskatı kesildiğini hissettiğim bu güçlü adam, yüzümün her karesini incelemekten vazgeçmedi. Kavruk teni buz olmuş gibiydi, sol elinin yumruğunu boğazımdaki yumruya gömdüm. "Küçük bir kız gibi şikâyet etmek değil amacım, yanlış anlama beni. Sadece..."

"Sadece vakti gelmişti," diye tamamladı beni. Dündüz bir hâl olan dudaklarını birbirine bastırsa da vücudunu koltuğun üzerinde daha fazla barındırmayıp ayaklandı. Yanıma geleceğini anlayarak yatakta kaymaya çalışsam da buna fırsat vermeyip yanıma yerleşmişti bile. Omuzlarımda ellerini hissettim ve aynı anda vücudum ileriye doğru gitti. Ardından arkama doğru yaslanmama yardım ettiğinde yastık görevi gören onun sert göğsüydü. Sağ kolunu arkamdan boynuma doladığında yakınlığından dolayı iç çekmiştim.

"Büyüyorsun," diye konuşmuştu. Sesine şefkat tohumları ekmese de dokunuşu hisliydi. "Benim minik kızım kollarımın arasında büyüyor ve..." diye mırıldandı kulağıma doğru. Boşta kalan eliyle önüme düşen birkaç

saç tutamımı kulağımın ardına itti ve şimdi nefesi tenimdeydi işte. "Ve beni bundan daha fazla mutlu eden başka bir şey yok."

Şiddetli yutkunuşum, onun sözlerinin etkisi altında yumuşak bile kalıyordu. Bu adamın şefkati bile dereceliydi, dokunuşu her ne kadar yakın olsa da aramıza çizgiler çizmekten geri kalmıyordu. Ama o sınırlar ne kadar katı olursa olsun onun sözleri, sözlerini geçtim verdiği hislerle her şeyin karşısında dimdik dikilmeye hazırdım. Sözlerinin doğruluk payı boynuma bıraktığı uzun soluklu öpücükle mühürlendiğinde, gözlerimi sıkıca yumdum. Kulaklarımda yankılanan sözcükleri bir oynat tuşuna sürekli basıyormuşum hissi veriyordu. Ben... Ben onu mutlu mu ediyordum?

Kaskatı olan çenemi uyuşmaktan kurtarmak adına serbest bıraktım ve kıpırdayan parmaklarımı bir cesaret dercesine boynumda sarılı olan kolunun üzerine yerleştirdim. Onun minik kızı olmak... Babamın minik kızı olmayı hiçbir zaman becerememişken, başka bir adamın minik kızı olmak... Üstüne üstlük onunla birlikte büyüyor olmak... Acı çekeceğim türden bir mutluluk veriyordu bana.

Ailemin yokluğunu buram buram hissettiren adam, aynı zamanda ailem olmayı nasıl başarıyordu?

Parmaklarımda altında gerilen kaslarını sezsem de umursamamaya çalışarak daha cesaretli davrandım. Kusursuz teninin üzerinde gezen ürkek dokunuşlarım artık beni şaşırtmaktan çok uzaktı. Rüzgâr da esmiyordu Allahım, burun direğimi böylesine sızlatan o kokuyu ulaştıran bir fırtına olmalıydı. Ama ne dal oynuyor, ne yaprak kıpırdıyordu. Doğanın böylesine dışındayken ondan bana esen afilli bir fırtına değil de onun ruhunun kokusuydu.

Kaan Barlas'ın ruhu tertemiz kokuyordu.

"Sormayacak mısın?"

Neler yaşadığımı sormayacak mısın serseri? Aileme böylesine kızginken yine de beni bir sahil kenarında sana itenin onlar olduğunu söyleyemeyecek miyim ben sana?

Burnunu başıma sürttüğünde, aynı anda soluduğumuza yemin edebilirdim. Kapalı gözlerimin ardında onun da yumulmuş olan gözlerini, uzun ve kıvrımlı kirpiklerinin yüzünde bıraktığı gölgeyi hayal edebiliyordum. Bir müddet hareketsiz kalsak da kalbimin atışı o donukluğu dengeleyecek kadar hızlıydı. Çaresizce atan bu kalbi duymasından ürküyordum lakin bir gün gönlümün kırgın serzenişine eşlik etmesini de umuyordum içten içe.

"Delirmeyeceğim cevaplar verebilecek misin?"

Delirirdi. Bileğimi kesen karactersizin çiftliğini yakan adama ben nasıl olur da öz babamın yaptığı vicdansızlıkları anlatırdım? O yüzden parmaklarımı koluna sıkıca sararak göğsüne daha fazla yerleştirdim. Anlatılacak bir şey yoktu. Sorsa bile anlatamayacaktım belki de. Bugün için eskilerden konuşma kotamı doldurmuştum ve sadece onunla huzurlu bir gece geçirmek istiyordum.

Sıkı sıkıya yumduğum gözlerim uykunun getirdiği mayhoşlukla hafiflerken, onun gecedan daha kara sesi kulaklarımı doldurmuştu. "Sen sus," demişti hissiyatsız bir şekilde. "Ben zaten anlarım bakışından, dokunuşundan."

Son zamanlarda ben de neyi anlamaya başladım biliyor musun Barlas? Hissizliğin ardına sakladığın o hisli adamı...

Cehennemın orta yerinde beni sarıp sarmalayan meleşimin kanatları kara değil, aktı. O düşmüş bir melek olmasının yanı sıra benim mucizevi meleşimdi. Mavi gözlü şeytanım, hikâyemin orta yerlerinde ak kanatlı bir cehennem meleşine dönüşmüştü.

XVII

Ruhumun derinlerinde kavrulan ateş ansızın değil de saniyesi saniyesine hissettirirken bana sıcaklığını, parmaklarımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Altımda kalan sakın şehir gecenin bu saatlerinde koşturmadan uzak bir tavır sergiliyor, odaklanmama yardım edercesine küçük ışıklarıyla göz kırpıyordu bana.

Ateş organlarımdan değil de ruhumun uç kıyılarından dolaşmayı tercih ettiğinde, yutkunarak parmaklarımla birlikte yıldızları saymaya başladım. Dileyecek dileklerim, edilecek dualarım vardı çünkü. Saydığım yıldızlar arasından kaymasını umduğum bir tanesi üzerinde parmağımı duraklattım.

“Korkuyorum,” diye fısıldamıştım.

Kül kokusu hâlen burnumu ve boğazımı yakıyor iken tek düşündüğüm şey korkuydu. Haftalar geçmesine rağmen üzerimden atamadığım gerginlik hareketlerime de yansımaya başlamıştı. Korkuyordum çünkü hamle sırası Kaan Barlas'taydı.

Telefonumun ekranını aydınlatığımda saatin gece bire geldiğini görmüş, göğsüme binen yüke bir yük daha eklemeyi başarmıştım. Yangından sonra beni yalnız bırakmamaya çalışsa da geceleri kayboluyor olması beni dehşete düşürecek şekilde korkutuyordu. Çünkü bu ar-

tık kuralları olmayan bir oyundu. Ve iki taraf da birbirinden cesur ve tehlikeliydi.

Birkaç kez ağzımı açmaya çalışsam da ona karşı, beni hep susturmayı başarmıştı. Gözleriyle, "Yeltenme bile," diyordu bana hep. "Hiçbir şey bildiğin yok" laflarını okur gibiydim onun gözlerinden. Ama görüldüğü kadar cahil değildim işte bu konuya ben. Kaan Barlas'ın yaralarına şahit olamasam da, yaralarının sebebinin en büyüğünü insafsızca öğrenmiştim çünkü.

Sağ elimi yumruk yapıp göğsümün üzerine bastırdım ve birkaç kez vurdum göğsümdeki ağırlığı hafifletmek adına. Uykusuzluktan yanan gözlerim hâlen en parlak yıldızı gözetliyorken, "Onu güvende tut lütfen," demiştim ıssız geceye doğru. "Aynı gökyüzü altındaysak, aynı havayı soluyorsak, neden ikimiz de güvende olamıyoruz?"

Olamazdık. Konu o olduğunda kendi canını feda edercesine tek güvende olan kişinin ben olmasını sağlardı. Ama bilmediği şeyler, belki de akıl erdiremediği gerçekler vardı. Yaralar da, kazalar da sevdaya dâhildi. İyi zamanlar yerine kötü zamanlar paylaşılmalı, düştüğünde birlikte kalkılmalıydı. Görülen zarar paylaşılmalı, çünkü ancak böyle bir kalbe ortak olunurdu.

Ama Kaan Barlas her şeyi kendi üstleniyor, beni cam fanusun içinde özenle saklayıp üzerimi örtüyordu. Sanki üzerimi örttükten sonra gidişini hissedemeyecekmişim gibi... Sanki kokusuyla birlikte ruhumun da uzaklaşacağını bilmiyormuşum gibi...

Anahtar deliğe girmeden hemen önce doluşan varlığıyla arkamı döndüm ansızın. Kapıda duraksayan adım sesleri sessiz geceye ilk vurgunlarını yapmıştı. Anahtar deliğe girdi, istemsiz sıkmaya başladığım parmaklarımı arkama sakladım. İşte hep böyle oluyordu. Birkaç haftadır

gecenin herhangi bir saatinde bu kapı açılıyor ve ben de onda hasar göreceğim korkusuyla olduğum yerde tir tir titriyordum.

Ayakkabılarını çıkardığını duyumsadığımda dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak salonun ortasında dikilmeye başladım. Varlığımın burada olduğundan emin bir şekilde yatak odasına yönelmeden salonun girişinde duraksamıştı. Koyu kot pantolonunun üzerine geçirdiği salaş bir kazak ve onun da üstünde duran şişme montuyla birlikte gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Havanın soğukluğuna rağmen suratında değişmeyi reddeden renk uyumuna kadar izledim onu.

Ardından montundan uzanan el parmaklarına, hatta ve hatta pantolonun izin verdiği kadarıyla görünen ayak bileklerine kadar kontrol etmeye başladım. "Bitti mi?" dediğinde tam da gözlerimi ayak parmaklarını saklayan çoraplarına indirmiştim.

"Ne bitti mi?"

"Kalite kontrolün bitti mi?"

"Ah," diye mırıldandım bakışlarımı çekerken. "Saat geç oldu, biliyorsun."

"Evet."

Arka dişlerimi birbirine bastırırken kısa cevaplarının son zamanlarda bana kattığı siniri yok etmeye çalışıyordum. Yarı kızgın ifadeyle onun suratına kalkan gözlerim, sol kaşının üzerindeki ize denk geldiğinde duraksasa da bozuntuya vermemiştim.

"Neredeyse gece bir," diye devam ediyorken sözlerimi kesmişti.

"Gece bir." Salonun kapısından attığı üç adımıyla birlikte tam da karşımdaydı şimdi. "Ve sen yine uyumuyorsun."

"Uyuyacaktım ben," dedim gece mavilerini izlerken. "Sadece-"

Tamamladı. "Sadece ben yokken uyuyamıyorsun."

Ona karşı itirafta bulunmuş, bazı durumlarda duygularımı göstermekten kaçınmamıştım. Lâkin son zamanlarda onun kurduğu cesur cümleler beni kapana kısırmaya başlamıştı. "Evet," diye mırıldanırken harelerinde dolaşmaya devam ediyordu irislerim. İçten içe kendimi tamamladım. *Neredeydin? Kimleydin? Tehlikede değildin, değil mi?*

İnsan bazen sadece sustuklarından ibaretti. Sustuğum her saniye ona olan sözlerim daha çok birikiyor, içten içe uzun cümleler kurmaya devam ediyordum. Kaan Barlas duyamadıklarından ibaretti. Duydukları benim içimde kopan fırtınanın yanında bir hiçti.

"Uyuyalım," dedi arkasını dönüp odaya yönelirken. Her zaman dik duran sırtını takip ediyorken içim içimi yemeye devam ediyordu. İstemsizce parmaklarımla oynamayı sürdürüyor, biriktirdiğim soruları bir sıraya koymaya çalışıyordum. Yatağa oturduğumda üzerini çıkarmaya başlamasını umursamadan ona doğru döndüm. "Neredeydin?"

Üzerinden çıkardığı tişörtü duraksamadan koltuğa bıraktığında sadece gözlerini çevirmişti yeşillerime. "Dışarıda."

Kollarımı birbirine bağlamıştım ansızın. "İçeride olduğunu düşünmüyordum zaten."

Dalgayı barındıran bakışları tepkime cevabı olmuştu. Elleri pantolonunun kemerine gittiğinde, "Dönmeyecek misin?" dedi kısaca.

Sesim hırsla sertleşmişti. "Hayır, dönmeyeceğim."

Omuzlarını umursamazca silkip kemerini çıkardı ve pantolonunun fermuarını indirdi. "Dışarıda neredeydin?" derken sadece kaşındaki yara izine bakıyordum. Sessiz geçen birkaç saniyenin ardından cevap vermeyeceğini

anladığımda, tam da pantolonunu kenara attığı sırada bakişlarımı gece mavilerine bırakmışım. "Cevaplamayacak mısın?"

"Bu kadar önemli mi?"

"Benim sana nerede olduğumu haber vermelerim ne kadar önemliyse, bu da o kadar önemli."

Cesaretime içimdeki şaşkın kız da ağzı açık hâlde bakmasına rağmen bir yandan zıplayarak tezahürat yapıyordu. Yüzüne odaklandığımda onun da içimde kopan tepkiden bir farkı olmayan surat ifadesine denk gelmişim. Şaşırsa da kendinden emin şekilde attığı birkaç adımla belimden yakalayıp yastığa doğru yerleştirmişti bedeni. Ve tam da uzanırken üzerimize kendiyile birlikte çarşafı çekmeyi unutmadı.

"Çok büyüdün sen," diye mırıldandığında dudaklarımı ısırarak çıplak karnına minik bir çimdik attım. Bedenini benden uzaklaştırdığında şaşkınlıkla karışık surat ifadesiyle bana, ardından karnında duran elime baktı. "Cidden de büyüdün sen."

"Bir anda yapıverdim Kaan." Mırıltım zar zor duyulsa da onun işittiğinden emindim. Elimi çekmeye yeltenecektim ki elimin üzerine eli yerleşti ve tekrar vücudumu sıcak olan bedenine çekti. Çenesini kafamın üzerine yerleştirirken derin bir nefes almıştı.

"Deniyorum," dedi kısaca. "Alışkın olmadığım şeylere ayak uydurmayı deniyorum çirkin kız."

"Alışkın olmadığın şeyler mi?" Kulağım kalp atışlarını işitiyordu. "Ne ki onlar?"

"Haber vermek, biri ile hayatı paylaşmak, uyum sağlamak."

"Denediğini biliyorum ama..." derken başımı daha çok yerleştirmiştim göğsüne. "Aramızda olan duvarı görebiliyor musun?"

Birkaç dakika sessiz kaldı. Hâlbuki görememesi imkânsızdı. Duvarı ören, kendi elleriyle aramıza koyan ve bu duyguyu taşımama neden olan oyken bunu bilmesinin mümkünatı yoktu.

"Evet," diye yanıtladığında rahatlıkla bir nefes vermiştim. "Benden çekiniyorsun."

Biliyorsun bunu, bravo.

"Sözlerin var söylemediğin."

İkinci bravo da bu tespite.

"Hikâyenin, 'Ben böyleyim,' deyip kestirip atacağım kısmını geçtim. Evet, ben böyleyim ama," dediğinde çenesiyle saçlarımı okşamıştı kısaca. "Sana böyle olmamalıyım."

Gözlerimi boşlukta bırakırken karnında duran parmaklarımın kasılmasıyla kalakalmıştım. O son zamanlarda cesurdu. Aslında o hep cesurdu. Ama konu bana gelince üzerine pek düşünmemesi gereken bir nesneymişcesine kapatır koyardı rafa kitabı. Ama şimdi... Kaan Barlas onu seyredip büyüdüğüm sefil yıllarımın şahitliğinde benim bile inanmakta güçlük çektiğim sözler söylüyordu.

"Hastanedeydim," diye devam etti. "Babamla."

Gülümsememi gizlemek adına başımı mümkünmüş gibi daha çok gizledim göğsüne. Tepkimi anlarcasına güler gibi göğsü oynamıştı. "Tabii, tahmin etmiştim ben zaten," diyerek onayladığımda biraz daha oynadı göğsü.

Göz kapaklarımı huzurla yumarken söylediği sözler kafamda cirit atmayı sürdürüyordu. "Hikâye" demişti, bizim hikâyemizden bahsetmişti. Başlamasına imkân vermediğim ve şu an sonunu dahi göremediğim sonu olmayan bir hikâyeden bahsediyor olmalıydı. Virgülüne, ünlemine kadar her saniyesine şükrederek oluşturduğumuz bu fırtınalı hikâyeye gülümsedim.

İçinde serserinin olduğu hikâyeler hırçın, diziler kırgın, filmler ise benzersiz olurdu zaten. Adı üstünde, serseri işte. Her duyguyu parmağını dahi oynatmadan hissettiren adam.

"Şu hâle bak." Başak ardı ardına söylenmelerini kesmekten vazgeçmiyordu. "Okuldan çık, kafeye gel. Ama kafede ne yap? Test çöz, test."

"Başka ne yapmayı planlıyordun Allah aşkına?" Kıvrık saçlarını at kuyruğu yapmaya çalışıyordu Ece. "Son yılımızda partileyecek hâlimiz yok."

"Biz hangi yılımızda partiledik de benim haberim yok?"

Başak, Ece'nin sorusuna omuz silkmeyi tercih ederken portakal suyunun içerisindeki pipetle oynuyordu. "Sen bu aralar bi' değişiksin," dediğinde onaylarcasına başımı salladım.

"Ben de öyle düşünüyorum. Uzun bir ilişkiden yeni çıktığının farkındayız. Yanında olmamıza izin vermelisin."

Derin bir nefes alan Ece, elinde çevirip durduğu uçlu kalemini önündeki test kitabının üzerine atmıştı gelişigüzel. "Konu o değil." Mırıltısını duymak güç olsa da dikkatlice onu dinliyorduk. "Doğru, aslında o da sık sık aklıma gelen bir şey ama..."

"Ama ne?" diye atladı Başak. "Konu Atakan değilse ne olabilir ki?"

"Sınav çok yaklaştı diye mi stres yaptın acaba?" diye bir fikir attım ortaya ansızın.

"Ay bu sınav konusu benim çışımı getiriyor ya!" Sesli şekilde oflayıp masadan kalkan Başak, "Ben işeyip gele-

ne kadar şu sınav konusunu kapatın Allah aşkına," diye söylenerek yürümeye başlamıştı. Arkasından gülümseyerek baksam da, gözlerim Ece ile buluştuğunda ondaki hüznün ifadesi dudaklarımı dümdüz yapmama neden olmuştu.

"Neler oluyor?"

"Hiç..."

"Öyle demiyor gözlerin, tavırların," dediğimde masada ritim tutan parmaklarından birini tuttum. "Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun."

Dudaklarını araladı göğsü havalanırken. İçini yiyip bitiren neydi bilmezken, yine aynı şeyin onu çok büyük bir derde soktuğunun bilincindeydim. "Sorun yok" dercesine sıktım elini ve tam da o sırada ansızın ıslanan gözlerinin eşliğinde fısıldadı. "Ben kötü bir şey yaptım Çakıl."

Konuşmasına devam etmesi adına tepki vermeden susmaya devam ettim. Kendiyle çelişen tavrı, tek yanlış hareketimle ağzını bantlayacakmış havası veriyordu. İşte bu yüzden dikkatli olmalıydım.

"Ben..." dedi elimi bu sefer o sıkarken. "Biriyle öpüştüm."

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldığında, "Atakan'dan farklı biri mi bu?" demiştim ansızın.

"Evet, evet."

"İnsanlar... Bilmiyorum, insanlar bunu sık sık yapmaz mı? Senin artık bir erkek arkadaşın bile yok," diyerek Ece'yi yatıştırmaya başlamıştım kendimce. "Birine bağlı değilsin sen şu a-"

Sözümü kesmişti. "Atakan'la birlikteyken biriyle öpüştüm ben Çakıl."

"NE?" Şaşkınlık dolu haykırış ne yazık ki benden değil de Başak'tan çıkmıştı. "Ne yaptın? Ne yaptın?" Kalktığı

sandalyeye heyecanla çökmüş, Ece'nin gözlerinin içine bakıyordu.

"Başak..." diye araya girmeye çalıştım Ece'yi yargılamanın sırası olmadığını söylemek adına lakin Başak sesli şekilde gülmeye başlamıştı. Şaşkınlık benim ve Ece'nin gözlerinden okunuyorken, onun bu tavrına akıl vermeye çalıştığımız barizdi.

"Helal olsun be sana," dedi Başak gülerek. "O it git sin sekreterle kırıştırsın, bağımlılığını gizleyip bizim kızı ayakta uyutsun, leş gibi davransın! Gör bakalım Atakan Beeey, gör! Sana müstahak Atakan Efendi, haysiyetsiz it!"

Utanmasa ayağa kalkıp tezahürat yapacaktı Ece'ye. O kadar heyecanlı ve mutlu konuşuyordu ki Başak, dudaklarımda istemsizce bir gülümseme oluşmuştu. Ece'nin de benden farkı yoktu. Suratından rahatladığını anlamak içime su serpmişti lakin eksik kalan şeylerin olduğunun bilinciyle birlikte, taşları yerine oturtmaya çalışıyordum. Öpüştüğü çocuk kimdi? Bu kadar üzülmesinin nedeni Atakan'a olan ihaneti miydi, yoksa kafasının içinde dönüp duran asıl kişi o çocuk muydu? Sorun neydi?

"Sen niye üzüyorsun kendini?" diye sitem etmeye başladı Başak. "Utanılacak bir şey yok. Biz seni hiçbir zaman yargılamayız. Ki zaten bu olay üçümüzün arasından dışarı asla çıkmaz. Çocuk da zaten konuşmama çağına göre... Çocuk bizim çevreden biri değildir muhtemelen." Ardı ardına sıraladığı cümlelerin ardına bir es koyan Başak, gözlerini büyüüp bana döndü. "İçimden bir ses çocuk bizim çevreden diyor Çakılım."

"Tamam, tamam. Bizim çevreden olsa bile..." diyerek Ece'ye döndü ve konuşmaya devam etti. "Sorun yok. Zaten Atakan'ın iletişimi yoksa o kişiyle hiç olma-" dediği

an tekrar bana dönüp, "Çakıl, sanırım çocuğun Atakan'la iletişimi de var," demişti.

"Sen..." dedi Ece inanamazcasına. "Medyum musun, müneccim misin, nesin sen?"

"Hass-" diye mırıldandı. "Cidden de haklıymışım."

Başak'ın zerre soru sormadan olayı saniyeler içerisinde çözmesini ağzım açık izliyordum. "Kim olabilir?" Kendi kendine konuşuyor, Ece ile benim varlığımı görmezden geliyordu. Ece'nin gözlerine telaş yerleşmişti ve benim bunu yakaladığım vakit karnıma bir ağrı saplandı. Çünkü belliydi ki Ece... Evet, Ece yanlış bir kişinin ağına düşmüştü.

Başak da en az benim kadar Ece'yi dikkatli izlediğinden olsa gerek yüz ifadesini salisesi salisesine benim gibi yorumladığına emin olmuştum. Lakin aramızdaki fark, ben tahmin yürütmekten aciz kalan tarafken, o taşları birleştirme konusunda ustaca davranıyordu. "Sana geçenlerde benim yanımda sosyal medyadan Cem istek atmıştı, değil mi?" dedi ansızın.

Dudaklarım istemsiz aralanırken gözlerim de eş zamanlı olarak dudaklarımı takip ediyordu. "Hem..." diye devam etti Başak. "Kaanların evinde senin poponu dikizlemiyor muydu bu çocuk?"

Ece'den hiçbir ses çıkmazken, yaptığı tek şey elleriyle yüzünü saklamak olmuştu. Başını olabildiğince aşağı eğdiğinde utancından nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyordum. Şaşkınlıktan dilim tutulmuş, bir Ece bir Başak'a bakıyordum. Olayı çözenin Başak olmasına rağmen onun da benden bir farkı yoktu.

"Hapı yuttuk," diye fısıldadı Başak bana doğru.

Başımı sallayarak onayladım onu. Çünkü bu olayın ortaya çıkmasından çok, Cem gibi bir adama Ece'nin besleyeceği hisler beni ürkütüyordu.

Havaların ısınmasına güvenerek üzerime sadece bir elbise geçirmiş, aynanın karşısında o ince elbiseyi sanki omuzlarına yüklenen başka bir ağır yükmüşçesine taşıyan bedenimi izliyordum. Elimdeki tarağı dalgalı saçlarıma geçirip yumuşatıncaya kadar taramaya başladığımda, sanki ruhum bedenimin içinde değildi. Hislerden arınmışçasına bir hafiflik, hayattan nasibini almışçasına bir ağırlık vardı üzerimde. Tüm bu çıkmazlığın sebebi ise sabah Sinan Bey'den Kaan'a gelen telefodu. Her ne kadar inanması güç gelse de evim bile diyemediğim eve davetliydik, hem de Tolunay Bey tarafından.

"Neden?" diye fısıldadım aynadaki bitkin düşmüş yansımamı izlerken. "Neden kendimi toparladığım her an bir çelme daha takıyor bana hayat?"

Ev... O ev... Bazen günlerce çıkmaya korktuğum odam... Yemek yemek için girmeye çekindiğim salon... Şimdi sahte gülümsemelerle o masada nasıl oturdum ki? Peki ya Nergis Ablam? "Bir daha bu eve gelme," diye bağırان kadının yüzüne nasıl bakacaktım ki ben? İstenmediğim, hiçbir zaman yer edinemediğim o evden nasıl sağ çıkacaktım? Ruhumu çiğ çiğ çiğneyen asıl orasıyken hem de.

Telefonum titremeye başladığında Kaan'ın aşağıda arabada beni beklediğini tekrar anımsattım kendime. Tarağı gelişigüzel yere bırakmıştım, parmaklarımdan kaymasına izin vererek. Zordu işte... Annemin karnı burnunda hâlini görmekten daha zordu belki de eskiden ölü ölü yaşadığım o eve girecek olmak. Çantamı öylesine koluma geçirirken ayaklarım sürtüne sürtüne kapıyı

bulmuştı. Üzerimdeki gül kurusu kısa elbisenin altına Kaan'ın aldığı beyaz spor ayakkabıları geçirme kararı almıştım. Rezidansın kapısını ittiğimde arabaya yaslanmış, kollarını göğsünde çaprazlamış bedenini görmek kalbimdeki ağırlığa rüzgâr etkisi yaratsa da mimiklerimi oynatacak güç bile bulamamıştım. Hiçbir şey söylemeden önümde yaslı duran bedenini es geçtim ve ön koltuğa yerleştirdim kendimi. Birkaç saniye bıraktığım yerde kalsa da sonrasında sağ elini saçlarından geçirip sürücü koltuğuna yerleşmişti bile.

Motor çalıştığında gözlerimi sağ tarafa, yola diktim ve kendimi tam anlamıyla kapattım her şeye. Sinan Bey'in yanında "baba" mı demeliydim ona? Ama ben küçüklüğümünden beri o kelimeyi kullanmamıştım ki ona... Peki utanıp sıkılmadan "Tolunay Bey" diyebilir miydim ona onların yanında?

Tökezlediğim her adımın ardı sapasağlam dikilmek olsun isterdim ama kader yazgısı mıydı bilmem, ayağıma takılan her şey beni daha dibe çekiyor gibi hissediyordum bazen. Çünkü aile hep oradaydı, aile asla silinmezdi. Damarlarında akan kan bile her dakika onları hatırlatırdı sana. Ve şimdi onların acımasızlıkları karşısında tökezleyen ben, çıkmaza girdiğim şu zamanlarda onların alacakaranlık sokaklarından asla kurtulamayacağım gibi hissediyordum.

Hâlbuki yanımda dikilen adam güneş gibi parlıyordu, onların ne haddineydi beni alacakaranlığın içine sürüklemek?

Bakışlarımı ona değdirmemem mühim değildi, kalbim onun üzerine kapanmıştı zaten. Ona dokunmayan her bir gözümünden özlem elbet akıyordu, lakin en savunmasız zamanlarımda onu görüyor olmak kendimi tamamen bırakmama sebep olacaktı. Çünkü biliyordum,

benim bıraktığım her an tutup sarmalayan yegâne şey o olacaktı. Onca bilinmezliğin arasında onun benim için hep orada olacağını bilmek... İşte bu beni dehşete düşürüyordu. Annem-babam yokken, o nasıl... Allahım o nasıl yanımda kalırdı?

Varlığı bile korkutuyordu, yokluğunun geleceği zamanı düşünmemi sağlayarak.

Varlığı bile korkutuyordu, çünkü o bu kadar varken birden yok olursa ben de olmazdım.

Sen varken tek kişi, yokken yoluna dizilen yegâne kişi olurum ben serseri.

Arabadaki ucu bucağı görünmeyen sessizliğin içine onun telefonuna gelen mesaj sesi düşmüştü. Boğazımda olan gerginlik yutkunmamı zorlaştırıyorken, hissedercesine ortada duran telefonuna çevirdim bakışlarımı. Mesajın kimden geldiğini aynı anda görmüş ve ikimiz de tepkisizce çevirmiştik bakışlarımızı tekrardan yola. Zihnimde dönüp duran fısıltılar iğrenç bir tıslamayla ekrandaki ismi tekrarlıyordu. Doğa.

Her bir uzvumun çekildiğini hissederken bakışlarımı yoldan ayırmamaya yemin etmişçesine kenetlemiştim. Gece mavilerinin ağırlığını üzerimde sezsem de gram kıpırdamadım. Şu an en son ihtiyacım olan şey Doğa'ydı çünkü. Bağırsam, çağırsam, ağlasam, hatta tekrar ve tekrar gözlerimin göremeyeceği noktaya gelsem, o yine tek bir açıklama yapmadan susardı çünkü. İşte bir insanın varlığı bu kadar ağırken, sessizliği neden böylesine ısrarcı olurdu ki? Bu konuda altında kaldığım her dalgaya karşı çırpınsam da, serserinin bana elini uzatmayışı ucunu göremediğim akıntıya kapılmama sebep oluyordu böylece.

Eli telefona gitti. Görmesem de hissediyordum işte. Bakmasam da yüreğim izliyordu onu böylece. Telefonun kilidini açtı ve mesajlarına girdi. İşte o an gözlerimi kapa-

dım. Hem yüreğimde çıkan fırtınada sallanan pencere-leri sıkı sıkıya kapattım, hem de açarsam yaşlarına mani olmayacağım irislerimi kilitledim. O beni aldatmazdı, aklından bile geçirmezdi. Ama o mesajın bile... O kızıdan gelen en küçük şeyin bile beni parçaladığını neden görmezden geliyordu ki?

Evin önüne park ettiğinde beklemeden arabadan insem de, cismi değişmese dahi gözümde büyüyüp duran yabancı yapıya bakakaldım. Arkamda hiçbir şey yapmadan beni kıran adam, önümde diri diri beni öldüren zindanım. Sırtımda hissettiğim eli titrememi arttırmış, bir adım ileri gidip dokunuşundan kendimi mahrum bırakmama neden olmuştu. Sinirlendiğini anlıyordum. Çünkü bana yakınlaşmayı tercih etmediği anlarda bile aslında yakınımda olmasını zorunlu kılan şeyler vardı aramızda. Kolumdan tuttuğunda bedenimi kendine çevirmiş ve dudaklarını aralamıştı. Çattığı kaşlarına bakarak hissizce fısıldadım sadece. "Kavgaya ihtiyacım yok."

Çenesini sıkmaya başlamıştı. "Ne istiyorsun peki? Susmak mı?"

Kolumu tutuşu daha da sıkılaşmıştı lakin bunun farkında olduğunu sanmıyordum. "Senin en iyi yaptığın şey değil mi?" diye mırıldandım. "Sabah buraya gelmek istemiyorum dediğimde de sustun, telefonuna mesaj düştüğünde de. Konuştuğum zaman ulaşıyor mu ki sana sanki?"

Kolumu elinden kurtarmaya çalışsam da bedenlerimizi birleştirircesine çekmişti kendine beni. "Deniyorum," dedi nefesi gözlerimi sarmalarken.

"Senin denemen gereken tek şey..." dedim arkamdaki evi işaret ederken. "Bu eve giren yıkık hâlimi görmezden gelmeyip beni perişan eden o kızı hayatından çıkarmak olmalıydı."

"Başa mı dönüyoruz?" dediğinde bıkmışçasına kolu mu bıraktı. Elinin yokluğu soğuk bir rüzgârı tenime mühürlerken, istemsizce elimi yerleştirmiştim boş bıraktığı yere. Cevap vermeyerek arkamı döndüm ve tam o sırada Sinan Bey'in arabası da yanaştı evin önüne. Kaan ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokmuş, bacaklarını saran kumaşın heybetini mümkünmüş gibi daha fazla öne çıkarmasına izin vermişti. Üzerine salaşça bıraktığı bol gömlek, asi tarafından ödün verdirmese de kaliteli havasından çıkmasına da izin vermiyordu. Kızginken bile onu bu denli süzüyor olmama hayıflanarak yapmacık bir gülümsemeyle selam verdim Sinan Bey'e. Ardından kapıyı çaldık ve bizi karşılayan ilk insan gülümsemesini asla unutamadığım Nergis Ablam oldu.

Dişlerimi sıkı sıkı başımla selam verdim. O ise hiçbir şey olmamışçasına karşıladı hepimizi. Ben nefes almamı zorlaştıracak kadar güçlük çekiyorken, o ve arkasında ukalaca gülümseyen Tolunay Bey nasıl böyle pervasız olabiliyordu? Sırtımda hissettiğim sıcacık el, buz kesen bedenimin derecesini yerine getirmek adına beni hafifçe okşadığında yutkundum ve donup kalan adımlarımı harekete geçirdim. Aynı zamanda ürkekçe etrafı süzüyorken yapılmış değişiklikler, yokluğumda üzüldüklerini belli eden farklılıklar arıyordu içimdeki umutsuz kız çocuğu. Lakin her şey yerli yerindeydi, hatta ve hatta salonun parkeleri yepyeni, eskisinden bile güzel olmuştu. Tolunay Bey'in salonda daima oturduğu koltuğun ardına devasa bir tablo bile asılmış, üzerine ışıktandırmalar konulmuştu. Bu ev daha güzel, daha özenliydi sanki artık.

Benim yokluğumda bahçelerinde gül açmış, fırtınalarda yaprakları bile kıpırdamamıştı bu insanların.

Oturduğumuz yemek masasında ne döndüğünden bihaber olduğum sohbeti dinliyormuş gibi bile gözüke-

miyordum. Harelerim boşlukta takılı kalmış, tırnaklarım etimi deşmeye çok yakın bir şekilde bastırılmıştı. Uğultular fısıltıya dönüşüyor, zihnimde dönüp dolaşan düşünceler sadece bana gürültü yapıyordu. Lakin gök gürültülü gökyüzümde bir anda birkaç bulut belirdi ve ardından açan güneş yabancı değil, onun eseriydi. "Mahvet diye," dedi kısaca. "Mahvol diye değil, mahvet diye getirdim seni buraya çirkin."

Başı bana böylesine yakınken ona döndüğümde, neredeyse kirpiklerimiz çarpışmak üzereydi. "Ben mahvedemem ki Kaan," dedim.

Başını yana yatırdı. "Neyin eksik onlardan?"

"Neyim mi eksik?" Dediğimde avuçlarımı birbirine sürtmeye başlamıştım. "Bilm-"

"Güzel bir kalbin var minik kız," diye fısıldadı. "Bundan gurur duy ve başını dik tut."

Güzel bir kalp... Sinik bir karakter değil de, güzel bir kalp mi?

"Sen hangi üniversiteyi düşünüyorsun Çakıl?"

Adımı duyduğumda olduğumuz ortama geri ışınlanan sadece ben değildim. Aynı anda kafalarımızı Sinan Bey'e çevirdiğimizde cevabımı bekler şekilde gözlerime bakmayı sürdürüyordu. Harelerimdeki donuk ifadeden kurtulmaya çalışırken beceriksizce öksürdüm. "Şehir dışı sanırım."

"Şehir dışı mı?" Soruyu bana değil de Kaan'a sorarcasına oğluna dönmüştü. "Kaan da burada bir üniversiteyi hedefledi."

Açıklama yapmak için değil de serseriden onay almak içindi yüz ifadesindeki gerginlik. Oğlunun benim peşimden geleceğinden gerçekten de korkuyor olamazdı, değil mi?

Serseri babasına bakmadan yemeğini yemeye devam ettiğinde, ben bu duruma şaşırmamıştım lakin Sinan

Bey'in bozulmuş olması gözümünden kaçmamıştı. Karşısındaki Kaan Barlas'tı, onun soyundandı. Onun tepkisiz göndermelerine alışmış olması gerekmez miydi? Gerçi bir süredir birlikte yaşamadıklarını düşünürsem... Belki de onların arasındaki çıkmazlar da sandığımdan büyük olmalıydı, annesinin de yokluğu üstüne eklenince.

"Neden şehir dışı?"

Yöneltilen sorunun bana olmamasını tercih ederdim. Ama en büyük isteğim ise bu sorunun sahibinin o olmaması olurdu. Çünkü o, bir babaymışçasına değil de, evinde bakmak zorunda kaldığı o eski kızmışçasına bir ifadeyle yöneltmişti bana bu soruyu. Elbisemin eteklerini masanın altından dizlerime doğru çekirtmeye çalışırken boğazımdaki yumru baskı yapıyordu. Tek elim kalkıp su kadehini bulduğunda, gözlerine bakmaktan kaçınarak cevapladım. "Buradan kurtulmak istiyorum."

Sessizlik bir fırtınanın geleceğini haber verircesine rahatsız edici olmuştu bir anda. Kibar olmadığının bilincinde olsam da, kaba olduğumu da sanmıyordum. Gözlerimiz birleşti yıllarımı geçirdiğim bu yabancı adamla. Kalbimdeki kızgınlığı görürcesine başını salladı hafifçe. "Anlıyorum seni," der gibiydi. Ama sorun şuydu ki... Evet, evet sorun şuydu ki... Suratından düşmeyen o egoist ifade ve en önemlisi de bana karşı beslemeye gerek görmediği sevgi kırıntıları. Hâlbuki minik adımlarla yavaşça toplar keseme atardım o kırıntıları. Azıyla yetinir, çoğunu aklıma bile getirmezdin. Ondan bu kadar nefret ediyorken bile ben her şeyi... "Sus Çakıl," dedim kendi kendime. Sevgi görmediğin yerden duygu, merhamet görmediğin yerden anlayış bekleme. Sağ elim yumruk şeklini alırken acımasızca çektim gözlerimi onun gözlelerinden. O "anlayışlı" ama bir o kadar da bilmiş ifadesinden kurtulmak istedim.

Sinan Bey şaşkıındı. Ailemle aramın iyi olmadığını sezmiş olsa da tavrım hiç de beklediğı gibi olmamalıydı. Onun surat ifadesi sırtıma utanç tuğlaları dizmeye başlarken Tolunay Bey'le gözlerimiz buluştu. "Burada kalıp evleneceksin sanmıştım," dedi önündeki şarap kadehine uzanırken.

"Başka bir şehirde evlilik yasaklanmış mı?" dediğimde ne kadar tepkisizse suratım, kalbime doğru yol alan damarlarda kutup soğukluğu hâkim olmaya başlamıştı. Kaan sebep olmuştu beni evsiz bırakmasına, şimdi sahidenden evlilik lafını nasıl kullanabilirdi? Serserinin sırtının gerginlikle dikleştiğini görmek gözlerimi yumup kaçma isteğimi alevlese de, şu an baskın olan tarafım karşımda duran adama hissettiğim tek duygu olan kızgınlıktı.

"Yaşları çok genç," diyerek araya girdi Sinan Bey. "Erkenci davranmayalım Tolunay."

Ruhumun küllerinin bile buz tutmaya başlayıp hırçınlaştığı tam o anda Kaan, "Size ne oluyor?" demişti sadece. Evet, kısa ve öz. Çocuklarının hayatlarını paylaşmak değil de onlara tam anlamıyla sahip olmak isteyen ebeveynleri tam da bu sözleri kullanarak durdurmak gerekti belki de. Sandalyesini sesli bir şekilde yere sürterek geriye ittiğinde, sol eliyle benim sandalyemi de geriye çekmişti. "Afiyet olsun."

Onun sessiz komutuyla birlikte ayağa kalkarken, delicesine atan kalbimin dizginlerini yakalamak epey güç hissettiriyordu. Eli elime uzandı ve yanımda dimdik duran adam, karşımda hiçbir zaman durmayan adamın önünde beni kavradı. Bu öylesine masalsı bir sahiplenişti ki... Kuğular süzölmeye başlamış, kemanlar ahenkle ritim tutmaktan geri kalmamıştı. Sinan Bey mendili ağzında gezdirdikten hemen sonra, "Kaan," demişti sadece. Sesi hükmetmek ister gibiydi lakin serseri oralı bile olmadan

arkasını dönüp benimle yürümeye başladı. Aynı zamanda herkesin duyacağından emin şekilde, "Çok bile saygılı kaldım anasını satayım," dedi.

Koşarcasına çıkıp arabaya bindiğimizde, onun sıcacık nefesi arabayı ısıtmaya başlamış, benim buz kesen damarlarımı yoğurduğundan emin oluyordu. Direksiyonu sıkı sıkıya tutarken sinirini bastırmaya çalıştığının farkındaydım. "Özür dilerim," diye fısıldadım arabanın sessizliğine ihanet etmekten ürkererek. Gece mavileri çehremi sol tarafını örselerken yutkunmuştum.

"Neden?"

"Evlilik..." dedim kısaca. Aman Allahım... Evlilik? Aklımın ucundan dahi geçmeyen şey o adamın ağzından nasıl böyle kolayca çıkabilmişti? Ben ki saatleri günlere itelemiş, günleri yıllara katarak büyütmüştüm serseri-yi gözlerimin önünde. Ulaşılması zor varlığını kabullenerek devam etmiştim hayatıma. Şimdi tam da yanımdayken, tam da parmaklarımın ulaşabileceği yerdeyken bundan fazlasını istemek beni aşardı. Çünkü onun için büyük beklentilere girmeyecek, en büyük beklentim da-imi yanımda kalması olacaktı. O benim yanımdayken bile tek duam onu yanında tutmak iken, nasıl fazlasını isteyebilirdim ki? Onun varlığı ruhumu serbest bırakan yegâne şeydi.

"Saçmaladılar," dedi kestirip atarcasına. Başımı hızlı hızlı salladım. Yüzümü ona çevirmesem de yüzünün ifadesizliğini görebiliyordum. Hırçın karanlığın yanı sıra gökyüzünde sallanan Ay'ın soluk ışığının onun çehresinde sanata dönüştüğünü bilmek için irislerimi ona çevirmeme gerek yoktu.

"Şehir dışı hakkında ciddi misin?"

Kaşlarım havalanırken ona dönmüştüm. "Evet. Daha önce de söylemiştim sana."

Arafta sıkışıp kalan ruhlarımızın azizliğine uğramıştık sanki şu an. Ben dudaklarımı aralayıp, "Bir şeyler desene!" diye haykırmak istiyordum. O... O sadece Kaan Barlas'tı işte. Varken yok olan adam. Varlığı yok olmaya yüz tutmaya anbean hazır olan gece gözlü adam. Şiirsel güzelliğe sahip, bir ressamın sanatında kullanmak için çırpınacağı güzel serseri.

"Gelsene benimle," diye mırıldandım sakince. Bedenim ona dönmüş, soğuk nefesim onun sıcaklığına kafa tutarcasına şaha kalkmış bir hâlde.

Başı da ucu da alevlerle çevrili bir ok olan gözleri bana dönmüştü mavi dumanlarla. Şaşkındı. Kaan Barlas minik kızının teklifine çok şaşırmıştı. Öyle ki arkamızdaki seyir hâlindeki araba iki kez kornaya basmış, önümüzdeki arabayı ise son anda sollamıştık. "Ciddiyim," dedim anlık bir duraksamadan sonra. Sesim cesaret yüklü çıkmıyordu ve sarf ettiğim kelimeler Çakıl'lık değildi.

Yola çevirdi bakışlarını. "Saçmalama," der gibi bir hâli vardı. Saçları gözlerine hafiften perde görevi görse de o mavi ışıltıyı saklayamıyorlardı. "Saçmaladım," dedim avucumu dizime yerleştirirken. Sadece bir iki ay sonra yanımda olmayacağına emin olmanın sarsıntısı vurmaya başlamıştı ansızın.

"Ben..." dedi sakın bir ses tonuyla. "Peşimde belayı da getiririm çirkin."

Başımı koltuğa yaslarken onu seyre dalmıştım. Tüketecek kelimelerim ağaca asılmış, intihar bayraklarını çekmişlerdi. Çünkü Kaan Barlas konunun ucunda bela varsa, o belanın beni bulmaması için beni bile gözden çıkarırdı. Hâlbuki onun gözüne girmek yıllarımı almıştı, çıkmak aylarımı bulmamalıydı.

"Hayır, bir süre daha çalışmayacağım," dediğimde ılık esen yazın habercisi rüzgâra karşı gülümsemiştim. En sevdiğim mevsim olan yaz içimi kıpır kıpır ediyor, ruhuma tazelik katıyordu. Bizim okuldaki gençlerin sık sık uğradığı sahil kafenin denize en yakın masasında oturuyorduk. Birkaç hafta önce çalıştığım kafe-deki tadilat bitmişti lakin çağırımlarına rağmen dönmemiştim geri. Yakınından geçtiğim her an burnuma is kokusu, kulaklarıma odunların cızırtısı doluyordu sanki.

"Sınava odaklanmamız lazım zaten," diye onaylamıştı Başak.

"Yerim ben seni sosis."

Yanımızdan gelen sese karşın Başak gözlerini devirdiğinde kıkırdamıştım. "Ece nerede kaldı Çakılım ya? Hani on dakikaya buradaydı."

"Allahım Allahım. Seni ben mi doğurdum?"

Tekrar yanımızdan gelen sese kıkırdarken cevap vermeye yeltenmişim. "Birazdan burada olur."

"Kaşı gözü aynı ben. Hık demiş, hatta hop demiş burnumdan düşmüş," dediğinde en sonunda Başak ile ben, yanımızda dudaklarını büzmüş bir vaziyette Johnny'yi kucağında hoplatan sarı kafaya dönmüştük. Aynı anda, "Anladık!" diye yükseldiğimizde, en sonunda Bartu'nun dikkatini çekme şansına erişmiştik.

"Ben sana Johnny'yi getirme demiştim!" diye söylenmeye başladı tekrar Başak. "Bak gözü ondan başkasını görmüyor," dediğinde sol elini havada onlara doğru sallamıştı gönülsüzce.

"Yavrum." Kucağındaki Johnny'yi tek koluyla sarıp, diğer elini Başak'ın sandalyesinin ayağına koymuştu Bartu ve saniyeler sonra tek hamleyle yaklaştırdı onu kendine. Çıkan cızırtılı sese karşın yüzümü buruştursam da gözlerim gülümsemeye devam ediyordu. "Yavru iti mi kıskanıyorsun sen bakayım?"

"Ne münasebet! Küçücük köpeği kıskanacak hâlim yok."

Sözleri bitmeden Bartu hızlı bir şekilde Johnny'nin kulaklarına kendi avuçlarını bastırmıştı. "Ona 'köpek' deme diye bin kez söyledim sana." Fısıldıyordu. "Sonra iki gün yanıma yaklaşıyor, trip atıyor."

"Hah!" dedim araya girerek. "Sen 'it' derken alınmıyor sanki."

"İkisi aynı şeyler değil çilli reis. Bizim aramızdaki muhabbeti siz tutturamıyorsunuz." Johnny'ye dönüp başını okşadı nazikçe. "Değil mi yavru it?" Kuyruğunu sallaya sallaya Bartu'nun suratını yalamaya başlayınca, sarı kafa gülerek, "Good boy!" demişti.

Johnny'nin mest olmuş hâline bakarken, Başak da ben de hayretler içindeydik. "Köpeğe bak," diye mırıldandı Başak. "İngilizce bildiği yetmiyor, bir de resmen 'yavru it' lafına kuyruk sallıyor."

"Kusura bakmayın, geç kaldım."

"Şükür be kızım." Ece nefes nefese sandalyesine otururken Başak söylenmeye devam ediyordu. "Hem planı sen yapıyorsun, hem yarım saat bekletiyorsun."

"Ya annem lafa tuttu. Atakan konusunu kurcalayıp duruyor. Ne diyeceğimi bilemediğim için oyalayıp duruyorum ama işkilleniyor artık."

"Seni aldattığını söyle, kapansın gitsin," diye lafa atlamıştı sarı kafa.

"Bu erkekler yemin ediyorum düz vites, düz! Sizin akıllı program modunuz yok mu?"

"Ece, Başak'la takıla takıla onun gibi konuşmaya başladın bak. Ayağını denk al, salarım üzerine iti."

Ece, sarı kafaya aldırış etmeden dikkatini üzerimizde tutmaya devam ediyordu. "Anneme aldatma ve uyuşturucu olayını anlatsam kıyamet kopar. Ailelerimiz çok yakın, biliyorsunuz. Ben onu zor durumda bırakmak istemiyorum."

"Ulan çocuk seni aldatmış, sen hâlâ tırıvırı yapıyorsun," dedi Bartu.

Bartu'nun tekrar araya karıştırdığı yorumu kimse takmazken, Başak söze atlamıştı. "Anlaşamıyoruz, artık sevmiyorum mu desen acaba?"

"Ya kim inanır? Deli divaneydi hanım evladı Atakan'ın peşinde bu."

Sarı kafayı görmezden gelen ben olmuşum bu sefer. "Hayata bakış açılarımız aynı değil mi desen?"

"Heh, tam da bir kızla bir gece geçirdikten sonraki günün sabahında kullanılacak bir söz," diye tekrar araya girdiğinde Bartu, üçümüzün kafası da sonunda ona dönmüş ve üçümüzden de bir anda aynı soru çıkmıştı. "Çok kıza bu cümleyi kurdun herhâlde?"

Ellerini havaya teslim olurcasına kaldırdı. Suratı hayretler içindeyken, tek tek kalkan kaşlarımızı izliyordu. "Hayır, kullandığımdan değil. Lan valla ondan değil! Ben bizim bad boydan öğreniyorum bu taktikleri!"

"Sizin bad boy kim?"

"Hıyar Cem yok mu? Motorlu bad boy," derken cümlelerini hızlı hızlı kuruyordu. "Valla ben kullanmadım çörek otum benim," dediğinde ise tek odak noktası Başak'tı. Lakin biz üçümüzün bakışları birbirini bulmuş, bir zaman önce masaya yatırdığımız Cem konusu-

nu anımsamıştık. Başak ile farkındaydık ki bir süredir Ece'nin dikkati Cem'deydi. Onunla karşılaşmamak için kaçsa da gözleri onu buluyor, onun konusu geçtiğinde dikkat kesiliyordu. Dışarıdan bakanların hissetmesi imkânsız olan bu durum, yakın bir kız arkadaş grubunun içinde hızlıca keşfediliyordu. Sonuçta biz kadındık. Birbirimize aynı bakışı her seferinde atsak da o her bakışın anlamı farklı oluyor ve biz anında bu anlamı kapıyorduk birbirimizden.

"Tamam ya, anladık." Başak konuyu savuştururcasına sesini yükseltmişti. "Hadi sipariş verelim. Garson bön bön bize bakmaya devam edecek yoksa."

"Çok mu takılıyor yani?"

Ece'den gelen soruya karşı üçümüz de aynı anda menüden kafalarımızı kaldırdık bir robotmuşçasına. Ben ve Başak kimden bahsettiğini anlarken, garibim Bartu safça Ece'ye bakıyordu. "Garson mu çok takılıyor? Nereden bileyim ben kızım," dediğinde anlık garsona bakış atmış ve konuşmaya devam etmişti. "Yakışıklı sanki bu hıyar da. Evet, takılıyor olabilir."

"Hayır, o değil. Sizin bad boydan bahsediyorum."

"Heee," dediği anda Başak gözlerini devirmiş, ben kıkırdamıştım. Ece ise pürdikkat Bartu'nun ağzından çıkacak kelimeleri bekliyor gibiydi. "Pek takılmıyor aslında da ne bileyim herif kız çeker gibi. Bir Kaan, bir bu zaten. Sarışın da değiller, neden sarışın muamelesi görüyorlar anlamadım. Valla hiç öyle bakma bana çilli reis," dediğinde omuz silkmişti. "Gözün seğirmeye başladı, fark ediyorum. Sen Kaan'ın huyuna suyuna bitmedin herhâlde. Bitecek huyu suyu mu var bizimkinin? Adamın cümleleri bile tek kelimeden oluşuyor. Ama gel gör ki karizması romanlara sığmaz. Bak, al sana kız çeker erkek tipi."

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda, Bartu'ya içten içe saydırıyordum. Gözümün seyirmesi sinirden değildi, çocuğa işaret vermeye çalışıyordum ama taramalı tüfek gibi konuşuyordu. "Bir de yangından sonra herifin kaşında iz kaldı." Ellerini açıp havaya baktı birden Bartu. "Allahım sen zaten vermişsin bu çocuğa, neden daha fazla karizma için vermeye devam ediyorsun? Adamda zaten var, bak valla var. Bi' yara izi eksikti başımıza. Bir insan yangından nasıl daha fazla yakışıklı çıkabilir? Nasıl bir tür bu çocuk?" Başını anlamazcasına salladı. "Cem'in kız çekerliğine gelirsek de..." dediğinde hâlâ Bartu'ya kaş göz yapmaya devam ediyordum. "Cem'de bir şey yok. Hıyar işte. Çirkin şansı, başka açıklaması yok onunkinin."

Sözlerine nokta koyduğu anda, sağ ve sol omzunu kavrayan eller ansızın sıkmaya başlamıştı onu. Bartu'nun eş zamanlı olarak gözleri büyürken suratı gitgide kızarıyordu. Canının acıdığı o kadar barizdi ki, tepki vermesine bile gerek yoktu bunu göstermek için. "Canlarım," diye haykırdı. "Siz küs değil miydiniz? Şimdi neden kardeş kardeş omzumun içine ediyorsunuz?"

Aynı anda Kaan da Cem de sarı kafanın omuzlarını serbest bıraktıklarında, serserinin yönü benim yanımdaki boş sandalye olmuşken, Cem Bartu ile Başak'ın ortasına yerleşmişti. "Gudubet gibi girdi aramıza," dedi masaya doğru Başak. Bir kızın hiç kimseden, hiçbir şeyden mi çekincesi olmazdı?

"Bana mı dedi bu?" Cem tek kaş kalkmış hâlde Bartu'ya dönüp kendisini işaret ediyordu.

"Hee, evet sana dedim." Bartu yerine tabii ki de Başak yanıtlamıştı. "Senden başka gudubet mi var?" derken tek sorunun Cem'in yanlış yere oturması olmadığını biliyordum. Başak, Ece'nin hırsını bir şekilde Cem'den çıkar-

madan rahat etmeyecekti, bu Cem'i delirtme noktasına getirse bile. Emindim.

"Ne?" derken şaşkındı Cem. Bu sefer tüm ilgisi Başak'a dönmüştü. "Sorunun ne kızım?"

"Hooop abiciğim. Düzgün konuş," diye araya girmeye çalıştı Bartu ama Başak ise Bartu'yu konuşturmakta kararlıydı. "Ne atlıyorsun lafa be sen?" Ardından sandalyesinde doksan derece dönerek Cem'le yüz yüze geldi. "Sorunum sensin Cemciğim."

Dudaklarımı büzerek "yandık" dercesine solumda oturan serseriye döndüm ki gece mavilerini ansızın benim üzerimde yakalayıverdim. Birden kuşların sesi daha keyifli, güneşin sıcaklığı daha içten geldi. Bitap düşmüş olan her his ayaklanıp silkindi, boşluklar ardı ardına kapanmaya başladı. Ve evet, bu adam tüm bunları tek bakışıyla yaptı.

Onun her bakışına şiirler sıralıyordum. Bu derece tehlikeli bir adamdı.

"Büzme o dudakları," dedi ılıman bir sesle. Nefesinden bana ulaşan nane rüzgârlarını içime kadar çekerken omuzlarımı silkmiş, sağ elimi kararsızca bacağına yerleştirmiştim. *Ah Çakıl, ah kızım! Ne yapıyorsun?*

"Minik kedi büyüdü..." diye mırıldandı bacağını sahiplenene elime bakarken. "Büyüdü ve aslana dönüşmeye başladı."

"Çüş abi," diye bir ses yankılandı tam da o anda ortamımızda. "Kızı şimdi de 'aslanım' diyerek mi seviyorsun?"

Bartu'nun ne ara ortamımızda bittiğini anlamadığım gibi Kaan'dan yediği hızlı dirseği de yakalayamamıştım. Karnını tutarak yere çöktüğünde inliyordu. Lakin serseriye döndüğümde, sanki demin yakın arkadaşını yere sermemişçesine garsonu bir el hareketiyle yanına çağırıyordu. Adamın keyfine düşkünlüğüne şaşkınlıkla bakarken,

Bartu oturduğu zeminden inleyerek konuşmuştu. "Adam film yıldızı gibi anasını satayım. Tavırlara bak, bir senaristin kaleminden çıkmış gibi."

"Bartu," diye fısıldadım oturduğu yere doğru vücudumu çevirirken. "Kaan'ı övmeyi bırakıp yerden kalkacak mısın artık? Herkes bize bakıyor."

"Herkes bize değil," dediğinde kafasını bana yaklaştırmıştı. "Kaanıma bakıyor, Kaanıma."

"Sıçacağım Kaanına he."

Birden gözlerim açılıverdi. Bu cümlemin serseriden çıkmasını beklerdim evet, lakin hepimizin kafasını çevirmesine neden olan, hatta Kaan'ın bile dikkatini çeken bu sözün sahibi Başak'tı. Hepimize tek tek bakarken ellerini ağzına koydu "ben ne dedim" dercesine ve en sonunda gözleri Kaan'la buluşmuştu. Bartu bile karnının acısını unutmuş, arkadan arkadan telaşla fısıldıyordu Başak'a. "Yürek mi yedin sen?"

"Be-ben..." diye kekelemeye başladı Başak. Gözleri sanki bozuk bir plakmışçasına Kaan'da takılı kalmıştı. Dudaklarımı ısırarak serseriye baktığımda ise gece mavilerinde tepkisizlikten başka bir şey kulaç atmıyordu. "Büyük tepki verme lütfen" dercesine bacağında olan elimi sıktım. Ellerimin altında hissettiğim kas bu temasa karşın yumuşamıştı yumuşamasına ama Kaan'ın gözleri hâlen Başak'tan kopmuyordu.

Başak'ın kekelemeleri devam ediyordu. "Be-ben özü-"

Lakin serseri hepimizi şaşırtarak durgun bir sesle araya girmişti. "Adam edersin sen bunu."

Başak'ın kaşları havalanmışken, diğerlerinin de bir farkı yoktu ondan. "Ben..." dedi kararsızca. "Anlamadım..."

Derin bir nefes aldığı anda serseri birkaç saniyeliğine gözlerini Bartu'nun üzerinde tuttuktan sonra, "Adam

edersin sen bu hıyarı," dedi. Ardından gelen garsona siparişini verdi sanki hiçbir cümle kurmamışçasına.

Masadaki herkes rahat bir nefes bırakırken Cem de yimi yerindeyse anıra anıra gülmeye başlamıştı. Bartu sanki ona laf edilmemişçesine kahkaha atmaya başlarken yerine geçti. "Şaka yaptı ya, şakaydı." Bozuntuya vermek için sarı kafa gülmeye devam ediyor ama suratı gitgide düşüyordu. "Şakaydı ya, şaka şaka."

Cem'le Başak'ın arasındaki gerginlik bu sayede azalmış, dikkatlerini birbirlerinden en sonunda koparmışlardı. Lakin masada Ece'nin Cem'i yok saymaya çalıştığı, Başak ile benim gözümünden kaçmamıştı. Başak'la birbirimize bakışlarımız sadece tek bir soruyu barındırıyordu. *Bu kız âşık mı oldu?*

Siparişlerimiz tek tek masaya gelirken bu sefer de Ece ve Bartu atışmaya başlamış ama benim dikkatim sadece tek bir şeyin üzerinde takılı kalmıştı. Elimin üzerini saran kemikli, uzun eli sanki yağmurdan, çamurdan, tüm kötülüklerden koruyan bir yuva misali yerleşmişti oraya. Hüzün saran yeşillerimin renginin bu hisle biraz daha açıldığını hissediyordum. Onun bana yuva oluşu, beni her daim hüznlendirecekti. Çünkü ailemin beceremediği şeyi onun böylesine olağan bir tavırla yapması... Ailemin alçaklığını hatırlatan yegâne şeydi.

"Şu minicik eller..." diye mırıldandı. Ona döndüğümde, onun da gözlerinin ellerimde olduğunu görmüştüm. "Beni durdurabilen yegâne şeyler."

"Bu kadar güçlüler mi ki onlar?" dedim dudaklarıma sahipsiz bir gülümseme konduğunda.

"Onların," dediğinde gözleri tutundu titrek gözlerime. "Onların üzerimde eşsiz bir gücü var çirkin kız."

XVIII

Cem'den

İkinci şişe biramı açıp ağzıma dayadığımda, bir yandan karşımda saçma dans hareketleri yapan Bartu'yu izlemeye devam ediyordum. Yaklaşık yarım saattir telefonunu geçirdiği sopanın önüne geçip dans ediyordu. Hareketleri istediği gibi olmayınca saçlarını çekiştirip, "Fuck," diye bağırıyor, ardından ise şarkıyı başa alıp tekrar saçma dans hareketleri yapmaya devam ediyordu. Bilmem kaç yüzüncü kez aynı hareketlere başladığında boşta kalan elimle yanımdaki kumandayı kavrayıp gelişine savurdum ona doğru. "Yeter koduğumun malı, yeter. Bi' bok beceremiyorsun."

"Sen bu danslar kolay mı sanıyorsun kardeşim?"

"Ne yapıyorsun oğlum sen telefonuna sopa takıp?"

Bir iki adım atıp bana doğru yaklaştığında, bilmiş bir tavırla gömleğinin yakalarını silkeliyordu. "TikTok çekiyorum. Ve..." deyip telefonunu işaret parmağıyla gösterdi. "Sopa değil, tripod bu Allah'ın cahili."

"Antrikot mu?"

Bezmişcesine çaprazımdaki koltuğa çöktü. "Cahile laf anlatılmıyormuş aç köpek. Şu dakika şunu anladım ben. Hep derlerdi de inanmazdım."

Bu sefer de elime geçirdiğim yastığı onu fırlatacakken, "Şaka yaptım bad boyum ya, valla şaka," deyip ellerini kaldırmıştı. "Yastık değil, bira at bana yavrum. Çekeyim beş fırt."

Gözlerimi devirip masadan bir bira salladım. Kaptığı gibi kafasına diktikten hemen sonra arkasına yaslanmıştı. "Yani Doğa mevzusu kapandı mı tamamen artık?"

"Evet."

Bulduğumuz bilgisayarın şifrelerini kırmak epey zaman alıyordu doğru, lakin bize verdiği sonuçlar hafife alınacak cinsten değillerdi. Doğa'nın babası ile Ahmet Macit arasında yapılan sözleşme elimize geçtikten sonra aslında bunun bir alt sözleşmesi daha olduğu hissine kapılmış ve kazdıkça daha derine inmemizi sağlayan bu bilgisayarı daha çok kurcalamıştık. Ve en sonunda, asıl sözleşmenin aslında sahte olduğu ve has olan sözleşmenin ise arkaya sakladıkları hâline ulaşmıştık. İmzaların sahte olduğunun kanıtlanması biraz vakit almıştı lakin Kaan'la bulduğumuz iki adam gece gündüz demeden çalışmıştı. Ve şimdi geç bile olsa evet, Ahmet Macit'in sahip olduğu yan şirketin hisselerini elinden almak üzereydik.

"Yani..." dedi düşünceli bir tavırla. "Ahmet Macit'in şirketlerinden biri aslında Doğa'nın babasının şirketi idi. Ve adam ölmeden hemen önce Macit'le imzaladığı ortaklık anlaşmasını Macit kendi yararına kullanıp üzerini örttü."

"Tam üzerine bastın. Ve şimdi adamın yaptığı hile hurda ortaya çıktı. Gerçi bundan haberi yok henüz. Bir iki güne savcılıktan bir kayıt gitmiş olacak şirketine," dediğimde canice sırıtıyordum. Bartu'nun da benden farklı kalır yanı yoktu. "Sonra görsün bakalım mekân nasıl yakılıyormuş ibne."

"Göremeyecek ki," derken gülüyordu sarı. "Yakılacak mekânı dahi kalmayacak. Gerçi o puştun onca mal

varlığı arasında pek büyük bir kayıp olur mu Doğa'nın babasının şirketi bilmem ama itibarına çok büyük zarar gelecek."

"Ve iş yaptığı her iş adamı yavaşça geri çekilmeye başlayacak," diye tamamladım.

"Hisseler Doğa'ya mı geçecek yani kardeşim?"

"Öyle gözüktüyor. Kızın hakkı çünkü şirket."

"Ulan şıfıntı Doğa'yı görüyor musun sen?" dedi dudaklarını büzerek. "Yemedi, içmedi. Kaan'la çillinin arasını bozdu. Üzerine de sanki aferin dermişiz gibi kızın eline şirket veriyoruz. Yatacak yeri yok lan hâlbuki onun."

"Ne yapalım oğlum? En baştan beri Doğa bu yüzden işin içindeydi. Nereden bilelim kızın Kaan'a yanık olduğunu. O da işin sürprizi oldu."

"Kız şaka maka milyoner mi olacak lan artık? Yemin ediyorum kötüler kazanıyor bu dünyada. Bizim çillinin rakip baya dişli."

Omuzlarımı silktim. Çakıl hakkında ağzımı açacağım her dakika Kaan'ın sözleri yankılanıyordu beynimde. "Onun adını ağzına alma." Kaan için değerli olduğunu biliyordum fakat değerinin boyutunun farkına varamıştım o güne kadar. Çakıl'a ısınmış mıydım? Hayır. Ben- ce her şeye burnunu sokan saftiriğin tekiydi. Çıkmaması gereken yerlerden beliriveriyor, bilmemesi gereken şeyler biliyordu. Ve Kaan hakkında bir şeyler sakladığından emindim. Tamam, Kaan'ın arkasından Ahmet Macit'le iş çevirdiğini düşünmem hata olabilirdi ama emindim ki ikisinin arasında bizim bilmediğimiz bir olay vardı. Boşluğa bakarak düşündüğüm şu iki dakikada Bartu çoktan ayağa kalmış ve telefonunun başına dikilmişti bile.

"TikTok fenomeniyim ben. Biliyorsun, değil mi?" dedi esneme hareketleri yaparken. Belini bir sağa, bir de

sola doğru yatırdı. "Sarışın olmanın ekmeğini yiyorum. Amerikanvari TikTokırım ben insanların gözünde. Beni çok hafife alıyorsunuz siz."

"Bundan Başak'ın haberi var mı?"

"Neyden haberi var mı?" dediğinde suratımı buruşturarak telefonunu ve tripodunu işaret ettim. "Haber var tabii ki. Ne halt yiyorsan ye dedi benim sinirli kekim."

Gözlerimi devirip bir yudum daha aldım biramdan. Bartu kırkinci kez aynı şarkıyı oynatmaya başladığında, kulaklarımı kapatıp inlememe ramak kalmıştı. Fakat lanet olsun ki bir süre sonra şarkıyı mırıldanırken buldum kendimi. "I'm a savage, yeah. Classy, bougie, ratched, yeah!"

"Şu kalça hareketini nasıl yapacağım oğlum ya?"

"Lan dur, yanlış yapıyorsun," deyip ayağa kalktım. "Dizini kaldırıp kalçayı oynatman gerek sanırım."

Bir anda kendimi kameranın karşısında, sarının yanında bulmuştum. Şarkıyı yeniden başlattık ve aynı anda hareketleri yapmaya başladık. Koduğumun müziği ve dansı o kadar uyumluydu ki bağımlılık yapmaması imkânsız hâle gelmişti. Hem şarkıyı söylüyor hem de dansı yapıyorduk. "Hah. 1, 2, 3!" diye bağırdı Bartu. "Ve şimdi kalça!" dediğinde iki elimizi kaldırdığımız dizimize koyup kalçayı atıyorduk ki ekrana ikimiz haricinde iki kafa daha yerleşti. Hemen dik pozisyona geçip arkama dönmüştüm ama yanımdaki gavat tabii ki de kalçasını kıvırtmaya devam ediyordu.

Kaan, Bartu'nun dansından birkaç saniye sonra gözlerini çekmeyi tercih etse de Arda aynı fikirde değildi. Ağzı açık bir şekilde Bartu'yu izlemeye devam ediyordu, ta ki gülme krizine girene kadar. Arda yere yata yata gülmeye başladığında sarı kafa anca çakabilmişti durumu. Füze hızıyla arkasına dönerken, "Hassiktir," dedi.

"Sizin kalibınıza tüküreyim," diye tamamladı onu Kaan. Gözümü kaçırıp kalktığım salon koltuğuna yerleştim. Ulan kalça kemiğini kırdığımın çocuğu, nasıl kendine uydurdun lan sen beni? Kafamı dağıtmak istercesine telefonumu açıp sosyal medyaya girdim. O sırada Arda yanıma yerleşmiş, Bartu ve Kaan da karşılıklı koltuklara oturmuşlardı. İkisi de aynı anda ayaklarını masaya attığı an ayakları çarpışınca Bartu kıkırdayıp ayaklarını geri çekti. "Ser ayaklarını selvi boylum, sana uzatmalar yakışır."

Kaan'ın küfür etmesine kalmadan Arda hisseder gibi araya girdi. "Bartu Abi."

"He canım."

"Siz aşklı mısınız?"

"Ha?" dedi bana bakarak sarı.

"Ne bakıyorsun bana oğlum?" dedim yumruğumu gösterip. Korktuğundan değil de beni kıcına bile takmadığından olsa gerek bakışlarını benden çekip Arda'ya dönmüştü. "Başak'la ben mi aşklıyız diye soruyorsun?"

"Hayır abi, ne Başak'ı?" Arda'nın suratında hayıflanır bir adam ifadesi vardı. Sosyal medyada gönderileri aşağı kaydırırken bir yandan da onları izliyordum. "Sen ve abiden bahsediyorum!" dediğinde ilk olarak sarıyı, sonrasında Kaan'ı işaret etmişti. Kaan ayaklandı, sarı sanki bu anı bekliyormuş gibi ondan da önce ayaklandı. Kaan'ın peşinden koşmasına kalmadan benim oturduğum koltuğun arkasına koşup Kaan'la arasına ben ve Arda'yı almıştı. Aynı zamanda, "Nereden çıktı bu Arda?" diye haykırıyordu.

"Ama ne bileyim?" demişti minik çocuk arkasına dönüp saklanan sarıyla gözlerini buluşturduğunda. "Saçını da boyatmışsın. Saçını boyatanlar hep aşklı olmaz mı?"

"Bu çocuğu yetiştiren zihniyete tüküreyim." Bartu'nun şaşkın çığlığının ardı kesilmiyordu. "Saçım boya değil

oğlum, boya değil," dediğinde hırsıyla bir tel saç kopardı kafasından. "Al test yaptır neredeyse yaptırıyorsan," demişti ki Kaan sarıya atıldı.

"Kaçma lan!"

Ebene edecek şimdi kaçma sarışın.

"Abi valla artık sadece sana kardeşim derim, selvi boylum falan demem."

Koltuğun etrafında dört dönüyorlardı. "Sen gel buraya."

"Abi valla demem ya," dediğinde döne döne tekrar benim arkama gelmişti Bartu. "Aslan derim, kaplan derim. Ama bak serserim demem."

Geçen beni patakladığında gülen piç sen değil miydin ulan sarışın? Bak gör sen.

"Kaan senin telefonunda 'serserim' diye kayıtlı değil miydi?" diye atladım abartı bir sesle.

"Senin ebeni," demişti ki Kaan, yanımda oturan Arda'ya bakıp ellerini saçlarından geçirdi gergince. "Gel buraya, gel."

"Abi gelmeyeyim ben ya. Bu koltuğun arkası rahatmış," deyip arkamdan kucağıma doğru eğildi ve "Bu satışını unutmam it herif. Kolla götünü." demişti. Hemen ardından gözleri telefonuma kaymış olacak ki sesi yükseldi. "Ulan ben burada can korkusu yaşıyorum, sen kız mı kesiyorsun orada? Dur lan bu şey değil mi..." dediğinde kafasını omzumun üstüne atmış, gözlerini büyütmişti. Ekranı kapamama kalmadan yetişti. "Lan bu bizim Ece değil mi? Ece'ye mi göz diktin oğlum?"

Koltuğun arkasından Arda'yla benim arama atlayıp yerleşmiş, telefonumu da elimden almıştı. "Bartu, ver telefonu," dediğimde Arda da koltuğun üzerinde ayaklanıp Bartu'nun baktığı ekrana yaklaşmıştı. "Oha, bir de kıza DM'den mesaj atmış!"

"DM ne abi?"

"Bak abiciğim," deyip telefonu Arda'ya daha da yaklaştırdı. "Bu ayı Cem, Ece'ye, 'Selam' yazmış. Yazdığı bu mesaj kutusuna 'DM' diyoruz biz. Bu gerçekleşen olaya da 'DM'den kıza yürümek' deriz."

"Kes," dedim telefonumu elinden çekip alırken. "Yok abiciğim yürüme falan."

"DM denen şeyde yol mu var?" diye araya girdi Arda.

"Ne yolu?"

"Yürümek için bir yol mu var Bartu Abi?"

Bartu tüküre tüküre gülerken Kaan en sonunda ensesinden tuttuğu gibi ayağa kaldırmıştı onu. "Çocuğa saçma sapan şeyler öğretme."

"Onu aydınlatıyorum ben abiciğim, bazı şeyleri önceden öğrenmesi gerek."

Sol gözümü istemsizce sinirden ovuştururken ayaklanmaya başladım. Bartu boş boş konuşup Kaan'ı ondan dayak yememek için ikna etmeye çalışıyordu. Bin tane alakasız konu açıp asıl konuyu dağıtmaya çalışmakta üstüne yoktu. "Hem biliyorsun değil mi, sınav sonrasında kendime doğum günü partisi yapıyorum."

"Sana da, doğduğun güne de sığayım," dedi Kaan kısaca.

Arda'nın kahkahaları Bartu'nunkilere karışınca ortam iyice gürültü bir hâl almıştı. "Ben kaçar," dedim salonun kenarında yerde duran kaskımı alırken.

Kaan suratıma bile bakmadan "siktir git" modunu yansıtıyordu bana zaten. Bartu'nun ise akli bir karış havadaydı. Kısaca orta parmağını kaldırıp sallamış, "Bay bay kardeşim," demişti. Beni dans ettirdiği yetmiyor, mesaj kutularıma bile karıştırıyordu it herif. Bunun acısını ondan çıkarmazsam ben de bad boy Cem değildim.

Hay sokayım, ne bad boymuş.

Kaskı bel boşluğumla kolum arasına sıkıştırırken evden çıktım. Motorun üzerine bindiğimde gelen his dudaklarımın kıpırdanmasına neden olmuştu. Motor üzerinde canlı hissediyor, benliğimi buluyordum. Beni evlatlık edinen, tam on altıma bastığımda bana altımdaki bu canavarı almıştı. Ama bunun öncesinde ehliyetsiz kullanmaktan geri kalmamıştım. Katıldığım yarışlar bağımlılık yaptıran cinstendi. Ailemin içinde gösteremediğim sinirin hepsini orada çıkarıyordum çünkü. Beni evlatlık edinen annem ve babama duyduğum minnet duygusu zamanla benim karakterimin üzerine basıp atacak kadar üste çıkmıştı. Bu durum benim için zamanla o kadar katlanılamaz bir hâl almıştı ki, ev dışında dönüştüğüm acımasız karakter benim kaçınılmaz sonum olmuştu.

Anahtarı cebimden çıkardım ve yuvasına geçirmeden hemen önce çakmak izlenimi veren ama aslında USB olan cihazı göz ucumla kontrol ettim. Anahtarlık misali asmıştım hep yanımda olsun diye fakat hep dibimde olsa bile varlığını kontrol etme gereği duyuyordum. Çünkü soktuğumun Ahmet Macit'inin, Kaan'ın hayatının içine nasıl etmeye başladığının başlangıç hikâyesiydi bu. Belki çöpe atmak en temiz çözüm olurdu ama... Aması yok. Kardeşimin bu videonun varlığından haberdar olmamasının bana yüklediği suçluluk duygusu yönlendiriyordu işte beni. Bazen soktuğum kalbi, özellikle konu Kaan ve Bartu olunca baya insancıl davranmaya başlıyordu.

"Gidelim bakalım," dedim gaza yüklenirken. Bu gece yeni bir yarışa katılacaktım.

"Hadi siktir git." Kapıyı suratına kapatmıştım sarının. "Sıçtın beynimin içine."

Haftalardır sınava çalışalım bahanesiyle evimde kalan Bartu'yu zor da olsa sonunda kapının önüne koymuştum. "Git evinde yat biraz gavat."

"Ben olmazsam sana kim yemek yapacak it?" diye bağıırıyordu kapının arka tarafından. "O öldürücü bakışlarından korkup tencere ayaklanıp buzdolabının kapağını açacak sanıyorsan çok yanılıyorsun kardeşim."

"Lan siktir git. Bir süre sesini duymayayım."

"Ne bir süresi lan? Doğum günüm gelmek üzere. Bir süre mir süre yok!"

Cevaplamayıp salona doğru yürümeye başladım.

"Ulan saat gecenin bir yarısı. Dışarı mı atıyorsun şu saate kardeşini? İtlerin kopukların arasına-" dediğinde sözünü kestim.

"Senden âlâ it mi var sokakta?"

"Lan aç su kapıyı, edeceğim senin ağzına."

Umursamadan koltuğa çöküp bacaklarımı masanın üzerine uzattım. Cebimden telefonu çıkarıp sosyal medyaya girerken Bartu'nun deve ağzı küçülmek bilmiyordu tabii ki. İnsanların attıkları anlık video ve fotoğrafları geçerken denk geldiğim tanıdık sahneye kaşlarımı çatmıştım. Yarışlardan takip ettiğim bir çocuğun profilinde kısa bir video vardı. Çok anlık olsa da uzakta kaldığı hâlde tanıdık gelen simayı süzmek için durdurmuştum videoyu. Yarış alanında toplanan kalabalığın arasında minicik kalan vücudunu fark etmemek elde değildi. Ece korkak bir ifadeyle çevresine bakınıyordu bir şey arar gibi.

Ne olduğunu anlamadım ama zaten ne olduğunu çözemeden kendimi kapıda bulmuştum. Kapıyı açtığım anda Bartu'nun kapıya atacağı yumruk göğsüme indi. "Hassiktir," demişti. "Açacağını düşünmediğim için dram sahnesi çekiyordum burada."

"Gidiyoruz," dedim sadece.

"Valla benim gitmeye niyetim yok," deyip adımını içeri atıyordu ki ansızın durup bana döndü. "Nereye gidiyoruz lan gecenin bu saatinde?"

"Atla," deyip motora binmiştim bile. "Bir ceylan kaçmış ormana."

"Ceylan mı?" Motoru çalıştırdım Bartu kaskını takarken. "Hee," dedi anlamışçasına. "Seksi hatun kesmeye gidiyorsak Başak beni gebertir kanka. Ben ineyim burada."

"Ulan ineyim diyorsun, kaskının güvenlik kilidini takmaya devam ediyorsun ama."

"Olur mu öyle şey?" dedi otuz iki diş gülererek. "Belaya gittiğimizizin farkındayım oğlum. Ne hatunu? Gecenin bu saatinde iyi bir şey olmayacağına göre belli ki cehennemin dibine gidiyoruz kardeşim."

"Bela mı bilmem ama," diye mırıldandım içten içe. "Baş belası olduğuna eminim."

"Oooo kanka, ben yarışlara gelmeyeli baya hararetlenmiş buralar."

Yakılan meşalelerin itelediği sis dalgası gözlerime ayrı bir tavana indiriyorken motoru park etmiştim. Yanımda konuşup duran sarıyı takmadan etrafıma bakınıp yürüyordum hızlıca.

"Ayıptır sorması, hangi hatunu arıyoruz kardeşim? Biraz hızlı davranalım. Başak arayıp duruyor. İki kere meşgule attım, boynumu alıp çamaşır niyetine sıkar bir kez daha açmazsam," dediği an tekrar çalan telefonuna ürkek bakışlar atıp "bak" dercesine bana dönmüştü. Ardından telefonunu kucağına götürüp, "Efendim?" dedi.

"Hayır güzelim, Cem'leyim."

"Ne gürültüsü?"

"Hayır lan barda değilim tabii ki."

"Hayır kızım konserde ne işim var benim? Konsere sensiz mi giderim ben?"

"Hay sokayım, bu saatte hayvanat bahçesinde ne işim olsun Başak? Hayvanat bahçeleri bu kadar gürültülü mü olur?"

"Lan tamam tamam, yarışa geldik. Ama valla Cem'leyim. Birini arıyormuş."

"Sen niye geliyorsun buraya kızım? Kır dizini otur evde," diye yükseldi bir anda telefona derken aynı hızda sesi alçalıp, "Tamam salçalı cipsim, konum atıyorum," demişti.

"Senin kalıbına tüküreyim ben," dedim başımı sağa sola sallarken.

"Ne yapayım abi? Seni de keser, beni de keser. Beni kestikten sonra parçalarımı birleştirip tekrar keser. Sanki bilmiyorsun bizim Başak'ı."

Cevap vermeden kalabalığın içinden yürümeye devam ettim. Sarı da arkamdan koştururken konuşmaya devam ediyordu. "Âşık olunca anlarsın oğlum. Âşık olunca o işler senin sandığın gibi olmuyor. Yapmam dediğin şeyleri yapıyor, aldığın her nefesi onun yanında vermek istiyorsun. Değişiyor, dünyaya onun gözünden bakıyorsun. 'Karşımdaki beni değiştirmemeli!' saçmalığına aldırma. İyiyi seversen o sen, sen o oluyorsun. Onun gözünden bakıyorsun dünyaya."

Ansızın arkamı döndüm ve hızlı adımlarını zoraki durdurmasına neden oldum. Her şeyi dalgaya alan bu çocuğun Başak'a olan ilgisini yıllar önce fark etmiş ama sesimi çıkarmadan olan biteni izlemeyi tercih etmiştim. Siktiri boktan duygularını kabul etmesi zaman alsa da karşımda durup olgun cümleler sıralayan bu zibidi ne-

redeyse gülümsetecekti beni. Ama ifademi bozmamayı tercih edip kısaca kelimeleri sıraladım. "Tırıvırı yapma."

Anında ciddi ifadesi haylaz hâlinin elinden tutup yerini alınca gözündeyanan çakmaklar bir anda arkama düşmüş ve büyümüştü. "Lan bunlar pezevenk Atakan'la bizim Ece değil mi?"

"Şimdi siktim ebesini."

Bir saniye dahi beklemeden arkamı döndüğümde, hızlı adımlarım yerini koşar adımlara bırakmıştı. Kala-balığın ardında tartışan bedenlerini seçmek zor olsa da Atakan'ın doğru düzgün duramayan bedeninden ya sarhoş ya da bir şeylerin etkisinde olduğunu anlamamak imkânsızdı. Onlara yaklaştıkça bağırışları duyulur olmuştu.

"Annenler her gece beni arayıp, 'Atakan seninle mi?' diye sorup duruyor! Şu zıkkımı kullanıp kendini koymekten vazgeç! Öğrenirlerse yıkılacaklar, anlamıyor musun?"

"Sanane," diye bağırırmıştı Atakan. Yüzümdeki birkaç kasın seyirdiğini hissettim. "Ayrılmadık mı biz kızım? Yürü git, ilgilenme benimle."

Tam da o anda Bartu arkamdan "Cem!" diye bağırdı ama benim zaten havada olan bedenim yumruğumla birlikte Atakan'ın üzerine çökmüştü. Nereden çıktığımı muhtemelen anlamayan Ece korku dolu bir çığlık atarken, Bartu onu kenara çekmiş, ardından yumruklar savuran bedenimi Atakan'ın üzerinden kaldırmaya çalışmıştı. "Oğlum çocuk zaten kendinde değil. Bırak!"

Birkaç dakikalık didişmenin ardından sarı beni havaya kaldırılabildiğinde, sinirle inip kalkan göğsüm bir volkan misali patlamaya hazırды. Öyle ki sıcak alevlerimi dökmek için arkamda korku dolu gözlerle bana bakan masum kıza dönmüştüm. Eli hâlâ kolumun üzerinde

olan Bartu sakince fısıldadı bana doğru. "Kızı bakış gücünle kaçırmaya mı çalışıyorsun anasını satayım? Hem sana ne oluyor gavat?"

"Kes lan," dedim sadece, gözlerim hâlâ Ece'nin üzerindeydi. Zemine bastığım sert bir adımla yaklaştım ona. "Akıllanmadın mı?"

"N-ne?"

Onu ürkütmüştüm. Bunun beni neden rahatsız ettiğini anlamaya çalışmak benim için yeni bir şey olacaktı. Lakin bu düşünceleri şu anlık rafa kaldırmak en doğrusu olacaktı. "Seni aldatan züppenin peşinden gitmeyecek kadar akıllanmadın mı?"

Korksa da gözlerindeki inadı görmemek mümkün değildi. "Sanane."

"Banane mi?"

"Evet. Sa-na-ne. Niye burnunu sokuyorsun?"

Çenem kasılmıştı. Sağ elim yumruk şeklini alırken bir adım daha yaklaşıp burnunun dibine girdim. "Öpüşmemizle aynı sebepten."

"Hastroloji!" diye bir ses yükseldi sarıdan. "Öpüşmek mi dedin lan sen?"

Başımı sola çevirip yan gözle Bartu'ya baksam da asıl amacım yerde yatan Atakan'ın durumunu görmektir. Ve tam da tahmin ettiğim gibi uyuşturucunun etkisinde olsa bile ağzımdan çıkan sözler onda ayıltma etkisi yapmıştı bile. Sonrasında her şey çok hızlı gelişti. Yanağıma yediğim bir tokat çenemi uyuşturacak bir acı yüklemişti bana. Ondan gelen bu tepkiye şaşırmasam da içimde ezilip büzülen bir şeylerin olduğunu bilmek canımı sıkıyordu. Dolu dolu gözlerle bakıp bana vurduğu elini avucunun içine aldı ve göğsüne bastırdı. "Senden nefret ediyorum."

Suçluluk, pişmanlık, hüznün... Ve dediği gibi nefret. Hepsinin suratından geçişini anbean izledim o an. Narin

vücudu ile bu kadar çok şeyi nasıl taşıyor diye düşündüm içten içe. Bir de "neden" demiştim. Neden ben de pişmanlık hissediyordum? Ardımdaki züppe bana "yetim" diye hitap ettiğinde pişman olmamışken, onun sevgilisini öpmüş olduğumu dile getirmek neden bana haz vermiyordu?

Hadi ama Cem, sen anca bu durum karşısında gülersin.

Ve dediğim gibi... Tam da gözlerinin içine bakıp gülümsedim. Zafer kazanmışçasına, bundan zerre pişmanlık duymuyormuşçasına. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı gülümseyen dudaklarıma bakarken. Arkada Atakan ayakta kalmaya çalışıp bana küfürler savuruyor, Bartu kafası karışık hâlde onu tutuyor ve bağıra çağıra Başak bize yürümeye başlıyordu. Bir savaşın ortasında zaferini ilan eden bir önder misali kılıcımı havaya kaldırmış gibiydi bu suratımdaki gülüş. Çevremdeki kıyamete rağmen gülümsüyordum bu yüzden.

Arkama döndüm ve Başak'ın dırdırından kaçarcasına uzaklaştım. En çok da şu vicdan saçmalığından kurtulmak adına uzaklaştırdım adımlarımı. Sarı bir an peşimden gelmeyi düşünse de kızları burada bırakamayacağını anlamış olsa gerek ki sadece arkamdan bakakalmıştı.

En son beni evlatlık edinen ailenin evinden ayrılırken çekiyordum ben bu azabı. Şimdi bu soktuğumun hissi de neyin nesiydi?

XIX

Koltukta oturup dizlerimi kendime çekmiştim. Kaan da biraz ötemde otururken Johnny de hemen onun yanına yerleşmişti. Gece vakti olmasına rağmen salondaki hareketliliğin tek sebebi Bartu'ydu. Olayın üzerinden haftalar geçmesine rağmen yine ilk günkü heyecanla bize anlatmaya başlamıştı. Cem ile Ece münakaşasının gecesinde uyuyan bizi dakikalarca zile basıp uyandırmıştı. Nefes nefese bir solukta her şeyi anlatmış, ardından Kaan tarafından kışına tekme yemekten geri kalmamıştı. O günden beri de belirli aralıklarla olayı anlatmaya devam ediyordu. Başak ile ben gelişen durumlara şaşkındık evet, ama Bartu'nun şaşkınlığı bizi bile aşıyordu. Öyle ki bir süre sonra olayı anlatışına canlandırmalar da eklemeye başlamıştı. Tam da şu anki gibi.

Havaya fırlayıp yumruğunu kaldırdı ve görünmez bir adamın üzerine çöktü. "Bakın, aynı bu pozisyonlardı. Ece arkadan çığlık atıyordu o sıra," dedi ve kız sesi kullanmaya çalışıp çığlık attı. "Ben de hemen Cem'in üzerine atladım. Atakan'ı öldürecek gibi dövüyordu o an."

"Sonra güçlü kollarımla-" dediğinde sözünü kesip araya girdim. "Güçlü kollarınla Cem'i Atakan'ın üzerinden kaldırdın."

"Evvvet! Tam da öyle oldu çilli. Sonra Cem Ece'ye dönüp dedi ki," deyip suratına sert bir bakış yerleştirdi, omuzlarını dikleştirdi. "Biz seninle seviştik."

"Ne?" diye haykırdım ansızın.

"Yok, yok. Öpüşmek demişti. Doğru, doğru. Öpücük!"

"Şu ağzın sallanıp durmasın," dedi Kaan kısaca. "Kes tiyatroyu."

"Ama ama sonra," deyip bir dakika dercesine işaret parmağını kaldırdı sarı kafa. "Bizimki arkasını döndü. Ece'nin gözleri yaşlı, Atakan küfürler sıralıyor, Başak ileriden bize koşuyor. Ama bizim oğlan sadece arkasını döndü ve sahilde yürüyüş yapıyormuşçasına yürümeye başladı anasını satayım," deyip koltuğa çöktü. "Abiciğim, sen bu piç Cem'le benden habersiz takılmaya mı başladın? Gitgide benziyor sizin hareketleriniz."

"Hah," demiştim içimden. O züppe, Kaan'ın tırnağı olabilir mi acaba? Ortalığı karıştırdı, kızı zor durumda bıraktı, herkesi birbirine düşürdü ve şimdi... Haftalardır ortalıkta gözükmüyor. Cem'e karşı hissettiğim öfke Ece'nin her bir gözyaşında daha da artıyordu. O günden beri olaylar gitgide büyümüş, Ece ile Atakan'ın ailesine kadar taşınmıştı. Çünkü Atakan'ın susmayan ağzı söylememesi gereken her şeyi dile dökmüştü. Sanki kızı o aldatmamış gibi, sanki bağımlı değilmiş gibi... Ece'yi herkese rezil etmişti. Okuldaki herkes bu olayı konuşuyor, koridora çıktığımız her an gözler bize dönüyordu. Çünkü herkesin gözünde onlar ayrılmaz bir çift, sevgi sembolü sevgililerdi. Büyük bir aşktan bunca dramın çıkmış olması ise onları şaşırtmak bir yana dursun bu durumdan aşırı zevk alıyorlardı.

"Kapat şu konuyu artık," diye araya girdi serseri. "Nerede o?"

"Evde. Nerede olacak? Yayımış kıcı yatıyor. O gün güldüğünü görmesem herifin depresyona girdiğini sanacaktım."

"İçiyor mu?"

Ardı ardına sorduğu iki sorunun ardından Kaan'a çevirmiştim başımı. Bartu'yu dikkatlice dinlerken kaşlarını çatmış, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Bacaklarının arasında uyuyan Johnny'nin bedeninin üzerine gidip geliyordu ara ara sağ eli. İstemsizce yaptığı belli olan bu hareket ve ondan beklenilmeyecek sorulara karşın Cem'e ne kadar kızgın gözüксе de onu önemseydiğini anlıyordum. Bu üçünün arasında farklı bir bağ vardı. Aralarında ne kızgınlık ne mutluluk olursa olsun bu dışarı taşınmıyor, görünmez bir iple bedenlerini birbirine çeken o bağı koparmaya niyetlenmiyorlardı. Cem'den her ne kadar hoşlanmasam da dudaklarım hafifçe kıvrılmıştı. Çünkü Kaan ona nedenini bilmediğim bir şeyden ötürü delice kızgındı ama şu an... Onun için endişelenmeye başladığının farkına varıyordum.

"İlk günlerde içiyordu. Şimdi kendini cipse verdi. Ona taşınma planları yaparken cips zulalamıştım eve. Piç hepsini bulmuş, yemiş. Geçen gün arayıp, 'Biraz daha al sana,' dedi bana."

"Onu bile alıştırdığına inanamıyorum," dedim gözlerimi devirerek.

"Sen bıraksan Johnny'ye de alıştıracağım da işte... Pimpiriklisin kızım!"

Kafasına yediği yastık sonucu inleyerek ayağa kalktığında, Kaan konuşmuştu. "Hadi evine."

"Gidiyorum ama unutmayın..." dedi fısıldayarak. "İki hafta sonra 'yourboybartu'nun doğum günü. Yani sizin Bartunuzun." Reklam değeri olan kaliteli bir ürünü satmaya çalışan bir pazarlamacı edasıyla konuşuyordu.

"Kendime doğum günü partisi vereceğimi bir ay önce sosyal medyadan paylaşım yaparak haber vermiştim zaten. Üniversite sınavı sonrası kafa dağıtmış oluruz hem."

Kaan da ben de bomboş gözlerle ona bakıyorduk. Ne dediğinden o kadar bihaberdik ki gözleri yuvalarından fırlamıştı tepkisizliğimizi görünce. "Lan siz beni sosyal medyadan takip etmiyor musunuz?"

"Ama imkânsız..." dedi Bartu mırıldanıp telefonunu eline alırken. "Kaan yavrum ben sana iki ay önce hesap açmıştım. Beni takip ediyordun sen d-" dedi ve kalakaldı. Gözlerinde dolanan kimliği belirsiz ifade ile serse-riye bakmaya başlamıştı. Tek kaşını kaldırdı ve tam da Kaan'ın gözlerinin içine bakarak konuştu. "Vay göt," demişti. "Beni engellemişsin."

Ondan sonrası çılgık kıyamet olmuştu. Ayaklarını poposuna vura vura kaçan Bartu, hiç acımadan sarıyı yere yatıran Kaan, o ikisini kule belleyip en tepesine tırmanmaya çalışan Johnny... Bartu'nun yalvarışları öylesine içten ve komikti ki artık gülmekten gözümünden yaşlar gelmeye başlamıştı. "Abiciğim, ben senin götüne kurban olurum. Küfür olsun diye söylemedim ben onu."

On beş dakikalık didişmenin ardından Kaan Bartu'yu sonunda yollayabilmiş ve beyaz koltukta yanıma çökmüştü. Oturduğu anda başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı sıkıca. Saçlarının yanlarını düzenli olarak kısaltsa da önlerine bir süredir dokunmuyordu. Gece mavilerini örten yıldızlı bir gökyüzü misaliydi saçları. Sıkı sıkıya kapadığı gözlerini, iç içe geçen kirpiklerini izledim uzunca bir süre. Ani bir kararla dilimi üst dudak-ğımda dolaştırdıktan hemen sonra, "Başın mı ağrıyor?" demiştim.

Kafasını kaldırmadan olduğu yerde bana çevirdi ve yıldızlı gökyüzünü yeşillerime bahşetti. Suratımda nasıl

bir ifade olduğundan emin değildim lakin yumuşak bakmaya başlamıştı sanki bana birden. "Ağrısın mı?"

"Bilmem... Ağrımasın tabii," dedim gözlerimi kaçırarak. "Ama ağrıyorsa da masaj yapmayı deneyebilirim aslında."

Başını salladı hiç duraksamadan. Kendine düşünme payı bile vermemiş, aksine sanki sorumu biliyor da cevabı önden hazırmış gibi hareket etmişti. Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken ayağa kalkacaktım ki, "Sen dur," dedi. Omuzlarında koca bir yükü kaldırırmış gibi bir ağırlıkla ayaklandı ve oturduğum koltuğun önündeki yumuşak, beyaz tonlardaki halıya çöktü. Sırtını arkasına yaslarken sol eliyle bacaklarımı ayırdı tek hamleyle. Ve şimdi bacaklarımın arasında, ayaklarımın dibindeyken... Öylesine savunmasız, öylesine farklıydı ki... Kaan Barlas minik bir çocukmuşçasına bana yanaşmıştı ilk defa. O her zaman öyle güçlü, öyle kendinden emindi ki böyle bir adamın bir zamanlar çocuk olduğunu unutmaya gafletine düşüyordum.

Ama Kaan Barlas da çocuktı. Hem de hiç yaşayamadığı çocukluğu kadar çocuktı işte.

Gerginlikle avuçlarımı birbirine bastırdığım birkaç saniyenin ardından parmaklarımı yumuşacık olan saçlarına getirdim. Yumuşaklığı ile derin bir nefes çekmiştim içime. Sanki çektiğim nefes onun içine dolmuşçasına verdi o da nefesini. "Huzur," diye mırıldandım içten içe. Parmaklarım yumuşak saçlarından yavaşça kaydı ve alnında masaj yapacağım bölgelere yerleşti. "Bu konuda iyi olduğumu sanmıyorum," dedim uyarırcasına. "Ama elimden geleni yapacağım."

Ses çıkarmadan hareket etmemi bekledi. Parmaklarım onun üzerindeki tüm yorgunluğu alsın istedim. Bunun adına özenle hareketlerimi devam ettirdim. "Sanırım

hem hastane hem okul yoruyor seni." Mırıldanıyordum. "Kendini fazla zorlamamalısın."

Alnında parmağımın denk geldiği bir damarın üzerinde durup okşadım naifçe. "Her şey ağır geliyor olmalı," diye devam etmiştim. Onun benimle konuşmadığı her saniyeye baş kaldırarak ağzım açılmaya başlamıştı son zamanlarda. Aynı evde yaşıyor, aynı sofradan yemek yiyorduk ama o... Sırf onun sesini duyabilmek adına bu kızın kaç yıl beklediğinden habersiz bir şekilde susmaya devam ediyordu. Aynı o sahil kenarındaki on iki yaşındaki çocuk gibi... Annesiz, çaresiz, tek başına ama omuzları dik.

"Hallettim," dedi iç çatışmamı bölercesine.

"Neyi hallettin?" Parmaklarımı hareket ettirmeye devam ediyordum.

"Doğa."

Ve ince parmaklarımın kuş tüyü kıvamındaki hafifliği alnının üzerinde kalakaldı. O, o kızın adını ağzına almazdı. O, o kızın varlığını bile yanımdan geçirmezdi son zamanlarda. Ama yine o... O kızıdan gelen mesajları bile engelleyemezdi. Bunun için kızgındım ona. Ağzımı her kapatışında kızgınlığıma bir kepçe daha odun atıp alevlendiriyor ve ister istemez hareketlerime yansıtıyorum son haftalarda. Mesela derste ne zaman o kızı görsen parmaklarım istemsizce gözlerime gidiyordu. Aynı şu anki gibi. İstemsizce sağ elimin parmaklarını Kaan'ın alnından ayırdım ve göz kapaklarıma yaklaştırdım. Ardından sol elim de harekete geçecekti. Evet, geçecekti lakin parmaklarımın üzerinde benim hırsımdan bile sıcak bir alev belirdi. Cehennemın beyaz meleği yanık kanatlarına aldırmadan beni yerden kaldırmak adına sıcaklığını bana bahşediyordu.

Sırtı hâlâ bana dönüktü fakat sol elimi tutan eli biraz daha hareket ederek elimi daha öne doğru çekmiş ve

kalbine doğru yerleştirmişti. Bu zamansız yakınlığın şaşkınlığına dayanmak zormuşçasına sağ elimle omzundan destek aldım birden. "Sen her zaman tam şimdiki gibi arkamda kal," dedi sessizce.

"Kalırım Kaan," dedim yanan burnumu dizginlemeye çalışırken. Hani ağlamaya çok yakın bir andasınızdır lakin beyniniz "ağlama" diye uyarı verdiği an o kendini tutma anıyla burnunuza bir acı yüklenir ya... "Kalırım," dedim sakince. Burnumu kendimde olmadan tam ensesine yasladım. Burnuma dolan tatlı tanıdık kokusu ciğerlerimde gül bahçeleri açtırmaktan geri durmamıştı. İçime akan gözyaşlarım o gülleri suluyor, bu adam acısıyla tatlısıyla yeşertiyordu bahçelerimi.

"Ben seni koruyup kollarım," diye tamamladı sözcüklerini. "Sen benim arkamda kal minik kız," diye yinelediğinde burnumu çekmişim hiç farkında olmadan. Ensesindeki tüylerin diken diken oluşu burnumu gıdıkla da kıpırdamadan durdum. "Ben seni kendimden de öyle korurum."

Alnımı ensesine yaslariken gözlerimi yumdum. "Senin isteğin beni fiziksel olarak korumak," dediğimde onun sakın duruşundan cesaret alarak dudaklarımı araladığının farkındaydım. "Bazen ruhum paramparça oluyor, görmüyor musun?"

Sessiz kaldı. Alnımı ensesinden kaldırdım ve burnumu saçlarının arasına soktum. "Beni duyman için illa çığlık mı atmam gerek?" diye fısıldamıştım. "Ben sana, 'Bugün ne yaptın, günün nasıldı?' bile diyemiyorken, sen benim bedenimi korusan kaç yazar ki?"

Burnumu kaydırarak kuşağının tam arkasına getirdim. Ellerimi omuzlarına destek almak istercesine sabitlemişim. "Ruhum kilitli kaldı benim. Göremiyor musun?"

Göremiyor musun beni serseri?

"Süslü cümleler kurabilen bir herif değilim."

"Süslü cümleler değil..." Sol omzuna kayarak yanağını yasladım geniş bölgeye. "Boş ver."

Ona Doğa'nın mesajlarını, hayatında neler döndüğünü, gününün nasıl geçtiğini soramamanın bana hissettirdiği yetersizliği nasıl anlatabilirdim ki? Her sabah onunla aynı evde uyansam da, yan yana durduğum adam için yeterli gibi hissetmemenin ezikliğini nasıl açıklardım? Suskunluğuyla bana yaptığı psikolojik şiddeti ne kadar görmezden gelsem de beni yiyip bitirdiğini nasıl görmezdi?

Ben o kız yüzünden neredeyse gözlerimi kaybediyordum. O kız yüzünden hayatım çalkalanıyordu. Ve o bana geiip sadece nasıl, "Hallettim," diyebilirdi?

Kulağına yaklaşıp derin bir nefes verirken mırıldandım. "Sen beni hastanelik eden kızın, her ne olursa olsun, sana mesaj atmaya devam etmesine nasıl izin verebildin?" Ağlamayacaktım. "Eğer ben sen olsaydım," dedim fısıldayarak. "Lanet olsun, eğer ben senin yerinde olsaydım..."

Gözlerini karartan kişinin hayatını karartırdım Kaan Barlas.

Ama sustum. Mühürlü dudaklarla ayağa kalktığımda ardıma dahi bakmadan koridora yürümüş ve odanın kapısına ulaşip içeri girmiştım. Ben, ben gibi değildim. Bir adamın sevgisi için değişirken nasıl acınası hâle gelmiştim? En acısı ise onun zerre değişmeyişi idi. Veyahut... O inkâr edemediğim şekilde zaten değişiyordu da, bu bana yeterli gelmiyordu. Sevgim büyüdükçe beklentilerim büyüyor, beklenti kuyusunun karanlık pis ellerine teslim oluyordum.

Öyle işte... Ne denir ki?
Sanırım... Sanırım...
Her şey çok sevmekten.

"Bana emanetsiniz cici kızlar," diye heyecanla bağırdı Bartu arabanın direksiyonunu bir sağa bir sola sallarken. Ardından sağ koltuğunda oturan Başak'ı tekrar memnuniyetsizce süzdüğünde yüzü düşmüştü. "Bu kadar kısa olmak zorunda mıydı?"

"Ben mi kısayım?" dedi Başak şaşırarak. Ardından arkasına dönüp bana ve Ece'ye bakıp, "Ne diyor bu be? Benim mi boyum kısa?" demişti. Tekrar Bartu'ya döndü. "İnsan arkamdan konuşur. Ne yüzüme söylüyorsun be?"

"Boyuna mı laf ettik kızım?"

"Bo kodor koso olmak zorondo moydo?" demedin mi sen demin?"

"Eteğinin boyundan bahsediyordum, eteğinin!"

Ece ile birbirimize bakıp hafifçe gülüştüğümüzde, ön koltuktaki Başak sonunda istediği konuya varmışçasına bir rahatlıkla bacak bacak üstüne atmıştı. Kollarını göğsünün üzerinde çapraz yaparken, "Hımm, yani konu eteğim," dedi.

"Sen ne sandın? Maşallahı var senin boyunun. Biraz ıkınsan boyun beni geçecek anasını satayım."

Başak son sözlerine hiç takılmadan ağzını açtı. Ama hemen öncesinde bakışları bizle buluşmuş, aynadan göz kırpmıştı. "İstersen eteklerimin boyunu biraz uzatabilirim."

"Yok artık." Bu sefer Bartu aynadan bize bakıp, "Ciddi mi bu?" diye haykırdı. Ece ile otomatik bir tepkiymişçesine başımızı üç dört kez aşağı yukarı salladık.

"Bu çocuğun ben varken ben hariç herkese benimle alakalı sorular sorması beni öldürüyor!"

"Bebeğim," dedi Bartu direksiyonu sola kırarken. "Sinirlendiğinde aynı kelimeyi ne kadar çok tekrarlıyorsun, haberin var mı?"

"Ben neyi tekrarlamışım ben?"

"Neyse," dedi sarı gülümseyerek. "Eteklerini uzatacaksın ama belli ki bir şartın var senin. Söyle bakayım ayaklı bela."

"TikTok hesabını sileceksin."

"ÇIPLAK GEZ LAN SOKAKTA. SİLMİYORUM."

Ağzım açık kalırken gün içinde Başak'ın bize izlettiği videolar gözümün önüne geldi. Bizim sarı oğlan kıvrıyor, rol yapıyor, dans ediyordu o videolarda. Ve takipçi sayısı... Biz bu çocuğun sarışınlığıyla dalga geçiyorken çocuğun tam olarak üç yüz bin takipçisi vardı hesabında. Bir videosunun altına gelen yorum sayısı en az üç bin olmakla kalmıyor, o yorumların içinde bir adet bile erkek adı yoktu. Başak'ı delirten nokta da tam olarak bu olmalıydı. Öyle ki biz videoları kahkahalarla ve keyifle izlerken Başak sinirden kendinden geçmişti.

"Çüş be Bartu," diye atladı araya Ece.

Başak da Ece'yi, "Ulan yüz elli kişiyi takip ediyorsun, yüz kırk dokuzu kız," diyerek tamamlamıştı.

"Bebeğim Cem'e de hesap açtık. O yüzden yüz kırk sekizi kız oluyor sayısal olarak."

"Hah bir de o ayı yavrusu eksikti! Ne yapacak? Motorunun üzerinde amuda mı kalkacak o gergedan?"

"Hayır bebeğim, bak ben şöyle planladı-"

"Ay tamam sus," deyip bedenini sağ tarafa döndürdü Başak. "Konuşmak istemiyorum daha fazla."

"Haydaaa. Resmen yetenekli ve yakışıklı olduğum için trip yiyorum lan."

On dakika sonrasında arabayı durduran Bartu, vale kapılarımızı açmadan hemen önce bedenini hepimize doğru çevirmişti. "Unutmayın kızlar. Bir gün sonra hayatımızın en önemli sınavlarından birine giriyoruz. O yüzden bugün dibine kadar eğlenin. Ama gece on ikide evde olmazsak Kaan beni vurmaya gelecekmiş. O yüzden çok da eğlenmeyin." Kapısını tam açıyordu ki tekrar bize dönüp, "Bir de eğlenin dediğimi Kaan'a söylemeyin," dedi.

Hepimiz birden araban inip ışıltılı mekânın kapısından girerken Bartu Başak'ın elini tutmuş ve haykırmıştı. "Let's go girls! Keşke Johnny de burada olsaydı."

"Köpeğimi rahat bırak artık."

Son ses müzik çalan mekâna girdiğimizde, sarıyı karşılayan adam bizi hemen masamıza yönlendirmişti ve kalabalıktan çok ayrı duran yere güzelce yerleşmiştik. İçeceklerimize kadar her şeyimiz anında önümüze geldiğinde Bartu vücudunu gerdikçe geriyordu. "Bakın, bu da Bartu Barlas farkı," deyip göz kırptı bana. Tabii ki de yokluğunda bile varlığını bu kadar belli edecekti benim serserim...

Günlerdir salonda geçen konuşmamızdan beri aramızda bir bariyer dursa da surat asmıyordum ona. Her zamanki gibi davranıyordum davranmasına ama içimdeki huzursuzluğu bir ben bir Allah bilirdi. Doğa olayını nasıl halletmişti, ne yapmıştı da o kız onun peşini bırakmıştı? Kafamda dönüp duran sorular iliğimi kemiğimi sömürüyor, onun ölümcül suskunluğu ise buna zehrini damlatıyordu.

"Düşünüp durma." Ece kucağıma yaklaşp müziğin sesini engellemek adına bağırıyordu. "Yine ruh Çakıl'a dönüyorsun böyle olunca."

"Bana diyene bak. Haftalardır yüzün gülmüyor senin."

Omuzlarını silkti. "Ne yapayım? Bir anda hem Atakan'ın ailesi düşman kesildi bana hem de tüm okul. Ve bunu hiç uğraşmadan tek cümlesiyle yaptı o motorcu bozuntusu!"

"Aaa ben söylemeyi unuttum." Bartu kafasını sokmuştu aramıza. "Cem'i de çağırmıştım ben."

"NE?" Üçümüzden birden çıkan ses öyle yüksekti ki sarı kafa yüzünü buruşturup uzaklaşmıştı. "Ne var lan? Zaten çocuk depresyonda. Evden çıkmaz büyük ihtimalle. Yani geleceğini sanmıyorum. O yüzden boşuna yaygara koparmayın."

"Öyle desene."

"Kalbimize inecekti."

"Bi' Cem gibi olamadım be... Yokluğuyla adam volta atıyor resmen burada. Vay b-"

Bartu'nun sesini kesen şey iki tane kızın onun önünde bitmesi olmuştu. Kızlardan esmer olanı, "Pardon, siz 'yoturboybartu'sunuz, değil mi?" dedi.

Sarı kafanın kaşları havalanırken anlık Başak'a bakmış ve ardından ne yapacağını bilmez hâlde, "Buyurun benim," demişti.

Başak, Ece ile ortamıza yerleşti. Üçümüz de avını hırs-la takip eden sırtlanlar misali uygun zamanı bekliyorduk sanki. "Boyoron bonom! Bak bak, şunun kibarlığına bak. Bu daha demin bize 'lan' demiyor muydu? Ne ara buyuruna geçti?"

Başak'ı onaylarcasına başımızı salladık lakin tüm dikkatimiz hâlâ konuşup gülüşen iki kızdaydı. "Ece sen dememiş miydin, 'Kafanı ne takıyorsun? On üç yaşındaki kızlar takip ediyor Bartu'yu,' diye? Ne on üçü lan? Bunlar resmen bizden büyük, bizden! Biraz zorlasak abla deriz biz bunlara."

"Bak bak, şunun hareketlere bak. Ya bu çocuk ne ara video çekmeye başladı da fenomen oldu? Biz ne ara kaçırdık bunu? Aklım olsaydı, 'Dans edemez zaten bu yeteneksiz, bir şey olmaz,' diyeceğime, alır telefonu kırardım zamanında."

Başak sinirle durmaksızın konuşuyor, parmaklarını sürekli masaya vuruyordu. "E hadi be kardeşim, beş dakika oldu."

Evet... Bu sefer bize değildi bu sözü. Sözü sahiplerine ulaşmış olacaktı ki iki kız şaşkınca arkasına döndüler yüzlerinde donan gülümsemeyle. "Sevgilimi diyorum, rahat mı bıraksanız artık diyorum," deyip gülümsedi Başak. Cümlesi henüz noktasına kavuşmamışken Bartu mesajı almışçasına yanında bitmişti. Kızlar kızara bozara uzaklaştı.

"Fenomen olmamın bedelini ödüyorum be güzelim."

"Ben sana ödeteceğim bedeller, merak etme sen. Ver bakayım şu telefonunu," deyip elini Bartu'nun ön cebine sokup karıştırmaya başladı.

"Dur. Napıyorsun? Dur. Bak kızım, gıdıklanıyorum. Orada değil. Arka cebimde."

Başak bir anlığına kararsız kalsa da dudaklarını kıvrımış ve elini birden arka cebine atıp telefonu kavramıştı. "Hass... Başak, yanlış şeyi kavırıyorsun. Şeyimin yanağını kavradın. Ah, ah dur sıkıyorsun. Lan acıyor kızım, valla acıyor!"

En sonunda Başak zaferle telefonu havaya kaldırıp salladı ve gülmeye başladı. Sarı ise poposunu ovuşturup surat asıyordu. "Götümden ne istedin?"

Onlar didişirken Ece ile gülüşüp biraz bizden uzaklaşmalarına izin verdik ki kendileriyle kalsınlar. Gözüme denk gelen tanıdık sima kirpiklerime tekrar tekrar açıp kapatma emri vermeme neden olmuştu. Gerginlikle bir Ece'ye bir de arka tarafında kalan bölgeden bize doğru

yaklaşan tanıdık bedene baktım. "Ece," diye fısıldamıştım. "Geldi."

"Kim geldi?" dedi içkisinden yudum alırken. "Ayıgillerin Barlas soyundan Kaan mı?"

Benim cevaplamama gerek kalmadan araya tok ama yalpalayan bir ses girmişti. "Hayır," dedi sakince. Ece'nin kucığına doğru eğri duruyordu vücudu. "Şerefsiz Cem geldi."

Ece'nin yutkunuşuna şahit olurken ona eşlik edercesine ben de yutkundum. Hayatının tüm güzelliklerini sadece tek bir cümleyle tersine çeviren adam, şimdi onun yanında duruyordu çünkü. Ansızın oluşan gerginliği hissetmemek elde değildi.

"Adını bilmen ne hoş."

"Adımı okulda şerefsiz Cem'e çıkarmışken, adımı nasıl bilmeyeyim?" diye cevapladı Cem Ece'yi.

"Dua et ki 'sürtük' demiyorlar sana," dediğinde Ece kırgın bakışlarını Cem'e çevirmişti. İşte o an Cem'in alaylı bakan gözlerine bir pusu çöktü. "Dua et ki kızlar tuvaletinde senin pis muhabbetin geçmiyor," diye devam etmişti Ece. "Sana, 'Aferin, götürdün kızı,' diyorlar, bana, 'Şunun yaptığı sürtüklüğe bak,' diyorlar."

Evet... Ece hakkında çıkan söylemlerden haberdardık. Hepimiz kırgın, hepimiz sinirliydik. Ama özellikle bu lafları kendi hemcinsimizden duyuyor olmak... Bizi en çok vuran şeylerdendi belki de. Kadın kadına sahip çıkmazsa, kim çıkardı ki çünkü?

"Bak," dedi gözlerini kaçırarak Cem. "Ben bilmiyordum böyle olacağını. Bir anlık sinirle ağz-"

"Senin o bir anlık sinirin benim aile hayatımın da okul hayatımın da içine etti!"

Cem'in yüzüne avazı çıktığı kadar bağırarak söylemişti bunu. Gözlerini dahi kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı

şimdi. Ece nefes nefese kalmış, Cem onun aksine kılını bile kıpırdatmadan duruyordu. Ama bir farklılık vardı onda. O... O cidden pişman gözüktüyordu. Cem'i tanımasam şu an bile Ece'ye kırmaktan korktuğu bir nesne gibi baktığına yemin edebilirdim. Lakin duruşunun tam aksini iddia edercesine dudaklarını araladı.

"Çok uzattın," demişti sadece.

Başak ve Bartu da ulaşmıştı yanımıza tam da o bunu söylerken. Başak'la benim ağzım açık kalmış bakıyor-ken sarı kendi suratını sıvazlıyordu, "Ne yaptı bu çocuk yine?" dercesine. Ece'nin gözlerinden yaşlar akmaya başladığında ne yapacağımı bilmez hâlde ellerimi dudaklarıma götürdüm. Tam ona doğru bir adım atacaktım ki Cem'in adımını görünce kalakaldım. O adımı kendinden habersiz attığı o kadar belliydi ki... Olanları tamir edebilmesi için yalvarır gözlerle ona bakmaya başlamıştım. Gözlerimiz buluştu, dudaklarını araladı lakin birkaç saniye içinde geldiği gibi çıktı mekândan.

Ardından ağlaması kesilmeyen Ece'yi hep birlikte arabaya götürmüştük. Sarı kafa küfür ede ede arabayı sürmeye devam ederken, Ece'nin iç çekişleri kesilmiyordu. Başını omzuma yaslamıştı. Saçlarını okşadım onu yatıştırmak istercesine. Dağınık nefeslerinin arasında zar zor sesini bulmuştu en sonunda. "Ne yapacağım ben Çakıl? Ben nasıl bir adama âşık oldum böyle?"

Evet, Ece âşık olmuştu.

Her iyi kız gibi o da kötü bir oğlana tutulmuştu. Mucizevi şeylere inanmak o iyi kızların saflığının ödülüydü lakin mucizeler hiçbir zaman iyileri bulmazdı. Bunu da unutmamak gerekirdi.

Çünkü aşk geçtiği her yolda daima en az bir kalp kırığı bırakırdı.

XX

"Çok uzatmışım, çok!"

Bitap hâliyle kocaman bir gecenin ardından o geceyi bağlayan koskoca bir günü de bu cümleyle deviriyordu Ece. Cem'in ani belirişi, bir anlık pişman olduğu hissiyatı lakin en sonunda bizi ters köşe eden sözleri... Ece'nin tam anlamıyla psikolojisini altüst etmişti. Bitmek bilmeyen gözyaşları ardından gülme krizlerine giriyordu ve gün boyunca onun yanından ayrılmayan Başak ile ben yarınki sınav için son tekrarlarımızı yapmaya çalışıyorduk Ece'yi bir yandan dinlerken.

"Onuncu sorunun cevabını buldun mu?" dedi Başak.

Sorduğu soruyu bulmak adına iki sayfa geriye gittim ve işaret parmağımı soruyu bulmak adına sayfanın üzerinde gezdirdim. "Beni rezil ettiği yetmiyor, bir de uzatığımı söylüyor!"

Ece'ye kısa bir bakış attıktan sonra, "On beş," demiştim.

"Oh be. Doğru yapmışım," diye yanıtladı Başak. Ardından sanki araya soru muhabbetini hiç sokmamışçasına Ece'ye kalemi fırlatmıştı. "Çarpacağım kafana he. Yarın sınava giriyoruz. Tüm gün boyunca zırladın be güzel arkadaşım."

Sandalye veya koltuğa oturmak yerine salonun ortasında genişçe duran alçak masaya daha kolay erişebilmek

adına beyaz tüylü halının üzerinde oturur vaziyetteydik Başak ile. "Ben kırk sekiz saat başınızda söylensem de siz iki inek sorgusuz sualsiz testlerinizi çözmeye devam edeceksiniz," derken yanımıza çöktü Ece. "Bunu bildiğimden rahat rahat kafa ütülüyorum."

Derin bir nefes verip arkamdaki koltuğa sırtımı yasladım. Akşam dokuza geliyor olmalıydı saat. Rezidansın penceresinden baktığımızda her ne kadar aşağısı parıl parıl olsa da, beton yığınlarının ışıklarını bir nebze defeden göğün yüzü nazikçe kararıyordu. Dudaklarımı bir anlık birbirine bastırdıktan saniyeler sonra konuşmaya hazırdım.

"Cem'den hiç hoşlanmıyorum."

"Ben de."

"Ben de."

"Ama," diyerek araya giren arkadaşlarımı susturup sözümü tamamlamaya niyetlendim. "Pişman gözüküyordu."

"Kim? Şerefsiz Cem mi?"

"Kim? Şerefsiz Cem mi?"

Aynı anda salonu inletecek oktavda çıkardıkları ses suratımı buruşturmama neden olmuştu. Onu yargılamaya o kadar konsantre olmuşlardı ki, çocuğun yüz ifadesini okumayı akıllarından çıkarmışlardı. "Biliyorum saçmaladığımı düşünüyorsunuz ama..." deyip birkaç saniyeliğine kendime izin vererek Cem'in dün geceki suratını çizmeye çalıştım zihnimde. Bir kere... Bir kere zaten çocuk tam olarak ayık bile değildi ki. Ece'ye yaklaşırken bir kere yalpaladığını görmüştüm. Ve konuşması... Sesi net olsa bile farklı bir şey vardı onda.

"Dün onun sarhoş olduğunu fark etmediniz mi?"

Sorum karşısında kafalarını birbirlerine çevirip bakmışlardı. Gözlerinde soru işaretleri olduğunu görebili-

yordum. "Senin burnunun dibine girdi. İçki kokusunu almadığını söyleme bana," dedim Ece'ye doğru.

"Aldım, aldım ama..." diye mırıldanırken Başak onu tamamlamaya karar vermişti. "Bu onu haklı çıkarmaz."

"Onu hiçbir şey haklı çıkarmaz. Emin olun onu savunacak en son kişi benim bu odada," dedim içimdeki hırsmı olamazken. "Ama pişman gözüktüyordu. O çocuk gülümse de o gülümsemenin ardında sahici olmayan bir şeyler var."

"Ben sana ne olduğunu söyleyeyim. Psikopatlık var! Tahmin etmesi pek de zor değil."

"Katılıyorum," diyerek onaylamıştı Ece. "Pişman olan kişi öyle mi davranır?"

Omuzlarımı silktim. "Belki aranızda en deneyimli olan ben değilim, biliyorum. Ama söyleyebilirim ki erkeklerde durum kızlardaki gibi yüzeysel gerçekleşmiyor sanırım."

"Yüzeysel mi?"

"Demek istediğim biz her şeyi çok gün yüzünde yaşıyoruz. Mutsuzsak mutsuzuz diyoruz. Mutluysak sırıtır duruyoruz. Ama onlarda..." derken Başak araya girmişti.

"Bizden çok farklılar. Haklısın. Mesela Barlas sen gözlerin yüzünden hastaneye yattığın zaman-" dediğinde ise ben onun sözlerini kestim.

"Hiç pişman gibi değildi. Bunu görmesem de nasıl göründüğünü biliyordum."

Çünkü gözlerim görmese de kalbim bilirdi onu. Ellerim uzanamasa da parmak uçlarımı sarardı her bir dokunuşu.

"Ama şimdi düşündüğüm zaman saçmaladığımı fark ediyorum. Sizce mümkün mü ben o hâldeyken pişman olmaması? Sadece... Sanırım sadece zaman alıyor bazı hislerin dışı vuruşu."

Ece vücudunu yere serip başını halıya koydu. Gözlerini tavana dikerken dudaklarına kilit vurmuş gözüküyordu. Onunla yüz yüze gelen, onun kelimelerinin sahibi olan kişi yine oydu. Cem'in dün geceki hâlini tarafsız bir şekilde gözlerinin önüne getirirse eminim ne demek istediğimi anlayacaktı. Çünkü Cem'in ağzından ne kadar küstah kelimeler çıkmış olursa olsun, bundan pek mutlu gözüküyordu.

"Neyse sınava kadar halının üzerinde uzanıp depresyona girelim bari."

"Sana ne oldu Başak?"

"Daha ne olabilir? Erkek arkadaşım TikTok oldu. Hem de fenomen! Peşinde kızlar dönüyor. Olsun, yine olsun TikTok. Ona lafım yok. Ama takipçileri erkek olandan olsun. Ne var dans edecek? Oyun videoları koyarsa hayatım daha kolay olabilirdi."

Hep birlikte kıkırdamaya başladığımızda ben de onlar gibi halıya yatıp gözlerimi tavana diktim. Sol tarafımda duran telefonum titremeye başladığında kızlar hâlâ gülüyordu. Ben de kıkırtılarım eşliğinde telefonu almış ve ondan gelen mesajın boğazıma bir yumru koymasına mani olamamıştım.

Aşağıda, spor merkezinde bekliyorum.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda, bir yandan telefonu sıkmaya başlamıştım. Bana "gel" demiyordu, ama gelmem gerektiğini hissettiriyordu. Atar topar ayağa kalktığımda kalbim neredeyse ağzımda atıyordu. Öyle ani hareket etmişim ki kızların ikisi birden sıçrayıp oturur pozisyona gelmişlerdi.

"Ne oluyor?"

"Benim bir saat işim var," dedim arkamı dönüp yürümeye başladığımda.

"Hop hop," diye seslendiler arkamdan. "Nereye gidiyorsun? Biz ne olacağız?"

"Siz burada kalın. Geleceğim zaten," dediğimde ev terliklerimi çıkarmıştım.

"Ya sen yokken ayıgillerden Barlas gelirse? Sen bizim burada ölmemizi mi istiyorsun?"

Kıkırdayarak dış kapıyı açtım. "Öyle bir şey olmayacak, merak etmeyin. Johnny'ye dikkat edin."

Ben hâlbuki bu adama kırgındım, kızgındım. Ama doğru ya... Ben zaten hep ona ya kırgın ya kızgındım. Bizim masalımız da böyle değil miydi zaten? Ben üzülürdüm, o hiçbir şey yapmadan tek kelimesiyle mutlu ederdi beni. Ama belki mutlu etmek için değildi işte. Belki, belki farkında bile değildi ruh hâlimin. O sadece olduğu gibiydi. Bir süredir olduğu gibi olmayan, bambaşka bir ruhu yansıtan insan bendim. Küçük şeylerden mutlu oluyor olma durumu beni o kadar bahtsız bir duruma sokuyordu ki... Çünkü beklentilerim ne kadar küçükse, o beklentilerin hiçbir sonuca ulaşmaması o kadar büyük acılar getiriyordu. Neden mi? Karşındaki insan küçük şeyleri bile yapamıyorsa senin için, bu seni derin bir bilinmezliğe itiyordu çünkü.

Ama ben yine o bilinmezliğe koşar adım gidiyordum. Hayatımı değiştiren adama, onun aldığı beyaz spor ayakkabılarla birlikte her zaman koşuyordum. Asansörden en alt kata vardığımda indim ve çevreme bakındım. Rezidansın bu bölümünde spor merkezi olduğunu biliyordum lakin öncesinde hiç burada bulunmamıştım. Saat o kadar geç olmasa da bir insanın bile içeride olmayışı huzursuz hissettirmişti. Koşar adım attığım adımlarım yavaşladı ve umduğum yüzü bulmak umuduyla yürürken çevreye bakınmama yardımcı oldu. Tanıdık bir koku burnuma dolduğunda burnumu oynatsam da umduğum şey

bu değildi. Avucumda olan telefonu sıkmaya başlarken eski bir dosta yaklaştığımın farkındaydım. Damarlarımda akan kan o dosta yakın olacak olmanın farkındalığıyla fokurdamaya başlamış, tüm organlarıma haber yollamayı tercih etmişti sanki. Geniş bir kapının ardından gelen soluk ışığın dibine geldiğimde, kapının ardında olanın benim geçmişimdeki tek dostum olduğunu biliyordum. Kokusu buram buram burnumu okşuyor, parmak uçlarım ona ulaşmak için kıvranıyorlardı sanki. Sağ elimle kapıyı ittim ve karşıma çıkan soluk aydınlatmaların süslediği yarı olimpik havuza bakakaldım.

Adımlarım olduğu yere saplandı. Karşımda eski dostum huzurlu bir şekilde beni bekliyordu çünkü. Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi yumdum sıkı sıkıya. Tolunay Bey hayatımda yoktu lakin bana koyduğu yasaklar neden böylesine varlığını koruyorlardı? Karşımdaki havuza girmemek için hiçbir nedenim yokken ben nasıl olduğum yerde kalakalıyordum?

“Yasak değil artık,” diye fısıldadım kendi kendime. “Yasak değil.”

Elim istemsizce karnıma gitti. Kasılmaya başlayan kaslarım ne kadar gerildiğimin habercisi oluyordu. Yasak değilse artık, ben neden yanlış hissediyordum? Hâlbuki eskiden benim için sadece bu mavi su, klorlu koku vardı. Yasakların beni benden almış olduğunu fark etmem neden bu kadar uzun sürmüştü?

Havuzun ardında kalan soyunma odasının yansıyan ışığı bir anda gidip o kısım karanlıkta kaldığında, yutkunarak bir adım geriye gittim. Biri burada yüzüyor olmalıydı. Son kez durgun suya istemeye istemeye bir bakış attıktan sonra arkamı dönüyordum ki soyunma odasından çıkan yarı çıplak beden bana seslenmişti. “Nereye?”

Yabancı sandığım kişiyi görmemek adına yerde tuttu-

ğum bakışlarım tanıdık ses ile birlikte havaya kalkmıştı. Altındaki mayoda saniyelik bile olsa tutmadığım bakışlarım ister istemez birkaç saniye üst vücudunda dolansa da hızlı bir şekilde yüzüne ulaşmıştı. "Ne yapıyorsun burada?" dediğimde çıplak ayaklarını bana doğru getiriyordu. Sorumu duymazlıktan gelip daha da hızlanmıştı adımları. "Kaan ne yapıyorsun?" deyip bir adım geriye gittim bu sefer. Lakin attığım bir adım onun kucağında bitmemle sonuçlanmıştı.

Kucağında olan bedenim korkuyla çırpınırken bağırmaya başlamıştım. "Kaan saçmalama! İstemiyorum, istemiyorum." Haykırışlarımın ona ulaşmadığı o kadar belliydi ki... Ben bağırdıkça havuza giden ayakları daha hızlı yol alıyordu. "Kaan," diye çığlık attım bu sefer. "Hayır, hayır!" Daha öncesinde okulda havuza girebilmek için çok büyük çaba sarf etmiştim. Benim en büyük hobim olan şey fobiye dönüşmüştü çünkü. Korktuğum şey su değildi, korktuğum şey... Sanırım çocukluğumdu.

"İstemiyorum. İstemiyorum. Şu an hazır değilim Kaan!"

"Hazır değilim. Cidden değilim!" dediğimde gözlerimden tutmak için çaba sarf etmediğim yaşlar süzüldü. Ona çıktığım her yol bu kadar zor olmak zorunda mıydı? Hâlbuki kollarındaydım, kucağındaydım. Olmak istediğim tek yerdeydim. Bunu bu kadar zorlaştırmasının ne anlamı vardı? Beni bir şeylere itmek için değil, sadece kollarında olmam adına tutacağı anların olması imkânsız mıydı?

Havuzun kenarına gelen hızlı adımları aynı hızla duraksadı. Onu gördüğüm yeni dakikalar boyunca ilk kez bana bakmaya karar vermişti. Gece mavileri, ıslak yeşillerime sürtündü ve ben sanki bir mendilin gözlerimde gezdiğini hissettim. "Ağlama," dedi sakince. "Sana ellerimi her uzattığımda neden doluyor gözlerin?"

Gözlerimden birer yaş daha düştü. Omuzlarımı kavrayan ellerinden birini suratıma getirdi ve usulca akan yaşların üzerine koydu. Dudaklarım titremeye başlamıştı onun dokunuşuyla. Şefkati bile tehlikeliydi bu adamın. Bir de beni sevse... Beni sevse ne kıyametler kopardı?

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım kirpiklerini seyredererek. Kucağımda sıkı sıkıya birbirine bastırdığım avuçlarımı kalbime getirdim yavaşça. "Havuz olmaz," diye fısıldadım. "İstemiyorum Kaan, cidden istemiyorum."

İstemsizce yaşlar tekrar gözlerimden dökülmeye başlayınca yüzümü yere eğmiştim onun keskin harelerinin görüş açısından kurtulabilmek adına. "Oyun mu oynuyoruz? İstemiyorum diyorum işte, istemiyorum. Gitme izin ver."

Bakışlarının merkezinde olduğum inkâr edilemez bir gerçektir. Hırıltılı bir nefes verdi boynuma doğru. Birbirine sıkı sıkıya bastırdığım buz soğukluğundaki avuçlarım onun çıplak bedeninden gelen ısıya aç olduğuna dair iflah olmaz sinyaller veriyordu bana. Kollarında beni hareket ettirip biraz daha havaya kaldırdığında, dişlerimi sıkarak gözlerimi mümkünmüş gibi daha da sıkıştırmış korkuyla lakin hissettiğim şey avuçlarımın üzerinde hissettiğim yanağı oldu. Şaşkınlıkla harelerim havalandığında saçları göz hizamda görmeyi beklediğim son şeydi. Yanağını avuçlarıma sürten bu adam içimde hiçbir zaman söndüremeyeceğim yangınları alevlendirdiğinden bihaberdi.

Gözlerimin hizasında kaşından alnına doğru uzanan yara izi vardı. Suratı avuçlarımın üzerindeyken konuştu. "Yangından hemen önce yüzmek istediğini söylemiştin bana."

Aptal Çakıl! Ağzını kapamayı hiç bilmez misin sen!

"İstemiyorum," dedim bozuk bir plak gibi. "İstemiyorum işte."

Yüzünü avuçlarımdan kaldırıp suratıma yakın bir hüzaya getirdi. Ne düşündüğümü çözmek istercesine çatmıştı kaşlarını. "Yüzmek istediğini söylemiştin ve benimle yüzeceksin."

"İstemiyorum!" diye haykırdım suratına doğru.

Çenesi kasıldı. Beni belki de sayılı anlamayamadığı anlarda biriydi. Hissettiği çıkmaz bana pek de yabancı değildi. Çünkü ben ne zaman Kaan Barlas'ı anlayabilmişim ki? Gece mavilerindeki ıssız bakış beni ürkütse de dolu dolu bakan gözlerimi kaçırmadım. Ve tekrar aynı kelimeyi kullandım. Bu sefer fısıldamıştım. "İstemiyorum."

Kelimemin bitmesine kalmadan aniden yere indirdi beni. Hissettiğim aitlik duygusu bir anda bozguna uğrayınca neye uğradığımı şaşırdım. Hâlbuki ben bırakmasını istemiştim. Titrek dudaklarımı sabitlemek adına dilimi ısırardım lakin yere eğik olan yenik başımı kaldırmama izin vermeden yapılı bedeni çökmüştü önümde. Ben ayakta, o sağ dizinin üzerindeydi. Gözlerimin görebildiği şey kara saçları, sağlam omuzları ve ucu bucağı yokmuş gibi görünen mavi suydı. Dillerden düşmeyen bir masaldan fırlamışçasına güzel bir görüntüydü. Yutkunarak bakakalmıştım.

"Her zaman arkamda kal demiştim sana." O, sinirliydi. O, çocukluğuma kızmıştı. Ama yine o, benim için kızgınlığını geri plana atmış ve dizlerinin üzerindeydi. "Korksan da arkamda kal çirkin."

Gözlerim hipnoz olmuşçasına ona bakarken titrek dudaklarım hareket etmişti. "Ama Kaan..."

"Arkamda kal."

O kendinden bu kadar eminken, ben nasıl onun ardında olmazdım? Hep diyordum, onun arkasını kollayan ben olacağım diye. Bunun için zaten onun arkasında kalmam

gerekmez miydi? Hâlbuki arkasında kalmak onu korumak adına tek güvenli yol olacak sanıyordum, onun önünde ben yokken arkasında kalmam yeterli olacak mıydı?

Ben arkanda kalırım. Kalırım ama Kaan, beni kollaman için değil. Seni tüm kötülüklerden sakınmak için. Ben seninle bu kadar dolup taşmışken, bu düşüncelerle savruluyorken senin bu sözünün benim için nasıl anlamlar taşıdığını fark ediyor muydun? Çünkü sen istedin diye arkanda kalırsam, sonsuza dek orada olurum Kaan Barlas. Ama konu sadece kendi isteğim olursa, senin tek kelimen yeterdi beni defetmeye.

Ama sen istiyorsun. Sen istiyorsun, değil mi?

Telefonumu yere bırakırken hâlsiz vücudumu ona yaslayıp kollarımı boynuna doladım ansızın. "Arkadayım," demiştim sadece. Bacaklarımdan kavrayıp onları gövdesine sardı ve benimle birlikte ayağa kalktı. Havuzun basamaklarından adım adım indiğinde aceleci değildi adımları. Pijamam soğuk suyla buluştuğunda titredim lakin bunu hissetmişçesine bacaklarımı daha da sıkı tutmuştu. Gözlerimden yaşlar aka aka girdik havuza.

Ben ağladım, o beni sırtında taşıdı. Ben hıçkırı hıçkırı ağladım, o bedenlerimizi sanki bir bütün yapmak adına daha sıkı tuttu beni. Ağlata ağlata çocukluğumdan kalan en kalın halatı çıkarttı boynumdan. Öyle çok ağladım ki, nefeslerimin düzensizleştiğinden bihaber, kendimde olmadan konuşmaya başladım. "Kaan," demiştim sadece. "Kaan."

"Söyle güzelim."

Mümkünmüş gibi kollarımı boynuna daha da sıkı dolarken, suratımı da boynuna gizledim. Yüzüm boynuyla birlikte suyun içindeydi şimdi de. Çılgık ata ata ağlıyordum. Havuzun kenarına geldiğimizde kollarımın arasında dönerek beni kenara sabitledi ve suratımı ellerinin arasına aldı. "Söyle," demişti.

"Yasaktı. Bana yasaktı."

Beni anlamıştı. "Sana hiçbir yasak yok." Sesinden sinirlendiğini anlıyordum lakin bunu hareketlerine yansıtmamaya çalıştığını da bir o kadar görüyordum. "Sana bu dünyada yasak yok."

Gözyaşlarımın arasında gülümsedim. Parmaklarım gözlerinin önüne düşen ıslak saçlarına gitti. Mavi cennetimi örten gökyüzü karası saç tellerini nazikçe sıyırdım alnından. Görüş açıma giren yara izine denk geldiğimde gülümsemem donakalmıştı. Fakat hiç düşünmeden dudaklarımı harekete geçirip yara izine uzun soluklu bir öpücük bıraktım. Elleri yüzümden belime indi ve havuzun betonuna biraz daha yasladı beni. Gözlerim kapalı, dudaklarım onun üzerindeyken fısıldadım. "Sen bu kadar güzelken çirkin tarafın ben olması çok mantıklı."

Kırık bir şekilde gülümseyerek devam ettim. "Sen o kadar güzelsin ki-"

Sesimi kesti dudakları. Kısık bir inlemeyle birlikte kaplamıştı beni vücudu. Ellerim boynundan saçlarına doğru nefes nefese giderken soluklanmaya bile vaktim kalmamıştı. Dudaklarımdan nazikçe boynuma yöneldiğinde uzun soluklu bir nefes çektim içime. Bir elim gergince göğsüne yerleşti ve tam da o anda duraksadı. Nefes nefese alnını alnıma koyarken bir yandan saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirmişti. Aralık gözlerimin gördüğü en güzel manzara, benim için kapanmış olan gözleriydi.

Cenneti onun gözlerinde yaşıyorken, cehennemi benim için yumduğu göz kapaklarından izliyordum. Cennet de cehennem de oydu. Varsın bana elma uzatsındı, yoksa götürsündü beni kor ateşlere.

Kapalı gözlerinin ardından güçlü bir sesle fısıldadı. "İyi olacağım," demişti. "Ben sana hep iyi olmaya çalışacağım."

Gülümsedim. Gece mavilerinin üzerine perdeler örtülmesine rağmen gülümsememi yakalamışçasına kısıldı gözleri. Eskiden kapalı gözleri ardında gördüğü her şeyi görmezlikten gelen bu adam, görmezlikten geldiği her şeyi telafi edercesine gördüğünü belli ediyordu şimdi. Gökyüzü gibi gece ama aynı zamanda güneşli bir havadaki okyanus gibi mavi olan gözleri her daim benim için açık olacaktı artık.

Gözlerinin gördüğü tek şey ben olmak isterken şimdi anlıyordum ki... Gözlerini yumduğunda da gördüğü tek kişiydim ben.

"Nasıl geçti?"

"İyi geçti. Sadece matematikte bir iki soru zorladı beni."

"Ama yetiştirdin, değil mi?"

"Evet, yetiştirdiğimi üçüncü kez söylüyorum sana anne." On dakikadır telefonda çekildiğim sorgu, bir on dakika daha sürecek gibiydi.

"Bu sınava çalışıyorsun diye beni ve kız kardeşini bile görmeye gelmedin. Umarım hakkını verirsin."

Yine ve yine iğneleyici sözleri... Ne düşünüyordum ki? Sınavımın nasıl geçtiğini öğrenip, iyi dilekler sıralayacak ve sonra telefonu mu kapatacaktık? Annem her zamanki annemdi. Kucağına aldığı yeni doğmuş bebeği bile onu daha iyi bir insan yapmaktan çok öteye itmişti. Onun hamuruydu bu artık belli ki. Bazı insanlar bir yaştan sonra pişmanlıklarının farkına varıp değişmeye kafayı koysalar da o kendi olmaktan çok memnundu. Çünkü sırf kendi olarak olduğu o noktaya gelmişti işte.

"Geleceğim," diye yanıtladım rahatsız bir ses tonuyla.
"Kapatmak zorundayım."

"Öpüyorum."

Yabancı okuldan çıkıp en yakın otobüs durağına doğru yürürken zihnimde sınavda çıkan soruları evirip çeviriyordum. Ailesi ile birlikte öğrencilerle dolup taşmış olan durağı hiç duraksamadan geçtiğimde, onlara destek olan anne babaları gözümde canlandırmamak adına daha da düştüm soruların üzerine. Yapmam gereken her şeyi yapmıştım aslında. Doğruluğundan emin olmadığım sadece birkaç soru vardı, onları da akşam Başak ile kontrol edebilirdim. Gerçi bu akşam Bartu'nun doğum günü partisinde olacaktık fakat eminim ki Başak elinde soruları not aldığı birkaç kâğıtla beni kenara çekecekti.

Boş taksi bulmayı umarak etrafa bakındığım birkaç dakikanın sonunda yaklaşan taksiye elimi uzattım. Okuldan çıkan araçların oluşturduğu trafik gitgide artıyor gibiydi. Hızlı olmak adına bana doğru yanaşmayan taksiye yürüdüm. Ve telefonumun çaldığı o an taksinin kapısını açıp içeriye oturduğumda, hem kapıyı geri kapatıp hem de telefonumu cevapladım.

"Efendim?"

"Sınavın nasıldı?"

Donakalmıştım. Duymayı umduğum en son kişinin sesi telefonun diğer ucundaydı. Kalbimde rahatsız edici bir his baş gösterirken dudaklarımı istemeyerek de olsa araladım. "İyi geçti Tolunay Bey."

"Eve uğra ara sıra," dedi sakince

Yaklaşık bir dakikalık sessizlik girdi aramıza. Beni aramasının saçmalık olduğunun farkında olmalıydı. Bu davet bile o kadar saçmaydı ki... Bizim birbirimizle konuşacak konularımız, yarım kalmış sözlerimiz yoktu ki iletişime girelim. Aslında benim ona edemediğim, edemediğim

için geceler boyunca boğazımdaki düğümlere neden olan isyanlarım vardı lakin acı olsa da bunları da görmezden gelmemi yine o öğretmişti bana. Sessizliğin biraz daha süreceğini anladığımda kısaca, "İyi günler," deyip kapattım telefonu. Lakin cebime dahi koyamadan tekrar çalan telefona göz ucuyla korkak bir bakış atmıştım. Neyse ki arayan kişi Başak'tı.

"Nasıl geçti demeyeceğim fıstık. Benimki iyi geçtiğine göre seninki bomba geçmiştir zaten."

"İyi geçti ama seninle konuşmamız gereken birkaç soru var."

"Evet, biliyorum! Ağzımdan aldın lafı," dediğinde ikimiz de kıkırdamıştık. "Eve geçiyorum hazırlanmaya başlamak için. Bomba bir pembiş elbise aldım, hem de minnacık. Onu giyinip hazırlanmaya başlayacağım. Bartu doğum günü partisinde delirmezsene iyi," deyip güldü. "Sen de hemen başla."

Sanki beni görebilirmiş gibi kafamı salladım. "Görüşürüz akşam."

Eve gitmem bir saati bulurken, yemek yapıp yemem de bir saati bulmuştu. Telefonumun saatine baktığımda Kaan'ın neden hâlâ gelmediğini düşünüyordum. Sınavdan sonra hastaneye mi uğramıştı acaba? Johnny'nin burnuyla bacağımı dürtmesinin ardından serserinin yokluğuyla dolup taşsam da gülümseyip kucağıma almıştım onu.

"Acıkmış mı benim oğlum?"

Beni anlıyormuşçasına havladığında gülümsedim. Kucağımda olan bedenini bırakmadan mamasını alıp kabinin yanına gitmiştim. Çömelip mamasını boşalttığımda, ellerimden atılıp ağzını daldırmıştı hemen kaba. Çömeldiğim yerde kalarak yumuşacık gözlerle onu izlerken huzurlu ve mutluydum. Dün gece havuzdan geldiğimizde kızlar evden çoktan gitmişti. Islak olan giysilerimden

beni korumak adına bedenime kendi elleriyle havlu sarıp çıkartmıştı beni eve. Eve girdiğimiz anda kendimi duşa attığımda mutluydum. Çünkü ona inanıyordum. "İyi olmaya çalışacağım," demişti. Bunun onun ağzından dökülmüş olma olasılığı bile imkânsızken, evet evet gerçekten de söylemişti.

Anlıyordu. Kırgınlıklarımı, kızgınlıklarımı görüyordu. Ve ona çok ters bir şey yaparak düzeleceğini söylüyordu. Ama zaten o hep beni görüyordu ki. O hep beni görmüştü. Tek sorun beni gördüğü kadar görmezden geliyordu. Ama şimdi... Şimdi biliyordum ki kapalı gözlerinin ardında dahi ben olacaktım. Johnny'nin başına sulu bir öpücük kondurarak ayağa kalktım ve yatak odasına geçtim. Başak ve Ece ile ayarladığımız saten, bebe mavisi, kısa, straplez elbiseyi üzerime geçirdim hemen. Buğday tenimi kaplayan elbise ne çok iddialı ne çok iddiasızdı. Tam olarak bendi sanırım. Elime düzleştiriciyi alıp saçımı düzeltmeye başladığımda özenerek yavaşça yaptım her bir adımını. Saçım ve giysimle işim bittiğinde iki saati devirmiştim bile. Yüzümü istediğim kıvama getirmek için makyaj malzemelerine yöneldiğimde dudaklarımı ısırmıştım. Bordo bir ruj sürecektim bu akşam. O yüzden dudakla uğraşıp yara bere etmeyi kessem çok iyi olurdu.

Son rötuşlarımı yaparken yatak odasının kapısı açıldığında, göğsümde bir hafifleme hissettim. Göz bebeklerimi kuşatan heyecan sanki onu yıllardır görmemenin sonucunda karşılaşacak olmamıza bedeldi. Benliğimin ruhumu dönmelerini diledim hemen. Çünkü onunla başladığım her satırım, kendimi kaybedişimle son buluyordu. Onunla aldığım her nefes, ruhumun bedenimden ayrılmasına neden oluyordu. Kapının girişine omzunu dayadığında, bir süre aynadaki yansımamı izledi. Gözleri dolandığı her

santimimde kül olan güller bırakıyordu. Gece mavilerindeki ateş öylesine elle tutulur türdendi ki, vücudumun yanmasını sorgulamama bile neden bırakmıyordu.

Dilini saliselik bir sürede üst dudağında gezdirdikten hemen sonra, "Güzelsin," demişti.

Yansımadaki gözlerim büyüdü. Yüreğimden kopan çığlıklar kulaklarımı sağır edecek cinstendi. Bu adam bana, "Güzelsin," diyordu ve ben mümkünmüş gibi yıllardır hissettiğim çirkinliğin tam tersi olarak güzel hissediyordum. Sırf o beni güzel buluyor diye, sırf o bana güzel diyor diye. Tek kelimesi... Bu adamın tek kelimesi beni güzelleştirmişti.

Parmaklarımı birbirine dolayarak, "Çirkin demedin," diye mırıldandım.

"Ben sana her zaman çirkin diyeceğim," diye tamamladı beni.

Dudaklarımda haylaz bir gülüş belirse de bunu saklamak adına başımı yere eğdim. O da beni utandırmamak istemiş olacak ki, "Giyineyim, öyle çıkarız," deyip banyoya girmişti. Suratımda yapışıp kalan gülümsemeyle el çantamı doldurduğumda o da banyodan çıkmış ve giyinmeye başlamıştı. Onu rahat bırakmak adına salona geçtim ve beklemeye başladım. Sınavımın iyi geçtiğini söylemek istiyordum lakin bunu dile getirmek, "Şehir dışında okuyacağım," demek ile eş anlama geliyordu benim için. O yüzden hiç o konuyu açmaya yeltenmeyecektim.

Birkaç hızlı geçen dakikanın ardından siyah kaliteli kumaştan olan bacaklarını rahat bir şekilde sarmış pantolonunun üzerine büyük beden bir gömlek geçirmişti. Saçlarının önlerini bu sefer gözlerine bırakmayı es geçip, hafifçe kaldırıp dağıtmıştı. Dudaklarım yavaşça aralanırken önümde durduğuna inanmadığım bu müthiş manzarayı izlemeye devam ediyordum. Kol bileğine altın renkte bir

zincir takmıştı. Aslında tam zincir gibi de değildi, künyeye benziyordu. Ama öylesine erkeksi durmuş ve kombini tamamlamıştı ki aksesuarına bile hayran kalmaktan geri duramamıştım. Salonun ortasına doğru yürürken gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. Lakin bir kol bi-tip diğerine geçtiği sırada telefonu çalmıştı.

Karşı tarafı dinledikten sonra, "Nerede?" dedi kısaca.

Telefonun ucundaki ses gittikçe yükselirken bana kısık da olsa ulaşan ton karşıdaki kişinin Bartu olduğunu anlamamı sağlamıştı. Merakla ayağa kalkıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sarhoş mu?" diye devam etmişti Kaan.

"Emin misin?"

Kaan'ın sinirden gitgide gerilen çenesi durumun önemi anlamama yaramıştı. Kimden bahsediyorlardı anlamasam da "sarhoş" kelimesi birkaç tahminde bulunmamı tabii ki de kolaylaştırmıştı. Akşam karanlığının kapladığı pencerenin manzarasına hırsıyla dönerken küfür etmişti serseri telefona doğru. Ardından hızla kapattığı cihazı cebine koydu ve kendisine sakinleşmek adına birkaç saniyelik verdiği aradan sonra bana döndü. "İlk önce bir yere uğramamız gerekecek."

"Cem mi?"

Kaşları havalandı. Tepkisinden şaşkınlığını ve doğru tahmin yürüttüğümü anlamıştım. "Sarhoş mu dedin telefonda," diye açıklamaya giriştim. "Son zamanlarda kafası yerinde olmayan bir o var."

Sözlerim üzerine tekrar sinirlendiğini anlasam da sinirinin bana olmadığını bilincindeydim. Koltuğun üzerindeki çantamı alıp bana uzatırken, "Hadi," demişti. Elini belime koyup beni hızlıca kapıya yönlendirdi ve bir o kadar hızlı bir şekilde arabada buldum kendimi. Son hızla yol alan arabada gerginlikle kemerimi takmaya çalışırken telefonum çalmaya başlamıştı. Arayan kişi Başak'tı.

"Çakılım, Ece yok."

"Nasıl yok?"

"Şerefsiz Cem buna yazmış bu akşam. Sonrasında aramış, sarhoşmuş. Motor yarışlarına gittiğini söylemiş. Demin Ece yana yakıla bizi aradı, Cem'in peşinden gidiyormuş. Biz de Bartu'yla yola çıktık yetişmek için."

"Sen ciddi misin?" diye soluklandım. "Ece'nin ne işi var orada?"

"Ben de onu sordum! Ulan Cem ölmeye karar verdiysen sessiz sakın uygula bunu, ne bizim kıza da, 'Ölüme gidiyorum,' diye haber veriyorsun da peşinden sürüklüyorsun?"

"Pişman," diye mırıldandım telefonda. "Çok pişman olmalı."

"Evet, pişman ama yaptığı şey doğru değil." Sözünün hemen ardından Bartu'nun yandan sesi gelince, sinirle birkaç şey sıralayıp bana döndü tekrar. "Bir de yetmezmiş gibi doğum günü diye smokin giymiş bu sarı. Üzerine de şey takmış, hani şu kraliyetlerde takılır ya üstlerinde yazılar yazar, bant gibi, kırmızıdır falan. Onlardan takmış. Üzerinde 'birthday boy' yazıyor. Resmen smokinli bir doğum günü fenomeniyle motor yarışlarına gidiyorum!" diye haykırdı.

İçimden gülmek gelse de gerginlikten onu bile yapamadım. "Görüşürüz orada," deyip kapatmıştım telefonunu. Hemen ardından Kaan'a dönmüştüm. "Ece, Cem'in peşinden gidiyormuş."

Tepki vermese de gaza daha sıkı yüklendiğinde güvenlik kemerini iki elimle birlikte tutmuştum. Bu hızla oraya varmamız yirmi dakika sürmüştü. Arabayı rastgele yolun ortasına bırakıp indiğimiz sırada, Bartu'nun arabası da yanımızda acı bir fren çılgılığıyla durmuştu. "Öldürecek kendini aptal," diye bağırarak inmişti arabadan

sarı. "Yemin ediyorum ergen ya. Şu tipimle uğraştığım şeye, geldiğim ortama bak," deyip koşar adım ilerleyen Kaan'a yetişmek için o da koşmaya başladı. Arkalarından el ele Başak'la koşmaya başladığımızda çoktan sigara kokan bir kalabalığın arasına girmiştik.

"Bunlara sigarayı bedava dağıtıyor devlet herhâlde," deyip burnunu tıkamıştı Başak.

İnsanları yara yara Kaan'ı takip etmeye çalışıyorduk. Kalabalığın arasından seçebildiğimiz sadece Kaan'ın saçlarıydı. Görebildiğimiz kadarıyla peşinden gidiyorduk. Bir an onları kaybettiğimizi düşünsek de, ansızın çıktığımız daha az kalabalık olan alan ileride onları görmemizi sağlamıştı. Başak, "Ece de orada!" diye bağırdı. Koşar adım yaklaştığımızda önümüze çıkan sahne oldukça rahatsız ediciydi. Cem motora binmeye çalışıyor, Bartu onu tutup vazgeçirmekle uğraşıyordu. Ece de parti için giydiği elbisesiyle birlikte kenarda korku dolu gözlerle onları izliyordu.

Tam onlara ulaştığımız anda Cem'in Bartu'ya attığı okkalı yumruk sonucunda yerimizde kalıp çığlık atmıştık. Ellerimi dudaklarıma götürüp korkumu dizginlemeye çalışsam da yanımda sinirden titremeye başlayan Başak hislerini dizginlemekten çok uzaktı. "Sıçtım senin ağzına," deyip Cem'e doğru yönelmeye başlamıştı ki ondan önce davranan farklı biri olmuştu.

Cem motorunun anahtarını çevirdiği anda onu engelleyen kişi serseriydi. Hırsla motorun anahtarını üzerinden çekip Cem'i tek eliyle yere itmişti. "Kendine gel," demişti sessiz ama tehlikeli bir tınıyla. "Kendine gel derhâl, yoksa ben seni kendine getireceğim."

Bartu gözünü tutarak doğrulmaya çalıştı, Cem ise yerden hafifçe bedenini kaldırdı. İkisi de anlamadığım şekilde büyük bir korkuyla Kaan'a bakıyorlardı. "Ne oldu?"

diye geçirdim içimden. Bilinmezlikle savaşıırken korku dolu bakışların kaynağını görmek için onlara yaklaşıp yanlarına geldim ve karşımdaki manzara benim de donup kalmama neden oldu.

Kaan motorun anahtarını elinde tutuyordu. Kaan... Annesinin ölümünü elinde tutuyordu.

Suratım kıpkırmızı olurken boğazımda bir tıkanıklık hissettim. Nefes almama mani olan kaybetmişlik hissi beni kasıp kavurmaya başlamıştı. Ve Kaan... Elinde sallanan USB'ye bilinmezlikle baksa da... Kısık gözlerinin bir bizi bir elindeki cihazı bulması, onu bulmacanın sonucuna yönlendirmekten geri kalmıyordu.

Arkasını döndü. "Kaan!" diye çığlık attım. Görmeliydi. İçinde ne olduğunu bilmemeliydi. Koşar adım arabasına ulaşmasını izlerken dizlerimin üzerine çöküvermişim öksürüklerim arasında. Nefes alamıyordum. Kızlar toplandı başıma. O, arabasının içinden yere çöküşümü yabancı gözlerle izledi. Lakin gaza basıp gitmekten geri kalmadı.

En son yakaladığım bakışını zihnimde tekrarladıkça gözlerim karardı. Biliyordu. Onu kandırıp ondan gizlediğim şeyi öğrenecekti. Bana bunu biliyor gibi bakmıştı.

Ve bu sefer... Bu yanıştan geri dönüşümüz olmaya-caktı.

Kaan... Gece gözlü adam, onun yıkımına sebep olacak tek şeyi eline alıp gitmişti.

Onun yıkımı biz olmuştuk.

Onun yıkımı ben olacaktım.

Devam Edecek...